

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOW MY
NEIGHBOUR
STOLE
CHRISTMAS

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

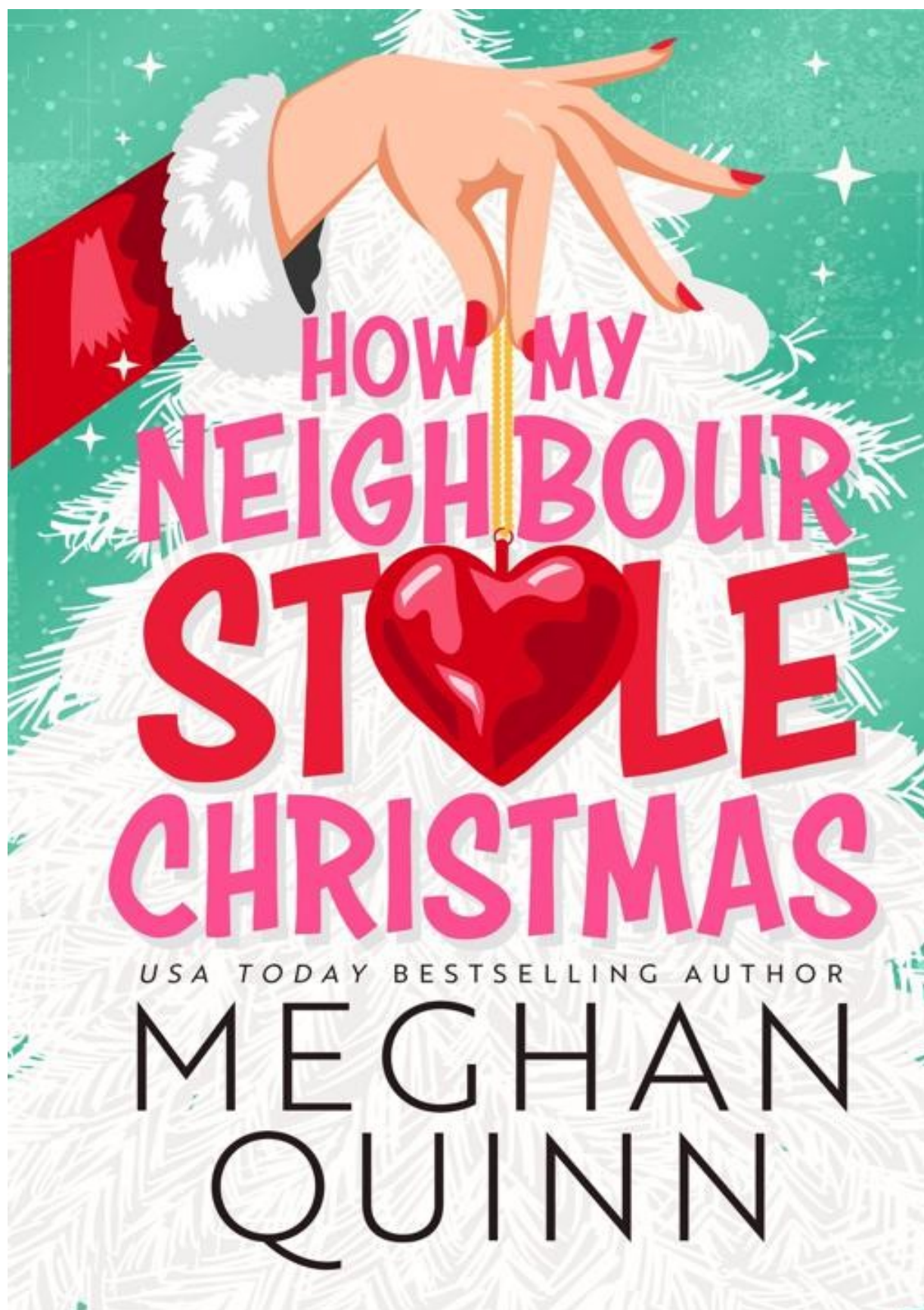
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA MEGHAN QUINN TARAFINDAN

KIRALIK NEDİME

Kiralık Nedime

Gizli Nedime

Komşum Noel'i Nasıl Çaldı?

Meghan Quinn

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2024 yılında Hodder & Stoughton Limited An Hachette UK
şirketi tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır

Telif Hakkı © Meghan Quinn 2024

Meghan Quinn'in Eserin Yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı,
Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Kapak tasarımı Letitia Hasser, RBA Designs
Kapak illüstrasyonları Letitia Hasser, RBA Designs & Gerard Soratorio

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni
alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir
erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapak
dışında başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın
dağıtılamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek
kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için CIP katalog kaydı British Library e-kitap ISBN 978 1 399

73921 4'ten temin edilebilir.
Ciltsiz ISBN 978 1 399 73920 7

Hodder & Stoughton Limited
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Bu e-kitap nasıl kullanılır

E-kitap boyunca notlar ve ana metin arasında gezinmenize yardımcı olması için seçebileceğiniz bağlantılı metinlere (mavi veya altı çizili) dikkat edin.

Uyumlu cihazlarda, boyutlarını artırmak için görüntülere iki kez dokunabilirsiniz. Orijinal görünüme dönmek için Ekranın sol üst köşesindeki çarpı işareti.

İçindekiler

[Ayrıca Meghan Quinn](#)
[tarafından Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)

[PROLOGUE](#)

[BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM İKİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)

[BEŞİNCİ BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM YEDİ BÖLÜM](#)

[SEKİZ BÖLÜM DOKUZ](#)

[BÖLÜM ON](#)

[ON BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM ON İKİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM](#)

[ON DÖRT BÖLÜM ON](#)

[BEŞ](#)

[ON ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON YEDİ](#)

[BÖLÜM ON SEKİZ](#)

[BÖLÜM ON DOKUZ](#)

[BÖLÜM YIRMI](#)

BÖLÜM YIRMI BİR
BÖLÜM YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM YIRMI
DÖRT BÖLÜM YIRMI BEŞ
BÖLÜM YIRMI ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM
YIRMI SEKİZ BÖLÜM YIRMI
DOKUZ BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ

EPILOG

PROLOGUE

Kringletown'daki her Kringle Noel'i çok kutladı. Ama Whistler Lane'deki Cole Black ne yazık ki kutlamadı.

Cole, Kringle Noel sezonu boyunca inzivaya çekildi. Kimse nedenini bilmiyordu; kimse tam olarak bir neden gösteremiyordu. Martha bunun sebebinin onun yalnız ve çok bekar olması olduğunu söyledi. Mae bunun sebebinin hiçbir zaman Kasaba Kringle'ı olarak adlandırılmaması olduğunu söyledi.

Ama bana göre gerçek neden çok üzücü bir hikaye. Çünkü on sekiz yaşındayken hem annesini hem de babasını kaybetmişti.

Sebebi ne olursa olsun, kaybı ya da bekar olma durumu, Noel'i karanlıkta, Kringle'ın neşeli insanlarından nefret ederek geçirdi.

Penceresinden kaşlarını çatarak kasabanın dört bir yanına yayılmış ışıklara ve çelenklere bakardı.

Şarkı söylüyorlar, gülümsüyorlar, ona el sallıyorlardı. Bu sırada loş ve kasvetli mağarasının tepesinden kaşlarını çatıyordu.

Onun için süsleme yok, kurabiye yok, küçük çocuk davulu yok. Çünkü 1 Aralık yarındı ve başına gelecekleri biliyordu.

Kasaba uyanırdı, kar hafifçe sıraya dizilirdi. Süsler parlayacaktı; fiyonklar bağlanacaktı.

Çünkü hemen köşeyi dönünce, çanlar yakında çalacak ve Kasaba Kringle'ı olarak adlandırılan kişinin başlangıcını duyuracaktı.

Cole Black'in ne ilgisi vardı, ne de umurundaydı. Neden böyle saçma bir ilişkinin parçası olsun ki?

"Kimin Noel'i daha çok kutladığı kimin umurunda?" derdi huysuzca, ta ki fırtınalı bir günde rüzgârın yönü değişene kadar.

Penceresinden çitin üzerinden kargaşaya baktı.
Tanıdık bir kızılın görüntüsü ruhsuz kalbinin gerilmesine neden oldu.

"Onun burada ne işi var? Bir sebebi olmalı.
Tüm Noel sezonu boyunca burada olması mümkün değil."

Ama araba yolunun ortasına yığılmış bavulları, çok uzun
bir tatilin habercisi olan kırmızı bir bayrak gibi
dalgalanıyordu.

Ama neden? Koyu kızıl saçlarıyla ortalıkta caka
satmasının üzerinden yıllar, tam olarak on yıl geçti.

Hayır, öğrenmeli; ziyaretini hemen durdurmalı.
Burada kalamaz, Noel için değil; bunu durdurmalı... ama nasıl?

BİRİNCİ BÖLÜM

STOREE

"BİLİYOR MUSUNUZ, o dağ havası size çarptığında kalçalarınızın ilk büzülmesini ASLA GERÇEKTEN atlatamazsınız," diyorum eldivenli ellerimi ceketimin ceplerine sokarken, taze tozlanmış dağların arka planını incelerken.

Kız kardeşim Taran omzunun üzerinden bana bakıyor ve dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Hava otuz yedi derece - Aralık ayının başında on bin feet yükseklikte olmak için oldukça iyi."

"Oldukça güzel mi?" Yüce Tanrım, bu hiç de hoş değil; bu buz gibi. "Sanırım küresel ısınma için minnettar olmalıyım, yoksa şu anda göğüslerim yerde iki buz parçası olurdu."

Taran elinde iki spor çantasıyla dimdik ayakta duruyor. "Küresel ısınma asla şaka yapılacak bir şey değildir." Bununla birlikte, karla temizlenmiş kaldırımdan Cindy Teyze'nin pembe Viktoryen evine doğru yürüyor.

Ses tonundan anlamadıysanız söyleyeyim, Taran ikimizden daha gergin olanı. Abla olmak, nişastalı, huysuz, hafif sert bir kişilik benimsemesine neden oldu. Her zaman bir krizle uğraşır, her zaman şikayet edecek bir şey vardır ve Taylor ailesinde hiçbir şey bizim istediğimiz gibi gitmez.

Bu nedenle beş çanta dolusu valiz ve Aralık ayının başında öngörülemeyen bir gelecek için Kringletown, Colorado'ya yolculuk.

Hayır, burası bizim memleketimiz değil.

Hayır, burası bir günlüğüne ziyaret etmeyi tercih edeceğim bir yer değil.

Vücudumun Kaliforniya iklimine olan yakınlığı sayesinde kış mevsiminde.

Ve hayır, Noel'i huysuz, iyi huylu, iyi ders vermeyi seven kız kardeşimle geçirme şansına atlamazdım.

Onu seviyorum ama neşeyi nasıl kaçıracağını çok iyi biliyor.

Ne yazık ki Cindy Teyze yakın zamanda düştü.

-Pek çok seksenlik yaşa sahip kişinin karşılaştığı bir durum.

Bir zamanlar küçük kasabasında herkesin en neşelisi olarak bilinen Cindy Teyze, kendi deyimiyle kalçasında bir sıkışma hissettiğinde fırından yeni bir parti zencefilli kurabiye çıkarmaya gidiyordu, ardından sol kış yanağında bir tutukluk hissetti ve bu da dönmesine, sallanmasına ve ardından yere düşmesine neden oldu. Yaşlı ve çelimsiz bir kadın olduğu için kalçasına gelen darbeyi hafifletecek hiçbir şeyi yoktu ve kalçası kırıldı.

O andan itibaren neler olduğunu tahmin edebilirsiniz. Cindy Teyze'ye göre yaşlı bir insanın kalçasının kırılması ölüm fermanı sayılır.

Tabii ki kıyamet koptu.

Aile grup mesajında siren emojileri patladı.

Acil bir aile toplantısı çağırısı yapıldı.

Ne olduğunu anlamadan bilgisayarımın ekranına bakıyordum ve ana görüntü olarak babamın burun deliklerinin saçlarla bulutlandığı bir fotoğrafı vardı ve o "bu Zoom şeyini" anlamaya çalışıyordu.

Annem Cancún'daki devremülkünün balkonundan cennet kuşlarıyla süslü bir şalvarın içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Babası, burnu güneşten boyanmış hasır bir şapka takarken onu teselli etti.

Taran, iyi bir hemşire gibi onun sorunlarını hızla bir not defterine not etti.

Ben de büyük boy, tek kişilik koltuğumda, sütyensiz ve o gün Costco'dan aldığım bir kutu çikolata kaplı kuru üzümü atıştırarak tüm bu olanları izliyordum.

"Bir şeyler yapılmalı. Birileri bu işle ilgilenmeli.

Annem yaşıyan tek akrabası hakkında ciyak ciyak bağırdı.

Ben ve kız kardeşime göre onun Büyük Teyze Cindy olduğunu söylemiş miydim? Ama ne ağız dolusu, o yüzden sadece Cindy Teyze diyoruz.

Ama annemiz için dünyalara bedel.

Annemin tarafında çok küçük bir ailenin reisi.

Annemin, hayatında adanmış ebeveyn rolünü ciddiye alan bu kadına duyduğu hayranlığa rağmen, Horbach'lar ve Lindon'lar şehre yeni geliyorlardı ve annem tropik cennetini terk edemezdi, çünkü bu başlamak üzere olan pinochle turnuvasını kaçırmak anlamına gelirdi - o ve babam çalışıyorlardı ve bu yıl kazanacaklardı.

Bu da demek oluyor ki... Ben de resme dahil oldum.

Çünkü Lovemark Channel filmlerinin montajını uzaktan yaptığım bir işim olmasına rağmen, kalçasını kıran yaşlı bir kadınla ilgilenmek için dünya kadar zamanım var.

Şimdi, aramızda kalsın, zamanım var çünkü şu anda bir şey düzenlemiyorum - şu anda düzenlemeye ara verdim, beni şu anda daha çok izleme moduna sokuyor, Lovemark tatil filmi programına yaslanıyorum - ama bunu bilmelerine gerek yoktu.

Ama benim, yani Storee Taylor'ın Cindy Teyze'ye bakmaya aday gösterilmesine karar verildi.

Ve açıkçası, kalçası sakat olan yaşlı bir kadına nasıl bakılacağı hakkında hiçbir fikrim yok - bu yüzden muhtemelen aile açısından parlak bir hareket değil.

"Orada öylece duracak mısın yoksa çantaları taşımaya yardım edecek misin?" Taran beni düşüncelerimden kopararak soruyor.

"Sadece ince havaya alışmaya çalışıyorum," diyorum ve elimi göğsüme bastırıyorum. "Oof, nefes almak zor. Biliyor musun, sanırım irtifa hastalığı yaşıyor olabilirim, buranın benim için uygun bir yer olduğundan emin değilim. Belki de Cindy Teyze'yi California'ya hava yoluyla götürmeliyiz."

Taran, onsuz yaşayamadığım yastığı göğsüme sapladı.

"İyisin," dedi ve dağlara doğru yola çıkmadan önce durup almasını istediğim atıştırmalık çantasını alıp eve döndü.

Hastaya iyi davranma sanatında hiçbir zaman tam anlamıyla ustalaşamadı.

Nefesimin altında homurdanarak -kaldırım boyunca oflaya pufлая ilerlerken gördüğüme yemin edebileceğim bir nefes- annem ve babam Cancún'daki devremülklerini satın almadan önce her Noel ziyaret ettiğimiz Viktorya döneminden kalma tanıdık evin verandasına doğru ilerliyorum -Bosom Bungalow. Annemin "göğüs" arkadaşı da devremülkün bir kısmına sahip ve bunun komik bir isim olduğunu düşünüyorlar. Ahhh, ebeveynler, eğlenceli değiller mi?

Kapıya yaklaştığımda, sıcak zencefilli çöreğin ve taze hasat edilmiş çamın kokusunu alabiliyorum - bir kişiyle ve yalnızca bir kişiyle ilişkilendirdiğim kokuların birleşimi - Cindy Teyze.

İtiraf etmekten nefret etsem de, çocukluğumdaki ikiz Barbie yorganımın rahatlığında, ficus'um Alexander'la Lovemark'ın sezon serileri hakkında konuşmayı tercih etsem de, burada olmak - kokular, manzara, kar - beni biraz - ve biraz demek istiyorum, sadece en küçük, en küçük, o kadar küçük ki - zar zor - bile - fark edemezsin - içimi ısıtıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Ciddiyim, çünkü bu kasaba ve benim bir geçmişimiz var.

İğrenç tarih. Utanç

verici tarih.

Beni on yıldır uzak tutan türden bir geçmiş. Ama benim

utanç verici geçmişim

Cindy Teyze'nin evi tatil sezonunda her zaman rahatlık hissi vermiştir.

Tam evin eşiğinden geçmek üzereydim ki Taran başarması gereken bir görevle vızıldayarak dışarı çıktı. Bu kız tam bir beygir ve kafasına bir şey koyduğunda, onu başarana kadar durmuyor.

"Eğer ağzın açık bir şekilde hareketsiz duracaksan, lütfen bunu kenara çekilerek yap." Hareket ederken omzu benimkine çarptı.

yanımdan geçip arabaya doğru gidiyor.

Sheesh!

"Ağzım açık kalmamıştı," diye mırıldanıyorum ve Cindy Teyze'nin benim yaşadığımdan daha uzun süredir evi olduğunu bildiğim eski, gıcırtılı evin girişine yöneliyorum.

Burası Noel gibi. Çam çelenkleriyle kaplı merdivenler ve pencerelerdeki pille çalışan ışıklar. Yeşilliklerle kaplı her kapı çerçevesine stratejik olarak yerleştirilmiş incelikle işlenmiş kadife fiyonklar. Oturma odasında asılı duran tek parça ökseotu, sizi birbiriyle uyumlu süsler, ampuller, kurdeleler ve tepedeki altın meleklerle dolu, ustalıkla süslenmiş ağaca götürüyor. Duvarlarda duvar halısı gibi asılı el işi yeşil-kırmızı yorganlar, şekerlik olarak kullanılan kristal kadehler, ağzınıza girdiği anda dilinizde eriyen yastık naneleriyle dolu. Ve ağacın altındaki zarifçe paketlenmiş hediyeler, uyumlu kağıtlar, fiyonklar ve hediye etiketleriyle süslenmiş. Hep birlikte, Noel'in beni mucizelere inandırdığı, büyüye inandırdığı ve tatil sezonuyla ilgili tüm sıcak duyguları bana verdiği çocukluğumun bir anlık görüntüsü.

Ama ayakkabılarımın tozunu almam gereken, var olmayan giriş halısından evi tararken, gözlerim çıplak trabzanlara, çıplak kapı çerçevelerine, eksik kadeh takımlarına takılıyor - bir yastık nanesi bile bulamıyorum.

Ne oluyor be?

"Cidden, Storee, lütfen kendine yardımcı olur musun?" Taran yere bir torba daha yiyecek bırakırken şöyle diyor.

"Süslemeler nerede?" diye sordum.

"Ne?" Taran elinin tersiyle alnını silerken soruyor.

Terliyor olamaz. Denver'da yaşadığını biliyorum ama burada kutup soğuklarıyla karşı karşıyayız.

Boş alanı işaret ediyorum. "Hiç Noel süslemesi yok."

Taran onun omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Doğru."

"Um...neden olmasın?"

"Bilmiyorum," diyor Taran alaycı bir tavırla. "Belki de Cindy Teyze kalçasını kırdığı ve şu anda yapabileceği son şey evini dekore etmek olduğu içindir, böylece içeri girdiğiniz anda Noel büyüsünü hissedebilirsiniz." Ah, affedersiniz, Bayan Rude.

Tekrar yanımdan geçip palyaço arabasına döndü ve kim bilir bu noktada ne boşalttı.

"Basit bir 'zamanı yoktu' cevabı yeterli olurdu," diye arkasından sesleniyorum.

Vay be, olgunlaşmış.

Yastığımı kolumun altına sıkıştırıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve oturma odasına gidiyorum, çıplak ve çok tuhaf görünen oturma odasına.

Daha önce hiç böyle görmemiştim. Normalde ağacın olması gereken yerde, yaşına göre kusursuz durumda pembe bir Viktorya dönemi sandalyesi var. Cindy Teyze'nin her yıl saygı duruşunda bulunduğu Happy Days doğum sahnesi şöminenin üzerine tünemiş değil. Çoraplar asılmamış, ateşin yanında kütükler yok, yeşil şam perdelerinin yanında kızcık çelenkleri de yok.

Bu sadece... sade.

Ve açıkçası, bu beni korkutuyor.

Kırık bir kalçanın ölüm cezası olduğu konusunda şaka yaptığımı biliyorum, ancak bu kesinlikle çorak oda bana Noel ruhuyla dolu bir yerden ziyade bir morgu ziyaret ediyormuşum gibi hissettiriyor.

Ayrıca, kafam karıştı çünkü süslemelerini hiç indirdiğini düşünmemiştim. Belki safça ama burası Kringletown - eğer buranın yerlisiyseniz sadece Kringle - ülkenin en yüksek seviyeli Noel kasabası. Ana caddeler boyunca stratejik olarak yerleştirilmiş hoparlörlerden yıl boyunca enstrümantal Noel müziği çalıyor. Işık direği süslemeleri sadece her ay farklı bir stille değiştirilir ancak klasik kırmızı, yeşil ve altından asla sapmaz

Neşeli tatilin tonları. Parıldayan ışıklar asla indirilmez, ziyaretçilere sıcak çikolata pompalanması asla durmaz ve Noel Baba'nın her zaman izlediği en az iki kez söylenmeden sokakta yürüyemezsiniz.

Bu nedenle, Noel süslemelerinin evlerde de sabit bir estetik olarak kaldığını düşünmemdeki kafa karışıklığımı mazur görün.

Sanırım yanılmışım.

Ön kapı kapanıyor ve Taran elleri kalçalarında, girişte duruyor.

Ona doğru döndüm. "Burası neden bu kadar sessiz? Cindy Teyze nerede?"

"Martha ve Mae ile evlerinde."

"Bawhovier ikizleri mi?" Kringletown'daki dedikodu merkezine atıfta bulunarak soruyorum. Kasaba hakkında herhangi bir şey bilmek istiyorsanız - ve her şeyi kastediyorum - sormanız gereken kişiler Martha ve Mae Bawhovier'dir.

Not tutuyorlar; onları gördüm. Kitap raflarında deri ciltli kitaplar olarak gizlenmiş yığın yığın kasaba dedikodusu. Bir gün ikisi de öldüğünde, Kringletown'ın söz konusu dedikodu kitaplarını kasaba kütüphanesinde arşivleyeceğinden ve bir ömür boyu tatil şenliklerinde yaşamış olanların en gizli sırlarını ortaya çıkaracağından hiç şüphem yok.

"Evet, bizim için Cindy Teyze'ye göz kulak oluyorlar. Acil aile toplantısına dikkat etmediniz mi?" Taran sordu.

"Öngörülebilir geleceğim için bir bakıcı olmaya zorlandıktan sonra bir tür baygınlık geçirdim."

"Dramatik davranıyorsun."

"Hayatım boyunca sadece boğazlı kazak ve pantolon giydiğini gördüğüm yaşlı bir kadını süngerle yıkamak zorunda kalırken evinin konforuna geri dönen kişi söylüyor bunu" diye cevap veriyorum.

"Bu sizin için bir onur olmalı."

Öne doğru eğilip fısıldarken kaşlarım havaya kalktı, "Cindy Teyze'yi çıplak görmek bir onur mu? Neyin var senin?"

Taran'ın çenesi sıkılır. "Bir akrabaya bakmak bir onur

Sana gençlik yılların boyunca pek çok harika anı kazandırdı. Bu hayatın döngüsüdür, Storee. Biz genç yaşta hayatın içinde yol alırken onlar bizimle ilgilenir, yaşlanıp güçsüzleştiklerinde ise onlara borcumuzu ödeme sırası bize gelir."

Tanrım, o çok... sinir bozucu derecede haklı.

"Onu çıplak görmekten onur duymam gerektiği anlamına gelmiyor," diyorum çenemi kaldırarak.

Taran başını sallar ve sonra büyük siyah bir valizi öne doğru iter. Bu benim değil.

"O nedir?" Bavulu gösterdim. "O benim."

Umut öne atılır. "Bekle, kalıyor musun?"

"Bu konuda başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum," diyor. "Bu işin nasıl sonuçlanacağını görecektim ama burada geçirdiğimiz birkaç dakikaya bakılırsa, Cindy Teyze'ye tek başına bakabileceğin konusunda sana güvenemeyeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim."

Heyecanla ellerimi birbirine kenetliyorum. "Harika, o zaman çıkayım mı?" Başparmağımla arkamdan kapıya doğru bakıyorum. "Beni buraya kadar sadece her şeyi halledeceğini söylemek için getirmiş olman garip ama arada sırada dramatik bir yetenek sergiliyorsun."

"Gitmiyorsun, bunu birlikte yapıyoruz." Büyük siyah valizini merdivenlerden yukarı taşımaya başlar.

"Tekrar etmek ister misin?" Merdivenlere doğru ilerleyip kız kardeşimin kendi boyunun dörtte üçü kadar olan bavulunu ahşap basamaklardan çıkarmasını izlerken söylüyorum.

Tepeye ulaştığında bana bakıyor. "Hastanenin izin talebime ne diyeceğine bağlı olarak, bir ya da iki günlük iş için Denver'a geri dönmem gereken günler olabilir. Burada Cindy Teyze'yle kalmana ihtiyacım var ama herhangi bir şeyle ilgilenme konusundaki deneyimsizliğini göz önünde bulundurarak bunu tek başına yapmana izin vermeyi reddediyorum."

"Affedersiniz," diyorum ayağımı yere vurarak. "Ama siz

Alexander'ı nasıl yetiştirdiğimi hatırlamıyor musun? O geliyor. Ve ben buradayken komşum Harriot ona baktığı için gelişmeye devam edecek."

"Cindy teyzemizi bir ficus ile kıyaslamak aynı şey bile değil, Storee."

Meydan okurcasına kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bunu Alexander'a bu yıl doğum günü hediyesi alan kişi söylüyor."

"Seni ziyarete geldiğimde benden biraz gübre almamı istemiştin. Buna doğum günü hediyesi demene kesinlikle katılmıyorum."

"Doğum günüydü ve bunu ona sen getirdin. Ben farklı görüyorum."

Gözlerini bir kez daha devirerek bavulunu kırmızı odaya doğru itiyor.

"Ah, ne yapıyorsun?" Donmuş bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenleri çıkarken soruyorum.

"Üretken olmak... senin aksine," diyor.

Yastığım hâlâ kolumun altındayken merdivenlerin başına ulaşıyorum. "Kırmızı odanın benim olduğunu biliyorsun."

Taran kapının önünde duruyor, 1.80'lik boyu benden sadece bir santim daha uzun, ama omurgasındaki dik duruş ve sert tavrından neredeyse 1.80 boyundaymış gibi görünüyor ve bana, yani her şeyden habersiz ameleye bakıyor.

"Kırmızı oda daha büyük."

"Farkındayım, bu yüzden hep orada kaldım." Baş parmağımı tekrar arkama götürüyorum ve ekliyorum: "O kâbus gibi oda senin."

"Hayır, bu sefer değil," diyor.

İleri doğru tereddütlü bir adım attım. "Taran, orada uyuyamayacağımı biliyorsun."

"Artık büyüdün, iyi olacaksın."

"Olmayacağım," diyorum panik içinde. "Onlar... onlar canlanıyor." "Aman Tanrım, Storee, cidden, büyümen gerek." O

Kırmızı odanın kapısını çantasıyla iterken ben peşinden koşuyorum, sıcaklık kulaklarımı ve yanaklarımı sarıyor.

"Artık büyüdüm ve neyin ne olduğunu çok daha fazla farkındayım.

o odanın sunabileceği. Kabuslar... havayı temizlemek için gereken şeytan çıkarma ayini."

Taran bavulunu açıp eşyalarını yerleştirmeye başlar ve kendisine verilen şifonyeri giysileriyle doldurur. Kırmızı oda, kırmızı duvarları, kırmızı halısı, kırmızı perdeleri ve kırmızı yatak takımıyla tanıdık bir rahatlık. Her Noel'de Taran'la bu odayı paylaşırdık, yatağın altındaki tekerlekli yatak onun uyuması için kolayca çekilirdi. Aslında kâbus odası Taran'ındı ve Taran da bundan memnundu. Annem ve babam kırmızı odanın yanındaki odada uyurlardı, ancak Cindy Teyze orayı kendi kişisel spor salonuna dönüştürdükten sonra, Taran benimle kırmızı odadaki tekerlekli yatakta uyumaya başladı, annem ve babam ise... diğer odada.

"İyi, ben de karyolada yatarım," diyorum, etrafından dolanarak.

"Hayır, olmayacaksın," diyor Taran. "Bir süreliğine Guy'dan uzak kalacağım ve ona... iletişim halinde olacağıma dair söz verdim."

Burnum tiksintiyle kırışıyor.

Guy, Taran'ın erkek arkadaşı.

Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama şunu söyleyebilirim ki, sanki cinsel bir ima varmış gibi "iletişimde kalalım" demesi hoşuma gitmedi.

"İyy," dedim. "Lütfen bana Cindy Teyze'nin evinde pis şeyler yapmayacağını söyle."

"Odamda ne yaptığım beni ilgilendirir."

"O zaman diğer odada yap. Eminim dinleyicilerden memnun kalırsınız."

Gözlerini benimkilere dikti. "Bu odada Wi-Fi daha iyi, bunu biliyorsun ve bekar olduğunu ve teyzemize tek başına bakamayacağını, dolayısıyla beni hayatımdan koparacağını düşünürsek, önümüzdeki birkaç haftayı atlatmak için ihtiyacım olan rahatlığı alacağım."

"Peki ya benim rahatlığım?" Göğsümü işaret ederek söylüyorum. "Benim bir önemim yok mu?"

Yastığımı tuttuğum yeri işaret ediyor. "Senin özel yastığın var, bu yüzden ihtiyacın olan tüm konfora sahipsin." ile

beni odadan dışarı itti ve kapıyı üzerime kapattı.

"Çok kabasın!" Bağırıyorum ve sonra azarlanmış bir çocuk gibi topuklarımın üzerinde dönüyorum. Diğer yatak odasının kapısına bakıyorum, düşüncesi bile tenimi kaşındırıyor.

Belki de... sadece belki de, yeniden dekore etti ve bir zamanlar cehennem gibi olan odayı huzurlu bir mabede dönüştürdü. Beyaz meşe şifonyerin üzerindeki koku difüzörleri, bulut gibi bir yatağın üzerine örtülmüş adaçayı yatak takımı ve komodinin üzerindeki Hatch çalar saat her gecenin tonunu huzurla ayarlıyor... ve sabahları beni zarif bir şekilde uyandırıyor.

Sadece umut edebiliriz.

Oda ile aramdaki boşluğu kapatıyorum ve sonra bir umut ve dua ile kapıyı açıyorum, gözlerim kapalı.

Lütfen yeniden dekore edin. Lütfen yeniden dekore edin.

Tek gözümü açıyorum ama Josefina ile göz göze geldiğimde umutlarım ve dualarım yerle bir oluyor.

Ve Felicity.

Ve Molly.

Ve Addy.

Ve Kirsten.

Ve o mükemmel kaltak, Samantha.

Hepsi de farklı dioramalara yerleştirilmiş olan bu bebeklerden çok sayıda var. Cindy Teyze'nin deyimiyle Amerikan Kız bebeklerinin altı "kraliçesi" orijinal kıyafetleri içinde ve çiçekli gölgelik yatağa bakan kılıflarda poz vermiş durumda, ancak kopyalar stratejik olarak etrafa yayılmış durumda ve eski güzel günlerden kalma tarihi zenginliğin tadını sunuyor... ve o kadar da güzel olmayan eski günlerden.

Molly kadife Noel elbisesiyle köşede sallanıyordu.

Felicity "günü kurtaran" beyaz elbisesiyle ve taze kesilmiş çiçeklerden oluşan bir sepetle.

Addy, köpek yavrusu kukla gösterisinin kukla ustası olarak hareket ediyor.

Josefina kaplumbağası ve piyanosuyla birlikte

diğer kızlar.

Ve Samantha... ah, mükemmel saçlı, kıpkırmızı fiyonklu ve kirpikleri uçuşan Samantha. En kötüsü, beyaz kabarık yatağının ve kırmızı sandığının yanına uzanmış, İlerleme Dönemi prensesi gibi kıyafetlerini inceliyor. Evet, o bir "yetim" ama New York'un taşrasında zengin büyükannesiyile yaşıyor - bunu doğum gününün ne zaman olduğunu bilmediği için kendi doğum gününü seçmek zorunda kalan ucube Addy ile karşılaştırın. Samantha'nın durumu iyiydi.

Ama konudan sapıyorum. Bu oda işkence için yapılmış. Korku düşünülerek dekore edilmiş.

Amerikan Kız bebekleriyle, aksesuarlarla, sahnelerle dolu bir oda... ve hepsi bana bakıyor.

Hepsi dokunulmak için yalvarıyor. Döndürölmek için.

Kolları ve bacakları masum çocuk oyunlarıyla yağlansın diye. Ama kaderlerini oyuncak olarak yaşamak yerine, süs olarak can sıkıntısıyla dolu bir hayata hazırlandılar. Ve gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. Üretildiklerinde çok daha fazlası için yaratılmışlardı, sadece bakılacakları, dokunulmayacakları bir eve getirildiler.

Tıpkı bir duvar lambası gibi muamele gören, güzelliği için bakılan ama asla gerçek anlamda kullanılmayan bu bebeklerin bastırılmış enerjileri, köklü depresyonları var ve geceleri canlandıklarını biliyorum.

Sakın bana gelip dramatik davrandığımı söylemeyin, çünkü öyle davranmıyorum. Şu anda burada durup sol burun deliğimin üzerine yemin ederim ki ben on bir yaşındayken bebeklerden biri bana göz kırptı.

Aslında göz kırptı.

Hangi bebek olduğuna dair bir tahmin.

O kadar çok irkildim ki çığlık çığlığa bağırdım, merdivenlerden aşağı koştum ve genellikle kapının önünde duran Noel Baba Şehre Geliyor halısına takılıp düştüm ve duvara çarparak bileğimi kırdım.

Bunu kanıtlamak için soğuk ve ıslak gecelerde hâlâ acı çekiyorum.

Bu yüzden neredeyse bileğimi kaybetmeme neden olan bir odada uyumak istemediğim için beni bağışlayın.

Taran koridorun karşısındaki açık kapıdan, "Giysilerin kendiliğinden açılmayacak," diye sesleniyor. "Ve burayı yerleştirmemiz gerekiyor-Martha ve Mae bir saat içinde Cindy Teyze'yi eve geri getirecekler."

Taran'a doğru dönüyorum. "Biliyor musun, kırmızı odayı kimin alacağını görmek için gerçekten taş, kağıt, makas oynamalıyız. Bu adil olur." Elimi oynamaya hazır bir şekilde uzatıyorum. "Üçün en iyisi?" Umutla soruyorum.

Taran, "Bu kadar hayalperest olman çok güzel," dedikten sonra merdivenlerden iniyor, yiyecek poşetlerini alıyor ve mutfığa gidiyor.

Sevinç haberlerini bastırmanın bir yolu da bu.

İKİNCİ BÖLÜM

COLE

Bir gece önce yağan kar acı toprağın üzerinde parıldarken,
kız kardeşlerin gelişi haberi tüm kasabaya yayılır.

Cole çok mutsuz bir penis olarak etrafta
dolanırken dedikodu canlı, heyecan çok yoğun.

"GELECEKLERİNİ BİLİYOR MUYDUN?" En iyi arkadaşım Max'e söyledim.

Max baltasını bilemediği yerde duraksıyor ve bana doğru kaşlarını çatıyor.

"Kimin geleceğini biliyor muydum?" diye soruyor.

Tahtasının talaşa dönüşmesine koca bir adam kalmış eski çiftlik sandalyelerinden birine oturuyorum -risk almayı severim- ve kollarımı kalçalarımaya dayıyorum. "Taylor kardeşler."

"Taylor kardeşler kim?" diye soruyor baltasını silip incelemeyen önce.

Ahır kapısının açık aralığından esen serin bir rüzgâr bana bir kez daha sonbaharın bittiğini ve kışın geldiğini hatırlatıyor. Soğuk beni hiç rahatsız etmedi. Colorado dağlarının kavurucu kışlarına alışkınım, bu yüzden üzerimde sadece bir kot pantolon ve uzun kollu bir flanel gömlek var. Tüm hayatınızı bir dağ kasabasında geçirirseniz böyle olur. Hava koşullarına uyum sağlarsınız, tahmin edilemez olanı beklersiniz, ancak gün içinde en az bir kez güneşin parlayacağından emin olursunuz.

"Taylor kardeşlerin kim olduğunu biliyorsun," diyorum.
"Cindy Louis'in büyük torunları Taran ve Storee."

"Ohhh," diyor Max başını sallayarak ve göz kırparak. "Storee Taylor." "Y a p a m a z mısın?" Başımı sallayarak, tam olarak

Bunu nereye götürmek istediğini.

"Şehre geri döndü, ha? Ona tekrar çıkma teklif etmeyi deneyecek misin?"

"Ona çıkma teklif etmedim zaten," diyorum, konuyu açtığım için nefret ederek.

"Doğru, yapmadın - o seni ekmeden önce yapma şansın olmadı."

"Beni başından savmadı," diyorum sinirlenerek. "Konuyu değiştirdi ve sonra da gitmek zorunda kaldı, bu kadar basit." Hikâyenin çok daha fazlası var, ama yeniden yaşamak istediğim bir şey değil.

"Sen on yedi, o on beş yaşında değil miydi?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hayır, ikimiz de on sekiz yaşındaydık." Başımı sallıyorum çünkü anlamıyor. "Boş ver," diyorum yakınlardaki çan sesleri, yeşillikler arasında bir başka gezintinin başlamak üzere olduğunu haber verirken.

Evergreen Çiftliği Kringletown'ın gururu ve neşesidir. Şey...onlardan biri. Ülkenin en yüksek anonim kasabası olarak bilinen ve 10.522 fit yükseklikte yer alan Kringle, yıl boyunca hizmet veren bir Noel kasabasıdır.

Evet, Noel'i yıl boyunca kutlarız. Neşeli müzik hiç bitmiyor.

Parıldayan ışıklar asla sönmez.

Ve Noel Baba - nam-ı diğer Bob Krampus - Süs Parkı'nın - diğer adıyla kasaba parkının - tepesindeki ampul süsü şeklindeki evinden ho-ho-ho yapmayı asla bırakmaz.

Ornament Avenue, Krampus Court ve Route 25 boyunca sıralanan Bavyera tarzı binalar sürekli olarak çelenkler, ışıklar ve yeni kabartılmış çelenklerle süslenmektedir. Myrrh-cantile'in arkasındaki Noel tezgahları her zaman açıktır ve tatil sezonu için benzersiz bir hediye arayanlara en yeni ev yapımı el sanatlarını sunmaktadır.

Ve Maxheimer'ların (Max'in ailesi) sahibi olduğu Evergreen Çiftliği her zaman çalışır. Yaz boyunca, ağaçlar

ekim, paintball, canlı müzik grupları ve tüm hayvanlara saygıyı öğreten bir hayvan çiftliği. Tatil sezonu boyunca ağaç kesimi, buz pateni, elektrikli kar motosikletleriyle desteklenen kızak gezintileri, çok sayıda kamp ateşi etrafında 'mores', zencefilli çörek pişirme dersleri ve Rocky Dağları'nın bu tarafında işlerini büyütmek isteyen her satıcı var.

Bana gelince, burada, Maxheimer'ların değerli ve çok ünlü ren geyiklerine baktığım ren geyiği ahırında saklanıyorum. Kokuya aldırmiyorum. Homurtulara, boynuzların sallanmasına ve hatta ceplerimde atıştırmalık arayan ıslak burunlara aldırmiyorum. Yalnızlığı seviyorum, ren geyiği bokunu bir el arabasına kürekle taşımanın zorluğunu seviyorum ve eğer gerçekten dürüst olacaksam, onların toynak seslerini seviyorum.

Max dışında kimse beni rahatsız etmiyor ve kimse işimi elimden almaya cesaret edemiyor, çünkü üç Maxheimer kardeşten hiçbirisi benim yaptığım işi yapmak istemiyor. Ve ben fahri Maxheimer olduğum için, görevleri gururla üstleniyorum.

Max baltasını omzunun üzerinden kaldırıyor ve bana bakarken elini kalçasına koyuyor. Benden bir santim daha uzun olan 1.80 boyundaki Max -ya da gerçek adıyla Atlas-bebekliğimizden beri en iyi arkadaşım. Max'in anne ve babası Otto ve Ida, benim anne ve babamın en iyi arkadaşlarıydı. Annem ve babam on yıl önce vefat ettiklerinde beni kanatları altına aldılar. Bu da Max'in bana kardeşi gibi davrandığı anlamına geliyor. Başka bir deyişle, lafını esirgemez ve hiçbir şeyi kabul etmez.

"Sürekli hayalini kurduğun kızın kaç yıl sonra şehre geri döndüğü gerçeğini bir kenara bırakıp senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranacağımı mı sanıyorsun gerçekten?" diye soruyor.

"Öncelikle, onu rüyamda görmedim. Tanrım, ben zavallı, aşk hastası bir pislik değilim. Sadece onun seksi olduğunu düşündüm." Umursamazca omuz silktim. "Hepsi bu kadar. İkincisi, Aralık ayının başında böyle bir huzursuzluğa ihtiyacımız yok."

"Neden olmasın?" diye soruyor.

"Çünkü bu kasabanın nasıl olduğunu biliyorsun. Onlar zaten

bu konuda konuşmaya başladılar. Sherry Conrad'ın Polar Freeze'in orada Thachary ile Taylor kardeşlerin kasabaya geleceğini ve ne tür maskaralıklar yapabileceklerini konuştuğunu duydum."

"Shenanigans?" Max kaşlarını kaldırır. "Ne tür maskaralıklar yapmışlar ki?"

Uzun bir süre onu inceledim, şaka yapıp yapmadığını anlamak için birkaç kez göz kırptım. "Max, biz aynı kasabada büyüdük. Bob Krampus'un Noel Baba'yı ortaya çıkardığı yıl, 2012'deki sıcak kakao kıtlığı ve Baubles and Wrappings'teki imza ağacının devrildiği yıl buradaydın. Tüm bu talihsizliklere onlar sebep oldu."

Yanağını kaşıyor. "Huh. Sanırım bunu hiç düşünmemiştim, ama hey, artık daha yaşlılar. Muhtemelen Cindy'ye bakmak için buradalar. Martha ve Mae, içten dışa doğru patlamaya başlamadan önce sadece bir süre hemşirelik oynayabilirler. İkizlerin patlamayı bekleyen bir nükleer bomba olduğunu sen benden daha iyi biliyorsun."

Martha ve Mae Bawhovier ikiz kardeşler. Onları tanıdığımdan beri birlikte yaşıyorlar ve çok asabi, sürekli gevezelikleriyle kasabada çekişme kaynağı oluyorlar. Ayrıca herkesin işine burunlarını sokarlar. Şansıma, daha doğrusu şanssızlığıma, benim çıkmaz sokağımda yaşıyorlar.

"Bence Storee'dan hoşlandığın için içten içe çıldırıyorsun," diye ekliyor Max.

"Ondan hoşlanmıyorum ve içten içe çıldırmıyorum," diyorum. "İnan bana, görmek isteyeceğim son kişi o... özellikle de şimdi."

"Neden özellikle şimdi?"

Son kısmı yüksek sesle söylemek istememiştim.

Normalde Max'e her şeyi anlatırım. Dediğim gibi, o benim kardeşim sayılır ama onunla hiç paylaşmadığım bir konuşma var çünkü biraz fazla acı veriyor.

"Çünkü çok meşgulüz," diyorum.

"Diyor 1800'lerden kalma bir sandalyede oturup dedikodu yapan adam

yabancıların onunkinin yanındaki eve yerleşmesi hakkında."

"En iyi arkadaşım ile sohbet etmeye iznim yok mu?

baltasını bileylerken arkadaşına ne yapacak? Babana göre mola vermem gerekiyormuş."

Max başını sallıyor. "Seni nasıl daha iyi hissettirecekse, dostum." Ahır kapısına doğru yöneliyor ve sonra bana dönüyor. "Peki, Taylor kardeşlerin kasabada olması konusunda ne yapacaksın? Cindy'nin kapısını çalıp yardıma ihtiyaçları olup olmadığını mı soracaksın? Kar küremeyi mi teklif edeceksin? Belki de onlara ısınmaları için birkaç yol gösterirsin?"

"Hiçbir şey yapmayacağım," diyorum sert bir ifadeyle. "Onlarla konuşmaya bile niyetim yok."

"O zaman neden bu konuyu açtın?" Max içimi görerek soruyor.

Bu konuyu neden açtığımı bilmiyorum ama onları arabalarını boşaltırken gördüğümünden beri Storee'nin rüzgârda uçuşan koyu kızıl saçlarının görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

"Seni uyarmak için," diyorum.

"Beni neye karşı uyaracaksın?" diye sorar. "Taylor kardeşlerden korkmuyorum. Her zaman teyzelerine yakın durdukları için onlarla hiç tanışmadım bile. Onları sadece senin bana anlattıklarından tanıyorum."

"Seni onlar hakkında uyarmıyorum," diye cevap veriyorum. "Seni kendim hakkında uyarıyorum, çünkü artık kasabaya geldiklerine göre, onlar gidene kadar etrafımda olmaları hoş olmayacak."

"Bunun senin her zamanki halinden ne farkı var?" Yüz ifadem düzleşiyor, eğlenmiyorum.

Kıkırdıyor. "Biliyor musun, kendini yansıtmaya yeteneğin ve duygusal zekân yıllar içinde gerçekten gelişmiş."

Bu daha iyi.

"Teşekkür ederim. Merak etme, benimle en çığ ve en nadir huysuz halimle uğraşmak zorunda kalacağın düşüncesiyle tir tir titrediğini biliyorum."

"Dostum, bunu sanki her gün olan bir şey değilmiş gibi söylüyorsun." Ben her zaman huysuz değilim... Bazı anlar vardır ki

Ren geyiklerinden biri beni gülümsetiyor. Az sayıdalar ama oradalar.

"Her iki durumda da Taylor kardeşlerin yanına gitmeye hiç niyetim yok. Storee'suz bir Noel olacak. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

Biricik Bob Krampus'un sahibi olduğu yerel şarküteri ve et dükkânı Kringle Krampus'a adımımı attığımda bir kadın sesi "Kapıyı tutun," diyor.

Kapıyı açıyorum, rüzgâr dışarıda uğulduyor ve henüz mevsimin uzun sürmesi için kendini paketlememiş olan toz halindeki karın bir kısmını yukarı kaldırıyor.

"Aman Tanrım, hava çok soğuk," diyor kadın arkamdan içeri girerken, uzun siyah parka ceketini dizlerine kadar iniyor, suni kürkle kaplı kapüşonu neredeyse tüm başını örtüyor.

"Evet, senin için yükseklik bu," diyorum kapüşonunu indirirken-

Orospu çocuğu.

Bir de ne göreyim, kıvılcıklarından bir bulut yüzünün ve omuzlarının etrafında uçuşuyor. Başını kaldırıp baktığında, tıpkı yıllar önce benim yaşadığım gibi, onun büyüleyici güzellikteki gri gözleri karşısında neredeyse şok oluyorum.

Storee Taylor.

Bu kasabanın büyüklüğü göz önüne alındığında onunla bir etkileşim yaşamayacağımı düşünmenin hüsnükuruntu olduğunu biliyordum, ama ilk lanet günde? Ne tür bir evren böyle bir kaos yaratabilir?

Bu senaryoyu kontrol eden ben olsaydım, en az bir hafta boyunca gerilim ve beklenti yaratırdım. Görünüşe göre sorumlu kişi ne yaptığını bilmiyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda usulca gülümsüyor ve sonra kısa bir an için başını yana eğiyor, yüz hatlarında tanıma ifadesi beliriyor.

Şimdi, yaklaşık on yıl oldu ve ben olgunlaştım... mütevazı bir şekilde söylemek gerekirse. Artık o uzun, yana doğru savurmadığım takdirde gözlerimi kapatan saçları olan aptal değilim. Kendi tenime büründüm, uygun yerlerimi doldurdum ve artık iri bir sakal olarak tanımlanamayacak kalın bir yüz kılına sahibim. Sadece kaşıntı olarak da tanımlanamaz, bu yüzden kaşıntı yapmadan yüzümü sıcak tutan sağlıklı bir ikisinin ortası.

Ve yine de beni tanıdı. İtiraf etmekten nefret ediyorum, ama biraz etkilendim-

"Conner, değil mi?" diyor. "Seni görmek çok güzel."

Boş ver, bu son düşüncenin üstünü çiz.

"Cole," diyorum.

"Kömür mü?" diye soruyor burnunu kırıştırarak. "Evet, Cole."

"Kömür ne?" diyor, etrafına bakınıyor, alnında derin bir şaşkınlık var.

"Uh, Cole Black."

Yan tarafa, arkamdaki kişiye ve sonra tekrar bana bakıyor. "Umm...evet, kömür siyahtır." Sinirli bir şekilde gülüyor. "İyi misin Connor?"

"Cole," diye tekrarlıyorum, ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor.

Yüzündeki kibar gülümsemeyi görebiliyorum, ifadesi bir sahtelik perdesine dönüşüyor, duygularımı incitmemek için bir gösteri yapmaya hazır. "Bu... bu güzel." Tezgâhın üzerindeki menüyü işaret ediyor. "İzin verirseniz, herkese ne alacağıma karar vereceğim."

Bu konuyu burada bırakmalı, yıllar içinde kafamı çarptığımı ve artık "kömür karası" gibi şeyler mırıldandığımı düşünmesine izin vermeliyim, ama içimdeki gururlu kış bunun peşini bırakmıyor.

"Benim adım," diyorum, "Cole Black."

Dikkatini tekrar bana veriyor ve başını bu kez sağa doğru eğerek beni inceliyor, parmağıyla çenesine dokunuyor. "Emin misin?"

"Adımın Cole Black olduğundan emin miyim?"

"Evet, yani... Connor olduğuna yemin edebilirim." Sallıyor

parmağını bana doğru uzattı. "Bu bir Kringle o l a y ı mı?
Acemilerle uğraşmak mı?"

"Hayır. Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum Connor, neden bu kasabada yıl boyunca
'Büyükannemi Ren Geyiği Ezdi' oyunu oynanıyor?"

Klasik Storee. Tatlı Persona. Karizmatik. İçindeki
kişiyi maskeleyen güzel bir gülümseme.

Sorgular.

Meydan okur.

Beni deli ediyor.

"Çünkü şarkıyı seviyorlar," diye cevap veriyorum. "Bunda
yanlış bir şey yok."

"Zavallı büyükannem yılın her günü katlediliyor. Belki ona
bir mola verebiliriz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, çağrılmak
için sırada beklerken tamamen ona dönüyorum. Sanki
yeniden on sekiz yaşındaymışız gibi hissediyorum. "Belki
büyükannem de ilgileniyordur, bunu hiç düşündün mü?"

"Konu kink olduğunda acemi değilim ama bir ren geyiği
tarafından ezilmek kimsenin eğlenmek isteyeceği bir kink
değil. Çünkü buna ölüm denir."

"Belki de ezilmek istediği için karda dolaşmaya çıkmıştır.
Büyükbabam bir saniye bile yas tutmadı. Kuzen Belle ile
futbol izlemeye ve kağıt oynamaya geri döndü, yani bana
sorarsanız bu biraz şüpheli görünüyor."

"Yaşlı bir kadının alnına toynakla vurulmak istediğini mi
söylüyorsun?" diye soruyor kollarını kavuşturarak.

"Kanıtlar orada."

"Pekala, eğer bu seksenlik kadın kar fırtınasının içinde
dolaşıp ilacını arıyorsa, çünkü ölüm karşılığında işe yaramaz
meslektaşından uzaklaşmak istiyordu, o zaman neden bu
şarkı bu kasabada tekrar tekrar çalmaya devam ediyor ve
onun ölümünü kutluyor?"

Çenesini kaldırıyor, sanki beni kıstırdığına inanmış gibi.
Yüzüne bir "yakala" bakışı yayıldı.

Dudaklarının köşesini çekerek sırtıyor.

Neden oynadığımıza dair geçerli bir neden bulmaya çalışarak çenemi bir o yana bir bu yana oynatıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor, bu da onun sırtışını daha da büyütüyor.

Ben de tam olarak bundan bahsediyorum.

Beni derinden etkiliyor ve bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyor.

Kringle'a ilk ziyareti sırasında onunla tanıştığımdan beri böyleydi. O zamanlar ikimiz de sekiz yaşındaydık. Cindy aynı yaşta olduğumuz için birlikte bir kardan adam yapmamızın güzel olacağını düşündü. Storee en iyisini bildiğini düşündüğü için kendi yöntemiyle yapmak istedi - Kaliforniyalı kız - ve ben de karda yaşama deneyimime dayanarak doğru şekilde yapmak istedim ve tartıştık.

Savaşttık.

Ve hiç durmadı.

Elbette... didişmediğimiz ve kavga etmediğimiz anlar da oldu. Ön verandamda her şey ve hiçbir şey hakkında konuştuğumuz anlar. Onu daha derin bir seviyede tanıdığım sessiz, sakin, gerçek anlar, ama ne zaman tekrar bir araya gelsek, kavga her zaman yeniden başlıyordu.

Hiç şaşmadan.

"Ben de öyle düşünmüştüm Connor." Menüye geri döner.

"Ben Cole," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Oh doğru, Cole." Bana sırtıyor. Sonra gezinen gözleriyle çamurlu iş botlarımı, yıpranmış kot pantolonumu ve siyah-lacivert flanel gömleğimi süzdükten sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Cole... komşu, değil mi?"

"Kim olduğumu çok iyi biliyorsun, benimle oyun oynama Storee." "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi huysuzsun," diyor sırtarak. Ve bu Sırtması her şeyi anlatıyor. Benimle taşak geçiyor. Başından beri kim olduğumu çok iyi biliyordu. "Gerçi artık daha uzunsun."

Hayal kırıklığımlı belli etmemeye çalışarak, "Büyüyünce böyle oluyor," diyorum.

"Daha geniş omuzların var." Göğsümü işaret ediyor. "Daha kaslı." Tamam, yani aklına geleni mi söyleyecek?

"Evet, bir çiftlikte çalıştığınızda kas kazanma eğiliminde olursunuz."

Bir santim eğilip yüzümü inceliyor. "Ve sakal." "Yirmili yaşlarımda sonunda olduğum ve daha soğuk bir bölgede yaşadığım için

iklim," diye cevap veriyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Büyüdüğün için tebrikler."

"Teşekkürler. Alışkanlıklarınızı sürdürdüğünüz için tebrikler büyük ölçüde sinir bozucu olmak."

Ağzı şok içinde açıldı. "Bu çok kabaydı. Beş yıl önce olmayan kasların için sana iltifat ettim-"

"On," diye düzeltiyorum.

"Her neyse, on. Sonra da sinir bozucu olduğumu söylüyorsun. Bu nasıl misafirperverlik?"

"Konuksever olmaya çalışmıyordum," diyorum.

"Peki ya komşuluk?" diye soruyor biz sırada bir adım öne çıkarken.

"Komşu olmaya da çalışmıyordum."

"Öyle olmalı," diye yanıtlıyor. "Bir süre burada kalacağım ve bence uyumlu bir şekilde yaşarsak en iyisi bu olur, öyle değil mi?"

"Aynı evde yaşamıyoruz, bu yüzden sizinle iletişim kurmama gerek yok."

"Kahretsin," diyor, eli kalçasına iniyor. "Adını yanlış anladığımı biliyorum ama bu kadar kaba olmana gerek yok. Unutma... Kaslarına iltifat ettim."

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten o kadar kibirli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," diyor. "Ama sana Connor dedikten sonra bunun sana yağ çekeceğini düşündüm." Göz kırpıyor.

"Yağlanmakla ilgilenmiyorum." "Neyle ilgileniyorsun?" diye soruyor.

Yine içine çekiliyorum. Yaptığı şey bu - beni sohbetle, meydan okumalarla ve sorularla içine çekiyor ve

Bir de baktım ki, sinirimden çıldırmaya hazırım.

"Bence birbirimizle konuşmamamız ikimiz için de en iyisi."

Omuz silkiyor. "Benim i ç i n sorun değil." Tekrar menüye dönüyor ve ben de aynısını yapıyorum.

İşte. Sessizlik.

Birbirimizi görmezden geldiğimiz sürece her şey yoluna girecek. "Çünkü ve Kayıt, I değildi. çalışıyor için olmak kaba veya küçümseyici. Gerçekten birbirimizle şakalaşabileceğimizi düşünmüştüm. Bu yüzden sana Connor dedim."

"Bilgin olsun," diye taklit ettim, "daha az

umursayamazdım." "Şey... biraz umursuyormuşsun gibi görünüyor."

Ona bir bakış attım. "Birbirimizle konuşmuyoruz, unuttun mu?"

"Evet, bunu anlıyorum ama havayı yumuşatmam gerektiğini hissettim. Huysuz huzurunuzu bozmak için kasabaya geldiğimi düşünmenizi istemedim."

"Huzurun önüne huysuzu koymana gerek yoktu," diye karşılık veriyorum.

"Uygun geldi."

"Değil." Öyle olsa bile. "Birbirimizle konuşmamaya geri dönelim."

"Kendim daha iyi söyleyemezdim," diye cevap veriyor ve ellerini ceplerine sokarak beni duymazdan geliyor. Tam da sevdiğim gibi.

Sırada ilerlerken aramıza bir kez daha sessizlik çöküyor.

Kasabanın dört bir yanında farklı mesleklere sahip en az yirmi üyeden oluşan Krampus ailesi, tezgahın arkasında çalışıyor, siparişleri dolduruyor, birbirlerine bağırlıyorlar çünkü iletişim kurmanın tek yolu bu ve sonra siparişleri almak için tezgaha tokat atıyorlar.

"Ne alacağım, ne alacağım?" Storee kendi kendine mırıldanıyor.

Onu görmezden geliyorum ve menüdeki tek şeye odaklanıyorum.

tavuklu parm sandviçi önemsiyorum. Bu dünyanın dışında.

Ekmekler gevrek.

Sos olağanüstü.

Ve ekmek, üzerine sızan peynirle mükemmel bir şekilde kızartılmıştır.

Kahrolası şefin öpücüğü.

Zor bir günün ardından tam da ihtiyacım olan şey.

"İtalyan sandviçi... hayır, Cindy Teyze çorba isteyecek. Çorba ister miyim? Muhtemelen beni ısıtır."

Çenemi sıkıyorum, onun sözel işlemlerinden rahatsız oluyorum. Sanki beni konuşmaya kışkırtmaya çalışıyor. Buna kanmıyorum.

"Taran çorba sevmez, ona ton balığı alayım mı? Eh, kokusundan nefret ederim, o yüzden belki ona kızarmış peynir alırım..."

Taran'ın ton balığını almasını isterdim.

"Ama jambon ve peynire de düşkündür." Vücudunun benimkine yaklaştığını hissediyorum. "Ne alıyorsun?"

Ağır ağır iç çektim. "Parmesanlı tavuk."

"Huh, seni 'tüm et' türünden bir adam olarak tahmin ederdim."

Yorum yapma zahmetine girmiyorum çünkü sohbeti açmakla ilgilenmiyorum. Bunun yerine, yılın bu zamanında kasabaya akın eden kalabalıktan nefret ederek, ren geyiklerine baktığım uzun bir günün ardından bir sandviç yiyebilmemi engelleyerek topuklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Bilirsin, çok iyi büyüdüğün için."

"Ha?" Ben de öyle dedim.

"Et. Kaslar. Karşılık gelirler. Takviye yapmadığınız sürece daha fazla protein daha fazla kas demektir. Takviye yapıyor musun, Connor?"

"Cole," diye hatırlatıyorum ona, sabrım tükeniyor.

"Kahretsin, özür dilerim." Kıkırdıyor. "Connor şimdi aklıma takıldı. Her neyse, takviye alıyor musun?"

"Ben çalışıyor değil için var a konuşma ile hatırladın mı?"

"Tabii... doğru. Bu garip sessizliğin

Benimki gibi senin de tüylerini diken diken ediyor. Ama bunu hayır olarak kabul edeceğim, o yüzden burada durup bekleyeceğim."

"Teşekkürler," diyorum, sonunda kendimi sakinleşmiş hissediyorum.

Tanrım, Storee'nin anlaması için ne gerekiyor? Yapabileceğimiz en iyi şey birbirimizden uzak durmak. Birbirimize yakın olmamızdan iyi bir şey çıkmaz.

Biraz huzur bulduğum için şükrederek akşamıma, televizyon karşısında sandviğimi nasıl yiyeceğime ve son haberleri nasıl takip edeceğime odaklanıyorum.

"Peki seni gördüğümden bu yana geçen altı yılda neler yaptın?" Storee sessizliği tekrar bozarak soruyor. Ona bakmak için döndüğümde ekliyor, "Eh, altı yıl mıydı? Tam olarak hatırlayamıyorum. Bekle, sanırım on yıl demiştin. Doğru, on yıl."

"Storee, benimle konuşmayı kes." "Yapamam." Omuz silkiyor.

"Evet, yapabilirsin. Ama yapmamayı seçiyorsun," diye cevap veriyorum, sinirim daha da artıyor.

"Hayır, aslında garip bir sessizlikle başa çıkmakta gerçekten zorlanıyorum ve bu beni o sessizliği anlamsız şeylerle doldurmaya itiyor, dolayısıyla şu anda olan şey de bu. Peki, neler yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diyorum, ondan uzaklaşıp ellerimi ceplerime sokarak.

Yanıma yaklaştığını hissediyorum ve göz ucuyla omzumun üzerinden bakarken yakalıyorum onu. "On yıldır hiçbir şey yapmadın mı? Büyük bir zaman kaybı gibi görünüyor."

"Beni rahat bırak," diyorum. "Zor."

"Daha çok  alış."

" yleyim. İnanın bana, şimdiden en az yirmi soru sordum."

"Minnettar olmalı mıyım?"

" ok," diye yanıtlıyor. "Peki, her neyse, parmesanlı tavuğun nesinin damak tadınızı harekete geçirdiğini söylemek ister misiniz?"

mutlu dans?"

"Hayır."

"Peynir yüzünden

mi?" "Beni rahat

bırak." "Sos mu?"

"Storee..."

"Tavuk mu?"

"Tanrı aşkına," diyorum, ona dönerek.

Bana gülümsüyor. "Üzgünüm, ama dediğim gibi, sessiz olmak benim için gerçekten zor."

"İşini kolaylaştırayım," diyorum sıramdan çıkarken, canımın çektiği tavuklu parmesanlı sandviçi görmezden gelip buzdolabımdaki yemek artıklarıyla yetiniyorum. "Ben gidiyorum."

"Ama sandviçin!"

"Buna değmez," diye

cevap veriyorum.

"Tamam ama fikrini değiştirirsen seni tekrar sıraya almam. Şimdi gidersen, yerini kaybedersin."

"Farkındayım," diyorum uzaklaşıp kapıyı iterek açarken ve kendimi onun rahatsız edici varlığından kurtarıırken.

Eğer böyle devam edecekse uzun bir tatil olacak.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

STOREE

Cole denedi, gerçekten denedi; dengesini korumaya çalıştı. Ama onunlayken bunu nasıl yapabilirdi? Tüm o gürültü, gürültü, gürültü.

Çok tatsız bir kadındı; ona hiç tahammül edemiyordu. Özellikle de parmesanlı tavuk ziyafetini elinden aldıktan sonra.

Taran, "Şu anda oraya gidiyor," diyor. "Şu çorbayla oynamayı bırakır mısın?"

Domates çorbasından bir yudum aldıktan sonra "Beceriksiz değilim, yiyorum," diyorum. "Açlıktan ölüyorum."

"Herkes yemeğe gelmeden yemek yemek kabalıktır."

"Jeopardy! bitene kadar ortaya çıkmamak kabalıktır.

İkimiz de onun berbat olduğunu ve tek bir soru bile bilmediğini biliyoruz," diyorum.

Kringle Krampus'un çok yavaş olduğundan bahsetmiyorum bile. Sipariş vermek için kasaya gittiğimde kolumun bir kısmını kemiriyordum. Cole'a rastlamam da yardımcı olmadı. Dinamiği tamamen yanlış değerlendirmişim. Adamım, bana attığı bakış cinayet gibiydi.

Her zaman böyleydi - biraz huysuzdu - ama bu sefer? Sanki "bana bak ve öl" diyen bir kişiliğe bürünmüştü.

Ama kısa bir bakış attım, umm... diyelim ki çocuk büyüdü ve bir erkeğe dönüştü. Cole'un her zaman sevimli olduğunu düşünmüştümdür. Yana yatırmayı sevdiği kahverengi saçları ve üzerinde her zaman kalın bir kaş kümesi olan o delici mavi gözleriyle nasıl düşünmem? Her zaman

daha huysuz tiplere yönelme eğilimindeydim. Ama vay canına, şu anda ne kadar yakışıklı olduğunu görmeyi beklemiyordum. Çene çizgisi ne kadar keskin, kalın saçları ne kadar uzun... ne kadar geniş. Sesinin derin tonu ve daha da asık suratlı mizacı. Bir Lovemark filminde aradığınız türden bir kahraman hakkında konuşun.

Taran öfkeyle bana doğru döndü. "Lütfen, lütfen zorluk çıkarmamaya çalışır mısın?"

"Nasıl zorluk çıkarıyorum? Tek sıra halinde durup teyzemizin bizi sanki evin personeliymişiz gibi karşılamasını beklememiz gerektiğini bilmiyordum." Çorbamdan bir yudum daha alıyorum. "Sonunda ortaya çıktığında, onu karşılamak için orada olacağım-"

Ön kapı açılıp beni irkiltince yerimden sıçradım ve kaşığım önümdeki kâseye çarptı. Taran'a doğru koşup onun yanında durduğumda içimi bir endişe kaplıyor, kapı açıldığında kollarımız birbirine kenetleniyor ve Cindy Teyze'nin yürüteçle, Martha ve Mae'nin de iki yanında durduğunu görüyorum.

Ve görülmeye değer bir manzara.

Martha ve Mae'nin her ikisi de kendilerine özgü yüksek saçlara sahipler - ben böyle adlandırmayı seviyorum. Saç ne kadar yüksekse, Kuzey Kutbu'na o kadar yakındır derler. Ama beni asıl etkileyen, birbiriyle uyumlu serulean mavis, kadife eşofman takımları, çünkü Cindy Teyze de bir tane giyiyor.

"Kızlarım," diyor Cindy Teyze beklediğimden daha büyük bir coşkuyla. Tahmin etmekte tamamen yanılmış olabilirim ama buraya yatağında, titreyen kolunu kaldırıp damak temizliği için buzlu suyunu işaret eden yaşlı bir kadına bakmaya geleceğimizi düşünmüştüm. Elbette, annem bir destekli yaşam tesisinde biraz iyileşme dönemi geçirdiğini ve burada onu ayağa kaldırıp yürütmeye odaklandıklarını söylemişti. Ama bu... bu canlı, gülümseyen, kadife eşofmanlı, renkli mavi gözlüklü kadın benim beklediğim insan değildi.

"Muhteşemler, değil mi?" Cindy Teyze beni ve Taran'ı işaret ederek "Muhteşemler," diyor.

"Kesinlikle ıslık ıslık," diyor Martha.

Mae, "Burunlarının büyümesi de ne kadar harika," diye ekliyor.

Kaşlarım çatılıyor, burnuma dokunuyorum ve etkilenmemiş görünen Taran'a bakıyorum.

"Seni görmek güzel Cindy Teyze," diyor Taran, ayağa kalkıp ona sarılırken. "Çok iyi görünüyorsun."

"Sabahı, Noel Baba kostümleri giymiş ve Noel Baba'nın atölyesinde dolaşan yaramaz Thunder from Down Under erkeklerinin YouTube videolarını izleyerek geçirdik. Bunun bir Bawhovier geleneği olduğunu bilmiyordum ama yanaklarıma renk kattığı kesin."

Ew.

İğrenç

Mae, Cindy Teyze'ye dirsek atarak, "Niall onun favorisiydi," diyor.

Niall mı?

Ve şuna bakın, Cindy Teyze'nin yanaklarının daha da renklendiğine tanık oluyorum. Ziyarete böyle başlamayı düşünmemiştim.

"Merhaba Cindy Teyze," diyorum ve yanına gidip ona sarılıyorum. "Niall'ı bulduğuna sevindim."

Bunu neden söylediğimden emin değilim. Rahatsız olduğumda aptalca şeyler söylerim.

"Teşekkür ederim canım. Oldukça çekiciydi."

Büyüleyici, G- stringli bir erkeği tanımlamak için güzel bir yoldur.

"Gel, sana yardım edeyim," diyor Taran. "Masada akşam yemeğimiz hazır."

"Ne kadar hoş." Dudaklarında titrek bir gülümsemeyle aramıza bakıyor. "Siz ikiniz hayatımda olduğunuz ve bana yardım etmek için her şeyi bıraktığınız için çok şanslıyım."

Böyle şeyler söylediğinde, korkunç soğuk hava, huysuz komşu ve göz kırpan bebek odası yüzünden sinirlendiğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.

Sonra Martha ve Mae'ye döner. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim hanımlar. İyileşir iyileşmez size kek getireceğim."

Martha parmağıyla işaret ederek, "İçine siyah fasulye koyarsan olmaz," diyor. "Sağlık delisi olduğumu biliyorum ama siyah fasulye brownie kelimesiyle aynı cümlede geçmemeli."

Mae homurdanarak başını sallar. "Bunu destekliyorum."

Sonra birlikte Cindy Teyze'nin evinin çaprazındaki sarı eve doğru yola çıkarlar.

Tüm çıkmaz sokak pastel bir Noel paleti gibi: pembe, yeşil, açık yeşil, kırmızı ve sarı. Her nasılsa hepsi bir arada. Her sundurmayı ve giriş yolunu süsleyen Atatürk çiçeği ile evler, Noel'i kutladığımızı söyleyen bir bütünlüğe sahip, ancak sanki evini tatil için kendi büyüğü Barbie tarzında süsleyen bekar bir kız tarafından tasarlanmış gibi.

Taran, Cindy Teyze'nin masaya oturmasına yardım ederken kapıyı kapattım.

Kalçasını kıran biri için oldukça iyi hareket ediyor. Hastanede iyileşmek için zamanı olduğunu biliyorum ama bizi buraya başka bir nedenle mi getirdi diye merak ediyorum. Cindy Teyze'nin insanları kandırdığı bilinir.

Hepimiz yerleştikten sonra, gümüş takımının altından bez peçetesini çıkarıyor -Cindy Teyze her zaman iyi giydirilmiş bir masayı takdir eder- ve kucağına koyuyor. "Çok lezzetli görünüyor."

Bize gülümsüyor ve kaşığını çorbasına daldırarak bizim de aynısını yapmamıza izin verdiğini belirtiyor.

Tanrı'ya şükür, çünkü vücudum beslenememekten çökmeye başladı.

Elbette, buraya gelirken iki klementin, bir kutu Raisinets ve üç elma püresi poşeti ile birlikte bir paket simit yemiş olabilirim, ancak bu yeterli değildi.

"Yolculuk nasıldı? İyi ki güneşli ve yolların açık olduğu güzel bir günde gelebildiniz."

"Harika bir yolculuktu," diyor Taran.

"O kadar güneşli ki güneş gözlüklerimi takmak zorunda kaldım," diye ekliyorum.

Cindy Teyze, "Gördün mü, sana burada da Kaliforniya'dakinin aynısı olduğunu söylemiştim," diyor.

Evet, yakın bile değil.

Beni yanlış anlamayın, burası çok güzel. Arka plandaki Rocky Dağları ile Kringletown neredeyse bir film setinin içindeymiş gibi hissettiriyor, ancak Kaliforniya meme uçlarımı donduracak türden sıcaklıklara pek ulaşmıyor.

"Ee," diyorum konuyu değiştirmek ve Cindy Teyze'nin bir çift kar botu için bikiniinden ne kadar vazgeçmemi istediğinden bahsetmemek için, "kalçan nasıl?"

"Tamam," diyor. "Yavaş bir tempoyla etrafta dolaşabiliyorum ama günlük aktiviteler zor, bu yüzden burada olmanıza sevindim. İkinizin de burada olmasına sevindim." Kaşığını bırakıyor, peçetesiyle yüzünü sıvazlıyor ve "Aslında ikinizle konuşmam gereken bir şey var. Oldukça önemli."

Annem bizi bu konuda uyarmıştı.

Ölüm konuşması; bunu hissedebiliyorum. Annem Cindy Teyze'nin kırık kalçası ve bunun yaşlı insanları nasıl ölüme götürdüğü hakkında hisleri olduğunu söyledi, bu yüzden zihinsel olarak Cindy Teyze'ye ölmeyeceğini ve Taran'ın da öyle olduğunu garanti etmeye hazırım.

"Bizimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Taran sakın, neredeyse tatlı bir sesle soruyor. En azından birimizin bunu duyması güzel.

"Bildığınız gibi Kringletown benim için çok şey ifade ediyor." "Evet," diyor Taran. "Çok farkındayız."

"Ve son birkaç yıldır Noel Kringle yarışmasına katılıyorum. Kasabanın her yıl düzenlediği ve kimin en Noel'e uygun olduğunu belirlediğimiz bir yarışma." Hmm, yarışmaya katılmadan bayılacağını söylediği yer burası mı? "Ve son birkaç yıldır ikinci oluyorum, yani Noel Kringle'ı unvanını kazanamadım."

"İkincilik sonunculuktan iyidir," diyorum elimi kaldırarak

Kaşık.

Cindy Teyze yorgun gözlerini bana çevirdi. "İkincilik yine de bir kayıptır." Rekabetçi ruhu göz önüne alındığında bunun olacağını tahmin etmeliydim. "Ve geçen yıl yine ikinci olduktan sonra, oyunumu geliştirmeye karar verdim."

"Kalçanı kırmış olman çok yazık," diyorum. "En azından gelecek yıl var."

"Gelecek yıl olmayacak," diyor Cindy Teyze, sesinde bir parça şımarıklıkla.

Ben de kaşığımı bırakıyorum ve sohbete katılmak yerine gözlemlmeyi tercih ediyor gibi görünen Taran'a bakıyorum. Bunu çok yapar, ben konuşurken o sessiz kalır. Hayatım boyunca hep böyle oldu.

"Seni seviyoruz Cindy Teyze ve bunu son derece saygılı bir şekilde söylüyorum ama kırık bir kalça yüzünden her an ölebileceğini düşünmeye bir son vermelisin."

"Ne gevezelik ediyorsun?" diye soruyor. "Şu anda nalları dikeceğimi sanmıyorum."

"Yani, öyle demiyordum ama-"

"Bitirmeme izin verseydin, bu yıl katılmayı planlamadığımı bilirdin... ama sen katılacaksın."

Tekrar söyler misin? Sanırım kulaklarıma şeker kamışları tıkanıp çünkü neredeyse Noel Kringle yarışmasına katılacak kişinin ben olacağımı söylüyor gibiydi.

Taran'a bakıyorum ve bir şeyler yemeye meyilli bir sırtıyla karşılaştığımda... ne demek istediğimi anladıysanız, doğru duyduğumu anlıyorum.

Gözlerimi kısarak bir parmağımı soru sormak için kaldırıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Komik, ikimizden birinin katılacağını söylediğini duyduğumu sanmıştım."

"Ben de aynen öyle dedim."

Başımı salladım ve sandalyemde arkama yaslandım. Kız kardeşime bakarak, "Taran, sana iyi şanslar. Aile için bunu yapabilecek biri varsa, o da sınırsız kararlılığın ve mükemmellik ihtiyacınla sensin."

Taran yavaşça başını sallar. "Korkarım ben olamam."

"Neden? Kalacağını söylemiştin."

"Sevgili Cindy teyzemizle ilgilenmek için geldim." "Oh" diye el salladım, "Ben hallederim."

"Öyle mi? Yani ona sünger banyosu yaptırmak senin için sorun değil mi?"

Cennetteki sevgili Tanrım.

Kuru kabarmayı durdurun.

Cindy Teyze'ye bakıyorum, omurgamda hızla yükselen ve ensemdaki tüyleri diken diken eden ürpertiği gizliyorum.

"Hayatımda bu kadar önemli biriyle böylesine köklü bir bağ kurma anı yaşamak ne kadar cazip olsa da, tüm çatlakları... almakta ne kadar iyi olacağımı bilmiyorum. Ama, hey, banyo işini sen halletsen nasıl olur?" Kız kardeşimi işaret ediyorum. "Ve sonra sen yorulmadan Kringleton olmak için çalışırken geri kalanıyla ben ilgileneceğim."

"Christmas Kringle," diye düzeltti Cindy Teyze beni.

"Doğru, Noel Kringle'ı." Kaşığı alıp çorbamın içine daldırıyorum. "Bunu hallettiğimize sevindim."

"Korkarım durum böyle olamaz," diyor Cindy Teyze, kaşığım ağzımın yarısına kadar gelmişken. Eğilip elimi okşuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Seni seviyorum tatlım, ama ne yazık ki sana hayatım pahasına güvenmiyorum."

Vay canına!

Tamam, bu acıttı.

Biraz sert diyebilir miyiz?

Taran homurdanıyor ama benimle göz teması kurmayacak kadar akıllı.

Tutmak benim ifade kontrollü, I
Söyle, "As güzel Bu Taran
için ne kadar büyük bir iltifat, nedenini sorabilir miyim?"

"Ah Storee, sen hiçbir zaman şefkatli biri olmadın."

Şimdi, bir fikirle birini şok etmek var, bir de yüzüne karşı hakaret etmek var.

Görünüşe göre Cindy Teyze bugün şiddeti seçmiş.

"Ben de umursuyorum. Ben buradayım, değil mi?" Ben soruyorum. Ha! Onu yakaladım. "Evet, bunu takdir ediyorum ama bildiğin gibi kız kardeşin bir hemşire ve sadece... benimle ilgilenmek için daha

donanımlı

Bu korkunç trajediden kurtulmak için ihtiyacım olan şey bu."

Tanrım, zencefilli kurabiye alırken kalçasını kırmış. Bir ayı tarafından parçalanmış ve vücudu dikiş ve yapıştırıcı ile bir arada tutuluyor gibi değil.

Taran, "Ve size en iyi bakımı sağlayacağımdan emin olabilirsiniz," diyor.

Bu ilgiye burnunu Cindy teyzenin kışına sokmak da dahil mi? Eğer öyleyse, bana Kringle ödülünün yolunu gösterin, ben bu seviyelere inmeyeceğim.

"Biliyorum canım," diyor Cindy Teyze ve sonra bana dönüyor. "Bu da demek oluyor ki sen, benim Storeebook'um, benim çırağım olacaksın."

Evet, hiç hoşuma gitmedi.

Bileğimde var olmayan saatimi kontrol ediyorum. "Oof, kulağa ne kadar harika gelse de, şimdi hatırladım ki-"

"Bunu benim için yapacaksın," diyor Cindy Teyze, o sert, benimle uğraşma ses tonuyla. Böyle bir ses tonu kullandığını duyduğum tek an, Taran ve ben yanlışlıkla ön bahçesindeki en değerli saksı çiçeğini kestiğimiz zamandı. Bizi affetmesi tam bir yılını almıştı.

Gergin bir kahkaha attım. "Tamam, ama biliyorsun, bu kalça olayını atlatacaksın ve her zaman gelecek yıl var. Ayrıca, kırık bir kalçayla yarışmaya katılmanın sana kazandıracağı sempatiyi hiç düşündün mü? Bu pratikte birinciliğe giden hızlı bir yol."

"Bu kasabada dolaşan önyargılarla bir yıl daha beklemeyi reddediyorum - tahtta bir temsilcim olmazsa kimse gelecek yıl aday olduğuma inanmayacak. Genç birine ihtiyacım var, liderlik edebilecek, jüriyi etkileyebilecek, onlarla flört edebilecek ve unvanı garantilemek için tüm numaraları yapabilecek bir acemi." Ağzından ince dantelli masa örtüsüne sıçrayan bir damla tükürükten, bu ödülün onun için düşündüğümünden çok daha fazla şey ifade ettiği izlenimini ediniyorum.

"Öncelikle bana genç dediğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Otuzuma yaklaşırken bir ayağım çukurdaymış gibi hissediyorum. Çok yaşa. Ama ne yazık ki, bilmiyorum

bu Kringle olayı hakkında hiçbir şey."

"İşte bu yüzden benim çırağım olacaksın. Kız kardeşin benim yarıklarımı temizlerken, sen de Kasaba Kringle'ı olma eylemini mükemmelleştireceksin."

Tüm bunların görüntüsü çok rahatsız edici.

Teyzeme nazik bir gülümseme sunarak katılamayacağımı kabullenmesi için onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Kulağa gerçekten harika bir zaman gibi geliyor, ama itiraf etmeliyim ki emin değilim-"

"Başvurunuzu bugün teslim aldım. Bob Krampus yarışmaya neler getirebileceğinizi görmek için sabırsızlanıyor."

Yüz ifadem düştü. "Başvurumu Noel Baba'ya mı verdin? Sahte bir başvuru mu?"

Başını salladı. "Evet. Performans ruhunu bir kez daha denediğin için oldukça heyecanlıyım."

Ve işte... rüyalarımda beni hala rahatsız eden geçmişten bir söz.

"Cindy Teyze-"

Taran, "Anlaştık," diye araya giriyor. "Sen Noel Kringle'ına katılacaksın, ben de Cindy Teyze'ye göz kulak olacağım."

"Ama-"

"Biliyor musun, kendimi biraz halsiz hissediyorum," diyor Cindy Teyze, elini yanağına götürerek. "Sanırım... Sanırım uzanmalıyım." Aman Tanrım, birkaç saniye önce ağzı köpürüyordu, Noel Kringle'ı için heyecanlanıyordu ve şimdi kendini halsiz hissediyor. Birisi oyunculuk okuluna gitmiş.

Taran, Cindy Teyze'nin yürüteçle ayakta durmasına yardımcı olurken, "Odana gitmene yardım edeyim," diyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve dakikalar önce G-string'li Noel Baba Niall'ı düşündükçe yüzü kızaran büyük teyzemin güçsüz ve acizmiş gibi davranarak kamburunu çıkarmasını izliyorum.

Oyuna getirileceğimi biliyordum. Sadece bu şekilde olacağını fark etmemiştim.

Yüzlerine bakmak zorunda kalmamak için odadaki tüm bebekleri çevirmeyi bitirirken kendi kendime "Bu iş görür," diye mırıldanıyorum.

Kapım çalındığında bir adım geri çekilip yaptığım işi gözden geçiriyor, hiçbir şey kaçırmadığımdan emin oluyorum.

Taran beliriyor, kollarını kavuşturmuş kapının pervazına yaslanıyor. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Öyle olacak," diyorum ve sonra gözlerinin içine bakıyorum. "Ve yemin ederim Taran, eğer buraya gelip onlardan birini çevirirsen, o tekerlekli yatağın demirbaşı olurum ve Guy'la sana sıfır mahremiyet sunarım."

Muhtemelen benimle uğraşmayı çoktan aklından geçirdiği için sırtıyor. Ama en azından tehdit ortada. Konu ben ve bu bebekler olduğunda hiçbir komikliğe müsamaha göstermeyeceğim.

"Cindy Teyze yattı mı?"

"Evet," diyor Taran ben yatağa otururken.

"Şimdi, şu Noel Kringle olayına gelelim. Yanılmış olabileceğini, belki de kendisi için bir başvuru yapmış olabileceğini düşünüyor muyuz? Sanırım bir yerlerde bunama ile kırık kalçalar arasında bağlantı kuran bir makale görmüştüm. Belki de bu akşamki yemek onun için bir bunama anıydı."

"Öncelikle, bunama şakası yapılacak bir şey değil."

"Şaka yapmıyordum. Makale konusunda ciddiym," diyorum.

"İkincisi," diye devam ediyor, beni tamamen görmezden gelerek, "çok ciddiydi. Geceliğini giymesine yardım ederken, seni yarışmada tutacağıma dair bana söz verdirdi."

"Ve sen de hayır dedin, bunu kız kardeşime asla yapmam, değil mi? Yaşadığı onca şeyden sonra ona böyle bir işkence yapmazdım, değil mi?"

"Ona yapacağını söyledim."

Çiçekli yatak örtüsünün üzerine uzandım ve gölgelikten yukarı baktım. "Taran, neden? Yapamayacağımı biliyorsun... Hiçbir şey yapamam

performans gerektirir."

"Noel Kringle olayının ne olduğunu bile bilmiyorsun," diyor Taran.

Ellerimi arkamda birleştirerek doğruldum ve "Evet, biliyorum. Sen Cindy Teyze'nin saçını tararken ben de internetten araştırıyordum. Noel Kringle'ı olmak için birkaç yarışma gerekiyor ve hepsi de kasabanın önünde oynanıyor. Ben yapmayacağım."

Taran iç çeker ve yatağa doğru yürür, orada oturur. "Storee, sence de korkularını aşmanın zamanı gelmedi mi?"

"Korkularımın üstesinden gelmek mi?" Kızgın bir şekilde söylüyorum. "Taran, bu kasabanın önünde küçük düşürüldüm. Yapmak istediğim son şey bunu yeniden yaşamak."

"On sekiz yaşındaydın."

"Bu benim için çok etkili bir yıl oldu. Önünde fırsatlar olan taze bir yetişkin. Ve sonra bunun gerçekleşmesi için..." Başımı salladım. "Bunu tekrar yaşamayacağım."

Taran elimi kendi elinin içine aldı. "Ayağın elf ayakkabına takıldı ve kesilmiş ahşap bir hediye devirdin. O kadar da büyük bir şey değildi."

"Tahta hediye Bayan Fiskers'a çarptığını ve dengesini kaybederek tepeden aşağı yuvarlanıp nehre düştüğünü ve onu çıkarmak için itfaiyeci, polis ve sağlık görevlilerinden oluşan bir kurtarma ekibinin çalıştığını unutuyor musunuz?"

Evet, öyle oldu.

Ellili yaşlarında bir kadını bir tepeden aşağı yuvarlayarak dondurucu soğukluktaki bir nehre gönderdim.

"Utanç vericiydi, Taran. En başta aptal Noel Baba gösterisini yapmak istememiştim ama okul için gönüllü saatlere ihtiyacım vardı, bu yüzden bir elf kostümüyle geçit töreni yapmak zorunda kaldım. İşlerin iyi gitmeyeceğini bilmeliydim."

"Sen de söylemen gereken bir cümleyi unutmadın mı?" diye soruyor, bıçağı anılarımın arkasına daha da saplayarak.

"Konuyu açtığın için teşekkürler." Yatak başlığına yaslanıyorum

ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. "O zamandan beri, kameranın önündeki kız olmak yerine, her zaman ekranın arkasındaki kişi olmayı, utancı kurgulamayı kendime görev edindim."

"Ve işinde çok iyisin," diyor Taran, ondan nadiren gelen bir iltifatla. "Ama bu farklı olacak. Artık daha yaşlısın. Daha az... sakarsın."

"Hâlâ sakarım ve kasaba bunu biliyor - hiçbir şeyi unutmuyorlar. 2012'deki sıcak çikolata sıkıntısını unutmadılar. Baubles and Wrappings'deki imza niteliğindeki ağaç devirme olayını unutmama izin vermediler. Ve kesinlikle Bayan Fiskers'ın nehre düşmesini asla unutmayacaklar." Fısıldayarak ekliyorum, "Onu hipotermi için tedavi etmek zorunda kaldılar. Nehir büyük ölçüde donmuştu ama dirseği buza çarptı ve buzı kırarak üzerine su hücum etmesine neden oldu."

"Bence dramatik davranıyordu. O gün hava o kadar da soğuk değildi."

"Bu suyun soğuk olmadığı anlamına gelmez."

Taran iç geçiriyor ve sonra elini dizime koyuyor. "Storee, gergin olduğumu anlıyorum ve bunda da haklısın. Bu kasabada şansın pek yaver gitmedi ama bu Cindy Teyze için. Hayatımızda yaşadığımız tüm büyülü Noel anlarını yaratan kişi o. Annem ve babam değil, o yaptı. Ve yardım istiyor, bence bunu ona borçluyuz."

İnliyorum çünkü haklı olduğumu biliyorum.

Cindy Teyze, Noel'de bizi evinde ağırlayan, en derin ve en sıcak sarılmalarla sarmalayan, ağacın süslenmesine bizi de dahil eden, bizimle birlikte kurabiye yapan ve yemek masasını Noel Baba'nın kızağı ve sandalyelerini ren geyiği olarak kullanmamıza izin veren kişiydi.

Sihri yaratan oydu.

Başımı arkaya yasladım. "Taran... Kendimi yine küçük düşüreceğim."

"Yapmayacaksın," diyor. "Sen daha yaşlısın, daha akıllısın ve

Cindy Teyze sana akıl hocalığı yapıyor. Eğer bir şey olursa, başarılı olacaksın. Söz veriyorum."

Neden bunun gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olduğunu hissediyorum?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

COLE

Noel Kringle'ı mı? Hayır, teşekkür ederim. Hâlâ çok korkuyordu. Sürekli "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum" diyordu.

Şapkası ringdeydi, çünkü bu bir Kringletown onuruydu. Ve tahmin edin kim fark etti? Huysuz Cole/Connor.

"TAMAM, EĞER ARKAMA yaslanıp bu hikayenin gelişmesini izleyeceksem, en azından seni doğru yola sokabilirim. Sadece Cole... Connor için içinde değil."

Anlatıcı: Evet, ama Connor onurla kafiyeledi olduğu için daha iyi oldu.

"Okuyuculara yanlış bir izlenim veriyorsunuz."

Anlatıcı: Cole'u A-delik ile kafiye yapmanın bir yolunu bulmamı mı tercih ederdin?

"Boş ver."

Anlatıcı: Ben de öyle düşünmüştüm. Sen kendi kısmına odaklan, ben anlatma kısmını hallederim. Şimdi, hikayeye geri dönelim.

"Noel Kringle'ı için konulan isimleri gördün mü?" Max ormandaki vardiyasından çıkıp yanıma gelirken soruyor. Öğlen olmak üzere ve çiftliğin sürekli gelişmesini sağlamak için sürekli büyüyen ormana yatırım yapan ailelerle ağaç parselleri kurmayı yeni b i t i r d i .

Ren geyiği yem kutusunu açıyorum ve içine bir çuval mama döküyorum, önce yeni mamayı koyuyorum ve sonra daha önce çıkardığım eski mamayı ekliyorum.

"Süs Parkı'nın etrafında durup bu saçma yarışmaya kimin katılacağını mı bekliyorum?"

"Oooh, bugün çok huysuzsun. Bir sebebi var mı? Belki de artık şehirde belli bir kız kardeş olduğu içindir?" Ne zaman

Ona bakıyorum ve kaşlarını salladığını görüyorum, kafasının arkasını tutup ren geyiği yemine daldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ben düzenli olarak böyleyim," diye hatırlatıyorum ona bir hışımla.

"Bu tavrın sizin için normal bir durum olduğunu kabul ediyorum, ama aynı zamanda biraz sert olduğunu da hissediyorum. Bazıları baharatlı bile diyebilir."

Boş yem çuvalını yuvarlıyorum ve yem çiftliğine yeniden stok yapmak için gittiğimde kullanmak üzere saklıyorum. "Buraya gelmenin bir anlamı var mı? Yoksa sadece beni kızdırmak için mi?"

"Evet, daha önce de söyledim ama tekrar edeceğim. Kringle yarışmasına kimin katıldığını gördünüz mü diye bakmaya geldim."

Ve işte, yaşadığım bu kasabanın en sinir bozucu şeyi. Aralık ayı geliyor ve tek konuştukları şey o yıl için kimin Kasaba Kringle'ı seçileceği oluyor.

Kafan mı karıştı?

Sizin için açıklayayım.

Birkaç yıl önce, kasabanın sahipleri ellerinde sıcak elma şarabıyla dolu Noel fincanlarıyla toplandılar, fahri belediye başkanı Bob Krampus'u çağırdılar ve şehir dışından daha fazla insanı çekmenin bir yolu olarak Kringle yarışmasını başlatma fikrini ortaya attılar. Aralık ayı boyunca yarışmaya katılanlar belirli görevler ve mini testlerden geçerek notlandırılıyor ve daha sonra tüm bu puanlar toplanarak en neşelinin kim olduğu belirleniyor. Bu kişi Kasaba Kringle'ı olarak adlandırılan kişidir - yıl boyunca geri kalanımıza hükmetmek için aldıkları tamamen anlamsız bir unvan. Bu yarışma ilk tanıtıldığında, herkes yarışmanın hane başına bir katılımı sınırlandırılmasına tepkiliydi. Ve her yarışma, kasabanın sahiplerinden birinin jüri olarak görev yapmasıyla el ele gidiyor.

Örneğin, el yapımı baston şekerler kasabadaki şekerçi dükkanının sahibi olan Yaşlı Adam Chadwick tarafından değerlendirilir. Chadwick, insanların baston şeker yapma becerilerini ölçer ve ürünlerinin daha iyi olmasıyla övünerek kendi dükkânı için reklam toplar.

Katılımcılar.

Bu şekilde, rekabet ruhu canlı tutulurken, kasabadaki işletmelere bir miktar sponsorluk ve reklam sağlanmış olur.

Her şey çok aptalca. Hiç katılmadım ve katılma planım da yok.

Ama Kringle halkı farklı düşünüyor. Onlara göre, bu tüm zamanların en büyük onuru. Onlara göre, tüm yıl boyunca bunun için uğraştılar. Aralık ayı boyunca tek konuştukları şey bu.

Max'in onlardan daha iyi olduğunu sanıyordum ama sanırım değilmiş. "Dediğim gibi, kimin gireceği umurumda değil."

"Bilmiyor musun?" Max kaşlarını çatarak cevap verir. "Huh. Sanırım yanlışmışım o zaman."

Bana yem atıyor ve ne yazık ki ben de yemi yutuyorum. "Peki. Kim o?"

Sırıttıyor. "Yeni komşun."

"Yeni komşu mu?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Yeni bir komşum yok-" Duraklıyorum, ipucu vermeye başlarken zihnim kısa devre yapıyor. "Bekle..." Max'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da yavaşça başını sallıyor. "Storee yarışmaya katıldı mı?"

"Evet. Bugün adını panoda gördüm. Herkes bundan bahsediyor. Neden olduğu hakkında sonuçlar çıkarıyorlar. Bazıları Cindy'nin bu yıl yarışamayacağını, bu yüzden Storee'nin onun yerini alacağını düşünüyor. Diğerleri ise Bayan Fiskers'ın başına gelenleri telafi etmek için kasabanın bir geleneğini kutlamaya katıldığını düşünüyor."

Storee'un, elli yaşındaki bir kadını tepeden aşağı ve donmuş bir nehre ittikten sonra kendini affettirmek için bir Noel yarışmasına katılmaktan daha fazlasına ihtiyacı olacaktır.

"Ve onun Noel'i mahvetmek ve muhtemelen imza ağacını tekrar ortadan kaldırmak istediğini düşünen küçük bir kasaba grubu var - ama bunlar çoğunlukla Dankworth'lardan geliyor. Ben şahsen onun sizi kızdırmaya çalıştığını düşünüyorum."

"Bu beni neden rahatsız etsin ki?" Kan basıncımın yükselmeye başladığını hissetmeme rağmen soruyorum.

"Bilmiyorum." Max ahırdaki ahşap bir sütuna yaslanıyor.
"Sen söyle."

"Ne yaptığı umurumda değil," diyorum arkamı dönüp ren geyiklerinin suyunu doldurmak için hortuma doğru ilerlerken.

"Yine de umurundaymış gibi söyledin."

Duraksıyorum, hortumu sıkıca kavıyorum, çünkü... lanet olası cüret.

Bu kasaba hakkında söylediği onca şeyden sonra, Noel Kringle'ı olmaya mı çalışacak? Balonun en güzel kızı gibi davranıp Noel ruhunu mu göstermeye çalışacak? Dediğim gibi, kimin kazandığı ya da yarışmadaki herhangi bir şey umurumda değil ama nefret ettiği bir kasabada en büyük onuru kapmaya çalıştığını görmek?

Evet, nefret eder.

Dudaklarından kulaklarıma.

Nefret. Hiç sanmıyorum.

"Biliyor musun, insanlar onun da kazanma şansının yüksek olduğunu düşünüyor," diye bastırıyor Max. "Cindy'nin son birkaç yıldır ikinci olduğu d ş n ld ğ nde, onun rehberliğinde Storee'nin kazanabileceğini düşünüyorlar."

Bu harika... Umurumda değil. Gerçekten umursamamalıyım.

Elbette, onun gibi birinin yarışmaya kalkışması bile can sıkıcı ama umurumda değil.

Hortumu açıp suyu yalağa yönlendiriyorum ve içimde titreşen rahatsız edici duyguları görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bunun gerçekleştiğini görebiliyorum. Kasabadaki yeni kız, Kringle'ı sunduğu her şey için kucaklıyor ve hepsinin en neşelisi oluyor. Gereken her şeye sahip."

Hayır, yok.

Ne gerektiğini bildiğimden değil, çünkü dediğim gibi, dikkat etmiyorum, ama kesinlikle gerekenlere sahip değil.

"Ve dürüst olmak gerekirse, sanırım onu destekliyor olabilirim." Bu beni çıldırttı çünkü  yle.

Suyu kapattım, hortumu yere bıraktım ve arkadaşıma

döndüm.

"Onu desteklemeyeceksiniz. Ve hayır, gereken özelliklere sahip değil. Yakınından bile geçemez."

"Öyle mi?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak. "Bir fikrin olmasına şaşırdım."

"Bu bir görüş değil; bu bir gerçek. Ve kazanmayı hak etmiyor. Yarışmada bile olmamalıydı. O bu kasabanın bir parçası değil; burada yaşamıyor. Burayı sevmiyor bile. Evet, bunu yüzüme karşı söyledi. Bu kasabadan nefret ettiğini söyledi, aptal dedi."

Max'in yüzü şakacıdan incinmişe döner. Tüm şakalar bir kenara bırakıldı.

"Öyle mi dedi?"

Başımı salladım.

"Ne zaman?"

Hortumu almak için döndüğümde "Fark etmez," diye homurdanıyorum ama Max beni durduruyor.

"Hayır, belli ki öyle çünkü bu konuda kızgınsın. Bunu sana ne zaman söyledi?"

Dudaklarımı yana büküyorum, konuyu açtığım için bile nefret ediyorum, çünkü bu etkileşimi uzun zamandır içime atmıştım. Ama sonra ondan bir kez bahsetmek beni sınırın ötesine itiyor ve her şeyi döküyorum.

"Annemle babamın vefat ettiği geceydi."

"Ne?" diye sorar, yüzü daha da ciddileşir. "Bunu bana hiç söylemedin. O ne dedi?"

Görünüşe göre boşaltıyorum.

Ahşap bir kirişe yaslandım. "Kazayı yeni öğrenmiştim ama ayrıntıları bilmiyordum. Verandamda oturmuş daha fazla haber bekliyordum ki o sokakta yürüyordu. Bu, Bayan Fiskers'ın nehre atılmasından sonraydı. Her neyse, Storee beni fark etti ve verandada bana katıldı. Burası bir araya gelip konuşmak için sıkça kullandığımız bir yerdi. O noktada, birbirimizi üzgün olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorduk, bu yüzden ona sorunun ne olduğunu sordum, aklımı aileme olanlardan uzaklaştırmaya çalıştım. Bu çok büyük bir hataydı çünkü bana

kasaba hakkında tirat atıyordu. Yıl boyunca Noel olayının ne kadar aptalca olduğunu, mağazaların sinir bozucu derecede dandik olduğunu ve buraya ziyarete gelmekten nefret ettiğini söyledi. Kısacası Kringle ile ilgili her şeye bok attı. Hiç geri çekilmedi, sadece üzerine gitti."

"İsa. Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ayak parmaklarımı yere vuruyorum. "Hiçbir şey söylemedim, çünkü nasıl söyleyebilirdim ki? Kendimi kaybetmişim. Annemle babam nasıl birlikte kaza geçirmiş olabilir diye düşünüyordum. Eğer ölürlerse onlarsız nasıl yaşayacaktım? Kazadan haberi yoktu, bu yüzden bir parçam söylediği şeyi affedebilir. Ama o anda, içim içime sığmazken... bilirsiniz işte. Tam da lanet olası Noel gününde gitti ve ailemin hayatta olmadığı doğrulandığında kasabanın nasıl arkamda toplandığını görmedi." Ve sonra tek yapabildiğim keder içinde boğulmak oldu. "Bu kasabanın sıkıntıları var ve zaman zaman yaşaması zor olabiliyor, ama kasabayla ilgili söylediği şeyler doğru değildi. Beni öfkелendirdiler ve kederim de buna bağlı. En kötü zamanlarımda bu kasabanın beni nasıl toparladığını gördüğüm için hala buradayım. Kendi insanına nasıl bakıyor."

"Evet, anlıyorum. Sadakatini biliyorum." Başının arkasını kaşıyor. "Dostum, fikrini ne değiştirdi merak ediyorum. Sence artık bu kasabayı seviyor mudur?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. Dürüst olmak gerekirse emin değilim ama kinimi bir türlü bırakamadığım için onu iyi bir şekilde resmetmeyi reddediyorum.

"Herkes onun kazanma şansının yüksek olduğunu düşünüyor." "Kazanmayı hak etmiyor."

Unvanın ihtişamını hak etmiyor. Anlamsız olsa da.

Yarışmanın bir parçası olmayı bile hak etmiyor.

Bu hiç adil değil.

Ren geyiklerine bakıyorum, zihnim dönüyor...

Beyni kimi büyük kimi küçük düşüncelerle dolup taşıyordu.

Ve sonra aklına bir fikir geldi, hepsinden daha büyük bir fikir...

"Kahretsin, aklıma bir şey geldi," diyorum, dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. "Fevkalade korkunç bir düşünce."

"Dinliyorum," diyor Max, eğilerek.

"Yarışmaya katılsam nasıl olur?"

"Sen mi?" Max gülerek alay ediyor. "Dostum, hadi ama, ciddi ol."

"Ben ciddiym," diyorum. "Ya girersem? Bu kolayca kasabanın diline düşer, Storee hakkındaki tüm konuşmaları gölgede bırakır. Kimse bunu beklemezdi ve burada Noel Baba'nın ren geyikleriyle ilgilenen kişi olarak sahip olduğum itibar göz önüne alındığında, kazanabilirdim. Bazıları Noel'i çaldığımı söyleyebilir."

Max bana bakıyor, birkaç kez gözlerini kırptırıyor.

Cevap vermeyince, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Bence sen aklını kaçırmışsın."

Başımı salladım. "Hayır, her şeyi daha net görmeye başlıyorum. Bu, sorunu çözmek için mükemmel bir yol."

"Tamam, öncelikle burada gerçek bir sorun yok. Elbette, Storee bazı boktan şeyler söyledi, ama belki de burada gerçekten deniyordur. İkincisi, dostum, yarışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun; başvuruları kabul ettiklerini ve istedikleri yarışmacıları seçtiklerini biliyorsun ve sen o tür bir insan değilsin." Fısıldayarak devam ediyor: "Seni neşene göre değerlendiriyorlar. Vücudunda neşeli bir kemik olduğunu sanmıyorum."

Gerçekten mi?

Vücudumda neşeli bir kemik yok... bunu yükleyene kadar bekleyin.

Omuzlarım geride, göğsüm kabarık, genişçe gülümsüyorum, tüm dişlerimi gösteriyorum, gözlerim köşelerde kırışıyor.

Max gözlerini siper ederek bir adım geri çekilir. "Ne h a l t ediyorsun sen?"

"Sana neşemi gösteriyorum."

"Lanet olsun, dur. Bu korkunç."

Gülümsemem azalıyor ve gözlerim kısılıyor. "Güzeldi

gölümse."

"Nereden biliyorsun ki? Aynaya bakmadın ki." Max başını sallır. "Buna tanık olmak rahatsız ediciydi."

"Oh, siktir git. Sanki daha iyisini yapabilmışsin gibi." "Bu bir meydan okuma mı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Evet...öyle."

"Peki." Ellerini ceplerine sokuyor, biraz sola eğiliyor ve bir kaşını kaldırıp aynı anda sırtarak bana bir tür film yıldızı gülümsemesi atıyor.

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum, tiksiniş gibi davranıyorum, gözlerimi korumaya çalışıyorum ama lanet olsun, harika bir gülümseme. Bakması güzel.

Bazıları çok eğlenceli bir deneyim olduğunu söyleyebilir.

"Bakışlarından büyülendiğini görebiliyorum." "Siktir git," diye alay ediyorum.

Birkaç saniye kıkırdıyor ve sonra avuçlarını birbirine sürüyor. "Ciddiyim dostum, bu kötü bir fikir. İnsanlara tatil ruhu aşılamaktan çok onları korkutacaksın. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama pek de neşeli değilsin. Kasaba sahipleri yarışmayı terk etmeni isteyebilir ve bu her şeyden daha aşağılayıcı olur."

Başımı salladım. "Hayır, yanıyorsun. Bu doğru hissettiriyor. Bunun olması gerekiyormuş gibi geliyor," diyorum, bu harika ama korkunç fikrin yüksekliğini hissederek.

"Tamam, manik bir duruma ulaştığınızı görebiliyorum, bu yüzden size yarışmaya tam olarak neyin dahil olduğunu hatırlatırken bir an için içinde yaşamınıza izin vereceğim." Farklı görevleri işaretlemek için parmaklarını kullanıyor. "Eggnog Savaşları. Hayatında hiç eggnog yaptığından emin değilim."

"Ben içtim."

"Yeterlilik değil ama tamam. Bir de Upcycle Christmas var, tüm kasabanın önünde insan dioraması ve sen halka açık sahneler yapmıyorsun."

"Kan pompalamak için konfor alanımdan çıkmak gibisi yok."

"Meyveli kek festivali" diyor. "Meyveli kekten nefret edersin."

"Ve bu bana bunu yapmak için mükemmel bir fırsat veriyor

daha iyi," diye karşılık veriyorum.

Max'in yüzünden sinirlendiği anlaşılıyor. "Işık gösterisi... şeker kamışı yapımı."

Elimi sallayarak onu kovuyorum. "Ben ışık asmak için doğmuşum. Çıkmaz sokak için onları kim asıyor sanıyorsun? Ve şeker kamışı yapımı... şey, bunun üzerinde çalışmam gerekecek."

"Tamam," diyor Max sırtarak ve beni bir sonraki noktaya getirmiş gibi görünüyor. "Noel şarkısı. Gerçekten Caroling Café'de şarkı söyleyecek, halka açık bir performans sergileyecek misin? Başkalarının önünde şarkı söylenmez, sık kafalı, aileden biri olmadığı sürece."

"Henüz duymadım. Ama sesimi duydunuz - bazıları bunun melekler size fısıldıyormuş gibi geldiğini söyleyebilir."

"Çok saçmalıyorsun," diye alay ediyor Max. "Dostum, bu senin için değil. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Bu işin sonu trajediyle bitecek."

"Olmayacak." Başımı sallıyorum. "Neden biliyor musun?" En iyi arkadaşıma bakıyorum, kollarımı kavuşturmuşum, yüzümde Grinch büyüklüğünde bir gülümseme var.

"Neden bir sonraki söyleyeceğin şeyden hoşlanmayacağımı hissediyorum?"

"Bu bir trajedi olmayacak, çünkü yarışmaya benimle birlikte neşeli yardımcım olarak katılacaksın."

"Hayatta olmaz," diyor Max. "Hayır. Olmaz. Tarih, en çok aşağılananın neşeli yardımcı olduğunu göstermiştir. Bu yüzden yarışmada çok fazla yok."

"Seni nasıl küçük düşürebilirim ki?" diye sordum. "Sen benim can simidimsin, seni asla küçük düşürmem."

"Sana inanmıyorum. Gözlerinde ne pahasına olursa olsun kazanacağını söyleyen o bakış var."

"Bu doğru, her ne pahasına olursa olsun kazanacağım, yani siz beni sahte kar yağmuruna tutarken Caroling Café'de bir masanın üzerine çıkıp 'Rudolph the Red-Nosed Reindeer' şarkısını söylemekte hiçbir sakınca görmüyorum."

"Başlıkta sikişmek olmadığına eminim."

"Ve sen beni sahte kar yağmuruna tutarken," diye devam ediyorum, onu tamamen görmezden gelerek, "kollarımı kavuşturarak etrafta zıplayacağım,

toynaklı ellerimi gösterip olay çıkaracağım. Buna kıyasla sen son derece ciddi görüneceksin."

"Ne dediğini duyuyor musun?"

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Ve hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Eğer Storee bu kasabanın bir parçasıymış, bu kasaba onun için bir şey ifade ediyormuş gibi davranmak istiyorsa, o zaman bana karşı gelmek zorunda kalacak." Göğsümü işaret ediyorum. "Eğer bir şey varsa, bu kasaba benim için burada yaşayan herkesten daha fazla anlam ifade ediyor. Yılın bu zamanında bundan şikayetçi olabilirim ve özellikle bu ayla ilgili bazı karanlık geçmişim olabilir, ama belki... belki bu ihtiyacım olan bir şeydir," diyorum, sesim yumuşuyor.

Yükseklik azalmaya başlar ve farkındalık yerleşmeye başlar.

Bu mevsimin beni ne kadar yalnız hissettirdiğini fark ettim.

Ailemin bir zamanlar her yıl paylaştığı gelenekler artık uzak anılarda kaldı. Maxheimer'lar Noel'de asla yalnız olmadılarından emin oldular. Hediyeler aldım. Bol bol yemek yedim. Dahil edildiğimi hissettim.

Ama bir daha asla ailemle Noel geçirmedim. Bunların hepsi neredeyse on yıl önce sona erdi.

Noel ruhu artık sıcak, tanıdık bir kucaklaşma değil, sadece sonradan akla gelen bir şey. Olması gereken buydu.

Ve bir ağacın etrafında toplanan ailemin mutlu gülümsemeleriyle dolu olması gereken bir mevsim şimdi boş, kasvetli ve takvimden çizilecek başka bir gün.

Ruh halimdeki değişimi hissedenden Max elini omzuma koydu. "Cole, dostum..."

"Bunu yaptığımı görmek hoşlarına giderdi," diyorum ciddiyetle. "Kahretsin, babam kıcıyla kıkırdar, annem de benim neşeli yardımcım olurdu." Gözlerinin içine bakıyorum. "Yılın bu zamanından nefret ediyorum. Beni yanlış anlama, beni kendilerinden biri olarak kabul ettikleri için ailene minnettarım ama annemle babamın öldüğü o gece tüm büyüğü de beraberlerinde götürdüler."

"Anlıyorum dostum," diyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Siktir, tamam, yapacağım."

"Max, ben öyle demedim-"

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve benim için de aynısını yapacağını biliyorum. İsteksizce ama sen de aynısını yapardın."

Ona yumuşakça gülümsüyorum. "Başından sonuna kadar söylenirdim ama yapardım."

Max kıkırdar. "Evet, biliyorum." Ellerini birbirine kenetler ve derin bir nefes verir. "Tamam, eğer bunu yapacaksak, o zaman doğru yapacağız. Köşeleri kesmek yok, fikirlerle alay etmek yok. Her şeyimizi ortaya koymalıyız." Bana kaşlarını çattı. "Var mısın?"

Bana elini uzatıyor, ben de elini tutup sıkıyorum. "Ben varım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

STOREE

Kıkırdadılar ve beşlik çıktılar. Ne beklenmedik bir numara!
Cole Black Kringle rolünde, Max ise onun neşeli yardımcısı.

"Neyin geldiğini anlamayacak," dediler neşeli bir sevinçle.
Kringle yarışması hiç bu kadar acımasız olmamıştı.

"BİR NOT DEFTERİNE VE BİR KALEME İHTİYACIN VAR," diyor Cindy Teyze yatağında doğrulurken.

Dün etrafta dolaşıp G-string'li adam Niall'ın videolarını izliyordu, bugün ise güçsüz, titreyen elleriyle etrafı işaret edip buz parçaları istiyor. Odayı nasıl idare edeceğini biliyor dediğimde yalan söylemiyorum, çünkü kız kardeşimi neredeyse avucunun içine almış durumda.

Taran odaya girerken, "İşte sana buz parçaları, Cindy Teyze," diyor.

"Çok tatlısın," diyor Cindy Teyze Taran'ın yanağını okşarken. Yavaşça bir tanesini ağzına götürüyor ve yuvarlayarak soğğun dilinin ve yanaklarının her santimine vurmasına izin veriyor.

Bu arada ben de birinci kattaki yatak odasının köşesinde oturmuş, perdelerden duvar kâğıtlarına, yatak takımlarına ve evet, tahmin ettiğiniz gibi yer döşemelerine kadar uzanan çeşitli çiçek baskılarından başımın dönmemesine çalışıyorum. Daha çok bir alan halısı gibi ama çiçekli. Odasına birkaç kez girdim ama genellikle hızlıca girip çıktım. Bu uzun süre bana her türlü kafa karışıklığı ve baş ağrısı yaşıyor.

kafatasımın dibinde.

Elbette, baş ağrısı bütün gece yaptığım endişeden de kaynaklanıyor olabilir, ama bu konuya girmemize gerek yok.

"Artık ağzım nemlendiğine göre," diyor Cindy Teyze, ben nemli kelimesinden ürkmemeye çalışırken, "sohbetimize başlamalıyız."

Taran, "Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa, Noel kutularını aşağıya indirmeye çalışacağım, böylece daha sonra süsleyebiliriz," diyor... burnu biraz kahverengi.

"Çok yardımcı oluyorsun, teşekkür ederim canım." Aman Tanrım.

Evet, Taran mükemmel.

Bu sabah Cindy Teyze'ye sünger banyosu yaptırdı, kıyafetlerini giymesine yardım etti ve her zaman yanında oldu, ancak yerel kahve dükkanı Warm Your Spirit'ten eve hamur işleri getiren ve herkese proteinli smoothie hazırlayan bendim. Benim beslenmem olmasaydı Taran'ın çatlakları temizleyecek güce sahip olacağından emin değilim.

Övgü beklediğimden değil ama bu sabah şehre doğru yürürken soğuk havaya göğüs gerdim.

Cindy Teyze, özellikle Kringle yarışmasına katıldığımdan beri etrafta daha fazla görünmemin iyi olacağını düşündü.

Girmek gevşek bir terim... daha çok ismimi yazmaya zorlanmak gibi.

Ancak bu sabah rüzgârdan yanmamak için sımsıkı sarınarak şehre doğru yürürken işbirlikçi olmayı tercih ettim. Hava çok rüzgarlı olduğu için insanlar yüzümü taktığım tozluktan ve kayak gözlüklerimden görebildikleri için şanslıydılar. Gözüme kar kaçması benim eğlence anlayışıma uymuyor.

Taran odadan çıktığında, Cindy Teyze dikkatini tekrar bana odaklıyor. "Şu not defteri ve kalem sende mi?"

Telefonumu kaldırıyorum. "Bütün notlarımı buraya alıyorum."

Cindy Teyze'nin kaşları çatılır. "Telefon mu? O aletle nasıl düzgün notlar alabilirsin ki?"

"Notlar uygulamasında," diyorum. "Düzenleme yaparken veya Zoom sohbetindeyken tüm notlarımı burada alıyorum. Telefonum ve tabletim arasında her şeyim hazır."

Bir an beni inceledi, belli ki seçimimden hoşlanmamıştı. Ancak birkaç saniyelik garip bir sessizlik ve belli belirsiz bir bakışmadan sonra Cindy Teyze not alma cihazımı kabul ediyor.

"Bildiğiniz gibi sizi yarışmaya soktum, yani kasaba sizin Noel Kringle'ı olma arzunuzun farkında."

"Teknik olarak Noel Kringle'ı olmamı istiyorsun," diye ekliyorum gülümseyerek. "İlgi odağı olmamaktan ve olayları kimsenin nehirle itilmeyeceği ve çocukların Baubles and Wrappings'deki imza ağacı devrildiği için çılgılık atmayacağı sağlıklı bir mesafeden izlemekten çok mutlu olurdum..."

Cindy Teyze elini sallayarak kovuyor. "O geçmişte kaldı, Storee. Şimdi geleceğe bakıyoruz. Yaşlandın, akıllandın ve burnun büyüdü."

Burnumu tekrar sıkıyorum, buraya geldiğimden beri ikinci kez ters bir iltifat alıyorum. Taran'la bu konuyu konuşmak için aklıma bir not alıyorum, çünkü sanırım burada bir şeyleri kaçıırız.

Cindy Teyze, "Bu senin parlama zamanın, ama ancak kendini buna adarsan işe yarayacak," diye devam ediyor. "Bu da önünüzdeki görev konusunda utangaç olmayı bırakmanız ve ilk adımı atmanız gerektiği anlamına geliyor." Elini titrek bir yumruk yapıp cesaretle pompalıyor.

Moral konuşmalarının bana göre olmadığını anladığını sanmıyorum.

"Bilmiyorum, Cindy Teyze. Buraya gerçekten sana yardım etmeye geldim, aptal bir Noel yarışmasına katılmak için kasabada dolaşmaya değil."

"Aptalca mı?" Bu hakaret karşısında nefesi kesilir. "Noel Kringle'ı olmayı istemenin aptalca bir yanı yok. Bu en büyük onurdur, Storee. Kasabadaki insanlar yarışmaya kabul edilmek için bile yalvarıp yakarıyor. Ve eğer sen

Tek başınıza girmeniz mümkün değil, ama beni temsil ederseniz... sizi içeri sokmak için kesin bir yolumuz var. Her yıl sadece beş kişi seçiliyor ve sadece bir kazanan oluyor. Şehirdeki onca insan arasından sadece bir kişi kazanıyor. Bunda aptalca bir şey yok, bu birkaç yıl öncesine dayanan onurlu bir gelenek."

Sadece birkaç yıl öncesine dayanıyorsa, bazıları buna geleneksel demeyebilir ama onu yola getiren ben olmayacağım. Onu sinirlendirmenin dozunu çoktan kaçırdım.

"Özür dilerim," diyorum, aptal kelimesini kullanmanın çok aptalca bir sıfat olduğunu fark ederek.

"Özrünüz için teşekkür ederim." Boğazını temizliyor. "Duruma farklı bir bakış açısıyla bakmanızı istiyorum." Oturmak için çaballıyor ve ben de ona yardım etmeye çalışıyorum ama beni başından savıyor. Nihayet yerine oturduğunda gözlerimin içine baktı. "Her zaman benzer bir ruhu paylaştığımızı hissetmişimdir." Önce kapıya sonra da bana baktı. "Kız kardeşini çok seviyorum ama o daha çok... nasıl desem... robotik?" Kıkırdamamı tutuyorum, çünkü Taran'ı daha iyi tarif edemezdi.

"Bazen biraz gergin olabiliyor," diyorum.

"Evet, gergin, katı, bazen misafirperver değil, ama seninle her zaman... kolay hissettim. Aynı ilgi alanlarını paylaşıyoruz ve hayata karşı aynı susuzluğa sahibiz, bu senin bir Noel ağacından ziyade bir ficus ile ilgilenmekten keyif aldığın anlamına gelse bile."

Elimi göğsüme bastırıyorum. "Alexander ve benim özel bir bağımız var."

"Kesinlikle." Cindy Teyze'nin gülümsemesi genişliyor. "Kız kardeşin asla bir ağaçla bağ kurmaz."

"Alexander'ı yeğeni olarak kabul etmeyi reddediyor ve bunun onu incittiğini biliyorum."

"Ve bunu yapacağından da şüpheliyim, çünkü bu onun kişiliği. Cansız bir nesneye duygularını veren o olmayacaktır. Kringle yarışmasına **katılacak** biri olarak berbat bir seçim olurdu, çünkü yetenek katmazdı.

Kitaba göre hareket eder ve ona kendi kişiliğini katmak için asla sapmazdı. Oysa sen, canım... sende o yaratıcı ruh var. Ve geçmişte bu kasabada yaşananlar yüzünden canının yandığını biliyorum ama bunu yapabilirsin; yapabileceğini biliyorum. Ve daha da iyisi, sen ve ben bunu birlikte yapabiliriz."

Kahretsin, o böyle söylediğinde, korkularımı bir kenara bırakıp bu konuyu ele alma yeteneğine sahip olduğuma inanmamı sağlıyor.

"Söyle bana," diye devam ediyor, "hayat nasıldı?"

"Ne demek istiyorsun?" Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirirken soruyorum.

"Heyecan var mı? Sizi konfor alanınızdan çıkaran herhangi bir şey? Sizi kurguladığınız filmde uzaklaştıran, güneşin parıltısını, kuşların cıvıltısını, etrafınızda dönen dünyayı, geceleri üzerinizde parıldayan yıldızları ve ciğerlerinize yeniden hayat üfleyen berrak kış havasını deneyimlemenizi sağlayan herhangi bir şey?"

"Uh..." Pantolonumdan bir parça tiftik koparıyorum. "Şey, son zamanlarda bana verilen işlerle oldukça meşguldüm" - tamamen yalan ama bunu bilmesine gerek yok- bu yüzden kafamı kaldırmaya fırsatım olmadı. Sanırım aylardır ilk kez bilgisayarım önümde değil."

Yavaşça başını sallar. "Sana bir şey söyleyeyim, Storee. Hayat kartında çok fazla yıl kalmadığını fark ettiğin bir zaman gelir ve başardığın her şeyi düşünmeye başlarsın. Ve merak etmeye başlarsın... Doğru mu yaptım? Bir gün hastane yatağından hayatına dönüp bakmanı ve sana sunulan tüm fırsatları değerlendiremediğin için pişmanlık duymanı istemiyorum."

"Biliyorum," diyorum ağzımın kenarını ısırırken usulca.

"Kız kardeşiniz, mutluluğu işlevsellik sınırları içinde bulmaya programlanmış. En büyük rahatlığı robotik bir insan olmakta buluyor. İnsanlarla ilgilenmeyi, onlara yardım etmeyi, onları daha iyi hale getirmeyi seviyor; her zaman da öyle oldu. Onun için endişelenmiyorum çünkü biliyorum ki

hayatında bir tür teselli buldu. Ama sen... endişelendiğim kişi sensin. O iç huzuru bulabildiğinden emin değilim. Benim bulmam biraz zaman aldı. Aslında bu eve taşınana kadar huzurun burada olduğunu bilmiyordum. Sizin de aynı şeyi bulmanızı isterim."

"Seni ziyaret etmeyi seviyorum Cindy Teyze, ama tundranın huzur bulacağım yer olduğunu sanmıyorum."

Kıkırdıyor. "Buraya taşınmaktan bahsetmiyorum ama o huzuru bulmandan bahsediyorum. Bu çok önemli. Konfor alanınızdan çıkmak ve etrafınızdaki dünyaya gözlerinizi açacak şeyler yapmak ilk adımlardır."

İçimi çekiyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Yani bana bu Kringle yarışmasına balıklama atlarsam, geri durmazsam, meydan okumayı kucaklarsam, bunun beni hayatta çok daha fazlası için hazırlayacağını, muhtemelen sahip olduğumu düşünmediğin bir sakinlik duygusu bulacağımı mı söylüyorsun?"

"Söyle bana... sakin hissediyor musun?"

Bacaklarımı kaydırarak birini diğerinin üzerine geçiriyorum. "Yani, sandalyemde, evimde çok rahattım, Lovemark Noel filmlerini izlemeye hazırdım."

"Ama hayatı deneyimliyor muydun?" "Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

"Noel'i kutlamak için planların var mıydı?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum, bir parça utanç hissederek.

Odasının penceresinden dışarı, kabarık beyaz karla tozlanmış uzun çamlarla örtülü arka bahçeye bakıyor. "Bu beni üzüyor, Storee. Ailen seni Noel'de buraya getirdiğinde, bu... şeydi." Boğazını temizliyor ve dönüp tekrar bana bakıyor. "O günler benim en değerli anılarım. Taze kurabiye kokusu aldığınızda merdiven boşluğunda bir aşağı bir yukarı koşmanızı izlemek. Şöminenin önünde oturup banyoya asmak için kanaviçe işlediğimiz aptal Noel sözleri. Gece geç saatlere kadar battaniye kalelerinin altında Noel Baba'nın ne zaman geleceğini tartışırdık. Bu dünyadan kalbime yakın olan bu anılarla ayrılacağım. İstemiyorum.

o anılar benimle birlikte ölsün."

"Yapmayacaklar," diyorum, boğazım düğümleniyor. Böyle bir konuşmaya hazır olduğumu sanıyordum ama dürüst olmak gerekirse, onsuz bir hayat düşünemiyorum. Ziyaret etmesek bile, bize e-posta ve mektup göndermeye devam ediyordu ve iletişim halindeydik - sadece yüz yüze değil. Cindy Teyze'ye her zaman gerçek büyükanne ve büyükbabalarımızdan daha yakın olduk. O çok sıcak ve sevgi dolu... ve şımarık. Bize harika Noeller yaşattı ve ben bunu bıraktığım için üzgünüm. Büyünün gitmesine izin verdim. Bir anlamda, burada kutlamamak, Kringletown'da kutlamamak Cindy Teyze'yi kutlamamak demek. Ve bu iyi değil.

"Eğer onları çoğaltmazsanız, tekrarlamazsanız... paylaşmazsanız anılar ne işe yarar?"

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Son birkaç yıldır düşünüyorum... ve hayatımda kayıtsızlaştığımı biliyorum.

Benim işimde.

Yaptığım her şeyde.

Arkadaşlarım Cuma geceleri dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sordular, ben de evde kalıp çalıştım. Öyle ki artık sormuyorlar bile.

Aşk hayatım hiç yok. Bir randevuya çıkmayı bile denemedim, sadece evde oturdum, battaniye kapüşonumla, yemek videoları izledim ama asla kendim için yemek yapmadım.

Hiçbir şey yapmamanın rahatlığını buldum ama Cindy Teyze haklı: Bu gerçekten yaşamak değil; geçip gitmek. Bunca yıl boyunca Cindy Teyze'nin etrafında olup onu gözlemleyerek öğrendiğim bir şey varsa, o da hiç utanmadan, coşkulu ve özgür bir hayat yaşadığıdır.

Bu arada ben de kendi içime kapandım.

Ve belki... sadece belki... bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir.

Başımı kaldırıp ona baktığımda Cindy Teyze'nin dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İlk sen atlayacaksın, değil mi?"

Çenemi dik tutarak ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

"Eğer bunu yapacaksak, gerçekten doğru yapmalıyız."

ALTINCI BÖLÜM

COLE

Böylece Kringle halkı etrafta toplandı.
Parıldayan ışıklar parıldadı; kar yere düştü.

Bob Krampus ortada bir gülümseme ve bir liste ile.
Tüm yarışmacıların listesini sıkıca avucunun içinde tutuyordu.

Ne harika bir zaman, çok neşeli bir sezonun başlangıcı!
Ama Cole ve Max'in orada olmasının özel bir nedeni vardı.

Bob Krampus, Süsleme Parkı'nın en tepesindeki Noel Baba evinden "BİZE KATILDIĞINIZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ" diye bağıyor. Sahte sazdan çatısı, Bavyera tarzı pervazları, yeşil ve kırmızı vitray pencereleri ve kulübenin alt çevresini saran mükemmel kireç taşıyla sanki doğrudan Disney animatörlerinin zihninden koparılmış gibi pitoresk bir hikaye kitabı evi.

Etrafımızdaki insanlar neşeleniyor, eldivenler birbirine bastırılırken nefesleri buğuya dönüşüyor, kışlık şapkalar kulakları kapatıyor ve sağ taraftaki kasaba bandosu Noel sezonunu Kringletown'ın favorisi "Santa Claus is Comin' to Town" ile başlatmaya hazırlanıyor.

"Ceket giymeliydim," diye mırıldanıyor Max yanımda.
"Kahretsin, hava beklediğimden daha soğuk. Sana ateş çukurlarından birine daha yakın durmamız gerektiğini söylemiştim."

"Etrafımızdaki çocuklar kafayı bulduğu için tüm kuralları duyamama riskini göze mi alalım? Hayır, burada olmamızın bir nedeni var ve kimsenin dikkatimizi galibiyetten uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim."

"Tamam, sakın ol, Michael Jordan."

"Ha?"

Max gözlerini devirir. "Boş ver."

"Bu yılın Noel Kringle'ı için yapılan tüm başvuruların incelendiğini ve yarışmacıları açıklamaya hazır olduğumuzu duyurmaktan mutluluk duyuyorum." Bob Krampus duraklar ve kalabalığın tekrar tezahürat yapmasına izin verir.

Ben öyle değilim. Orada kaskatı duruyorum, zihinsel olarak tüm notları almaya hazırım, tek bir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum-

Kırmızı bir ışık.

Storee Taylor olup olmadığını merak ederek o yöne bakıyorum, ancak boynuna kırmızı bir fular atan biri olduğunu görüyorum.

İsa.

Dediğim gibi, hiçbir şeyin beni planladığım şeyden alıkoymasına izin vermiyorum ve bu da Noel Kringle'ını kazanmak.

Bob Krampus göbeğini okşarken, "Ve bu yıl oldukça iyi rakiplerimiz var," diyor ve onu bir kase jöleymiş gibi sallıyor. "Şimdi isimlerini söyleyeceğim ve sahnede bana katılmalarını istiyorum."

"Ne?" Tıslıyorum. "Bu planın bir parçası değildi - bunu biliyor muydun?" Max'e soruyorum.

Yanımda titriyor. "Dostum, şu anda meme uçlarımı hissedemiyorum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Meme uçlarını ne zaman hissediyorsun?" Ben soruyorum.

Bir an duraklar. "İyi bir noktaya değindin. Peki ya ayak parmaklarımı hissedemiyorsam?"

"Daha iyi. Bununla başlamalıydım."

"Meme uçları daha dramatik hissettirdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Meme uçlarını hissetsen de hissetmesen de benimle oraya geliyorsun."

"Beni yaraladın, bunu biliyor musun?" diyor.

"Short ailesini temsilen Jimmy Short, lütfen buraya gelin." Jimmy Short sahneye doğru ilerlerken kalabalık alkışlıyor. "İlk müdahale ekiplerimizi temsilen Ursula Kronk ve geçen yıl görevde olan Kringle, lütfen bize katılın." Kalabalık çılgına dönüyor. Sıkı bir rakip olacak. Bir ilk müdahale ekibini nasıl desteklemezsiz? "Dr.

Beatrice Pedigree, tüylü hayvanlarımızı temsilen, lütfen bize katılın." Uzaktan bir köpek havlaması duyduğuma yemin edebilirim.

"Ve..." Bob Krampus uzun bir süre duraksıyor. Nedenini biliyorum... çünkü adımı gördü ve muhtemelen o da kasabanın geri kalanı gibi şok oldu çünkü başvurumu son dakikada araya sıkıştırdık. Muhtemelen neden seçildiğim konusunda iyi bir fikrim var: Martha ve Mae. Onlar, diğer mal sahipleriyle birlikte başvuranları seçiyorlar ve her zaman benim savunucum oldular. Mikrofonu sıkıca kavrayan Bob, "Bu yıl yeni bir aday, Cole Black." dedi. Kalabalığın coşkusu azaldı, yüzlerinden şaşkınlık okunuyordu. Dramatize etmeden de yapabilirdim. "Noel Baba'nın ren geyiklerini temsil ediyor. Lütfen... lütfen bize katılın."

Başvuruyu teslim eden Max'e döndüm. "Noel Baba'nın ren geyiklerini mi temsil ediyorsun?"

Max sırtıyor. "Hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm."

Kolundan çekiştiriyorum ve sahneye doğru ilerlerken - isteksizce - Bob Krampus, "Söz veriyorum, sırf Cole ren geyiklerimi temsil edecek diye iltimas geçmeyeceğim" diyor.

Ben gözlerimi devirirken kalabalık gülüyor.

Sahneye ulaştığımızda, Max ve ben omuz omuza duruyoruz ve olabildiğince mutlu ve memnun görünmeye çalışıyorum, çünkü bu yarışmanın bir parçası, Noel ruhunu somutlaştırmak, birkaç metre ötedeki plastik şeker kamışını tekmelemek için hissettiğim dürtüye rağmen.

"Ve son olarak," diyor Bob Krampus, tam o sırada sol tarafta bir hareket görüyorum. Cindy Louis ve onu tekerlekli sandalyede çimlerin üzerinde iten iki kadın. Kışlık şapkasının altından görünen kızıl saçlarından Storee'nin bize doğru geldiğini fark ediyorum. "Storee Taylor, Cindy Louis'i temsil ediyor." Bob Krampus notlarından başını kaldırıyor. Neşeli bir sırıtışla, "Konu sevgili Cindy Louis'imiz olduğunda favorilerimi oynuyor olabilirim. Storee, lütfen sahnede bize katıl. Merak etme, nehre yakın kimse yok ki onları deviresin."

Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım ama Storee merdivenleri tırmanıp durduğunda kendimi tuttum... ne yazık ki tam yanımda.

Parfümünün kokusu hemen burnuma geliyor; burada yaşamakla özdeşleştirdiğim zencefilli çörek ve çam kokusundan çok okyanus esintisi gibi kokuyor.

Sonra, yaklaşırken sıcaklığını hissediyorum, kolu benimkine sürtünüyor, omurgama kadar bir ürperti gönderiyor ve sonra ayak parmaklarıma geri dönüyor.

"Dondurucu," diyor. "Öyle değil mi?"

"Yarışmacıların birbirleriyle konuşmalarına izin verildiğini sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Gerçekten mi?" Max öne doğru eğilerek bana bakıyor. "Kural kitabının neresinde yazıyor bu?"

"Öyle olmadı," diyor Storee da öne doğru eğilerek. "Sadece ne zaman birbirimizin yanında olsak sesimi duymak istememe eğiliminde."

"Ah, eğer seni daha iyi hissettirecekse, etrafımdayken onun sesini duymaktan hoşlanmıyorum," diyor Max.

Ben en iyi arkadaşşıma kaşlarımı çatarken Storee gülüyor.

Elini uzatıp, "Ben Atlas, ama bu koca adam bana Max der. Ben onun en iyi arkadaşı ve neşeli yardımcısıyım. Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum."

"Atlas, seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Storee onun elini sıkıyor. "Ben Storee Taylor, ve görünüşe göre iri yarı adamın başının belasıyım. Bunun nasıl olduğundan emin değilim ama görünüşe göre zamanla bana karşı güçlü bir hoşnutsuzluk geliştirmiş."

"Güçlü bir nefret mi?" Bob Krampus Noel Kringle'ı geleneğinden bahsedip dururken Max soruyor: Gerçekte henüz on yıla bile ulaşmamışken, etrafta toplanan insanlara sanki 1800'lerden kalma bir gelenekmiş gibi davranıyor. "Nasıl bu kadar güçlü bir tiksinti geliştirmiş olabilir? Senin tadına baktığını bile bilmiyordum, tabii... Dostum, bana bir şey söylemeyi mi unuttun?"

"Onun tadına bir kez bile bakmadım," diyorum, kelimeler ağızımdan çıkarken kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Ne büyük bir kayıp," diyor Storee. "Gerçek bir iş sahibi olabilirdi."

ziyafet."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Halkın içindeyiz."

"Peki baş başa olsaydınız, bu konuşma farklı olur muydu?"
Max kaşlarını hafifçe sallayarak soruyor.

Bu kötü bir fikirdi. Max'in yanımda olmasının bana geri tepebileceğini biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

"Lütfen sessiz olur musun? Bob Krampus'u dinlemeye çalışıyorum," diyorum, hayatını ho-ho-ho yapan bir baş elfin timsali olmak üzerine kurmuş olan kasabanın Noel Baba'sını işaret ederek.

"Ah, unutmuşum," diyor Max ve sonra Storee'ye fısıldıyor, gerçi ben aralarında olduğum için her şeyi duyabiliyorum. "Okulda her zaman iyi bir çocuktum."

"Gerçekten mi?" Storee soruyor. Gözlerinin beni taradığını hissedebiliyorum. "İki ayakkabılı bir iyilik meleği mi? Ben bunu yutmam."

Bob Krampus, arkasındaki konuşmalardan rahatsız olduğu belli olan ses tonuyla, "Ve sonra bu yılın yarışmasına geliyoruz," diyor. Sıra halinde durup dikkatimizi gösterinin başındaki kişiye yöneltirken hepimizi susturuyor. "Bu cesur ruhların Noel hünerlerini test edeceğiz. Prancer's Libations'ın eggnog'una rakip olabilirler mi? Jefferson Chadwick kadar iyi şeker kamışı kesebilecekler mi? Warm Your Spirits'ten Tanya'nın gözlerini meyveli kek ile kamaştırabilecekler mi? Parlak ışık gösterileriyle gözlerimizi mi kör edecekler, yoksa en sevdiğimiz Noel şarkısını yorumlayarak kalbimize mi dokunacaklar?" Bob Krampus bize eliyle işaret ediyor. "Bunu ancak zaman gösterecek, ancak önümüzdeki birkaç hafta boyunca, Noel arifesine kadar, bu cesur ruhlar Noel Kringle'ı olmak için gerekenlere gerçekten sahip olup olmadıklarını belirleyecek bir dizi yarışmaya katılacaklar."

Kalabalık alkışlıyor ve ben şimdiden rekabetçi ruhumun bir çentik attığını hissedebiliyorum.

Bir Noel yarışmasında puan kazanmak için meyveli kek yapmayı öğrenecek kadar kasabaya dahil olacağımı hiç düşünmüş müydüm? Asla.

Ama artık bu işin içindeyim. Geri çekilmek yok.

Buradaki rekabete baktığımda, Ursula'nın zorlanacağını söyleyebilirim. Jimmy bir şaka ve Dr. Pedigree geçen yıl olduğu gibi sonlara doğru tükenecek. Bu gerçekten ben, Ursula ve Storee arasında ve 25 Aralık'ta onu burada Noel Kringle'ına verilen cübbe, taç ve asayı alırken görürsem lanetleneceğim.

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

"Evimin yanındaki liderlik tablosunda ilerlemelerini takip edeceğiz ve bu sadece yarışmaların ötesine geçiyor. Yarışmacılarımızda Noel ruhunu hissedip hissetmediğinizi bize bildirmek siz dostlarımıza ve ailelerimize kalmış. Örneğin, Kringle-ee'lerden biri sokakta boynuzlar ve şenlikli bir kazak giyerek yürüyorsa." Max bana dirsek atıyor ve ne düşündüğünü hemen anlıyorum. "Ya da size mutlu Noeller dilerlerse. Ya da gününüze bir şekilde o bayram büyüünden biraz serpiştirirlerse."

İsa.

Bu tam zamanlı bir iş olacak.

"Çünkü bu onur, bu şehrin geleneğinde köklü bir yere sahiptir."

Tamam, Bob Krampus, bir çentik aşağı getir. Burada sadece birkaç yabancı var, bu yüzden seyirciyi hatırlayın - hepimiz ne kadar köklü olduğunu biliyoruz. Değil.

"Yarışmacılarımıza iyi şanslar ve en iyi Kringle- ee kazansın!"

Kalabalık tekrar tezahürat yapıyor ve sonra Bob dönüp bize ciddi bir bakış atıyor. "Kuralların üzerinden geçmek için benimle evimde buluşun."

Tamam.

Bob işini bitirirken hepimiz sahneden iniyoruz ve Bayan Claus'u, nam-ı diğer Sylvia Krampus'u, sahnenin hemen sağındaki masalsı evlerine kadar takip ediyoruz.

Pamuk Prenses ve Kızları filminden fırlamış gibi görünüyor.

Yedi Cüceler'in evi sazdan bir çatıya, Bavyera tarzı dış cephe kaplamasına ve dış cephenin her yüzeyine serpiştirilmiş ışıklara sahiptir.

Oturma odasını boyamak ve mutfak lavabosunu değiştirmek gibi bazı işlerde Bob'a yardım etmek için birkaç kez kulübeye gitmişim, bu yüzden konut benim için yeni bir şey değil. Evin dışı pitoresk, içi ise yeşil-kırmızı ekoseli duvar kâğıtları, kırmızı halısı ve her yüzeyindeki beyaz örtüleriyle bir tatil kartının canlanmış hali gibi. Tüm hayatı boyunca Noel temasıyla yaşayan biri varsa o da Bob ve Sylvia Krampus'tur.

"Bu taraftan," diye cıvıladı Sylvia. "Sana biraz sıcak çikolata getireyim - dışarısı oldukça soğuktu." Beyaz fırfırlı bir önlük ve bone ile kırmızı bir elbise giymiş olan Sylvia da rolüne kendini adanmış ve Noel Baba'nın sadece sihirli değil, gerçek, kanlı canlı ve bunu kanıtlayacak bir eşe sahip olduğu dünyasında yaşamamıza izin veriyor.

Hepimiz Bob'un yeşil koltuğunun asırlık televizyona doğru eğildiği, koltuğun yanındaki ahşap dergiliğin her gün karıştırılıyormuş gibi görünen bulmaca kitaplarıyla dolu olduğu oturma odasına giriyoruz. Bir çift gözlük, dizüstü bilgisayar büyüklüğünde dev bir uzaktan kumanda ile birlikte sehpanın üzerinde duruyor. Uzaktan kumanda iki el gerektirecek kadar büyükse gözlükler ne işe yarıyor?

"Vay canına, buraya daha önce hiç gelmemiştim," diyor Storee. "Bu çok... gerçek."

"Film seti gibi olduğunu mu düşündün?" diye sordum. "Dış gerçek, içi kontrplak mı? Burada gerçekten yaşıyorlar."

Bana ölümcül bir bakış attı ve sonra "Noel Baba'nın evinin böyle görünmesini beklerdim demek istedim" dedi.

"Çünkü o Noel Baba," diye fısıldıyorum ona.

"Biliyor musun, biz gençken sen çok daha iyiydin."

"İnsanların değişmesi ne tuhaf," diyorum kollarımı kavuşturarak.

Göğsüm.

"Sanırım öyle. Ben de dostça davranabileceğimizi ve bu yarışmada birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşünmüştüm."

"Ha!" Jimmy, Beatrice ve Ursula'nın bize doğru bakmasına yetecek kadar yüksek sesle kıkırdıyorum.

Gruplarımız ayrıldı, bu yüzden yaşlı Kringle'lar -bu terimden nefret ediyorum- ve genç Kringle'lar daire şeklinde durup birbirleriyle konuşuyorlar.

"Yardım etmek mi? Hiç şansım yok." Başımı salladım.

Max, Storee'a doğru eğilerek, "Sanırım daha önce seni indireceğini söyledi," diyor.

"Ben 'onu indirin' demedim."

"Bence dedin," diye itiraz ediyor Max. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Ehh, sanırım öyle."

Storee araya girdiğinde bir kez daha karşı çıkmak için ağzımı açıyorum. "Bu nefret ne için? Hatırladığım kadarıyla eskiden birbirimize iyi davranıyorduk...ah bekle." Storee dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, Kringle Krampus'ta sana Connor dediğim için mi?"

"Sana Connor mı dedi?" Max yüzünde öyle büyük bir gülümsemeyle söylüyor ki sinirlerim bozuluyor. "Bunu bana sen söylemedin, dostum."

"Muhtemelen çok utandığı içindir," diyor Storee. "Ben utanmadım," diyorum.

"Utanmış görünüyordun."

"Gerçekten mi?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum.

"Lütfen bana bunun neye benzediğini söyle."

"Tamam," diyor ve sonra vücudunu silkeliyor. Sonra derin bir nefes alarak tüm yüzünü buruşturuyor, ellerini önünde kavuşturuyor-omuzlarını içe doğru itiyor-ve sonra bir o yana bir bu yana kayıyor, lanet bir gösteri yapıyor.

Bu çok

saçma.

Saçma.

Ve Max'in kahkahalar içinde eğilmesini sağlıyor.

Tanrı

m.

İsa.

"Ben öyle görünmüyordum," diye alay ettim.

Storee duraksıyor. "Yani, belki senin yüzün biraz daha asık suratlıydı ama taklit etmek zor."

Max hâlâ gülüyor, elleri dizlerinin üzerinde nefes nefese kalmış durumda. Bacağını dürtüyorum, ona kimin neşeli yardımcısı olduğunu hatırlatıyorum - çünkü şu anda unutmuş gibi görünüyor.

"Oh, bu harika." Max başını sallar. "Evet, bu yüzü daha önce görmüştüm."

"Saçmalık," diye bağıriyorum tam Bob Krampus eve girdiğinde, ezici varlığı odanın havasını emiyor.

"Şimdi, bu Noel ruhunun bir parçası mı?" diye gürlüyor küçük alanda.

"Öyle değil," diyor Storee başını sallayarak. "Tam tersi."

"Haklısın, Storee."

Tanrım, çok mu yalakasın?

"Bu, artık benim özel elflerim olduğunuza dair nazik bir hatırlatmadır. Herkes Kringle-ee olmak için başvurular arasından seçilmiyor. Beş yarışmacı için yerimiz var ve bu nedenle, Noel Baba'nın evinde 'saçmalık' diye bağırmamayı da içeren pazarlık payınızı yerine getirmelisiniz."

Boğazımda sert bir yumru hissederek yutkunuyorum. Bob Krampus tarafından azarlanmayı asla istemezsiniz. Sadece sesinin baritonu bile sinirlerinizi titretir. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Başıyla onayladı. "Şimdi, karım nerede?"

"Bize sıcak çikolata getiriyorlar," diyor Max ve sonra bana dirsek atıyor. "Evet," diyorum. "Ben de tam yardıma gitmek üzereydim."

Bak şimdi kim yalakalık yapıyor.

Kendini işaret eder.

Bob sandalyesine doğru ilerlerken, "Sen iyi bir delikanlısın," diyor. Oflayıp pufluyor, belini bağlayan kemer tokasını çözüyor, sonra sandalyesine yığılıyor, ayaklığı da bacaklarını kaldırarak onu takip ediyor. "Bu iyi bir şey," diyor.

Görünüşe göre Noel Baba mola veriyor, ben de

Sylvia'nın kupalarla dolu bir tepsiyi toplamaya başladığı mutfak.

Kaldırmaya çalışırken kırılğan kemiklerinden birini kırmadan önce, "Dur, ben getireyim," diyorum.

"Çok teşekkür ederim canım." Yanağımı okşadı. "Biliyorsun, seni destekliyorum Cole. Başvurularda adının geçtiğini gördüğümde içim gerçekten ısındı. Ailenle yaşadığın onca şeyden sonra, Noel ruhunun içinde yeniden canlandığını görmek... şey, gözlerim yaşardı."

Sylvia'ya nazikçe gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük." İltifatı kendimi bok gibi hissetmeme neden olsa da bunu içtenlikle söylüyorum. Çünkü tüm bunları yapmamın gerçek sebebini çok az biliyor.

Elini sırtıma bastırıyor ve birlikte oturma odasına geri dönüyoruz, orada herkese sıcak çikolata dağıtıyoruz, en büyük fincan Bob'a gidiyor.

Sandalyesinde doğruluyor, büyük bir yudum alıyor ve ardından çikolata bıyıklarının kıllarına yapıştığı için iç çekiyor. Etli elinin tersiyle siler ve sonra bize hitap eder.

"Bayan Claus hepinize birer klasör verecek. Ursula, Jimmy ve Beatrice, bu klasörü biliyorsunuz ama siz yeni başlayanlar için yarışmayla ilgili bilmeniz gereken her şey bu klasörde olacak. Her yarışmanın tarihi, yarışmanın nasıl değerlendirileceği ve kim tarafından değerlendirileceği. Bunlar ileride sizin İncil'iniz olacak, o yüzden sakın kaybetmeyin çünkü bir daha yerine yenisi gelmeyecek." Sylvia kutsal klasörleri dolaştırırken duraklıyor. "Lütfen birinci sayfaya kadar açın."

Sıcak çikolatamız ve dosyalarımızla uğraşırken hepimiz onları açmayı başardık.

"Başvurunuzu teslim ederek bu geleneği ve bu kasabayı en iyi şekilde temsil etme sorumluluğunu kabul etmiş oluyorsunuz. Yani artık Kringle'ın, işletmelerin, halkın, Bayan Claus'un ve kasabanın bir temsilcisisiniz.

Ben. Hiçbir koşul altında daha azına müsamaha göstermeyeceğiz. Bu sizin davranış kurallarınız. İleriye dönük olarak, tüm bu tatil müjdeleri arasında öne çıkmanızı bekliyoruz. Şehirde dolaşan insanların sizin bir Kringle-ee olduğunuzu bilmelerini istiyoruz, bu yüzden bu yıl size kuşak taktırmaya karar verdik."

Kuşaklar mı?

Ne tür kuşaklar...?

Sylvia odanın ortasındaki sandığı açıyor ve içinden el yapımı, yeni dikilmiş, canlı altın renginde, üzerinde kalın harflerle bizi Kringle-ees olarak tanımlayan kuşaklar çıkarıyor.

Ve her birinin ucunda saçak var... sarkan ponponlarla. Vay be.

"Eğer toplum içine çıkarsanız, bunları giymek zorundasınız. Bunlara alışın, çünkü bunlar sizin yeni süsünüz. Kendinizi bir ağaç ve bunu da ağaç tepeliğiniz olarak düşünün. Onsuz hiçbir yere gidemezsiniz. Eğer kuşağınızı takmadan yakalanırsanız, toplam puanınızdan düşülecektir, bu yüzden bunu aklınızda bulundurun. Bu yıl ayrıca ne yaptığınızı, ne söylediğinizi ve şehirde nasıl davrandığınızı takip edecek olan casusların sayısını da artırdık. Bu yüzden her zaman kendinize şunu düşünün: Birileri beni izliyor."

Mükemmel, insanlardan uzakta, ren geyiği ahırında saklanmayı seven bir adam olarak tam da istediğim şey.

Kendimi neyin içine soktum ben?

"Ve herhangi bir sorunuz olursa, mesai saatleri dışında beni ve Bayan Claus'u ziyaret etmekten çekinmeyin. Ve eğer ziyarete gelerseniz, hediye olarak kurabiyelere yabancı değiliz."

Gerçekten değil. Bunu zor yoldan öğrendim.

Bob içkisinden bir yudum alır ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "Şimdi sorusu olan var mı?"

Eğer sorarsak, daha sonra size kurabiye getirmemiz gerekir mi?

Jimmy elini kaldırır ve Bob onu çağırır. "Evet?" "Eggnog Savaşları bu yıl da alkollü mü olacak?"

Bob başını sallar. "Hayır. Neredeyse bizi zehirledikten sonra

Geçen yılki yargıçlar, yarışmayı artık alkolsüz olarak değerlendiriyor."

"Jüri üyeleri geçen yıl neredeyse zehirleniyordu?" Storee soruyor. "Evet, burada yaşasaydınız bunu bilirdiniz," diye mırıldandım.

Bu da bana ciddi bir yan göz kazandırıyor.

"Sherry yine Upcycle Noel etkinliğinde jüri üyeliği yapacak mı?" Beatrice soruyor.

"Evet," diyor Bob. "Ve siz bir şey söylemeden önce, onunla başvuru sahibi olmanız hakkında zaten konuştuk ve sizi adil bir şekilde değerlendireceğini söyledi."

Max, Storee'a doğru eğilir ve "Beatrice şu anda Sherry'nin eski kocasıyla çıkıyor" diye mırıldanır.

Storee anlayışla başını sallıyor ve ardından sıcak kakaosunu yudumluyor. "Tarafsız kalmasına yardımcı olacak ikinci bir yargıç olacak mı?"

Beatrice devam ediyor. "Adil olma isteğini takdir ediyorum ama önyargılarına güvenmiyorum."

"Konuyu konseye taşıyacağım ve ne yapabileceğimize bakacağım." Beatrice başını sallar. "Teşekkür ederim."

"Peki ya şeker kamışı yapımı?" Jimmy bu kez elini kaldırmayarak Beatrice'ten bir işaret alıyor. "Jefferson bu yıl ders verecek mi?"

Bob başını sallar. "Hayır. İki yıl önceki fiyaskodan sonra, bize sırlarını vermeyi reddettiğini söyledi, bu yüzden Eğer sen istiyorum ilk elden dersler, al onlar itibaren bir saat ötedeki rakibi. Bu bilgi pakette var." "Theodore Garvey ondan ders aldı ve Clayton'da kendi şekerçi dükkanını açtı," diyor Max Storee'ye.

Neden ona bilgi verdiğinden emin değilim.

"Bu çok saçma. İnsanlar neden ders almak için ona gitsin ki?" Storee soruyor.

"Çünkü Jefferson, derslerinin telefon oyunu gibi ne kadar iyi aktarılabilirliğini görmekten hoşlanıyor. Eğer yarışmacı iyi yaparsa, bunun için övgü alıyor. Başaramazlarsa, Theodore'u ve onun şekeri anlamadaki yetersizliğini suçluyor."

"Başka sorunuz var mı?" Bob sorar.

"Um, geçmişteki patavatsızlıklarımızdan dolayı mı yargılanacağız?"

Storee soruyor.

Bob sandalyesinde doğrulurken oda sessizliğe gömülür, gözleri Storee'a takıldığında menteşelerin gıcirtısı sessizliği doldurur.

"Bu temiz bir sayfa, canım." Ona yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Geçmişte Bayan Fiskers ya da imza ağacı... ya da sıcak çikolata zulasıyla ilgili yaşanmış olabilecek her şey sicilinden silindi. Cindy'nin ailesinin şehre dönmesinden dolayı mutluyuz. Kendinde değildi."

Gözümün ucuyla Storee'nin dudaklarını çekiştiren kaşlarını yakalıyorum. Kısa sürüyor ama görüyorum.

Storee ağırbaşlı bir ifadeyle, "Onun yanında olabildiğimiz için mutluyuz," diyor. "Evet, ve umarım Bu değil sadece a tek seferlik Çünkü seni ve kız kardeşini burada ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz." Sylvia diyor.

Biz kimiz?

Ben olmadığım kesin.

"Teşekkür ederim," diyor Storee.

Gözlerindeki pırıltıyı görebiliyorum. Bakışlarındaki takdiri.

Ve bu tam da korktuğum şeydi.

Gerçeği bilmeyen bu kasabanın insanlarına gösteri yapıyor.

Altın kuşağını omzuna atmış Kringle'ın etrafında dolaşacak, kasabanın en çok rağbet gören Noel onuruna adaylığını açıklayacak ve insanlar Cindy'ye yardım etmek için burada olduğu için o kadar heyecanlanacak, o kadar memnun olacak, o kadar aşırı sevinecekler ki gerçekte neler olup bittiğini anlamayacaklar bile.

Onlar umurunda değil. Bunu on yıl önce açıkça belirtti. O sadece bir dolandırıcı.

Evet,
söyledim.

Bir
dolandırıcı.

"Başka sorunuz var mı?" Bob, sıcak çikolatasından bir yudum alıp bayılacakmış gibi bakarak soruyor

Yatar koltuk.

Kimse cevap vermeyince başını sallıyor ve gözleri kapanıyor. "O zaman hepinize iyi şanslar. En neşeli ve en yetenekli olan kazansın."

Hepimiz kupalarımızı Sylvia'nın tepsisine bırakıp evden çıkıyoruz ve boş bir parka gidiyoruz.

"Max, Storee'ye "Ailen eve dönmüş gibi görünüyor," diyor.

Storee etrafına bakarken ellerini ceketinin ceplerine sokuyor. "Öyle görünüyor."

"Merak etme." Omzumu sıkıyor. "İkiniz de aynı yöne gittiğiniz için iyi arkadaşım Cole seninle evine kadar yürüyecek."

"Oh, eve dönmüyordum," diyorum, yakında eski olacak en iyi arkadaşımın neyin peşinde olduğunu merak ederek.

"Hayır mı?" Tek kaşını çatıyor. "O zaman ne yapmayı planlıyordun?"

"Uh..." Aklıma hiçbir şey gelmediği için uzattım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi bir beyefendi gibi davranın, kuşağınızı gururla takın ve bu güzel bayana eşlik edin ki karanlık, kış gecesinde yalnız yürümek zorunda kalmasın."

Ona neşeli yardımcım adını vermemeliydim. Yapacağı şeyin bu olduğunu bilmeliydim.

Onun benim yardımcım olduğunu söylediğimde, Noel Kringle'ı unvanının peşinde koşmasını kastetmiştim; bana komşu kızı ayarlamaya çalışan bir eküri değil.

"Gerçekten sorun yok. Yüzündeki acıdan benimle eve yürümek istemediğini anlayabiliyorum," diyor Storee. "Yalnız yürümekle ilgili bir sorunum yok."

Max neşeli bir sesle, "Saçmalama," diye duyurdu. "Bundan büyük mutluluk duyacaktır."

Aslında yapmazdım.

Kırık cam süsler arasında sürünerek eve gitmeyi tercih ederim.

Omzumu iterek beni önden gitmeye teşvik ediyor. Ağır bir iç geçirdim. "Hadi, şu işi bitirelim."

Storee, "Vay canına, Noel ruhunun ondan aktığını gerçekten hissedebiliyorsunuz," diyor.

Max bana yukarıdan aşağıya bakarken gururla gülümsüyor. "Evet, türünün tek örneği." Sonra bizi selamlıyor ve ekliyor: "Yarın sabah erkenden görüşürüz, yapmamız gereken bazı planlar var. Kuşağını da unutma." Yüzümü okşadı. "Seni seviyorum, dostum." Sonra da çekip gitti.

Bir yanımda onun bu işten benden çok daha fazla keyif alacağını düşünüyorum.

Şimdi Storee ile yalnızken, Whistler Lane'e, benim yaşadığım ve onun ziyaret ettiği sokağa doğru başımı sallıyorum. "Hadi gidelim."

Onu bana yetişmeye zorlayarak hızlı adımlarla yola çıkıyorum. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," diyor.

"Sorun değil. Zaten eve yürüyerek döneceğim."

Ve sonra, çimlerin alttan ısıtıldığı ve sürekli Noel yeşili halinde tutulduğu Süs Parkı'ndan geçerken sessizliğe gömülüyoruz. Kasaba, drenajları olan ısıtmalı çimi koymak isteyip istemediğine karar vermek için çok zaman harcamış, ancak bazı ciddi tartışmalar ve değerlendirmelerden sonra Bob Krampus, çimin karla kaplı olması yerine her zaman açık olmasının kasaba ve yıl boyunca düzenledikleri etkinlikler için harika olacağına karar vermiş. Tepkiler oldu, kutlamalar oldu, ama sonuçta... Ben umurumda değil takımındaydım.

"Yani," diyor Storee. "Tanıdığım birinin yanındayken sessiz kalmakta zorlandığımı biliyorsun."

"Evet, bunu beni sandviçimden uzaklaştırdığında öğrendim."

"Seni sandviçinden mi uzaklaştırdı? Ben farklı hatırlıyorum. Ayrılmak senin seçimindi," diyor.

"Çekilmez biriydin."

Adımlarını durduruyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Çekilmez mi? Bu kadar küçük bir etkileşim için oldukça güçlü bir kelime. Biliyor musun, çekilmez kelimesi neredeyse senin bir tür hoşnutsuzluk beslemenden kaynaklanıyor gibi görünüyor.

Ben."

Ona doğru bakıyorum ve hareket etmesini sağlamak için sokağa doğru başımı sallıyorum. Neyse ki beni takip ediyor.

"Nefret mi besliyorsun? Sana bunu düşündüren ne?" Az önce bana seslenmiş olmasına rağmen soruyorum.

"Bu kadar kaba olman." "Ben her zaman kabayımdır. Max'e sor."

"Biz gençken kaba değildin," diye karşı çıkıyor. "Yaş bunu sana yapar."

"Ben de büyüdüm. Beni saldırmaya hazır bir boğa gibi burun deliklerimi açarken göremezsiniz."

Tekrar ona doğru bakarken yüzümü buruşturuyorum. "Saldırmaya hazır bir boğa mı? Beni tamamen yanlış anladın."

İkimiz de Kringle'ın neredeyse boş sokaklarında yürürken, "Hayır, sanırım seni çok iyi tanıdım," diyor, "kaldırımlarda sadece birkaç kişi dolaşıyor, yarın mağazalar açılmadan önce vitrinlere bakıyorlar.

Saat sekizi geçtiği için hâlâ açık olan çok az yer var. Bir bar olan Prancer's Libations bunlardan biri. Poinsettia Pizza ise Prancer's'tan çıkıp bir dilim pizza almak için doğrudan pizzacıya akın eden insanlar nedeniyle her zaman sabahın erken saatlerine kadar açık.

"Homurtuları duyar gibiyim," diye ekliyor. "Sanırım kendini duyuyorsun."

"Ben homurdanmam," diyor meydan okurcasına.

"Biz sokakta rahatça yürürken ağır ağır nefes alan kişi söylüyor bunu."

"Hey," diye tersledi. "Hepimiz bu yüksekliğe alışık değiliz."

"İğneye ihtiyacınız olursa Myrrh-kantinde oksijen kutuları var, ancak yarına kadar açılmayacaklar."

"Teneke kutu iğnesine ihtiyacım yok," diyor, bu konuda huysuzlanıyor.

"Bunda utanılacak bir şey yok," diyorum.

"Alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Sen yaşlandıkça huysuzlaşırken, ben deniz seviyesine uyum sağladım."

"Değişen tek şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Seni hatırlamıyorum

çekilmez olmak."

"Aman Tanrım," diyor sesi gecenin serin havasında yankılanarak. "Senin neyin var böyle?"

Evlerimiz görüldüğünde "Benim bir şeyim yok," diyorum.

"Evet, sende bir sorun var çünkü daha önce hiç bu kadar kaba olmamıştın. Ve bunu yaşına bağlama. Bana neler olduğunu anlat. Onaylamadığın ne yaptım?"

"Hiçbir şey," diyorum.

"Sen bir yalancısın," diyor evime vardığımızda ve ben verandamın merdivenlerine giden patikadan aşağı dönmeye başladığımda. Omzumu tutarak beni durdurdu. "Çocukken arkadaş olduğumuzu biliyorum ve bir yıl mektup arkadaşı olmayı denedik ve ben cevap vermeyi başaramadım... bekle... bu mu? İyi bir mektup arkadaşı olamadığım için kızgın mısın?"

"Tanrım, hayır," diyorum. "Gerçekten o kadar önemsiz olduğumu mu düşünüyorsun?" "Bilmiyorum, sen söyle."

"Değilim," diyorum kollarımı

kavuşturarak. "Tamam, o zaman senin sorunun ne?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Çok ısrarcı görüldüğü için "Gerçekten bilmek istiyor musun?" diyorum.

"Evet, gerçekten bilmek istiyorum."

"Peki, tamam. Kringle yarışmasına katılmayı hak etmiyorsun," diyorum.

Kaşları kırışıyor, söylediklerim karşısında şok olduğu belli. Neden olduğundan emin değilim. Her şey gün gibi ortada - herkes gerekçemi anlayabilir.

"İçinde olmayı hak etmiyor muyum?" Şimdi yüzü benim duruşumu taklit ederken mizaha dönüşüyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kabarık paltosu neredeyse onu bütünüyle yutuyor. "Sen kim oluyorsun da kimin Kringle yarışmasına katılmayı hak ettiğine karar veriyorsun?"

"Tüm hayatı boyunca burada yaşamış biri." "Eh, ancak bir nitelik."

"Ben senden daha vasıflıyım."

Yavaşça başını sallıyor. "Uh-huh. Biliyorsun, Cindy Teyze

Kringle-ee olarak sahneye çağrılmanız bir yana, etkinlikte olmanıza bile çok şaşırdığını söyledi. Bunun size hiç yakışmadığını söyleyebiliriz."

"Öyle," diyorum, inkar etmiyorum.

"Peki bu beklenmedik girişin benimle bir ilgisi var mı?"

"Evet," diyorum, onu şaşırtmış gibi görünen gerçeği ağızımdan kaçırarak.

"Gerçekten mi?" diye sorar, daha uzun durarak.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Kazanmayı hak etmiyorsun. Sen bu kasabanın bir parçası değilsin ve yarışmaya katılarak elde ettiğin onca ilgiden sonra, kaybetmen için elimden gelen her şeyi yapmaya karar verdim."

Çenesi bir an açık kalıyor, sonra kapatıyor. "Bunu Cindy Teyze için yapıyorum," diyor.

"Ve bunu kasabada Noel ruhuna inanan herkes için yapıyorum."

"Noel'in ruhuna inanıyorum," diyor. "Bunu yıllardır buraya gelmeyen kız söylüyor." "Buna üniversiteye gitmek ve iş bulmak deniyor." "Yine de ziyaret edebilirdin."

"Tatil zamanımda ne yaptığımı seni ilgilendirmez," diye tersliyor.

"Belli ki Cindy teyzenle vakit geçirmek değildi."

Kaşları alnında bir V oluştururken gözleri her saniye daha da kızgınlaşıyor. "Bu ne cüret!"

"Bu ne cüret?" Göğsümü göstererek söylüyorum. "Bu ne cüret!" "Oh, harika bir geri dönüş." Gözlerini deviriyor.

"Bu bir geri dönüş değildi, bir açıklamaydı. Bu ne cüret."

"Hayır... Bu ne cüret." Göğsümü dürttü. Telaşla omzunu dürtüyorum. "Bu ne cüret."

"Söylediklerimi tekrarlamayı bırakın, yoksa bu iş bir yere varmaz."

"Evet, sadece gibi senin Şanslar at olma Christmas Kringle."

"Huysuzluğunu bir kenara bırakıp neşeli bir pislik haline gelebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Pardon?" Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. "Pislik olan biri varsa, o da son on yıldır gelmediğin için sensin."

Dudaklarından dökülen nefes tüm mahalleyi ayağa kaldırabilir. Hiç memnun değil, bir adım öne çıkıyor, böylece ayak parmağımızın ucuna geliyoruz, gözleri öfkeyle yanıyor, yumrukları iki yanında sıkılı. "Biliyor musun? Bunu kişiselleştirdin... Connor."

Oh...şu...trol.

Burun deliklerim alevlenerek ona bakıyorum ve bakışlarını karşılıyorum. "Cole olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Tüh," diyor, üzgün bile değil, "benim hatam."

Sonra orada öylece durup birbirimize bakıyoruz, aramızdaki husumet cızırdıyor, o nefret ettiği kasabayla yollarını ayırmaya karar verene kadar kalacağından emin olduğum kara bir buluta dönüşüyor.

Cebinden kuşağını çıkarır ve başına geçirir. Ona tam olarak oturduğunda, "Sen, Cole, gerçek Noel ruhunun ne olduğuna dair bir sergi görmek üzeresin" der.

Bir meydan okumadan asla geri adım atmayacağım için, kuşağımı da başımın üzerine geçiriyorum. "Nasıl bir Noel ruhuna sahip olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Her gün cicili bicili şeyler kusuyorum."

Burnu kırışıyor. "Evet, ben yumurta likörünü su gibi içerim."

"Noel Baba'nın kızağını yedekledim... Bob Krampus sürücü koltuğunda ho-ho-ho yapıyor."

Vücudu daha da gerginleşiyor. "Her gece rüyamda erik şekeri perileri görüyorum."

"Kulaklarımdan şeker kamışı çıkarabilirim," diyorum, bunun hiçbir anlam ifade etmediğinin farkındayım ama konuyu vurgulamanın daha önemli olduğunu düşünüyorum.

"Terim taze buzlu kurabiye gibi kokuyor."

"Saçlarım ren geyiklerinin yediği saman kadar kaba."

"Benim...benim..." Etrafına bakıyor, açıkça rekabet edebilecek bir şey düşünmeye çalışıyor. "Meme uçlarım bu kasabadaki her evin ışıkları kadar parlıyor."

Aramıza sessizlik çöküyor çünkü... saman saçlar ve parıldayan meme uçları, bu gerçekten bu noktaya mı geldi?

Evet.

Evet, öyle.

"Parti numaraları sana Noel Kringle'ını kazandırmayacak." Parmağımla göğsünü gösteriyorum. "Bu yüzden o neon göğüs uçlarını kapatmak isteyebilirsin."

"Evet, geyiklere saçını yedirmekle de kazanamazsın," diye yanıtlıyor.

"O zaman göreceğiz, değil mi?"

"Sanırım yapmalıyız." Bir adım geri atıyor. "İyi şanslar derdim ama umarım yüzüstü düşersin."

"Ve birini nehre itmek mi?" Soruyorum ve yüzündeki ifadenin şoka dönüşmesine neden oluyorum.

Titreyen parmağıyla beni işaret ediyor. "Açık, Connor. Hem de çok. Arkanı kolla, çünkü unvan için geliyorum."

"Ben Cole," diye neredeyse havlayacağım. "Ve eğer birinin arkasını kollaması gerekiyorsa, o da sensin."

"Oooh, harika bir geri dönüş." Gözlerini deviriyor.

"Görüşürüz... Connor."

Ve sonra Cindy'nin evine doğru yola çıktı.

"Seni asla eve bırakmamalıydım," diye sesleniyorum.

"İnan bana, benim için daha tatsızdı. Bu arada, üst dudağınızda sıcak çikolata var."

Sonra ben büyük ihtimalle onun numarasına kanarak ağzımı hızlıca silerken o evine giriyor.

Artık resmileşti; o bir numaralı düşman. Bu durum beni, onun Noel Kringle tacını kazanmaması için elimden gelen her şeyi yapmaya daha da kararlı hale getiriyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

STOREE

Silahlar ateşlendi; gerilim çok yüksek.
Bob Krampus habersiz, sadece bizim sevimli Aziz Nick'imiz.

Hazırlıklar başlasın! Eggnog Savaşları başladı.
Fincanda en iyi yumurtalı içeceği kim yapacak?

Fındıklı yorumuyla Cole mu olacak? Yoksa
zencefil ilavesiyle Storee mu olacak?

Jüri üyelerimiz Frank ve Thachary, karla kaplı bu
güzel ve fırtınalı günde bize yakında bilgi verecekler.

"BİLMİYORUM, CINDY TEYZE, bu bir içkiye eklemek için çok fazla zencefil gibi
görünüyor."

"Beni mi sorguluyorsun?" diye soruyor mutfağındaki bistro
masada oturmuş beni bir şahin gibi izlerken.

"Aslında öyleyim," diyorum yüzümü buruşturarak, geçen
yıl ikinci olduğu için onu ve tarifini sorgulamamam
gerektiğini çok iyi biliyorum - bu sabah uyandığımızdan beri
bana birkaç kez söylediği gibi.

Ama ikincilik ikinciliktir ve biz ikinciliği değil, birinciliği
hedefliyoruz. Her kategoride birincilik.

Geçen gece Cole'un kazanmayı hak etmediğimi
söylemesinden sonra içimde bir şeyler yandı. Buna kendi
başına karar vermeye nasıl cüret eder. Burada yaşamıyor
olabilirim ama Cindy teyzemi seviyorum. Büyürken bizim
için yarattığı büyüğü seviyorum ve birinin yanıldığını
kanıtlamak için her şeyi yaparım - Cole da o biri.

Beni utandırdığını sandı ama ne yaptığı hakkında hiçbir
fikri yok. Canavarı dürttü ve çenelerim

onu indir.

"Belki biraz şeker ekleriz, lezzetteki dengeyi bozacak bir şey," diyorum.

Taran boynunda çam çelenkleriyle odaya girdiğinde Cindy Teyze başını sallıyor. "Makas nerede?"

"Telefonun altındaki çekmecedeyim," diyor Cindy Teyze.

"Teşekkürler." Taran makası bulur ve çıkar.

Taran, "çatlakları temizlemediği" zamanlarda evi dekore ediyor. Her şeyin mükemmel olması konusundaki kararlılığı nedeniyle, çelenklerin uzunluklarını ölçmek ve her bir örtünün yanındakiyle eşleştirdiğinden emin olmak için çok zaman harcadı. Fiyonkları mükemmel bir şekilde ortalanmış, her bir kurdelenin uzunluğu tam olarak aynı. Oturma odasının pencerelerine astığı ışıklardan bahsetmiyorum bile. Hepsi içe bakıyor, bu da onun gülünç miktarda zamanını aldı. Bu yüzden sadece oturma odası ve şimdi de koridor süslendi.

"Şimdi zencefile dönelim," diyor Cindy Teyze tündüğü yerden. "Sadece beni dinle, çünkü ne yaptığımı biliyorum."

Bir çorba kaşığı zencefili bir fincan eggnogun içine atmadan önce iç çekerek "Tamam," diyorum.

"Şimdi iyice karıştır ve tadına bak." "Bunu içmemi mi istiyorsun?"

"Eggnog'unuzu tatmadan başka nasıl mükemmelleştirebilirsiniz ki?"

Belki biraz daha az zencefile, işte böyle.

"Şey, bunu gerçekten düşünmedim." Cindy Teyze'nin cam karıştırma çubuklarından biriyle eggnog'u karıştırmaya başlıyorum, baharat yoğun karışımla karışmakta zorlanıyor.

"Bunlar düşünmen gereken şeyler canım. Şimdi devam et, iç bakalım."

Yapmamayı tercih ederim.

Hepsi... topak topak ve kokusu hoş değil.

Bunun tat alma tomurcuklarımı yakacağını biliyorum. Bunun tadının Cindy Teyze'nin yaptığı gibi olmasına imkan yok.

dedi, bir fincanda Noel.

"Bütün gün vaktimiz yok," diyor. "Yarışma bu gece, bu yüzden bunun doğru olduğundan emin olmalıyız. Hadi, iç."

Baskıdan bahset.

Hem de teyzemden, onca insan arasından.

Düşürmeyeceğini bildiğimden, karıştırma çubuğunu gül pembesi mermer tezgâhın üzerindeki katlanmış havlunun üzerine koyuyorum ve hobnail bardağı dudaklarıma götürüyorum.

Siktir, kokuyor.

"Biliyor musun, bunun iyi olmayacağını şimdiden söyleyebilirim." "Storee Taylor, böyle bir takımla asla kazanamayız.

şimdi, iç!" Bu yaşlı kadın.

Ona gülümsüyorum, sonra bardağın kenarını dudaklarıma götürüyorum, başımı arkaya eğiyorum ve yudumluyorum.

Oh.

Beni

m.

Hassi

ktir.

Hemen burnumun altından, koltuk altlarımdan ve göğsümden tüylerin filizlendiğini hissediyorum. Zencefilin gücü beni anında yeti-fied etti. Bu içecek köpek tüyü terimini somutlaştırıyor.

Bardağı yere bıraktım, iki elimi tezgaha dayadım ve sonra öksürdüm.

Ve

öksürük.

Ve

öksürük.

Midemin isyan ettiğini hissedene kadar.

Hızla lavaboya koşuyorum, suyu açıyorum ve zencefilin yakıcı hissini tat alma tomurcuklarımdan temizlemeye çalışırken musluğu doğrudan ağzıma tutuyorum.

"Aman Tanrım," diyor Cindy Teyze masasından.

Suyu kapatıyorum ve nefesimi toplamaya çalışırken paslanmaz çelik lavaboya bakıyorum.

"Kötü müydü?" diye soruyor.

Nasıl anladın?

Yutkundum, az önce tüm yeteneklerimi kaybetmediğim için
dua ettim.

Teyzeme baktığımda yüzünde masum ve gerçekten endişeli bir ifade vardı.

"Korkunçtu."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, eli çenesine gidiyor ve birkaç kez ovuşturuyor. "Hmm, belki de bu miktarı içecek değil de gerçek zencefilli kurabiye yapmak için kullanıyorumdur. Yaşlandıkça unutmaya meyilli oluyorum."

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

"Belki Biz gerekir kullanım o yemek tarifi kart o "Cindy Teyze devam ediyor.

Ne kadar yeni bir fikir!

Sinirlenmemeye çalışarak, "Evet, bence bu harika olur" diyorum.

"Buzdolabının üstünde canım. Tarif kutumu al."

Memnuniyetle.

Buzdolabının üstüne uzanıp bir kutu arıyorum ve bulduğumda aşağı çekip Cindy Teyze'ye getiriyorum. O kartları karıştırırken ben de yanına oturuyorum.

O tarifini ararken, koyu maun ahşabı, pembe-beyaz damask duvar kağıdı ve gençken cesur bir seçim olduğunu düşündüğüm ama şimdi zamansız cazibesi için takdir edebildiğim gül ve gri mermer tezgahlarıyla tanıdık mutfağa bakıyorum.

Mutfak her zaman onun dekore ettiği en sevdiğim yerlerden biri olmuştur çünkü çay havluları, kurabiye kavanozları ve minyatür kış köyü ile zencefilli kurabiye temasına uygun bir estetik yaratmıştır. Eğlenceliydi ve evinin önü kadar geleneklere bağlı değildi. Daha tuhaf, daha ona ait.

"Ah-ha, işte buradayız." Okuma gözlüklerini başının üstünden indiriyor ve tarifi tararken gözlerinin üzerine yerleştiriyor. "Tanrım, evet, bir çorba kaşığı zencefil konusunda yanılmışız."

"Biz" terimini bu kadar gevşek kullanması komik.

"Ah, yenibahara da ihtiyacımız var." Gözlüğünü kaldırıyor. "Biraz daha yumurta likörü ve yenibahar almak için Myrrh-kantiline koşmanız gerekecek."

Bunun olacağını biliyordum.

Eggnog Savaşları'nın en güzel yanı, eggnog'u kendimiz yapmak zorunda olmamamız ki bu konuda endişeliydim. Tüm yarışmacılara temel bir nog karışımı veriyorlar ve bunu düzgün bir şekilde tatlandırmak ve yaptığımız eklemelere dayanarak jüriye bizimkini seçmeleri için bir neden vermek bize kalıyor.

Bu harika, çünkü eggnog yapma sürecine nasıl başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok ve öğrenmekle de ilgilenmiyorum. Bu koyu içeceği seviyorum ama nasıl yapıldığını bilmek istediğimden emin değilim.

Masadan kalkıyorum. "Ben dışarıdayken başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır canım, sanırım bu kadar yeter." "Tamam," dedim.

"Uzun sürmesin, yapacak işlerimiz var."

COLE

O da markete gidip yumurta likörü ve yenibahar arıyor.
Belki o kadar da iyi olmayan biriyle karşılaşabilir.

"Ben iyiyim."

Anlatıcı: Efendim, aksini kanıtlayacak makbuzlarım var.

"Hikayeyi sen anlatıyorsun. Eğer tavrımdan memnun değilsen, o zaman değişir."

Anlatıcı: Peki... Buna ne dersiniz? Tanrım, ne muhteşem bir gün. Şu kuşların cıvıltısını duyuyor musun, tüyden göğüslerini şişirirken kanatlarının altındaki canlı renkleri görüyor musun? O kadar güzel ki

Ağlamak istiyorum... Bu daha mı iyi?

"Bunu bir daha yapma."

Anlatıcı: O zaman kendi işine bak ve devam et.

"Gerçekten de geleneksel yolun izlenecek yol olduğunu mu düşünüyorsun?"
Max, Myrrh-kantindeki baharat rafına yaslanırken soruyor.

"Evet," diyorum. "Herkes gelenekleri sever."

"Evet ama burada Frank ve Thachary'den bahsediyoruz," diyor Max. "Prancer'da yarattıkları kokteylleri gördünüz. Hiç de geleneksel değiller."

Tarçına uzanırken duraksıyorum. "Bunlar geleneksel," diyorum.

Max birkaç kez göz kırpmıyor. "Eğer hatırlamıyorsan, Noel Baba'nın Topları adında bir içecekleri var."

"Krampus'un onları menüden çıkarmaya zorladığını sanıyordum."

"Gizli menüde var," diyor Max.

"Gizli bir menü mü var?" Max'e dönüyorum, o da yavaşça başını sallıyor.

"Noel döneminde mağaranızdan çıktıysanız, Aralık ayı boyunca gizli bir menü olduğunu bilirsiniz. Yasaklanan tüm içkiler geri gelir. Santa's Balls'un yanı sıra Antler Sex, Tinsel Tits ve çok sorunlu Reindeer Hole da orada."

İrkildim. "O içkiyle ilgili hâlâ kâbuslar görüyorum."

"Aynen öyle. Ama ne demek istediğimi anlıyor musun?"
Biri yanımdan geçerken Max alçak sesle konuşuyor.

Noel Kringle oryantasyonu sırasında öğrendiğim bir şey varsa, o da konfor alanımdan çıkmam ve toplayabildiğim en neşeli sik kafalı olmam gerektiğidir.

Ben de doğruldum, kocaman bir gülümseme takındım ve "Mutlu Noeller! Sezonunuz müjdelere dolu olsun."

Alışveriş yapan kişi endişeyle bana baktı ve uzaklaştı - belli ki bir turistti. Kahretsin, topladığım neşeyi yanlış kişiye harcadım.

"Mevsiminiz müjdelere dolu olsun mu?" Max soruları

Ben. "Bu da neydi böyle?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Bu işte yeniyim." "Neyde yenisin?"

"Birkaçını saymak gerekirse... tanımadığım insanlarla konuşmak, gülümsemek, yanımdan geçen başka bir insanı gördüğüme sevinmiş gibi davranmak ve Noel'e özgü bir merhaba demek. Hepsi bana göre değil dostum."

"Huh, haklısın." Çenesini kaşıyor. "Senin için bazı mevsimsel selamlar bulmayı aklıma not ediyorum. Şimdi, Frank ve-"

Birisi yanımdan geçerken "Mutlu Noeller" diyor.

Tanrı bilir hangi nedenle ceketimin eteklerini çekiştirerek reverans yapıyorum ve "Mutlu Noeller, sevgili efendim. Ve iyi sabahlar."

Max'in sorgulayan gözlerini üzerimde hissederken gülümsüyor ve köşeyi dönüyor.

"Dostum... reverans mı?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Sana bu işte iyi olmadığımı söylemiştim. Burada kendimi insanlaştırmaya çalışan lanet bir robot gibi hissediyorum."

"Sabahın köründe demek bunu yapmanın yolu değil. Bugün Noel, Aziz Patrick Günü değil."

"Reveransın ortasındaayken ağzımdan kaçiverdi." "Peki, topla kendini. Sana sahip olamayız-"

"Mutlu Noeller," diyor yaşlı bir kadın ayaklarını sürüyerek geçerken.

Yüce Tanrım!

"Vay canına, mutlu Noeller," diyorum kolumu sallayarak.

"Bu süslere doyamıyorum, haksız mıyım?"

Gülümsüyor. "Oh evet. Çok güzel."

"En güzeli," diyorum dişlerimi göstererek çünkü bu noktada gerçek bir gülümsemenin nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum.

Kız gözden kaybolduğunda Max, "Bir şey söylememe gerek var mı?" diye mırıldanır.

"Hayır." Utanç içinde başımı sallıyorum.

"Böyle bir durumdaymış gibi davranmanı izlemek gerçekten mide bulandırıcı.

neşeli bir ruh hali. En son ne zaman bu kadar gülümsediniz?"

"Muhtemelen geçtiğimiz yaz çiftlikteki su hattına yanlışlıkla girdiğinde ve deli gibi koşturup birinin suyu kapatması için çılgılık attığında."

Max'in yüzü dümdüz olur. "Bu hiç komik değildi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başka biri yaklaşırken sırtıyorum. Hazırlanıyorum, "Mevsimin selamları ve iyi-" Altın bir kuşağın parıltısını ve kızıl saçların ışıltısını yakaladığımda sözlerim düz düşüyor.

Storee'nin gri gözleri benimkilerle buluştuğunda, dudaklarının kenarına yerleşen sırtış çok net. "Sana da sezon selamları. Mür kantininin ortasında böyle neşeli bir bok görmek için ne güzel bir sabah."

Gülümseme yüzümde donup kalıyor. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum; birçok kez dibe vurmuş biriyle yüz yüze gelmek ne kadar harika. Gerçekten insana perspektif kazandırıyor."

Dudağı seğiriyor ama sahte gülümsemesi kaybolmuyor. "Ve böylesine aydınlık ve neşeli bir Cumartesi sabahında, kokuşmuş bir çöplükten daha kötü kokan birinin hala otlar ve baharatlar reyonunda en iyi hayatını yaşayabildiğini bilmek şok edici ve yine de bir zevk."

Max yanımda homurdanıyor ama bariz sevincini bastırmak için eliyle ağzını kapatıyor.

"Ah ha ha ha." Sahte bir kahkaha attım, Storee da bana katıldı. "Evet, tam bir bağış mevsimi, sence de öyle değil mi? Ve görüyorum ki görünüşünüze önem verme yeteneğinizi de veriyorsunuz. Bu kadar rahat görünmen gerçekten dikkat çekici... nasıl desem... ahh, tahrik olmuş bir orta parmak gibi."

Biri yanımdan geçerken şakacı bir şekilde göğsümü itiyor ve gülüyor. "Mutlu Noeller," diyoruz hep bir ağızdan.

Kişi gittiğinde, "Uyarılmış bir orta ayak parmağı, ha? Bana birinin ayak fetişi varmış gibi geliyor."

"Ah, ama bu senden hoşlandığım anlamına gelirdi ve bildiğin gibi, bu gerçekten daha uzak olamazdı. O yüzden lütfen ayak başparmağını al, Noel'in kutlu olsun ve git."
"Kendimi ağzınızdan dökülen iğrenç kokudan uzaklaştırmayı çok isterdim ama ne yazık ki baharatların önünde duruyorsunuz, ve biraz satın almam gerekiyor."

"Ah, anlıyorum." Yine de kenara çekilmiyorum. "Ne yazık ki devler bu baharatları satın alamıyor. Bunun için Clayton'a gitmeniz gerekecek."

"Böyle bir şey duymuştum," diyor yanından geçen birine başıyla selam verirken. "Bu da bana sizin mağazaya nasıl girebildiğinizi merak ettiriyor."

"Eğer bir dev olduğumu iddia ederek hakaretimi sırtlanmaya çalışıyorsan, sana bundan daha iyisini yapman gerektiğini söylemek için buradayım." Kafamı kaldırdığımda Sylvia'nın koridordan döndüğünü görüyorum, ben de doğrulup ona ağırbaşlı bir el sallıyorum. "Bayan Claus, bu güzel sabahta muhteşem görünüyorsunuz. Beyefendi nasıl?"

Bayan Claus'un ortaya çıkmasıyla Storee de doğrulur ve ona doğru döner.

"Oh, şamatalı kahkahalarla dolu bir gün için hazırlanıyor."

"Sadece hayal edebiliyorum," diyorum. "Ve söylemeliyim ki, o sıcak çikolata tarifini dağıtmalısın. Yıllardır içmemiştim ve şimdi küçük bir okul çocuğu gibi can atıyorum." Storee'nin sırtışını göz ucuyla yakalıyorum.

"Sen çok tatlısın. Ama bu tarifi veremeyeceğimi biliyorsun Cole. Yine de ne zaman gelersen sana yapmaktan mutluluk duyarım."

"Beni kışkırtma, her gece orada olacağım."

Kıkırdıyor ve yanından geçerken Storee'nin kolunu sıkıyor. "Seni görmek her zaman çok güzel. Bu sabah yanakların oldukça kızarmış."

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Biliyorsun. Belki de sizi bu kadar lekeleyen mevcut şirkettir."

Storee önce bana sonra da Bayan Claus'a bakıyor. Kendimi hakarete, inkâra hazırlıyorum ama o, "Biliyor musun, haklı olabilirsin" diyor.

Sylvia güler. "Üçünüze de harika bir gün dilerim. Bu akşamki Eggnog Savaşları için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diye seslendim. "Bu çok büyük bir olay olacak."

Sylvia biraz un aldıktan sonra

-Max bana döndü. "Dostum, artık senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Elimi alnıma bastırıyorum. "Ben de bilmiyorum, dostum."

"Her ne kadar eğlenceli olsa da gitmeliyim. Benim bir Storee beni yolumdan çekip yenibahar ve hindistan cevizi alırken, "Bu gece kazanmamız gereken bir yarışma var," diyor. Ne tür bir içki planlamış acaba? Sepetine de göz atıyorum ve bir kutu zencefilli kurabiye fark ediyorum. Bakışlarımı yakaladığında nefesi kesiliyor ve sepetini arkasına götürüyor. "Aman Tanrım, rekabeti ölçmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet," diyorum etrafıma bakarak. "Ursula'yı gördün mü? Çünkü endişelendiğim tek kişi o."

Storee'nin yüzü düzleşir. "Şirin." Max'e el sallıyor. "Seni görmek her zaman güzel Atlas."

"Sana da Storee. Bu gece iyi şanslar."

"Teşekkür ederim."

Biraz şeker almak için durdu ve sonra koridora çıktı.

"Biliyor musun, bence o çok hoş biri, yapma-oof." Max eğildi ve az önce öfkeyle vurduğum karnını tuttu. Evet... öfkeyle vurdum. Yumruk değil, ama şakacı bir tokat da değil. Öfkeyle vurdum. "Dostum, bu ne içindi?"

"Ona iyi davranmana ve iyi şanslar dilemene ihtiyacım yok. Sen kimin takımındasın?"

"Küfürbaz olan, açıkçası," diyor.

"Benim kutsal neşeli yardımcım olarak, bağlılığın bana, bu yüzden ona iyi şanslar dilemek ya da onun iyi olduğunu düşünmek yok. O bir düşman.

Bir numara. Ondan nefret ediyoruz. Bunu kendinize tekrarlayın. Biz. Nefret ediyoruz. Ondan."

"Birinden nefret etmek oldukça sert görünüyor, sen ce de öyle değil mi? Şöyle bir şey diyemez miyiz... onunla büyük ölçüde aynı fikirde değiliz?" "Tekrar tekrar söylediğinizde kulağa hoş gelmiyor.

tekrar."

"Onunla büyük ölçüde aynı fikirde değiliz, onunla büyük ölçüde aynı fikirde değiliz... biliyorsun, sanırım ben seninle büyük ölçüde aynı fikirde değilim."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Dinle, birbirimizle çok fazla tartışacak vaktimiz yok. Sepetinde ne olduğunu gördün mü?"

Max tuhaf bir şekilde soluk soluğa kalır ve elini göğsüne bastırır. "Rakipleri inceledin. Bu ne cüret." Sırıttıyor. Şu anda ona gerçekten katlanamıyorum.

"Sepetine baktım çünkü gözlerim onun aptal yüzünü görmek istemedi."

Max kıkırdar. "İyi kurtardın, dostum."

"Teşekkür ederim." Daha yakına eğildim. "Ne aldığını gördün mü?"

"Hayır."

"Yenibahar, hindistan cevizi ve sepetinde zencefilli kurabiye vardı. Sanırım... Sanırım kutunun dışına çıkıyor."

"Gördün mü?" Max omzumu itiyor. "Yaratıcı olmamız gerektiğini söylemiştim."

"Hayır, düşünüyorum da... yaratıcı olmalıyız."

"Tanrım." Ben bulabileceğimiz tüm farklı egnog karışımlarını hayal etmeye b a ş l a d ı ğ ı m d a Max gözlerini deviriyor.

"Hadi, yapmamız gereken bir iş var."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

STOREE

Keskin bir kış gecesinde rüzgârın sessizliğinde, yumurtalı içkilerinin doğru olup olmadığını öğrenmek üzereler.

Termosları ve bazı lezzetli ilaveleri yüklediler,
ve Krampus Court'a doğru yola çıktık.

"GÜLÜMSEMEYİ UNUTMA," diyor Cindy Teyze, verandaya çıktığımızda parmağıyla beni dırterken. Taran onun merdivenlerden inip tekerlekli sandalyeye binmesine yardım ederken ben de elimde içtiğimiz karışımdan bir termos tutuyorum.

"Selam komşular," diyor Martha Bawhovier sokağın karşısından.

Tek parça kayak kıyafetlerini giymiş olan Martha ve Mae, deniz mavisi ve morun tercih edilen renk kombinasyonu olduğu, her Taco Bell'de görülen ve kağıt bardaklara sıçrayan 1986 yılına ait bir zaman makinesinden çıkmış gibi görünüyorlar. Karıştırıcı bir karışım, özellikle de kışlık kulaklıklarıyla? Eh, ben olsam ikisine de kulaklık demezdim, daha çok alından kulaklara oradan da başın arkasına uzanan kabarık bir kış bandı gibi. Her ikisinin de saçları yüksek, kıvrıkcık at kuyruğu şeklinde toplanmış, şişe sarısı ise tüm ekibe harika bir katkı sağlıyor.

Eğer en iyi kıyafet yarışması yapılsaydı, oyum onlara giderdi.

Cazibeyi artırmanın zamanı geldi çünkü Martha ve Mae'nin rekabet için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Cindy Teyze'ye göre ikisi de gizli casuslarmış ve her zaman Kringle'lara göz kulak olurlarmış. Sesleniyorum, "Selam komşular. Nasılsınız?"

bu akşam?" Havadaki soğuktan donmuş gibi hissettiğim çenemin çalışması şok edici. İnsanlar burada nasıl yaşıyor? Sanki hayatınızın her günü bir dondurucuya hapsolmuşsunuz da hiç nefes alamıyorsunuz.

Cindy Teyze'nin evinin hemen önündeki kaldırımda bize katılıyorlar. "Biz harikayız," diyor Mae, bana hızlıca bir göz atarak.

Yanımda Noel kıyafeti getirmediğim ve sadece sıcak tutacak kıyafetler (boğazlı kazaklar, termaller, çok sayıda flanel tayt) aldığım için Cindy teyze dolabını istila etmemi sağladı, bu da tüm Noel kazaklarının mutfak lavabosu olarak tanımlayabileceğim şeyleri giydiğim anlamına geliyor.

İlk yarışma için fazla gösterişli olabileceğini düşündüm - yani giymek istemedim - ama Cindy Teyze bir patlama ile başlamam gerektiğini söyledi, işte burada çok sayıda çanla süslenmiş kırmızı bir örgü kazakla karşınızdayım.

Sayısız çan.

O kadar çok çan var ki kazak önden sarkıyor.

Yakasinda çanlar var.

Göğsünde.

Meme

uçlarında.

Koltuk altlarına!

Ziller yüzünden kollarımı hafifçe yukarı kaldırarak yürümek zorunda kalıyorum.

Ve oğlum, şingir şingir şingirdiyorlar. Tam bir melodisi olmayan, sadece gürültü çıkaran yürüyen bir ses makinesiyim.

Bu da yetmezmiş gibi, Cindy Teyze saçlarımı topuz yaptırdı, böylece Taran'a kulaklarımı gıcıklayacak kadar uzun kurdelelerle kadife bir fiyonk bağlamasını söyleyebildi.

Tüm takımı kürkle kaplı kışlık botlarımla eşleştirdim - az önce aklınızdan "kürklü botlar" mı geçti? Çünkü ben her giydiğimde öyle düşünüyorum.

Gerçi kuşakla falan kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum ama sevdiklerimiz için bunu yapıyoruz. Huysuz yan komşumuza bizimle uğraşılmayacağını kanıtlamak için bunu yapıyoruz. Oyun mu oynamak istiyor? Oynamak mı istiyor?

Bana meydan mı okuyorsun? Gel de saçında kadife fiyonk olan yaşlı jingle jangle'ı yen.

Sana meydan okuyorum.

"Oldukça neşeli görünüyorsun," diyor Martha bana.

"Teşekkür ederim," diyorum ve o n u güldürmek için yüzünü buruşturuyorum.

Yüzündeki o ifade? Bu Noel neşesi.

Göğüslerimi sallayarak ona Noel neşesi getirdim.

Eminim Cole bunu yapamaz.

"Bu kazağa doyamıyorum."

"Sana çok yakışmış," diyor Mae. "Çok yakışmış." "Teşekkür ederim. Şu ikinize bakın, Tanrım; bunlar Kıyafetler her şeydir. Takıntılıyım."

Martha'nın gülümsemesi daha da genişliyor. "Gençlerden bazıları titreşim halinde olduğumuzu söyleyebilir."

Gülümsüyorum. "Evet, haklısın. Siz ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz-" "Mutlu Noeller!" diye gürlüyor sağ taraftan bir ses. Lanet olsun.

O iğrenç sahte sesi biliyorum.

Cole'un da elinde bir termosla verandadan indiğini görmek için tam zamanında yana bakıyorum. Ve üzerinde bir zil fabrikası patlamış gibi görünmek yerine, altında yeşil bir Henley olan çok çekici bir kırmızı flanel gömlek giyiyor. Kuşağı geniş göğsünün üzerine dökülmüş, kot pantolonu botlarının hemen üzerine kadar kıvrılmış ve saçları Noel Baba şapkasının altına sıkıştırılmış, bu da ona çok yakışan oduncu Noel Baba görünümünü veriyor.

Ve bunu fark eden tek kişi ben değilim.

"Oh Cole, ne kadar yakışıklı görünüyorsun," diyor Martha gülümseyerek.

İsa.

Elbette, yakışıklı bir adam.

Hassas açılarla yapılmış bir kemik yapısı var, bu yüzden ışık ondan büyülü bir şekilde yansıyor.

Ve evet, açık mavi gözleri var.

Koyu ve uzun kirpikler.

Ve o yapılırken, sorumlu her kimse onu uzun boy, kalın siyah saçlar ve... kalçalarla süslemeye karar verdi.

Yüksek, sıkı kalçalar.

Açıkçası, bana sorarsanız bu biraz kaba ve saldırgan.

Kimse bu kadar yakışıklı olmamalı. Görünüşünün bir yerinde ölümcül bir kusur olmalı. Belki de penisinin ucunda bir ben vardır. Çubuğunun simetrisini bozan, sabit ve hassas bir şekilde pompalamasını zorlaştıran şu kabarık olanlardan biri.

Sadece umut edebiliriz.

"Yakışıklı görünüyor muyum?" diye soruyor büyük bir sırtışla ve kendini işaret ediyor. "Martha ve Mae, siz ikiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsunuz. Kayak kıyafetleriyle bir yıl daha - siz ikiniz gerçekten de zamansızsınız."

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Tıka beni.

Ama tabii ki Martha ve Mae onun bu yapmacık davranışlarına kanar ve iltifatları için ona teşekkür ederler.

Sonra bakışları Taran'a, Cindy Teyze'ye ve bana döndü.

"Hanımlar, bunca yıldan sonra sizi tekrar bir arada görmenin ne kadar harika olduğunu anlatamam."

Evet, bu bana bir şakaydı ve Martha ile Mae'ye bir süredir ortalıkta olmadığımızı ince bir şekilde hatırlatıyordu. Ben aptal değilim.

-Ne yaptığını anlıyorum.

"Kızlarım benimle olduğu için çok mutluyum," diyor Cindy Teyze. "Evde olmaları büyük bir keyif ve benimle ilgilenmeleri, aileyle birlikte olmanın getirdiği Noel ruhunu benimsemeleri; bu harika bir şey."

"Aynı fikirdeyim," diyor Martha.

Cole'a bakıyorum, kaldırıma bakıyor, bir ipucu

Omuzlarının çöküşündeki güvensizlik. O anda izlemiyor olsaydım, bunu asla göremezdim, çünkü başını kaldırdığında gülümsüyor.

"Harika görünüyorsun Storee ve eminim lezzetli bir eggnog hazırlamışsındır, özellikle de Cindy tüm bu süre boyunca yanındaysa."

Ew. Bana böyle samimi şeyler söylemesinden hoşlanmıyorum. Tek bir kelimesini bile kastetmediğini bilsem de, yine de hoşuma gitmiyor.

Ama gösteriye devam ederek, "Teşekkür ederim. Sen de çok hoş görünüyorsun."

Sırıttıyor ve sonra kollarını Martha ve Mae'ye uzatıyor. "Siz iki güzel bayana Prancer's Libations'a kadar eşlik etme şerefine nail olabilir miyim?"

"Bunu çok isteriz," diyor Martha, hem kendisi hem de Mae kollarını onunkilere dolarken.

Cole bize "Orada görüşürüz," diyor ve sonra hep birlikte kaldırımdan kasabaya doğru yürüyorlar.

Yürümeye başladığımızda Cindy Teyze, "Bir saniye bekle," diyor ve onu da bizimle birlikte itiyor.

Taran ve ben duraklıyoruz.

"Bir şey mi unuttun?" Taran soruyor.

Cindy Teyze başını sallıyor ve sonra bana bakıyor. "Ne yaptın sen?"

"Ben ne yaptım?" Kaşlarım çatılmış bir halde soruyorum. "Ne demek ne yaptım? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bir şey yaptın, çünkü oradaki etkileşim çok gergindi. Cole'la aranızda neler oluyor?"

"İkinizin arasında bir şeyler mi var?" Taran soruyor.

"Hayır," dedim. "Yani... rakibim olması dışında hiçbir şey."

Cindy Teyze bunu yemiyor, çünkü parmağını bana doğru sallayarak yaklaşmamı söylüyor. İstemiyorum ama yapıyorum.

Yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıyken, "Ne... yaptın...?" diye soruyor.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum, endişe sırtıma tırmanıyor.

Kuru dudaklarımı ıslattım. "Gerçekten bildiğim bir şey yok ama benimle birkaç kelime konuştu ve nereden geldiklerinden emin değilim ama bazı kelimeler vardı."

"Ne tür kelimeler?" Taran soruyor.

"Hoş olmayan türden sözler," diye yanıtlıyorum. "Neden?" Cindy Teyze soruyor.

"Uh, bilmiyorum. Sadece Noel Kringle'ı olmayı hak etmediğimi ve kazanmadığımdan emin olmak için özel bir görevi olacağını söyledi."

"Ne?" Cindy Teyze tersledi ve sonra sandalyesinde arkasına yaslandı, yenilmiş görünüyordu. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet, bu... bu Noel'de söylenecek bir şey değil miydi? Belki de konseye söylemeliyiz. Onları Grinchvari davranışları konusunda uyarmalıyız."

"Hayır," diyor Cindy Teyze sert bir ses tonuyla. "Bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğiz." Gözlerini onların geri çekilen sırtlarına dikeyyor. "Bu hiç iyi değil."

"Neden olmasın?" Ben soruyorum. "Cole'u yenebilirim. Onu bir tehdit olarak görmüyorum."

"Yapmalısın," diyor Cindy Teyze. "O çok büyük bir tehdit."

"Neden? Pek cana yakın biri değil. Şuradaki görüntü hepsi sahteydi ve elbette Martha ve Mae bunu satın almış olabilir, ama herkes almaz."

"Sorun o değil." Cindy Teyze ellerini kucağında kavuşturuyor. "Büyük bir tehdit oluşturacak çünkü bu, anne babası öldüğünden beri katıldığı ilk Noel olacak."

"Ailesi... vefat mı etti?" Ben sordum. Bunu nasıl bilmem? Yakın zamanda olmuş olmalı.

Cindy Teyze başını sallıyor. "On yıl önce korkunç bir araba kazası geçirdi. Evleri ona miras kaldı ve o zamandan beri Evergreen Çiftliği'nde Maxheimer'larla birlikte çalışıyor. İçine kapanık biri ama bu trajediyi atlatmak için kasabaya güveniyor. Herkes ondan hoşlanmıyor ama herkes onu destekliyor."

onu. Bu da demek oluyor ki..."

"Yarışmada onu kayıracaklar," diyorum şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde.

Ailesi vefat etti ve o hiçbir şey söylemedi mi?
Neden?

"Bekle." Taran devreye giriyor. "Anlamıyorum - eğer Noel'e uygun biri değilse, neden birdenbire yarışmaya katılıyor?"

"Geçen gece adı açıklandığında ben de bunu merak etmiştim," dedi Cindy Teyze. "Onunla Atlas arasında bir bahis olabileceğini ve Cole'un kaybettiğini düşündüm. Ama ikinizin etkileşimini gördükten sonra, bunu yapmasının nedeninin Atlas değil, siz olduğunuzu düşünüyorum."

Cindy Teyze'nin sert bakışlarındaki öfkeyi hissederek sinirli bir şekilde gülüyorum - belli ki bu galibiyeti tahmin ettiğimden çok daha fazla istiyor.

"Peki onu saklandığı yerden çıkarıp bu yarışmaya getirecek ne yaptınız?"

"Ah... hiçbir şey," diyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ortaya çıktığımdan beri bana kızgın."

"Gençken bir şey mi yaptın?" Cindy Teyze soruyor.

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey değil. Ben... Hiçbir fikrim yok." Gençliğimizdeki son etkileşimimizi düşünüyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. O gün sessizdi ama gürültücü, şamatacı bir çocuk da değildi. Ve onu o zamandan beri görmedim. Bu yüzden birkaç gün önce birbirimizi ilk gördüğümüzde bana bu kadar... kızgın görünmesine çok şaşırdım. Onu tanıımıyormuş gibi davranmanın komik olduğunu düşündüm, ama kesinlikle mizahımı takdir etmedi. Çok garip. "Bak, tek bildiğim kazanmayı hak etmediğimi söylediği ve kazanmamam için elinden geleni yapacağı."

"Pekala." Cindy Teyze iç geçiriyor ve bir süre kasabaya doğru bakıyor. "Bununla nasıl başa çıkacağız? Ne maskaralık yaparsa yapsın kasaba Cole'u destekleyecektir. Az önce Martha ve Mae'nin ona yaltaklanmalarını izlerken bunu açıkça gördük. Belki de

Beni temsil ettiğin için biraz puan kazanabilirsin ama şehir dışından geldiğin için tercih edilmeyeceksin."

"Belki... Ya Taran benimle yer değiştirirse? Hiç etkileşime girmedikleri için Cole'un onunla bir sorunu olduğunu sanmıyorum. Taran Kringle görevlerini devralabilir, ben de sineye çekip çatlakları yıkayabilirim."

Cindy Teyze bana ters ters bakıyor, bu da beni olduğum yerde titretiyor. "Yarıklarımı yıkayan tek kişi Taran'dır-Kringle-ee'lerin bir kez isimlendirildikten sonra değişemeyeceklerinden bahsetmiyorum bile. Bunu dosyanda okumadın mı? Uzun vadede bu işin içindesin."

Taran, konuşmaya hiçbir değer katmadan, "Bu da senin kendini toparlaman gerektiği anlamına geliyor," diyor.

"Kendimi toparlıyorum. Tanrı aşkına bana bir bakın," diyorum, kollarımı açıp şingirdiyorum. "Üzerimde yaşlı bir kadın kazağı ve saçımda kadife bir fiyonk var, kutup havasında duruyorum ve ölmek üzere olan teyzem için bir yarışma kazanmaya çalışıyorum."

Cindy Teyze başını sallayarak, "Henüz ölmüyorum ama az önce yaptığın aç hoşuma gitti," diyor. "Belki bununla devam edebiliriz. Daha zayıf ve güçsüz görünebilirim. Noel'i ve bu kasabayı sevme mirasımın yaşaması için bunu benim için kazanmak istediğini anlatabilirsin."

"Yani, bu biraz manipülatif," diyorum.

"Cole'un kendi trajedisinden yararlanacağını ve insanların uzun zamandır özlediği o büyüleyici gülümsemesiyle kalabalığı etkileyeceğini düşünmüyor musun?" Cindy Teyze soruyor.

"Haklı," diyor Taran. "Büyüleyici bir gülümseme."

"Ugh!" İnedim. "İnsanlara öleceğini söylemek istemiyorum." "Söylemene gerek yok, ama zayıf olduğumu bilmelerine izin vermek mi? Bu olası bir ölümün ipuçlarını veriyor. Ayrıca ben yaşlıyım, yani yaratıcımla buluşmak benim için her an gerçekleşebilir."

"Tanrım, Cindy Teyze," diyor Taran.

"Gerçek bu. Benim gibi doksan bir yaşında bir kadın uyandığı her gün için minnettar. Biz de bundan faydalanıyoruz. Kasabada aile bağlarımızla çalışıyoruz."

büyük büyük kardeşlerim bana bakmak için buradalar." "Büyük büyük kardeşler mi?" Ben soruyorum.

"Evet, kardeşlerim. Şimdi git odamdaki pudrayı getir, birkaç rötuş yapacağım. Sonra da yola koyulmamız gerekiyor. İlk yarışmaya geç kalmak istemeyiz ama unutmayın, uyumlu bir birim olarak görünmemiz gerekiyor. O bara girdiğimizde, elimi tutmanı istiyorum, Storee. Ne kadar çok sempati toplarsak o kadar iyi. Bu galibiyet bizim ve birinin onu elimizden almasına izin verirsek lanetlenirim." Vay be.

COLE

"Yeni bir kolonya mı sürdün?" Max yanımda dururken soruyor.

Prancer's Libations küçük kasabamızın barı olabilir ama büyük şehir havası taşıyor. Frank ve Thachary büyüdükları New York'tan buraya göç etmişler. Daha yavaş bir tempoyu tercih ederek hayatlarını dağlara taşımaya karar verdiler ve burada kasabadaki iki işletmenin, bar ve mum dükkanının sahipliğini üstlendiler.

Frank'in vitrin geçmişı ve Thachary'nin barmenlik deneyimiyle, Prancer's Libations'ı sıradan bir küçük kasaba barından, birçok dergi ve blogda yer alan, gösterişli, görülmesi gereken bir işletmeye dönüştürdüler. Çatlamış deri ve aşınmış ahşaptan muzdarip olan tüm eski kabinleri söktüler ve New York City'deki bir barda göreceğimize daha uygun bir oturma düzeni kurdular. Kabinlerden ziyade, geniş duvar boyunca kırmızı ekose minderlerle kaplı banklar bulunurken, masa ve sandalyeler ön taraftadır. Zengin ahşaptan yapılmış bar, içeri girdiğinizde sağ tarafta, dönen yeşil kalıcı bar tabureleri ile yer alıyor. Antika likör şişeleri

arka duvarı sıralayarak mekâna yüksek bir hava katıyor. Ve sonra tavan, gösterişli, asılı baubles, ökseotu, çam çelenkleri ve parıldayan ışıklarla kaplı, hepsi farklı yüksekliklerde ayarlanmış, tavanın tek bir santimi bile görünmüyor. Birçok sosyal medya paylaşımında yer alan bu mekan, kasabanın en büyük cazibe merkezlerinden biri.

İçki takımlarının hepsi hobnail bardak. Çalkalayıcıların hepsi altın.

Personel beyaz düğmeli gömlekler giymiş ve kırmızı-yeşil ekose kravatlar takmıştır.

Ve klasik Noel müziği, çok yüksek sesle değil ama etrafınızdaki konuşmaları bastıracak kadar yüksek sesle mekanın her yerine yerleştirilmiş hoparlörlerden sürekli olarak çalınıyor, böylece şirketinizle yalnız olduğunuzu hissediyorsunuz.

Max omzuyla beni dürterek, "Sana bir soru sordum," diyor. "Ha?"

"Kolonyan? Yeni mi bu? Biraz tatlı ve hoşuma gitti. Sanırım içkimizle iyi gider." Daha yakına eğilip boynumu kokluyor.

Yüzüne vurdum. "Şunu yapmasan olmaz mı? Lanet olsun, adamım. Tüylerim diken diken oldu."

Gülümsüyor. "Senin üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmiyordum."

Ona bakıyorum. "Beni ürperten boynumdaki sıcak nefesindi, o ren geyiği boynuzlarının içinde kendini nasıl adlandırmak istiyorsan öyle değil."

"Bana ne dendiğini çok iyi biliyorsun." Tekrar yaklaşıyor. "Senin neşeli yardımcın. Ren geyiği boynuzlarının ekibimize biraz tuhaflik kattığını düşündüm. Sen kuşak takıyor olabilirsin ama şımarıklığı ben getiriyorum."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Teşekkür ederim Ursula," diyor Frank jüri masasından uzaklaşırken.

Thachary kalabalığa gülümsüyor. "Storee Taylor, lütfen içkinizi masaya getirin ve bize ne yaptığınızı anlatın."

Storee -gördüğüm en gülünç kazakla- elinde tepside içecekleriyle jüri masasına doğru zıngırdarak ilerliyor. Tatlı tatlı gülümsüyor, bu da neredeyse oracıkta öğürmeme neden oluyor, ama ikinci kişiliğime sadık kalacağımdan eminim - Kar Baba, Max tarafından sağlanan isim.

Kar Baba'ya katılmıyordum, ama Thachary ve Frank'in aklını başından alacak bir karışım bulmaya çalışırken bir saat boyunca homurdandıktan sonra Max benden bıktı ve bana pozitif ve neşeli kalmanın önemi hakkında ders verdi, dolayısıyla yeni lakabım.

"Bizim için neyiniz var?" Frank soruyor.

Storee ellerini önünde birleştiriyor. "Size sevgili teyzem Cindy'nin eggnog içmek için en sevdiği yöntemi sunuyorum." Göz devirmeyi ekle. Cindy Teyze'yi oraya eklemenin bir yolu ve işe yaradığını söyleyebilirim çünkü Frank ve Thachary Cindy'ye bakıyorlar, Tanrım! Sandalyesine yığılmış, titrek bir elini havaya kaldırmış, çarpık bir gülümsemeye çalışıyor.

Az önce evinin önünde gördüğüm kadın bu değildi. O kadın canlıydı.

Yanaklarında biraz pembelik vardı.

O...

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Ne?" Max söylüyor. "Ölü taklidi yapıyor."

"Kim ölü taklidi yapıyor?"

"Cindy Louis," diyorum ağzımın kenarından. "Bak, yüzünü pudrayla yıkamışlar - tekerlekli sandalyede neredeyse bir ceset gibi görünüyor."

Max bakmak için öne eğilir ve sonra geriye yaslanır. "Vay canına, şuradaki Azrail tipi bir şey."

Storee'nin sesi barda çınlıyor. "Kenarları ezilmiş zencefilli kurabiye ile kaplandı ve kullandığımız baharatlar yenibahar, hindistan cevizi, tarçın ve bir tutam kakule. Umarım beğenirsiniz." Sonra jüri üyelerine doğru salınarak ilerliyor ve şingırdayan göğüsleriyle bir kahkaha koparıyor.

Lanet olsun.

Frank ve Thachary iyi bir sallanmaya bayılırlar.

Bazen açılmadan önce barlarında dans dersleri düzenliyorlar. Daha önce önünden geçtim ve bir sürü dansçı gördüm. Cindy, Storee'ye haber vermiş olmalı.

Bu düşündüğümünden daha zor olabilir, özellikle de tekerlekli sandalyede neredeyse çürümekte olan ceset varken.

Oda sessizliğe gömülüyor, tek gürültü tepede çalan müzik. Frank ve Thachary'nin birer yudum alıp değerlendirme kartlarını işaretlemeye başlamalarını izliyoruz. Hoşlarına gidebilecek ya da tercihen nefret edebileceklerine dair herhangi bir ipucu yakalamaya çalışıyorum.

Dudakta bir hırıltı gibi.

Kırlangıçtan bir hıçkırık.

Muhtemelen çok fazla baharattan dolayı biraz dil yanması.

Ama ben bir şey görmüyorum.

"Sunum çok güzel," diyor Frank. "Teşekkürler, Storee."

"Elbette." İçeceklerini alır ve yerine geri döner.

Sırada biz varız.

Max tekrar yaklaşırken jüri üyeleri damaklarını su yudumlarıyla temizliyor. "Henley'nin düğmelerini aç; biraz göğüs kılı göster."

"Ne? Hayır."

"Dostum, bir şeyler yapmalısın - Cindy Teyze'yi sempati için kullanıyorlar. Kar Baba ol."

"Gitmeyeceğim-"

"Cole Black, senin için hazırız," diyor Frank.

"Düğmelerini aç," diye fısıldıyor Max, ama ben onu sallıyorum ve içkilerimizi öne getiriyorum.

İki kahverengi kupanın kulplarında ren geyiği boynuzları var ve tepsiyi çiftlikten gelen taze çam iğneleri, birkaç bitter çikolata ve birkaç fındıkla süsledim. Gerçekten ambiyansa katkıda bulunmaya çalışıyorum.

Tepsiyi önlerine koyuyorum ve incelemelerini izliyorum.

"Bugün sizin için bitter çikolatalı fındıklı eggnog ieeğimi hazırladım." demeden önce bir saniye bekledim.

Arkamda bazı konuşmalar var, küçük bir oooh ile eşleşen bir ahhh.

"Evergreen Farm'dan taze kesilmiş am, Baubles and Wrappings'den iki el yapımı kupa ve Chadwick's'ten yerel bitter çikolata ile şehri bu ieeğe olabildiğince dahil etmek istedim."

İlk yudumlarını aldıklarında yüzlerindeki takdiri görüyorum ve dürüst olacağım, biraz gerginim. Yani, kazanmak istiyorum. Storee'yi yenmek istiyorum ama yarışmaya girerken bu kadar endişeli olacağımı düşünmemiştim.

Ölüm sessizliğinde geçen birkaç saniyenin ve birkaç yudumun ardından kartlarına bir şeyler karalıyorlar ve sonra bana gülümsüyorlar.

"Harika. Teşekkürler Cole."

"Rica ederim," diyorum tepsiye uzanırken.

Arkamda, Max'in eline ksrrken "Shimmy" dediğini duyuyorum. Ama kalabalığa tekrar katılırken onu görmezden geliyorum. İçkinin kendi adına konuşmasına izin vereceğiz. Kalası kırık bir kadını ölüm dşeğindeymiş gibi göstermek gibi gülünç numaralar yapmayacağız.

Hayır, bunu hak ederek kazanacağız.

Bunu onurlu bir şekilde kazanacağız.

Bunu doğru şekilde kazanacağız.

Bob Krampus, Noel Baba kostümüyle masaya geliyor.

"ocuklar, bir karara vardık mı?"

Frank başıyla onayladıktan sonra Bob'un eline mühürlü bir zarf tutuşturur.

Oda tekrar sessizliğe gömülür ve tansiyon yükselir.

Storee'ye bakıyorum. Cindy'nin elini tutuyor ve Cindy... Tanrım, dili ağzından dışarı mı sarkıyor?

Taran, Cindy'nin omuzlarını tutuyor ve iki kız kardeş de heyecanla dolup taşıyor.

Ursula gururla ayakta duruyor, çenesi dik, zihninde galibiyeti çoktan kabullenmiş.

Beatrice, gül aromalı yumurta likörünün bir parçası olan bir gülü tutuyor

-En son kimin yerleştirileceğini söyleyebilirim.

Ve Jimmy... Tanrım, iğrenç biri. Burnunu elinin tersiyle siliyor ve sonucu inceliyor.

Max omzumu tutuyor ve fısıldıyor: "Ne olursa olsun, sen benim için hâlâ Pamuk Baba'sın."

İsa.

Bob elini sakalına götürür ve derin bir sesle konuşur, sesi barda yankılanır. "Geldiğiniz için hepimize teşekkür ederim. Eggnog Savaşları her zaman Noel Kringle arayışımızın başlangıcını oluşturur. Frank ve Thachary'ye bu akşam bize ev sahipliği yaptıkları için teşekkür ederiz. Bu akşam tüm içeceklerde yüzde on ve Frank 'n' Scents'tan yapacağınız tüm alışverişlerde yüzde on beş indirim sunuyorlar. Geçerli bir kupon için lütfen bardaki Renee ile görüşün, size bir tane verecektir. Şimdi, kazanan için. Geçmiş yıllarda olduğu gibi, Frank ve Thachary kazanan eggnog karışımını gelecek yıl için menülerine ekleyecekler - gerçek bir Kringletown onuru."

Kalabalık alkışlar ve konuşmalar kesildikten sonra Bob zarfı açar ve üzerinde kazananların isimlerinin yazılı olduğu kartı çıkarır.

İşte başlıyoruz... işte başlıyoruz. Birincilik bana gidiyor!

Listeyi inceliyor. Bıyıkları seğiriyor ve sonra yavaşça kalabalığa bakıyor. Herkesin sabırsızlığıyla eğlenerek, huzursuz yarışmacıları tarar ve sonra tekrar kartına bakar. Gür bir sesle, "Son sırada..." diye anons eder. Duraklıyor. "Kendimize ait... Dr. Beatrice Soyağacımız var."

Beatrice başını öne eğer ama kalabalıkla birlikte kendini alkışlar.

Üzgünüm bayan, ama ben demiştim. Gül ve yumurta likörü kimsenin ağzında olmasını isteyeceği bir kombinasyon değildir.

Kalabalık azaldığında, Bob bir kez daha odayı tarar ve Miss Congeniality'deki William Shatner'ın sesiyle -nasıl bildiğimi sormayın- "Dördüncü sırada... Jimmy Short." der.

Jimmy eğilip elinin tersiyle burnunu tekrar silerken salonda hafif bir alkış tufanı kopuyor.

Dostum, bu çok kötü bir alışkanlık. Bir peçete kap.

Oda bir kez daha sessizliğe bürünüyor ve ben bir sonraki adım için hazırlanarak bir o yana bir bu yana hareket ediyorum. Hadi ama, buraya kadar geldik zaten. Lütfen üçüncü olmasın. Lütfen üçüncü olmasın.

"Ve üçüncü sırada..."

Storee de.

Storee de.

Bana doğru bakıyor ve "Ursula Kronk elimizde" demeden hemen önce midem bulanıyor.

Yüce İsa. Neden bana bakmak zorundaydı ki? Bob Krampus eski sahtekarlığıyla.

Ben son şampiyonun iki yeni yetme tarafından nasıl alt edildiğine dair keskin bir nefes verirken kasaba topluca soluk soluğa kalıyor.

Storee'nin üçüncü olmasını umuyordum ama sorun değil.

Bu galibiyeti eve götüreceğim. Bunu biliyorum. İliklerime kadar hissediyorum. Harika bir eggnog yaptım ve Teyzem bunu yaparken hasta gibi görünüyordu.

Saygınlık ve liyakat. Doğru şekilde kazanıyoruz.

"Ve Noel Kringle sezonunun ilk kazananı..." Max omzumu sıktı.

Nefesim göğsümde durdu.

Ellerim inanılmaz derecede nemli oluyor.

Max sıkılmış dişlerinin arasından, "Ne olursa olsun gülümsemeyi unutma," diyor.

Ve...

"Storee Taylor!" Bob

bağırıyor. Anne...

Piç kurusu!

Ben şok içinde gözlerini kırptırarak Storee'ye bakarken bir tezahürat patlaması odayı çınlatıyor ve... benimle dalga mı geçiyorsun? Cindy tekerlekli sandalyesinden kalkmış, Taran ona tutunmuş, sanki Michael'a karşı iki yüz metre serbest stil yarışını kazanmış gibi havalara uçuyor

Siktiğimin Phelps'i.

Bunu gören başka biri var mı? Belli ki numara yapıyordu.

Frank, Thachary, sizinle oynadılar!

Tekerlekli sandalyedeki bir zamanların gri cesedi kendini öyle canlı bir tezahüratla diriltti ki... evet, aslında kalabalığın zevkine göre dakikalarca kalça hareketleri yapıyor.

Hileciler!

Onlar lanet olası hileciler.

Yarışmayı kazanmak için yaşlı bir kadının sakatlığını kullanan aşağılık herifler.

Yaşlı kadın başından beri bu işin içinde olsa bile.

"Alkışla dostum. Alkışlamak zorundasın," diye mırıldanıyor Max.

Nefret etsem de isteksizce yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve alkışlıyorum.

Ama ben sadece alkışlamam. Yüksek sesle alkışlarım.

Max'in yanımda irkildiğini hissedecek kadar yüksek sesle.

Ve sonra, gürültülü bir sesle, ikinci benliğim Kar Baba belirdi. "Çok iyi hak ettin, çok iyi hak ettin. Ne harika bir yarışma ve hareketli bir tatil sezonu başlangıcı."

Bob Krampus başıyla beni onaylıyor. Frank ve Thachary Storee'yi tebrik ediyor.

Ve ben her şeyi kabul edip, tam hakimiyet planımı gözden geçiriyorum.

Bu şekilde kaybetmeyeceğiz. Kaybetmeyeceğiz. Eğer tüm numaralarını çekeceklerse.

Biz de öyle!

DOKUZUNCU BÖLÜM

STOREE

Kendilerini çok zeki sanıyorlardı; kurnaz olduklarını düşünüyorlardı. Ama Cole bir cevap düşündü, hem de çok hızlı bir şekilde.

Saygınlık ve liyakat pencereden dışarı atıldı.
O intikam peşinde bir adam, sevgili Snow babamız.

YÜKSEK BÖYLE BİR ŞEY.

Yataktan havalanırken, terliklerimi ayağıma geçirirken, Samantha denen o kaltak bebeğe reverans yaparken ve sonra kahve kokusu eşliğinde gıcırtilı merdivenlerden inerken damarlarımda bu coşkulu, hafif, neredeyse havasızlık hissi dolaşıyor.

Vay
canına.

Sadece
vay be.

Dün gece kazandığımıza
inanamıyorum. Yani,
inanabiliyorum.

İçki, sunum ve Cindy Teyze'nin mükemmel oyunculuğu arasında, çantada keklik olmadığımızı söylemek zordu.

Ve Cole'un yüzündeki ifade.

Şefin öpücüğü.

Paha biçilemez.

Gerçekten hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Hayatım boyunca hiçbir şeyin bu kadar içinde hissetmemiştim ve şimdi çıta belirlendi. Şu anda oyun planı modundayım. Bir başlangıç noktamız var ve tırmanmaya devam etmeliyiz.

Kahvenin hazırlandığı yemek odasına doğru gidiyorum.

döküldü ve yulaf ezmesi servis edildi.

"Nedir bu?" Masada oturan Cindy Teyze ve Taran'a soruyorum.

"Dün gece iyi iş çıkardığın için sana meşhur yulaf ezmemden yapmak istedim," diyor Cindy Teyze.

Taran'ın yanına oturuyorum ve kahvem için süt alıyorum. "Cindy Teyze, bu durumda yemek pişirmemelisin bence."

"Ben de ona öyle söyledim," diyor Taran. "Bu yüzden o beni terslerken bunu yapan benim-"

"Affedersiniz?" Cindy Teyze diyor ki.

"Söyledi demek istedim," diyor Taran arsız bir sırıtışla. "Bana ne yapacağımı söyledi."

"Çok lezzetli görünüyor, teşekkürler." Kaşığı elime alıp kahvemi karıştırırken ikisinin de bana baktığını fark ediyorum. İkisinin arasına bakıyorum. "Ne?"

"Sen... farklı görünüyorsun," diyor Taran.

"Öyle, değil mi?" Cindy Teyze sırtarak söylüyor.

"Evet, oldukça farklı."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum peçetemi kucağıma koyarken.

"Biliyor musun, Cindy Teyze, sanırım... evet, sanırım dün gece kazanmaktan hoşlandı."

Cindy Teyze bana bakarken çenesini ellerinin arasına alıyor. "Sanırım öyle yaptı."

"Pekala, kim değil gibi kazanıyor musun?" I sor olarak I düşmek yulaf ezmeme bir çay kaşığı esmer şeker koyup karıştırıyorum.

Kuru üzüm, doğranmış elma ve tarçın. Kremisi, yumuşak ve lezzetli.

Taran, "Ama bence sen çok sevdin," diyor.

"Öyle görünüyor," diye devam ediyor Cindy Teyze.

"Sanırım o kadar hoşuna gitti ki ağladı."

"Ben ağlamadım," diyorum sinirli bir şekilde gözlerimi devirerek. Taran, "Sanki ağlayacakmış gibi hissettim," diyor.

"Duygularını hissedebiliyordum," diye yanıtlıyor Cindy Teyze.

"Hissettiğim tek şey, zaferle sonuçlanan hızlı bir tekmeydi.

Cole şaşkın şaşkın bize bakarken kutlama havası estirdik." Kahvemi dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

"Ah-ha!" diye bağıyor Taran, ödümü koparıyor ve kahvemi yulaf ezmeme dökmeme neden oluyor.

"Tanrım, Taran," diyorum bez peçetemle pisliği temizlemeye çalışırken. Başarısız oluyorum, çünkü bez peçetelerin emiciliği sıfır. "Neden öyle bağırdın?"

"Ben bağırmadım," diyor. "Ben bariz olanı söylüyorum."

"Peki bu ne olabilir?" Dağınıklığı toplamaya devam ederken soruyorum.

"Dün gece Cole'u yendiğin için çok sevinçlisin, o kadar ki yanaklarına renk gelmiş."

"Yanaklarımda renk var çünkü burası buz gibi ve vücudum kendini düzenlemeye çalışıyor," diyorum.

"Ama aynı zamanda... Cole'u yendiğimiz için, değil mi?"

Cindy Teyze soruyor.

Cindy Teyze ve Taran'a bakıyorum, yüzlerindeki ifadeler kutlamayı ima ediyor. Belli ki bunun Cole yüzünden olduğunu söylememi istiyorlar ve lanet olsun ki öyle!

Gülümsüyorum. "Evet, çünkü Cole'u yendik." Ve sonra hep birlikte tezahürat yapıyoruz.

Ellerimizi birbirine kenetleyip havada sallayarak bu sağlam galibiyeti kutluyoruz.

Yaptığımız karışımı kutluyoruz. Ve çok lezzetliydi, özellikle de o kurabiyelerden birini içine batırdıysanız. Nefis.

Cole'un galibiyetimizi gördüğünde yüzünde beliren kasvetli ve üzgün ifadeyi kutluyoruz.

Her şeyi kutluyoruz.

Yerleştikten sonra arkama yaslanıp boğazımı temizliyorum. "İlk mücadeleyi kazanmış olmamız ukalalık yapabileceğimiz anlamına gelmiyor." Kaşığımı çoğunlukla kahve içermeyen yulaf ezmeme daldırıyorum. "Bu harika bir başlangıç noktası. Buradan itibaren ilerlemeye devam etmeliyiz, bu da bir sonraki yarışmanın üzerinden geçmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Aynı fikirdeyim," diyor Cindy Teyze. "Taran, tahta lütfen."

"Kurul mu?" Ben soruyorum.

Taran, Cindy Teyze'nin Noel köylerinden biriyle süslediği büfe masasına doğru yürürken Cindy Teyze başını sallıyor ve arkasından, üzerine havlu örtülmüş bir karton parçası çıkarıp büfenin üstüne ve duvara dayıyor.

"Açayım mı?" Taran, Cindy Teyze'ye sorar. "Açacaksın."

Bu da ne...

Taran havluyu kartonun üzerinde çevirir ve yarışmacıların ve yarışmaların karmaşık bir görüntüsünü ortaya çıkarır, ipler bir örümcek ağı gibi her tarafa gerilmiştir ve insanları bir ağaç, bir şeker kamışı ve korkunç meyveli kek gibi resimli Noel zimbalarına bağlar.

"Nedir bu?" diye sordum. "Ve ne zaman yaptın?"

"Bu benim her yıl ayarladığım panom," diyor Cindy Teyze. "Kimin dahil olduğunu, hangi yarışmaya hazırlandığımızı, jürinin kim olduğunu ve kimin önde olduğunu takip etmeme yardımcı oluyor." Taran'a eliyle işaret ediyor. "Sen de dosyayı alabilir misin?"

Taran büfeden bir klasör alıp Cindy Teyze'ye getirirken, "İşte burada," diyor. Bu konuyu ne zaman bensiz konuştular ki? Çünkü ben onların yanından hiç ayrılmadım.

Sanırım geçen gün yaptığım şekerleme vardı.

Ve akşam yemeğinden önceki diğer şekerleme çünkü bütün gün titremek beni bitiriyor.

Oh... ve ateşin önünde oturarak geçirdiğim iki saati de unutamam, orada da uyuyakalmıştım.

Yani, evet, sanırım bensiz plan yapmak için biraz zamanları oldu.

"Ah, evet," diyor Cindy Teyze elindeki dosyaya ve sonra tekrar tahtaya dönerken. "Sırada yarışmanın geri dönüşüm, yani ileri dönüşüm bölümü var."

"Peki bu tam olarak nedir?" Ona soruyorum. "Kimin en çok ürünü toplayıp geri dönüştürebileceğini mi görmemiz gerekiyor?"

"Hayır." Cindy Teyze kıkırdıyor. "Bu Sherry Conrad tarafından düzenlenen bir yarışma."

"O kim?" Ben soruyorum.

"Sherry, Antlers Antikacılık'ın sahibi."

"Oh, tamam. Peki onun yarışmayla ne ilgisi var?"

"Sherry bizim yerel çevrecimiz. Tüm işletme sahiplerini yüksek bir sürdürülebilirlik standardına tabi tutan kişi odur. Komşu kasabamız Vail, sürdürülebilirlik standartları olan Mountain IDEAL'i ortaya attığında Sherry bu fikri benimsemesi için Bob Krampus'a götürdü ve Bob Krampus da Sherry'nin bu fikri benimsemesini memnuniyetle karşıladı. Böylece tüm işletme sahiplerinin yeşil bir sayfa açmasına yardımcı oldu. Özellikle restoranlarımızda tek kullanımlık plastiği olabildiğince ortadan kaldırdık, güneş panelleri kurduk ve şehir parkımızın bir bölümünü elektrikli araç şarjına açtık, bu da bizi daha büyük bir destinasyon haline getirdi çünkü gezginler burada Kringle'da şarj olacak ve alışveriş yapacaklar. Kasabamız için inanılmaz şeyler yaptı, bu nedenle Bob Krampus yaptığı işlerin onuruna bir yarışma düzenlemenin doğru olacağını düşündü."

"Bu aslında şaşırtıcı bir şey. Hiçbir fikrim yoktu, ama bu neden tüm paket servislerde bitki bazlı çatal bıçak takımı sunulduğunu açıklıyor" diyorum.

"Aynen öyle, bu yüzden bir yarışma düzenlerken bunu bir ileri dönüşüm yarışması haline getirmek istediler. Yarışmacıların en sevdikleri Noel filmlerinden birinden canlı çekim bir sahne yaratmaları ve bunu geri dönüştürülebilecek şeyleri kullanarak ya da eski eşyaları farklı bir amaca yönelik olarak yeniden dönüştürerek yapmaları gerekiyor. En iyi sahneyi tasvir eden ve malzemeleri en iyi şekilde kullanan kişi kazanıyor."

"Tamam. Biraz daha zorlu bir görev. Yaratıcı olmamız gerekecek ki ben bu konuda çok iyiyim," diyorum. "Taran da mükemmel olması için anal retentiveness ile yürütmeye yardımcı olabilir."

Taran ağzına bir kaşık yulaf ezmesi atarken, "Ben de bunun için buradayım," diyor.

"Geçen yıl hangi sahnede oynadın?"

"Sorduğuna sevindim," diyor Cindy Teyze. "Çünkü geçen yıl bu yarışmayı ben kazandım."

"Gerçekten mi?"

Cindy Teyze başını sallıyor ve dudaklarında kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Meet Me in St. Louis filminde Judy Garland'ın 'Have Yourself a Merry Little Christmas' şarkısını söylediği sahneyi yeniden yarattım. Saçımı onunki gibi yaptım, Antlers Antiques'ten o dönemi temsil eden kıyafetler, ayakkabılar ve her şeyi buldum ve sonra bir karton kutu aldım, pencereye benzettim ve oturdum, filmdeki Judy gibi pencereden baktım ve şarkıyı dudak senkronizasyonu ile söyledim. Mekanda tek bir kuru göz bile yoktu."

Elimi kalbime bastırıyorum. "Cindy Teyze, bu... bu çok güzel."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Sanırım seninle de aynı içgüdüsel tepkiyi yakalayabiliriz ama bence ben de işin içinde olmalıyım. Bence geçen yılki sahneyi yeniden canlandıralım, pencereyi, kıyafeti geri dönüştürelim - Sherry'ye bir önceki yılki sahneyi öylece atmadığımı gösterelim. Bu şekilde, daha önce yarattığımız şeyi yeniden kullanarak geri dönüşümün en üst düzeyini göstermiş oluruz - ama bu kez, ben tekerlekli sandalyemde ölümün kapısını çalıyormuşum gibi kambur dururken sen pencereden bana şarkı söylersin."

Kolumu uzatıyorum ve tüylerimin diken diken olduğunu gösteriyorum. "Ürperti. Gerçek ürperme."

"Yanaklarını da zayıf gösterebilirim," diyor Taran. "Makyajı kendi lehimize kullanabiliriz."

Cindy Teyze sırıtıyor. "İşte sizi bu yüzden seviyorum."

Kendimizle gurur duyarak hepimiz yulaf ezmesine yumuluyoruz, bu rekabetin bizim olduğunu çok iyi biliyoruz. Ve uzun zamandır ilk kez, ailemizin bir aradan sonra yeniden bir araya geldiğini hissediyorum. Benden kaynaklanan bir ara.

Şimdiden pişman olduğum aptalca bir ara, çünkü bu... bu

bütünlük, Noel'in anlamı budur.
Bu ve kazanmak!

COLE

"Biliyor musun, dürbünün yoksa hiçbir şey görebileceğini sanmıyorum," diyor Max arkamdan gelirken.

Panjurları kapatıp penceremden uzaklaşıyorum ve yan komşum olan kadını aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. "Dün gece saçmalıktı. Kazanmalıydık."

"Göğüs kılları konusunda beni dinleseydin belki kazanabilirdik, ama sen onları kabartamayacak kadar namuslu biriydin."

"Öncelikle, göğüs kıllarım kesilmiş durumda. Sizin deyiminizle 'kabartmak' istesem bile bunu yapamazdım. İkincisi, onurumuzla ve hak ederek kazanacaktık."

"Evet, ve bak bu seni ne kadar ileri götürdü. Dün gece onları gördün Cole. Oynamaya geldiler. Cindy hayatının performansını sergiledi. Gerçekten dün gece son nefesini verdiğini düşündüm, Thachary ve Frank de öyle."

"Evet, tekerlekli sandalyesinden bir bahar çiçeği gibi fırlayışını gördünüz mü? Kadın kalçasını kırdı ama yine de neredeyse katatonik bir durumdan saniyeler içinde uyanabildi." "Şaşırtıcıydı. Onun yükselişine tanık olduğumda nefesim kesildi, sanki bir çift dar dondan fırlamış bir ereksiyon gibiydi." Bu benzetmeden hoşlanmadığım için arkadaşşıma yüzümü buruşturuyorum. Devam ediyor, "Ama sen Biliyorum Frank ve Thachary. OnlarAşk büyükanneleri, ve, İyi, ve Kızlaroynadı doğru zayıflıkları beni düşündürdü..."

Max oturma odamda dolaşıp kanepeye oturuyor ve yanında getirdiği bavulu sehpanın üzerine koyuyor. "I yaklaşımımız konusunda daha stratejik olmamız gerektiğini düşünüyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Peki bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Sadece yarışmaya değil, jüri üyelerine de odaklanmaya başlamalıyız." Max bavulunu açıyor, üstünü açıyor ve büyük, katlanmış bir poster panosunu kaldırarak her jüri üyesinin bir resmini ve altında kişilik özellikleri gibi görünen bir listeyi ortaya çıkarıyor. "Bu, her jüri üyesine, neyi değerlendirdiklerine ve nelerden hoşlanıp hoşlanmadıklarına dair kapsamlı bir rehber. Dün gece sosyal medya profillerini taradım, en çirkin fotoğraflarını çaldım, bastım ve onlar hakkında bildiğim her şeyi yazdım."

"Neden en çirkin resim?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Demek ki gözün korkmamış."

"Oh, evet... bu doğru." Yanına oturuyorum ve çocukluğumdan kalma, yerini asla dolduramadığım pütürlü kanepeye yerleşiyorum.

Aslında ailemi kaybettiğimden beri bu evde tek bir şey bile taşınmadı ya da yer değiştirmede. Çocukluk odam benim olarak kaldı, annemin Noel arifesinde çıkardığı çobanpüskülü tabaklar raflarda toz biriktirdi ve bu evin bir santimetre karesi bile on yıldır Noel ruhu görmedi. Bu odada nadiren oturuyorum, bu yüzden ne kadar yoksun olduğunu, eskiden ne olduğunu özlüyor gibi göründüğünü gerçekten fark etmedim.

Max elini kanepenin kırıklıkları üzerinde gezdiriyor. "Bu yarışmayı kazanmanın anahtarı, Myrrh-cantile'de kaç şekilde Mevsim Selamları diyebileceğiniz değil, jüri üyeleri hakkındaki bilginizle rakiplerinizi nasıl geride bırakabileceğinizdir." Bavulundan bir pointer çıkarıyor ve Sherry Conrad'ın köpeği tarafından yüzünün yalandığı bir resmin üzerine vuruyor. Yüzü kırışmış, takma kirpiklerinden biri göz kapağından sarkmış ve ruju yanağına bulaşmış. Evet, pek de gurur verici değil. "Şimdi, bu jüri üyemiz Dönüşümlü Noel yarışması için."

"Bu canlı çekim olan, değil mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet, yani biz kasabaya stratejik, mükemmel kurgulanmış bir manzarayla saldırırken senin de bir tür Noel sahnesinde poz vermek gerekecek."

Bu ses hoşuma gitmedi.

Katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyor ve gözlerden uzak tutmak için bana arkasını dönüyor. "Şimdi, Cindy Louis geçen yıl bu turu kazandı ve çok başarılı oldu. Judy Garland gibi giyinmiş ve 'Have Yourself a Merry Little Christmas' şarkısını dudak senkronizasyonu ile söylemişti. Herkes ağladı, tam bir çileydi."

"Sanırım bunu duyduğumu hatırlıyorum," diyorum.

"Cindy son şampiyon olduğu için çok sert saldıracaklar."

"Evet, yine yaşlı kadın kadavrasıyla kalabalığı etkilemeye çalıştıklarını görebiliyorum."

"Cindy'yi her yarışmada kullanacaklarını aklımızdan çıkarmamalıyız. Hatta annem bana Nina Dirk'ün Martha'yla Cindy'nin kalçasının durumu hakkında konuştuğunu ve bunun son Noel'i olabileceğinden endişe ettiklerini duyduğunu söyledi."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum elimi yüzümde gezdirirken. "Ama dün geceki kutlamadan anladığım kadarıyla daha çok Noel'i var."

"Katılıyorum, bu da yargıçlarımız hakkında eğitilmiş olmamız, tetikte olmamız ve bu konuda sinsi davranmamız gerektiği anlamına geliyor. Eğer Kadavra Cindy'yi kullanacaklarsa, istihbaratımızı ve içeriden aldığımız bilgileri kullanmalıyız. Annem şehirde çalışıyor. Sizin için iyi şeyler söylüyor ve on ikinci durakta çalışan gizli arkadaşı Kathleen de öyle."

On iki numaralı tezgâh, Süsleme Parkı'nın hemen solundaki Tinsel Twirl'ü çevreleyen on beş el sanatları tezgâhından biridir. Yıl boyunca açıktırlar ve genellikle kasabadan geçenlere ev yapımı ürünlerini satan el sanatları satıcıları tarafından işgal edilirler. Bob ve Sylvia Krampus tezgahlarda satılanlar konusunda çok titizdirler çünkü satıcıların birbirleriyle rekabet etmesini istemezler.

Sahipleri.

"Gizli arkadaş mı? Bekle, jöle ve reçel satmaya g e l e n Kathleen mi?" diye sordum.

Max başını sallar. "Tam da o."

"Annenin Evergreen'de sattığı reçelin aynısını sattığı için annenin onunla kavga ettiğini sanıyordum." "Saçmalamayı sürdürdüler ama gizlice bir ittifak kurdular. Bu çok gizli dostum ve hiçbir şey söyleyemezsin ama..." Sanki evimde yalnız değilmişiz gibi omzunun üzerinden bakıyor. "İki yer arasındaki satışları artırmak için, kimin reçelinin daha iyi olduğunu görmek için bir rekabet yarattılar, ancak gerçekte gerçekten umursamıyorlar. Böylece şehir dışından gelenler her iki reçeli de satın alacak ve eve döndüklerinde kendileri karar verecek. Tıpkı Philadelphia'daki rakip cheesesteak mekanları gibi. Rekabet sadece satışlarını arttırıyor.

insanlar kendileri için bir fikir oluşturmaya çalışırlar." "Oh kahretsin." Kıkırdadım, etkilendim. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Benden, babamdan, annemden ve tabii ki Kathleen'den başka kimse bilmiyor ve benim bilmemin tek nedeni de annemle babamı bu konuda konuşurken yakalamış olmam. Ama gizlilik yemini ettim. Dün gece kaybettikten sonra ona yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim ve bir plan yaptık. Kathleen'e şehirde senden bahsettirecek ve insanlar hiçbir şeyden şüphelenmeyecek çünkü sen reçel bölünmesinde annemin tarafında yer alıyorsun."

"Bu iyi." Başımı salladım. "Bu çok iyi."

"Bunun için anneme teşekkür edebilirsin. Şehirde insanların senin hakkında konuşmasını sağladık, bu da birinci adım. İkinci adım, toplum içinde kendini göstermeye ve insanlara mevsimsel selamlar dilemeye devam etmelisin, ama ben sana bunu söylemenin farklı yollarından oluşan bir liste hazırladım."

Cebinden bir liste çıkarıp bana uzatıyor. Gözlerimi dikip her bir maddeyi kafamda okudum.

Umarım keyifli bir tatil sezonu geçirirsiniz-evet, bu işe yarar.

Size ve ailenize içten dileklerimle, bu iyi bir şey.

Festival sezonu için en iyi dileklerimle-ayrıca başka bir klasik dönüş.

Size ve size tatil neşesi gönderiyorum - benim için biraz tekerleme gibi bir cümle.

Tatilleriniz ışıltılı olsun, öyle demiyorum.

Neşeli Festivus...

Kaşlarımı çatıyorum ve Max'e bakıyorum. "Neşeli Festivus mu?" Sırıttıyor. "Bu benim favorimdi."

"Ben öyle demiyorum."

"Eminim insanlar bunu yaparsanız çok memnun olurlar."

"Bu harika ama söylemeyeceğim. İnsanlar numara yaptığımı anlayacak."

"Biliyorsun... erkeklerin arada bir numara yapmasında bir sakınca yok." Dirseğiyle beni dürtüyor ve kaşlarını sallıyor.

Ona vurdum. "Bu kadar saçmalık yeter."

Kıkırdıyor. "Eğer bir adım öne geçmen gerekirse bunu arka cebinde tut. Bayram bombası gibi atabilirsin. Neşeli Festivus! İnsanlar ayaklarınıza kapanacak ve oracıkta Noel Kringle'ı olarak taç giyebilirsiniz."

En iyi arkadaşşıma bakıyorum. "Biliyor musun, bence bu işe çok fazla giriyorsun."

"Bu işle yeterince ilgileniyorum. Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak - Dönüşümlü Noel yarışması hakkında konuşmalıyız."

Karşı koysam bile kazanmama izin vermeyeceğini bildiğim için kanepede arkama yaslanıyorum ve bu çılgınlığa teslim oluyorum. Neşeli Festivus'u saklayacağım ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda kullanacağım.

"Tüm duyularımızla saldırmak istediğimiz için Grinch'ten bir sahne canlandırmayı düşünüyordum."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Dur tahmin edeyim, ben Grinch'im."

"Tabii Cindy-Lou Who olmak istemiyorsan. Sana kalmış." Sırıttıyor.

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

Kıkırdarak devam ediyor, "Şimdi, Sherry hakkındaki araştırmama dönelim. Köpekleri çok sever, en sevdiği filmlerden biri de

Grinch ve en önemlisi de Thunder from Down Under'ın gizli bir hayranı."

Yeni bir en iyi arkadaşla ihtiyacım olup olmadığını düşünürken aramıza sessizlik çöküyor, çünkü bunun nereye gittiğini tam olarak görebiliyorum.

"Hayır," dedim.

Bavulundan kâğıt mendil çıkarır ve Jim Carrey versiyonunda Grinch'in giydiği tarzda bir lederhosen takımı ortaya çıkar. "Ah evet," diyor Max.

"Hayır," diye tekrarlıyorum.

Bavuldan çıkarır ve ayağa kalkar. "Oh, evet."

Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ve kollarımı açıyorum.

"Hayır, Max.

Ve bu son sözümdür."

ONUNCU BÖLÜM

STOREE

Sıcak ışıklı evler kasabanın her yerinde parlarken, Cole kaşlarını çatarak etrafta dolaşıyor.

Çünkü etrafta ısıklık çalarak dolaşırken her Kringle'ın onun bir vidasını kaybettiğini düşüneceğini biliyor.

Ancak kazanmaya ve iyi bir şekilde kazanmaya mecburdur, bu gerçeklik cehenneminde bir gün anlamına gelse bile.

"COLE'U GÖRDÜN MÜ?" Cindy Teyze'nin bu sabah bana denettiği kırmızı kadife elbiseyi düzeltirken Taran'a soruyorum. Üzerime zar zor oturuyor. Elbisenin fermuarsız kısmını örtmek için bir hırka giyiyorum.

"Ben görmedim," diyor Taran, Süs Parkı'nın etrafına bakarak. "Onu kimsenin gördüğünden emin değilim. Kalabalığı şok etmeye çalışabileceğinden endişeleniyorum."

"Kuzen Eddie'nin cübbesini giymiş Jimmy Short'un bir karavan hortumunu tutup herkese tuvaletin dolu olduğunu söylemesi kadar kalabalığı şok edecek bir şey olamaz."

Taran tiksintiyle titriyor. "Kokuyu eklemesine gerek yoktu. Gereksiz bir dokunuş."

"Biliyorum. Sherry'nin burnunu kırıştırdığını gördüm."

Taran, "Nalburdaki çocuklar buna bayıldılar, gerçekten de Noel Tatili ruhuna girdiler," diyor. "Ve Cindy Teyze'nin bana söylediğine göre, Sherry'nin hırdavatçıdan biriyle özel bir ilişkisi olabileceğini düşünüyor."

"Özel ilişki ne demek? Ben de Beatrice'in eski sevgilisiyle birlikte olduğunu sanıyordum?" Taran saçımı düzeltirken soruyorum. Kabarıklığı düzeltmek biraz zaman aldı ama yine de başardık diyebilirim.

oldukça yakın. Saçlarımın kızıl olması yardımcı oluyor, filmde Judy Garland'inki de öyleydi.

"Bilmiyorum. Sormadım."

Antlers Antiques çok dağınık olduğu ve bir yarışmaya ev sahipliği yapmak için çok az yer olduğu için, sahnede Süsleme Parkı'nda canlı aksiyon Upcycle Christmas'ı yapıyoruz. Yarışmacıların hazırlanmaları için bir çadır var, ancak Cole veya Max'i görmedik, bu da beni düşündürüyor... bıraktılar mı?

Bu en iyi haber olmaz mıydı? Şu ana kadar gördüğümüz rekabet göz önüne alındığında, Ursula tek tehdit gibi görünüyor, özellikle de Dr. Beatrice Pedigree'nin kanlı bir Bruce Willis gibi giyinmiş olarak sahneye uzanması ve bir patlamayı taklit ederek konfeti patlatan sahte bir oyuncak uçağa keçeden bir alev fırlatmadan önce "yippee ki- yay, mother-fudger" diye bağırması.

Sinematik bir anın düşünceli bir yorumu olsa da, Die Hard tam olarak bir Noel filmi değil ve daha da kötüsü, canlandırdığı sahne Die Hard 2: Die Harder'dan, ki bu da bir Noel filmi olarak kabul edilmeye yakın bile değil, bu yüzden sanırım hepimiz kimin son sırada yer aldığını biliyoruz - Jimmy'nin cübbesi kıllı erkek kalçalarını görmemize yetecek kadar kısa olsa bile.

"Gergin görünüyorsun. Gergin misin?" Taran soruyor.

"Yani, evet. En son sahnede bir şey yapmak zorunda kaldığımda, bir kadını arkamızdaki nehre attım."

"Birincisi, onu sen fırlatmadın. İkincisi, bu çok uzun zaman önceydi ve senin tökezlemen için tüm fırsatları ortadan kaldırdık. Bu yüzden Cindy Teyze'yi kalabalığın arasından kendim çıkarıp sahneye getireceğim. Senin için pencereni bile hazırlayacağım. Sadece yürüyüp oturacaksın. Bence bunu başarabilirsin, özellikle de elbisen ayak bileklerinin üstünde durduğu için takılmanı gerektirecek bir şey yok. Bob'a sahneyi sordum, dümdüz. Hiçbir şey sana takılmayacak, hiçbir engel yok; iyisin."

"Biliyorum." Ağır bir nefes verdim. "Ama hâlâ endişeliyim. İnsanların önünde olmaktan endişe duymayacağımı hiç sanmıyorum."

"Anlıyorum, ama biz de senin yanında olacağız. Bunu başarabilirsin." Taran başımdaki gümüş ışıltılı eşarbı düzeltiyor. "Bana dişlerini göster."

Ona dişlerimi gösteriyorum ve o da başını sallıyor. "Ruj yok mu?" diye soruyorum.

"Hayır, iyisin."

"Tamam." Ellerimi sıkıyorum. "Tanrım, bu sabah kendime çok güveniyordum. Duş alırken başarıyı hayal ediyordum, Cole'un geçen gece kaybettiğinde yüzündeki ifadeyi hatırlıyordum, bunun beni bu ana itmesine izin veriyordum, ama şimdi... Tanrım, şimdi çok titrek ve korkmuş hissediyorum."

"Korkma. Etrafına bak-Cole burada bile değil," diyor Taran. "Muhtemelen senin ne kadar sıkı bir rakip olduğunu fark etti ve artık ortaya çıkmak istemedi."

"Sence?" Ben soruyorum.

Ursula, Antlers Antiques'in tüm ileri dönüşüm ürünlerini kullanarak bubi tuzaklı ev versiyonunu kuran Kevin McCallister, BB tabancası ve hepsi olarak Upcycle Noel sahnesini tamamlarken "Evet, sanırım öyle" diye yanıtlıyor. Kulağımıza gelen fısıltılara göre sahneyi ışıklı gösterisine de aktaracak ve bu da ona ekstra puan kazandıracak.

Kalabalık yüksek sesle alkışlıyor ve Ursula sahneden iniyor, üzerinde kırmızı bir kazak, haki pantolon ve sarışın bir peruk var, 2000'li yılların Ellen DeGeneres'ine, yanında bir yetişkin olmadan diş fırçası çalarak paçayı kurtaran sekiz yaşındaki sümüklü kahramandan daha çok benziyor.

Ursula'ya "Harika iş çıkardın," dedim. "Tarantulanın eklenmesine gerçekten bayıldım. Çok gerçekçi görünüyordu."

"Bunu Antlers Antikacılık'ta bulduğuma inanabiliyor musunuz? Sherry ve ben bunun nasıl bir kısmet olduğu konusunda çok gülüyorduk."

Göz devirmeyi buraya ekleyin.

"Ne gaz ama," diyorum gülümseyerek ve kıkırdayarak.

Ursula ilerliyor ve Taran fısıldıyor, "Ne gaz ama?"

"Bilmiyorum, bu yaşlı kadın kıyafeti beni 1904'e, yolların toprak olduğu ve at arabalarının ulaşım aracı olduğu yıllara

götürdü."

"Açıkça," diyor Taran. "Tamam, sırada sen varsın. Bunu yapabilirsin. Sadece düşün-"

Çadırın kanatları açılır ve Cole ile Atlas içeri girer, ikisi de uzun paltolar giymektedir, ancak Cole'un yüzü yeşile boyanmıştır, Atlas ise köpek kulakları takmış ve yüzüne bir köpek burnu boyamıştır.

Neyin peşindeler?

"N'aber?" Atlas başını sallayarak bana bakıyor. Beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Geçen yılki büyüleri sahneyi yeniden mi canlandırıyor?"

"Evet, Cindy Teyze'ye güzel bir övgü olacağını düşündük... durumu göz önüne alındığında."

Atlas yavaşça başını sallıyor. "Parkta tek bir kuru göz bile kalmayacağına şüphe yok. Görmek için sabırsızlanıyorum."

Cole rahatsız bir şekilde Atlas'ın yanında kayarken, "Teşekkür ederim," diyorum. "Oldukça yeşil görünüyorsun Cole. Miden mi bulanıyor?"

"Komik," diyor gülümsemeden. "Oradayken ayağın takılmasın."

Gözlerim ona dikildi.

"Onu dinleme," diyor Taran kulağıma. "Seni etkilemeye çalışıyor."

"Hayır, değilim," diyor Cole. "Sadece ona iyi şanslar diliyorum. Herkese Noel ruhu serpmesinden başka bir şey istemiyorum."

"Tam da bunu yapacak," diyor Taran. "Sadece kız kardeşimin herkesi nasıl ağlattığını izleyin."

Cole, "Kullanılmış bir set sergilediğim için utançtan ağlıyorum," diye mırıldanıyor.

"Neydi o?" Ona doğru yaklaşarak sordum.

"Beni duydun, Taylor."

"Taylor?" diye sordum. "Oh, şimdi de soyadlarımızla mı konuşuyoruz?" "Fark eder mi?"

"Sanırım hayır, özellikle de bu yarışmada yanından geçip gitmişken."

"Ne ezik bir geri dönüş."

Bob Krampus sahnenin kenarından "Storee,

Sırada sen varsın."

Cole sırtarak, "Bir bacak kır lütfen," diyor.

"Bir testis kaybet... lütfen," diyorum uzanıp parmağımı yanağında gezdirirken ve yüzündeki büyük bir yeşil lekeyi silerken.

Atlas yanımızda soluk soluğa kaldı. "Ah, makyajını mahvetmiş. Bunu düzeltmek on dakikamı aldı."

"Düzeltmek için bir dakikan var gibi görünüyor," diyorum, şimdi dünyadaki tüm güveni hissederek.

Girişimi yapmak için bekliyorum ve Bob beni takdim ederken Cole'un yüzünü düzeltmeye çalıştıklarını duyabiliyorum. Başım dik, omuzlarım arkaya eğik, ellerim önümde kenetlenmiş bir şekilde poz veriyorum ve Taran pencereden yuvarlanırken, bir kez bile ayağım takılmadan zarafetle sahneye çıkıyorum. Kalabalık alkışlıyor.

Ve Süs Parkı sessizleşirken, müzik çalmaya başlıyor ve kendimi pencereye yerleştirip hafifçe gökyüzüne bakıyorum. Ben sözleri söylerken Judy Garland'ın güzel sesi hoparlörlerden çınlıyor. Herkesin dikkati benim üzerimde olduğu için havadaki duyguyu hissedebiliyorum. Parkın üzerine hafif bir kar yağışı başlarken kollarımda bir ürperti oluşuyor ve bu anı daha da güzelleştiriyor. Cindy Teyze sahneye çıkıp bir battaniye yığınının içine gömülürken bana elini uzatıyor ve ben de pencereden elini tutup ona şarkı söylüyorum.

Göz ucuyla birkaç kişinin gözlerini ovuşturduğunu görüyorum ve şarkı bittiğinde kalabalık günün en gürültülü tezahüratını patlatıyor. Bu yarışmayı da kazandık.

Zaten birinci olan pastanın üstündeki son kiraz için, ayağa kalkıp herkese el sallamadan önce eğilip Cindy Teyze'nin yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Taran, Cindy Teyze'yle ilgilenirken ben de son bir hamleyle sahneden aceleyle inip bir an önce sıcak çadıra girmek istiyorum.

Tam isabet.

Kesinlikle başardım ve hiç bu kadar gurur duymamıştım.

şu andan daha fazla.

Hiçbir şey, ama hiçbir şey bunu benden alamayacak.

Korkularımın

üstesinden geldim.

Sahneye çıktım.

Cindy teyzeyi gururlandırdım ve-

Ortaya çıkan manzarayı izlerken sıcak çadırın hemen girişinde duruyorum.

Hem Atlas hem de Cole önümde duruyorlar, paltoları yok... ve üstsüzler.

Atlas'ın üzerinde küçük kahverengi bir şort var, ayakkabısız, yırtık göğsü ve sert meme uçları, yüzünün yanlarından sarkan köpek kulaklarıyla birlikte tam teşhirde.

Ve sonra Cole...

Oh.

Beni

m.

Tanrı

m.

Cole.

O.. o gerçek dışı görünüyor.

Geçen gün Antlers Antiques'te gördüğüm kırmızı dikişli kahverengi bir çift lederhosen giyen adamın yırtık ama yeşil göğsü tam teşekküllü. Kalın, kaslı göğüs kasları, kesilmiş göğüs kılları, iri omuzlar ve oyulmuş kollar... Tanrım. Atlas'ın ne tür bir makyaj yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, eğer varsa, ama Cole'un karnı kilden oyulmuş gibi görünüyor, her bir abın tanımı o kadar belirgin ki, kalabalıktaki her insanın uzanıp gerçek olup olmadığını görmek isteyecek.

Lederhosen'in kısa olması ve etkileyici kalça ve baldırlarını göstermesi de cabası.

Ama beni etkileyen vücudunun her tarafındaki yeşil renk çünkü bir şekilde sahip olduğu her kas dalgalanmasını, her kıvrımı, her konturu vurguluyor. Ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum, gerçekten... gerçekten nefret ediyorum, ama kahretsin, o çok seksi.

İkisi birlikte Noel Chippendales'i gibi görünüyorlar, soyunmaya ve herkese

Göster. Ben de kalabalığın içinde izlemeye hazırdım. "Cole, sıra sende" diye bağılıyor Bob.

Cole öne doğru bir adım atıyor ama sonra hemen yanımda duruyor. "İyice bakabildin mi?" diye soruyor ve beni yeşil kas transımdan şok ederek çıkarıyor.

"Evet," diyorum, çenemi dik tutarak, manzaraya olan minnettarlığımın bir zerresini bile görmesini istemeyerek. "Ve bu doğrulandı - bir ahmak gibi görünüyorsun."

Hafifçe başını sallıyor. "Ağzının kenarından akan salyaların bana söylediği bu değil."

Ve böylece etrafımdan dolaşıp merdivenlerden yukarı çıkarak Bob'un kendisini anons etmesini bekliyor.

"Ağzımın suyu akıyordu," diyorum kendi kendime, sırtı bana dönük olmasına ve bana hiç yüz vermemesine rağmen.

Huff.

Salyalarım akıyordu... en azından fiziksel olarak. Belki kafamda öyleydim.

Kesinlikle kafamın içinde.

COLE

"Eğer bu bize birincilik kazandırmazsa seni kovarım," diyorum ağzımın kenarından Max'e.

"İnanın bana, bu bize birinciliği getirecek. Sherry bu harika vücutları gördüğünde aklını kaçıracak."

"Böyle aptalca şeyler söylemesen olmaz mı?"

"Yine de doğru. Çiftlik işleri bize çok iyi geldi. Büyülenmeye hazır olun."

Çiftlik işleri konusunda haksız değil.

"Tamam, ama kalça itme konusunda kararlıyım. Kalça itme olmayacak."

"Dostum," diye inliyor. "Bunu konuşmuştuk. Sonunda kalçanı itmelisin. Onu ıslatacaksın."

"Ew, Tanrım, adamım. Yetmiş yaşında bir kadını ıslatmak istemiyorum. Biraz saygı göster."

"Öyleyim," diye karşı çıkıyor. "Yetmiş yaşındakiler de ıslanmayı hak ediyor."

"Islak demeyi bırakabilir miyiz?" Bağırarak fısıldıyorum. "Konuyu açan sensin."

"Hayır, sen yaptın," diye karşı çıktım.

"Evet, ama pelvik itişten bahseden sendin."

"Çünkü bunu yapmak istemiyorum."

"Yapıyorsun!" Müziğimiz başlarken ve Bob bizi tanıtırken Max şöyle diyor.

Max'in planı basitti: Bir Noel klasiğine yeni bir yorum katmak. Mükemmel müziği yaratmak için bilgisayarında bazı sesleri karıştırdı. Bunu yapmayı nasıl öğrendi, hiçbir fikrim yok ama yaptı ve şimdi Grinch'ten bir sahneyi yeniden yaratıyoruz.

Max oturacağı sahneye doğru bir köpek gibi kasıla kasıla yürürken, kendi deyimiyle "paketini" kalabalığın aval aval bakması için asarken, ben merdivenlerin yanında, gözden uzakta başlıyorum.

Sonra Grinch filminden bir ses çalarken - Grinch'in Whos'un partisinde giyecek bir şeyler bulmaya çalıştığı sahne - Antlers Antiques'ten aldığım kıyafetleri sahneye fırlatacağım, ta ki benim bacak gösterme zamanım gelene kadar. İşte o zaman sahneye çıkacağım ve ses Thunder from Down Under türü bir parçayla karışacak - sadece Sherry'nin değil Martha ve Mae'nin de seveceği bir şey, ki bu da uzun vadede bizim için iyiye işaret.

Bu çok
aptalca.

Bu çok
saçma.

Sıfır saygınlık ve zerre kadar liyakat yok.

Ama umarız Sherry'nin vahşi tarafına hitap eder. Yoksa bir çift aptal gibi görüneceğiz.

Ses başlıyor ve tam planlandığı gibi Max "arka ayakları üzerine kalkıyor" ve ben dışarı fırlatırken lanet olası bir moron

gibi pantolonunu indiriyor

kıyafetler. Kalabalık gülüyor ama bu özgüvenimi artırmıyor çünkü neye benzediğimi biliyorum.

Tamamen yeşile boyanmış, Max'in gerekli olduğunu söylediği yeşil kıllı favorileri olan ve lanet olası lederhosen giyen biri olarak kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Özellikle de Max maske takmama asla izin vermeyeceğini söylediğinden beri. "Senin yakışıklı yüzünü görmeleri gerekiyor," dedi.

Pekala... hepsini ve çok daha fazlasını görecekler.

Kalabalık kükrerken ve Max sahnede bir pislik gibi nefes nefese kalırken, keşke en azından yüzümü kapatan bir çantam olsaydı da kimse gerçek kimliğimi bilmeseydi.

Ses kesiliyor ve tam Max'in planladığı gibi Fletcher Jones'un "I Am the Grinch" şarkısı çalmaya başlıyor - Max'e sahnede katılmam için bir işaret. Arkama bakıyorum ve Storee'u bana bakarken yakalıyorum, kollarını kavuşturmuş, kurulumdan pek memnun görünmüyor. Bu sahneye çıkmak için ihtiyacım olan son cesaret, çünkü Storee bunu kazanırsa lanetleneceğim.

Yeşil lederhosen, yün çoraplar ve yürüyüş botlarımla kalabalığa bacağımı gösteriyorum ve zamanı geldiğinde, tüm kasabanın önünde, lanet olası ortamımdan çok uzakta yürüyorum.

Ama kalabalıktan yükselen yuh sesleri ve bağırışlar... bana bir şeyler yapıyor.

Ve bununla gurur duymuyorum, tamam mı? Ama lanet olsun... adımlarımı hızlandırıyor, pantolonuma destek veriyor... lederhosen'imi kaldırıyor. Ve ben farkına bile varmadan, devam ediyorum. Arka planda müzik çalıyor, dün gece yaptığımız karton fon sahneye hava katıyor ve Max yanımda pantolon giyiyor, ellerini iyi bir küçük köpek gibi göğsüne kaldırmış.

Sadece...

Bu beni düşündürüyor.

Ve sahnede Cole daha önce hiç düşünmediği bir şeyi düşündü: Belki de bir şeyleri kaçıyordu, belki de... bu tezahüratlar, daha fazlasını istiyordu.

Peki sonra ne oldu? Kringletown'da bazıları Cole'un bastırılmış egosunun o gün üç beden büyüdüğünü söyleyebilir.

Etrafımda dönüyorum, çığlıklar parkta yankılanıyor.
Caz ellerimi gösteriyorum - ciyaklamalar neşemi yerine getiriyor.

Ellerimi popomun üzerinde gezdirip kıpırdattığımda, içimde bir adrenalin atışı hissediyorum. Kalabalığa doğru dönüyorum, ellerini sevinçle havaya kaldırmışlar, yüzlerinde gülümsemeler, ağızları bir karış açık...

Öldürüyorum!

Eğleniyorum.

Bu lanet seyirciyi sahipleniyorum!

Ve müzik yükseldikçe, bir sonraki adımın ne olduğunu biliyorum.

Tekrar dönüyorum, Max'i işaret ediyorum ve ondan bir göz kırparak kalabalığa geri dönüyorum ve gösteriyi havaya doğru sert bir pelvik itme ile bitiriyorum.

Kalabalık çılgına döner.

Mae Bawhovier Martha'ya bayılır.

Ve Sherry jüri koltuğunun kenarına yaslanmış, dudaklarını yalıyor.

O bunu istiyor.

Bunu istiyorlar.

Herkes bunu istiyor!

Max çömeldiği yerden kalkıp elimi tutuyor ve ikimiz de kollarımızı kaldırıp selam vererek tezahüratları, alkışları ve iyi iş çıkardığımız için aldığımız övgüleri içimize çekiyoruz.

Ve bunu kazanacağımıza adım gibi eminim.

Storee kalabalığın kalbini çalmış olabilir ama Max'in dediği gibi biz yargıcın zayıf noktasını çaldık. Gizli bir sapık olan Sherry Conrad üstsüz bir erkeğe karşı koyamaz ve biz de bundan faydalandık.

Eğer onlar Kadavra Cindy'yi kullanacaklarsa, biz de kendi bedenlerimizi kullanacağız.

Aşkta ve şingirtıda her şey mübahtır, değil mi?

Ve size söyleyeyim... benim çingırağım çingırdıyordu. Şingırdıyordu

o sahnenin her yerinde.

Sahneden birlikte çıkıyoruz, Bob Krampus yanımızdan geçerken ikimize de kaşlarını kaldırarak bakıyor ama biz sadece ona gülümsüyoruz ve Storee'nin elleri kalçalarında ayakta durduğu çadıra doğru ilerliyoruz. Kızgın görünüyor. Kızgın bir Storee'dan keyif alabilirim.

Ona doğru yürüdüm, öne doğru eğildim ve kulağına fısıldadım, "Ateşle oynuyorsun, bu yüzden yanacaksın."

Yanımda kaskatı kesiliyor. "Bu bir film sahnesiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Grinch hiçbir zaman kalabalığa pelvik itiş yapmaz."

"Hmm, sanırım iki farklı versiyon izliyoruz o zaman." Omzunu okşuyorum ve Max'in benim için bir şişe su tuttuğu arka tarafa doğru ilerliyorum.

"Dostum," diye fısıldıyor. "İttin."

Başımı salladım. "İttim."

"O tek itiş, dostum, tüm kasabayı sarsan kozmik bir patlama gibiydi. Ağaçların bayıldığını gördüm."

Normalde Max'e böyle aptalca bir şey söylediği için aptal olduğunu söyledim ama adrenalinin ve iyi yapılmış bir işin zaferinin etkisindeyim. "Ben de gördüm dostum. O ağaçların bayıldığını ben de gördüm. Büyüleyiciydi."

Max omzumu kavradı.

"Kesinlikle öyleydi."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

STOREE

Cole Noel'den nefret ederdi; tüm sezondan nefret ederdi. Ve daha önce de söylediğim gibi, kasaba bunun nedenini tartışıyordu.

Ancak dün gece ruh hali değişti ve şimdi güvendiği sezonda, hepsi yeşil vücut boyası ve gösterişli bir pelvik itme sayesinde.

Kasaba ikiye bölündü. Bazıları Cole'un lederhoseninin her şeyi aldığını düşünüyor. Ama Martha, Max'in şortunun iki beden küçük olması yüzünden olduğunu söylüyor.

"Dün gece onun kazandığına hâlâ inanamıyorum," diyorum huysuzca oturma odasındaki kanepeye otururken, Sherry Conrad'ın Cole'un şaka gibi şovunu benimkine tercih etmesini bir türlü hazmedemiyorum.

Benimki içtendi ve sahnede teyzemle güzel bir an yaşarken, Cole ve Atlas tüm yarışmayla alay etti.

Gömleksi

Z.

Yeşil.

Lederhosen!

Bunu kim yapar?

Saçmaydı, aptalcaydı ve...yani...tabii ki, yeşil göğüs kıllarına bakmak ilginçti ve göğüs kasları beklediğimden daha büyüktü ve karın kasları, şey, oraya girmeyeceğiz, ama pelvik itme...

Pelvik itiş!

Buna gerek yoktu.

Bu ucuz bir vuruştı ve o da bunu kabul etti.

Cindy Teyze'yi sahneye çıkarmanın da ucuz bir atış olduğunu biliyorum ama Noel aileyle ilgilidir. Biz

temanın içine giriyordu. Oysa Cole bu hamlesiyle Noel'i cinselleştiriyordu.

Atlas'ın oturuş pozisyonuna hiç girmeyeyim bile. Kalabalık onun çobanpüskülü sopasına ve meyvelerine iyice baktı diyelim.

"Boş vermelisin," diyor Cindy Teyze. "İkinci olduk."

"Evet, bu da Cole'a bağlı olduğumuz anlamına geliyor. Onunla berabere kalmak istemiyorum. Onu yenmek istiyorum."

"Beş yarışmamız daha var," diyor Cindy Teyze, Taran elinde içindekilerin kırılğan olduğunu belirten, her tarafı bantlanmış bir Tupperware kutusuyla oturma odasına girerken.

Çok sevilen Happy Days doğum seti.

Her zaman en son çıkarılan şeydir. Taran, Cindy Teyze için evi dekore etmeye çok zaman ayırdı ve her bir çelenginin son santimetresine kadar ölçerek harika bir iş çıkardı. Her yüzeyin tozunu almış, cilalamış ve her süslemeyi Cindy Teyze'nin gösterdiği yere özenle yerleştirmiş.

Dürüstçe söyleyebilirim ki artık her şey hazır; süslerle dolu bir ağaç, kadife kurdeleler ve pille yanan bir mumla süslenmiş her pencere, tırabzanın etrafına karmaşık bir şekilde sarılmış çam çelenkleri ve mutfaktaki zencefilli çörek temalı dekor Noel gibi hissettiriyor.

Çocukluğumdaki Noel, sezon heyecanını ayak parmaklarıma kadar hissettiğim Noel. Taran'la ateşin başında masa oyunları oynadığımız zamanlar. Yemek masasında sayısız saatler geçirip kurabiye kreması yaptığımız zamanlar. Pencereden dışarı bakıp gri bulutlara bakarak ertesi sabah taze yağmış karla uyanmayı umduğumuz zamanlar.

Her şeyin kokusu.

Tanıdık süslemelerin görüntüsü...

Çocukluğumun bu yönünü neden bu kadar uzun süre hayatımın dışına ittiğimi merak ediyorum. Neden ihmal ettim

Bu duyguyla yaşamak. Yıllarca.

Neden kendime Cindy Teyze'nin kanepesinde ateşin yanına kıvrılıp klasik Noel enstrümanları dinlememe gerek olmadığını söyledim ve evimde... tek başıma... bir Noel'in çok daha iyi bir seçim olduğunda ısrar ettim.

Tekrar burada olmak, bunun daha iyi bir seçim olmadığını anlamamı sağladı.

"Bana yardım eder misin?" Taran kabın üstünü açıp kâğıt mendili dikkatlice çıkarmaya başlarken soruyor.

Kutunun önünde diz çöküp figürleri açmaya başladım. Cindy Teyze'nin bu doğum setini nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok ama şunu söyleyebilirim ki, yeni bir ürün olmasına rağmen, figürlerde mükemmel bir iş çıkarmışlar - çok gerçekçi.

Doğal olarak, Marion ve Howard Meryem ve Yusuf'tur. Üç bilge adam Richie, Potsie ve Ralph. Chachi çoban, Joanie melek ve favorileri ve her şeyiyle Fonz'dan başka kim bebek İsa olabilir ki?

"Bu sabah Martha'yla konuşuyordum," diyor Cindy Teyze, "Taran günlük güneş alımım için bana dışarıda yardım ederken ve bana Sherry'nin Cole ve Atlas'a aşık olduğunu söylüyordu."

Joanie'yi sehpanın üzerine koyarken, "Belli oluyordu," diyorum. "Sanırım salyalarını akıttığını gördüm. Ve o pelvik itiş. Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Pelvik itiş şok ediciydi," diyor Taran.

Cindy Teyze yakasını çekiştirerek, "Atlas'ın o ganimet şortları içinde olduğu kadar şok edici," diyor.

Pardon? Orada terliyor mu?

"Her şey çok saçma ve yersizdi. Kutsal bir geleneği alıp alay konusu haline getirdiler," diyorum Richie'nin paketini açarken, hâlâ canlı olan kızıl saçları kâğıt mendilin arkasından görünüyor. "Yani, orada yaptığımız şey, Cindy Teyze, çok dokunaklıydı. Hatta biraz gözlerim yaşardı. Ama sonra cinsel içerikli ganimet şortları ve lederhosenleriyle gelip her şeyi mahvettiler." Ne kadar hoşnutsuz olduğumu belli etmek için homurdanıyorum.

Taran, "Tam bir olaydı," diyor.

"Evet, iki çiftlik çocuğunun bu kadar... eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi ki?" diyor Cindy Teyze, sanki gördüklerini anımsıyormuş gibi gözlerini tavana dikerek.

Ona neler oluyor?

Önce striptizci Niall, şimdi de bu...

"Cindy Teyze?"

"Evet canım?" diyor, uykulu gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Sen... ve dilimi bağışla, ama sen horoz muydun

Dün gece şok mu geçirdin?"

"Storee," diye azarlıyor Taran. "Büyük teyzemize bunu sorma."

"Ne?" Omuzlarımı kaldırarak soruyorum. "Bu adil bir soru. Uzak bir diyarda gibi görünüyor ve dün gece kasabanın geri kalanı gibi büyülenip büyülenmediğini bilmenin hakkımız olduğunu düşünüyorum."

"Sorun değil," diyor Cindy Teyze, Taran'ı yatıştırarak. "İtiraf etmeliyim ki Cole'un -Noel sezonunda olaylara karışmaktansa evinde kalmayı tercih eden münzevi-sahnedeki seksi bir Grinch gibi giyinmiş bir şekilde durmasını beklemiyordum. Biraz şok ediciydi ve... evet, son derece çekici ve bana neyi hatırlattığını bilmenize gerek yok ama evet, biraz büyülenmiş olabilirim. Ama endişelenmenize gerek yok; ben hâlâ oyunun içindeyim."

"Tamam, çünkü daha önümüzde uzun bir yol var ve ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim olmadığı için seni bir sonraki yarışmada kaybedemem."

"Işık gösterisi," diyor. "Bize iki bölümde puan veriyorlar. Önce ilk kurulumunuz ve fikriniz için, sonra da Noel arifesinde, sezon boyunca sergiyi nasıl geliştirdiğiniz için puan veriyorlar, çünkü Noel dekoratörleri olarak her zaman başyapıtlarımızla uğraşıyoruz. Bu yüzden temaya ne kadar iyi katkıda bulunabileceğimizi görmek istiyorlar. Bu bizim en zorlu yarışmamız olacak. Cole yardım etti

"Öyle mi?" Ben sordum.

Cindy Teyze başını sallıyor. "Çok abartılı bir şey değil, ama sanırım bu yüzden bu kategoride hep sonuncu oldum. Cole ışık asma konusunda iyi olmadığı için değil, onu asla çok fazla kullanmak istemediğim için. En çok geliştirmemiz gereken kategori bu."

"Ve muhtemelen bunu biliyordur... kahretsin," diyorum sehpaye vurarak ve melek Joanie'nin titremesine neden olarak. Cindy Teyze bana uyarıcı bir bakış attı.

"Işıklar konusunda yardımcı olabilirim," diyor Taran.

"Doğru," diyor Cindy Teyze. "Evdeki süslemeleri ne kadar iyi yaptığına bir bak."

"Harika bir iş çıkardı," diyorum etrafıma bakarak. "Tek sorun, ışık gösterisini tamamlamak için üç günümüz var ve hiçbir planımız, ışıklarımız ve ne yapacağımıza dair hiçbir fikrimiz yok. Ve alınma Taran ama bu süslemeleri asmak bir haftanı aldı. Bizim o kadar vaktimiz yok."

Ben Fonz'un paketini açarken Cindy Teyze çenesine vuruyor. Bebek bedenindeki favorili büyük kafası beni her zaman öldürür. "Doğru, çok yavaşsın" diyor. "Yarıklarımı temizlemek de uzun zaman alıyor."

Taran dik dururken ben titriyorum. "Enfeksiyon kapmak ister misin?"

"Sadece temizlenmek istiyorum, bakılmak değil."

"Aman Tanrım," diyor Taran tiksintiyle. "İnan bana, seni gözlerim kapalı yıkayabilseydim, yıkardım."

"Bu çok kaba," diye homurdanıyor Cindy Teyze.

"Büyük teyzemin çatlaklarını yıkamaktan hoşlandığımı varsaymak kabalık olur."

"Tamam, tamam... herkes sakın olsun," diyorum, ellerimi kullanarak onları sakınleştirmeye çalışıyorum. "Kavga edemeyiz - Cole da bunu isterdi. Birbirimize bağlı kalmalıyız. Bu ışık gösterisine doğru ilerlerken sağlam bir birlik olmalıyız. Bana acı verse de, şu anda kaybetmediğimizi, kaybettiğimizi not etmeliyiz."

Sadece berabere kaldık ve önceki yıllarda sonuncu olduğumuzu bilerek ışık gösterisine girmek ideal değil. Ama bence... Bence bunu başarabiliriz ya da en azından daha yüksek puanlar alabiliriz."

"Peki bunu nasıl yapacağımızı düşünüyorsun?" Cindy Teyze soruyor. "Bir fikrin var mı?"

Taran'ın yemliği -yani lokantayı- çöp kutusundan çıkarmasına yardım ederken başımı sallıyorum. "Hayır, ama sanırım bugün biraz araştırma yapabilirim." Duraksıyorum ve sonra soruyorum: "Peach ve Paula, hırdavat dükkânının sahipleri, değil mi? Işık gösterisini onlar mı değerlendiriyor?"

"Doğru," diyor Cindy Teyze.

"Cole'un kitabından bir sayfa alıp biraz... flört etmekle ilgilenip ilgilenmeyeceklerini görebilir miyiz?"

Cindy Teyze bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Hayır, tavsiye etmem. Zekiler ve Sherry Conrad gibi kalçalı şortlar giyen insan formuna kolay kolay kanmazlar. Hatta bence bunu sana karşı kullanırlar çünkü taktiklerini hemen anlarlar."

"Lanet olsun." Taran "yemliği" yavaşça şöminenin üzerine yerleştirirken ben sehpaye yaslanıyorum. "O zaman bu beni gözetleme konusuna geri getiriyor."

"Ne tür bir gözetleme yapacaksın?" Taran soruyor. "Merak etmeyin, ama ben dışarıdayken ikinizin Elimizdeki dış dekorasyonlara bakıp fikirler üretmeye başlayalım. Cazibeli, gösterişli bir şeylere ihtiyacımız var-"

"Ben gösterişli şeyler yapmam," diyor Cindy Teyze.

Onu işaret ediyorum. "Sorun da bu zaten. Dikkat çekmemiz gerekiyor, kurnaz olmamız değil. Çıplak adam ikizlerini yeneceksek, bu konuda akıllı davranmalıyız. Gösterişli olmak en iyisi, güven bana."

Kışlık şapkamı takmış, atkımı boynuma dolamış ve eldivenlerimi giymiş bir halde, Cole ve Atlas'ın Cole'un bahçesinde bir şeyler kurup kurmadıklarını görmek için budaklı çitlerin arasından bakıyorum.

Arka bahçe. Belki de planlarının bir planı, ışıkların çözülmesi, hatta şişirilmiş bir karakterin önerisi, ama etrafı tararken hiçbir şey bulamıyorum.

Sahte bir Noel Baba değil.

Çatıya sıkışmış bir ren geyiği bile yok.

Bir mobilya parçası bile.

Vay be.

İki evin önüne doğru ilerliyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum. Kış mevsimine rağmen bu kasabanın aldığı güneş miktarı göz önüne alındığında, güneş gözlüğü bir zorunluluktur - böylece beyaz kardan yansıyan ışık ışınlarından retinalarınızı yakmazsınız.

Cindy Teyze'nin evine bakıyorum, onu gözlemliyormuş gibi yapıyorum, oysa gerçekte gözlerim Cole'un evini görecektir şekilde sola kaymış durumda.

Karmaşık mimarisi, etrafını saran verandası ve bir önceki geceden kalma karla kaplı açılı çatısıyla Cindy Teyze'ninkine benziyor - hiç bitmiyor. Neyse ki Cindy Teyze'nin kaldırım ve araba yolunu temizleyen bir küreme servisi var, yoksa neredeyse her gün burada olurduk.

Evini incelerken ve ne yapabileceğini düşünürken soğukluk ceketimden kemiklerime kadar sızmaya başlıyor.

Sundurma parmaklıklarının etrafındaki ışıklar?

Cindy Teyze'nin yapmayı sevdiği gibi sadece mum olmayan eğlenceli pencere ışıkları? Kaldırımdan evine giden yola uzanan ışıklı bir tünel?

Ooh, bunu yapmalıyız. Ondan önce davran. Zihnime not ediyorum.

Her evin eski gaz lambalarını andıran siyah sokak lambaları var. Cindy Teyze'ninkini de çelenk ve ışık dizileriyle sarabilir ve ampulün rengini değiştirebiliriz... ama tema, ne tür bir tema?

Cole'un evine biraz daha bakıyorum, ne yapıyor olabileceğini merak ediyorum-

"Fikir edinmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor derin sesi.

Arkamda, neredeyse kışlık botlarımdan fırlayacakmışım gibi irkildim.

Korkudan burnuma kaymış olan güneş gözlüklerimi düzeltiyorum ve arkamı döndüğümde bana sırtıttığını görüyorum, kendinden memnun olduğu belli.

"Senin işte olman gerekmiyor mu?" Yıpranmış kot pantolonu ve Henley gömleğinin üzerine giydiği sade fanilasına bakarak onu baştan aşağı süzüyorum; bu onun çok sık giydiği huysuz üniforması gibi görünüyor.

Ellerini ceplerine sokar. "Bugün izinliyim. Neden umursuyorsun ki?"

"Umurumda değil."

"Belli ki istiyorsun, madem sordun."

"Çünkü beni korkuttun ve başka ne söyleyeceğimi bilemedim," diye karşılık verdim.

"Peki seni neden korkuttum? Belki de burnunu soktuğun içindir?"

"Burnumu sokmuyordum," diyorum. "Gerçekten hayatımda yapacak daha iyi işlerim var."

"Hı-hı, o zaman neden seni çitin orada, içinden arka bahçeme bakarken gördüm?" Beni yakaladığını çok iyi bildiği için sırıttıyor.

Tanrım, çok sinir bozucu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bir tavşan gördüm ve çitin sizin tarafınızdaki cehennem çukurundan kaçıp kaçamayacağını görmek istiyordum."

"Cehennem çukuru mu?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Bu biraz sert oldu, sence de öyle değil mi?"

"Arka bahçenize baktınız mı? İsteyen birinin oturup bir tavşanın yolculuğunu gözlemleyebileceği bir mobilya parçası bile yok."

"Belki de tavşanların rahat bırakılması ve hevesli şehir halkı tarafından avlanmaması gerektiği içindir."

"Onu avlamıyordum."

"Bu doğru." Başını salladı ve beni işaret etti. "Çünkü aslında ortada bir tavşan yoktu ve sen de son yarışmayı kaybettikten sonra ışık yarışmasından korktuğun için burnunu sokuyordun."

Gece."

"Lütfen," diye alay ediyorum, soğuk havaya rağmen kafa derimden terler akmaya başlasa da. "En ufak bir endişem yok. Dün gece kazanmanızın tek nedeni Atlas'ın bir köpek gibi nefes nefese kalmasıydı."

Gözleri kısıldı ve bunun onu incittiğini görebiliyorum, çünkü o

ana olay olması gerekiyordu. Ben de öyle yapacağım.

"Evet, aslında Martha ve Mae'nin bunu tartıştıklarını duydum. Herkes Atlas şöyle, Atlas böyle diye konuşuyor. Söylenenlere göre gösteriyi o çalmış."

"Gösteriyi çalmadı," diyor Cole, açıkça öfkeli, ki tam da istediğim şey buydu.

"Ayy, senden bahsetmedikleri için erkeklik duyguların mı incindi?" Elimi rahatlatıcı bir şekilde koluna sürüyorum. Ancak, taş gibi sert, çukurlu ve kıvrımlı bir tenle karşılaşıyorum ve lanet olsun, bana dün gece nasıl görüldüğünü hatırlatıyor... gömleksiz... ve dürüst olacağım, tahmin ettiğimden daha gurur verici olan o lederhosenlerin içinde.

"Ne yaptığınızı anlıyorum," diyor.

"Neymiş o?"

"Beni kızdırmaya çalışıyorsun ama bu işe yaramayacak. Aslında Martha ve Mae'nin evinden yeni geldim ve tahmin edin ne oldu, bana herkesin benim hakkımda konuştuğunu söylediler."

Çekiniyorum. "Oof, bunu sana nasıl açıklayabilirim?" Ellerimi birleştirip çenemin altına koyuyorum. "Görüyorsunuz, yalan söylemek diye bir şey var. İnsanlar bunu başkalarının duygularını incitmemek için yaparlar."

Gözlerini deviriyor. "İyi deneme ama bu taktik işe yaramayacak. Eğer kazanmak istiyorsan, daha çok çabalaman gerekecek." Benden uzaklaşıyor ve kasabaya doğru yürümeye başlıyor.

Ben de aynı yöne gittiğim için peşinden yürüyorum. "Daha fazla çabalamama gerek yok." Onun büyük adımlarına ayak uydurmak için mücadele ediyorum.

"Dün geceden sonra, buna mecburmuşsun gibi görünüyor."

"Aman Tanrım, sanki benden bir milyon puan öndeymişsin gibi davranıyorsun. Bir yarışmayı sen kazandın, diğerini ben kazandım ve şu anda berabere kaldık."

"Evet ama momentum bende," diye karşı çıkıyor.

Ona tamamen yetişmek için yanında koşuyorum.
"Momentum hiçbir şey ifade etmez."

"Belli ki senin için, çünkü seninle ilgili bir sonraki yarışmaya taşınmadı."

Ooooo, çileden çıkarıcı. Kazanmanıza asla izin vermeyen ve her zaman son sözü söylemesi gereken biriyle kavga etmek gibi.

"Bu konuda dürüst olalım Cole. Dün gece kazanmanın tek nedeni göğüs uçlarını göstermendi."

Bu onu durduruyor ve bana doğru dönmeye zorluyor.
"Aslında lederhosenim meme uçlarımı örtüyordu - bunu biliyorum çünkü kumaş onlara sürtündü ve karıncalanmalarına neden oldu."

Burnumu kırıstırıyorum.

"Ew." "Sadece

gerçekleri

söylüyorum."

"İyi, kazanmanın tek nedeni karın kaslarını göstermendi."

Kaşları neredeyse saç çizgisine doğru kıvrılıyor. "Karın kasları mı?" Sırıttıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.
"Gördüğün şey hoşuna gitti mi Taylor?"

"Ne?" Sesim çatlayarak ve yanaklarım alev alev yanarak söylüyorum. "Hayır. İğrendim."

"Uh-huh. İğrenen biri 'yığılmış karın kasları' demezdi; sadece 'mide' derdi."

Dediğim gibi... sinir

bozucu.

"Neden böylesin?"

"Ne gibi?" diye soruyor. "Dün geceki görünüşünü düşünmeden edemeyeceğin kadar çekici bir adam mı?"

Kollarımı havaya kaldırıyorum ve nalbur dükkanına doğru gitmek için ondan uzaklaşıyorum. "Pes ediyorum. Belli ki bir yetişkin gibi iletişim kuramıyorsun."

"Gayet iyi iletişim kuruyorum. Sanırım sen

Dilim tutuluyor," diyor ve sonra bana doğru eğiliyor. "Belki de karın kaslarım yüzünden."

Sinirlenerek adımlarımı hızlandırıyorum, daha hızlı yürüyorum, böylece ona yakın olmak zorunda kalmıyorum.

Elbette, bu yanlış bir kelime seçimi miydi? Kesinlikle. Ama ben... ben yüksek baskı altında iyi değilim. İnsanların duymasını istemediğim şeyler söyleme eğilimindeyim. Bu yüzden son birkaç dakika.

"Nereye gidiyorsun?" diyor, hızıma ayak uydururken neredeyse hiç terlemiyor.

Lanet olsun ona.

"Seni ilgilendirmez."

"Ne tür bir ışık gösterisi yapmanız gerektiğini görmek için hırdavatçıya mı gittiniz?"

"Uh... hayır," diyorum, her ne kadar tam olarak oraya doğru gidiyor olsam da.

"Biliyorsun, son birkaç yıldır Cindy teyzenin ışık gösterisine yardım eden bendim. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, yine lederhosenimi giyip senin için ışıkları asmaktan ve sana iyi bir gösteri daha sunmaktan mutluluk duyarım."

Burun deliklerim açılıyor.

Yumruklarım iki yanımda sıkılı.

Sonra kaldırımda durup ona döndüm ve şöyle dedim: "Başarısız olduğun bir konuda neden yardımını isteyeyim ki? Cindy Teyze son birkaç ışık gösterisinde sonuncu olduğunu söyledi, yani belli ki ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Ben seni yok etmek için bir plan yaparken sen de vasat işlerini kendine sakla."

"Bu senin saçma konuşman mı?" diye sorar.

"Bilmek istemez miydin?" diyorum çok olgunca bir tavırla ve nalbur dükkanına doğru yürümeye devam ediyorum.

"Aslında yapmazdım," diyor yanımda yürümeye devam ederken.

Görünüşe göre hırdavatçıya birlikte gideceğiz.
Harika.

ON İKİNCİ BÖLÜM

COLE

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi; yakalanacağından endişeleniyordu. Elbette onu çekici bulmuyordu! Kesinlikle düşünmüyordu.

Kötü, işbirlikçi, hepsinden daha kötü biriydi. Kulakları kafasına göre çok büyük, dudakları ise tamamen küçüktü.

Ama tabii ki bunlar kendini daha iyi hissetmesi için söylenmiş yalanlardı. Gerçek şu ki, onun pelvik itişi onu daha da ıslattı.

"BİLİYORSUN, DIŞARISI O KADAR DA SOĞUK DEĞİL," diyorum çok hoşnutsuz bir Storee Taylor'ın yanında yürürken.

Kahretsin, onu böyle görmeye bayılıyorum. Yanakları öfkeden pembeleşmiş.

Üst dudağı kızgınlıkla hırladı.

Yumrukları iki yanında sıkılı, intikam almak için saldırmaya hazırdı.

Onun derisinin altındayım. Orada korku var... ve bu tam olarak görmek istediğim şey.

Normalde bu kadar kibirli ya da kaba değilimdir. Huysuz mu? Evet. Kışkırtıcı? Pek sayılmaz. Kadınlarla etkileşimlerim genellikle çok uysal olanlarla sınırlıdır. "İhtiyaçlarım" olduğu için dışarı çıkıp ara sıra birileriyle takılıyorum ama hiç kimse beni Storee Taylor kadar heyecanlandırmadı. Onunla takılmak istediğimden değil... Tabii ki istemiyorum. Ama bu eğlenceli. Ve uzun yıllardır böyle eğlenmemiştim.

"Konuşmama kuralını uyguluyorum," diyor elini bana doğru kaldırarak. "Sen bunu Kringle Krampus'ta uyguladın, ben de şimdi uyguluyorum."

"Oof." Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm ama işler böyle yürümüyor."

"Bu işler böyle yürümez de ne demek? Bu kısasa kısas gibi bir şey."

Başımı salladım. "Maalesef öyle değil."

"Kim demiş?"

"Ben söylüyorum." Topuklarımın üzerinde sallanıyorum, dudaklarım özür dileyen bir yüz ifadesiyle birbirine yapışmış.

"Seni kim yetkili yaptı?"

"Benim kasabamda olduğunuza ve burada daha uzun süredir yaşayan ben olduğuma göre, bu bana tüm yetkiyi veriyor."

"Ah, ama bir şeyi unutuyorsun," diyor, beni bir geri dönüşle sersemletmek üzereymiş gibi bakarak. "Ben Cindy Teyze'ye aitim, yani onun yılları bana geçiyor."

"Evet, o da öyle olmuyor," diyorum, ailemin kaçırdığı yılları düşünürken midemdeki boş hissi görmezden gelerek. Yılın bu zamanında ailemi daha fazla düşünmek beni sinirlendiriyor. Yüz ifademdeki değişikliği görmesini istemediğim için yanından geçip nalbur dükkanına doğru ilerliyorum.

Ben içeri girdiğimde Paula kasada duruyordu. Bir elini kaldırdı ve sırtıttı. "Cole, dün gece pelvik itişini duydum. Martha bana telefonundaki videoyu gösterene kadar inanmamıştım."

Kapı arkamdan çalıyor ve Storee'un da geldiğini haber veriyor.

"Kaba," diye mırıldandı. "Kapıyı yüzüme kapatmak zorunda değildin."

Olduğunu fark etmemiştim ama bu olumlu bir şey.

Paula bana "Bu tür hareketlerin olduğunu bilmiyordum" dedi.

Ona gülümsüyorum. "Onları sadece özel günlerde çıkarıyorum." "Evet, Peach kahvaltı masasında Dün gece servis yaptınız ve Martha videoyu neredeyse tüm kasabaya gönderdi."

Harika.

Tam da ihtiyacım olan şey. Tüm kasaba bu gösteriyi izliyor.

tekrar tekrar.

Elbette Max'le ve kendimle gurur duyuyordum ama birkaç ay sonra adrenalin sakinleştğinde, vücudumu yeşile boyadığım ve ellerimi kışımın üzerinde yumuşatarak kasabaya Grinch'e benzeyen figürümü gösterdiğim için pişman olacağımı biliyorum.

"İnsanların Noel sezonunu kutlamalarına ne kadar yardımcı olabilirsem o kadar iyi," diyorum ve birden kuşağımı hatırlıyorum. Hay sikeyim. Arka cebimden çıkarıp göğsümün üzerine örtüyorum. "Yeri gelmişken, Martha ve Mae'nin mutfak lavabosunu tamir ederken bunu ıslatmak istemedim."

"Yine mi sızıntı?" Storee yanımdan geçerken Paula soruyor, sanki birkaç dübelle ilgileniyormuş gibi davranıyor. Kulak misafiri olduğunu biliyorum. Zerre kadar sinsi değil - muhtemelen gördüğüm en kötü hafiye.

"Evet. Onlara bu ayarlama turundan sonra gerçek bir tesisatçı çağırmaları gerekebileceğini söyledim çünkü aslında düzeltmek için bir şey yaptığımı sanmıyorum."

Paula kıkırdıyor. "Lederhosen'inle gelmeni mi istediler?"

Ben de kıkırdıyorum. "Aslına bakarsan... yaptılar."

Paula başını sallar. "Bunu bilerek sızdırdıklarını biliyorsun."

Paula'ya göz kırpyorum. "Bu yüzden onlara gerçek bir tesisatçı çağırmalarını söylemeyi planlıyorum."

"Asla olmayacaklar."

Derin bir iç çektim. "Biliyorum."

"Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin ve hey, ışık gösterinizi düşündünüz mü?"

"Evet." Storee'yi duymak için eğilirken yakalıyorum. Onunla dalga geçmek isteyerek, "Bu yıl sade, abartısız bir şey yapmayı düşünüyordum. Klasik bir Noel'i ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Paula itiraz etmek için ağzını açıyor, ama ben hemen parmağımı dudaklarıma götürüp, elindeki pistonla ilgileniyormuş gibi yapan Storee'ye doğru başımı sallıyorum. Paula şöyle bir baktı

ve sonra bana komplocu bir gülümseme sunuyor. İşte bu yüzden kasabada tanınıyor olmak benim avantajıma olacak.

"Evet," diyor robot gibi. "Klasik Noel. İnce, abartısız. Bu yıl aradığımız şey bu."

"Ve şişirilmiş süslemelere ağırlık veriyorsunuz, değil mi?" Ben de ekliyorum. "Çünkü elli metrelik bir Noel Baba'm var ve onu kullanmak için can atıyorum." Yarışmada şişirilmiş Noel süsleri yasak, bu kurallarda belirtiliyor. Storee'nin kuralları okuyup okumadığından emin değilim, ama fikir bulmak için etrafta dolanıyorsa, neler olup bittiğinden haberi olmadığını düşünüyorum.

"Elli ayak, ilginç. Elli metrelik bir şişirmeyi nereden buldun?" Paula soruyor.

"Online. Nakliye biraz zor oldu ama şişirilmeye hazır." Pistona vurarak lastiği test eden Storee'a bakıyorum. Takdirle başını sallıyor ve sonra koridorlardan birine doğru ilerlerken onu omzunda taşıyor.

"İşe yaramayacak," diye fısıldıyor Paula. "Düşündüğünden daha zeki."

"Ona çok fazla kredi veriyorsun," diyorum.

Paula başını sallar, gözlerinde neşe vardır. "Eğer ön bahçeye altmış metrelik bir şişme bebek koyarsa, Krampus'la yüzleşmek zorunda kalacak olan sensin."

Ellerimi kaldırdım. "Benim sorunum değil."

Kıkırdayarak arka tarafa doğru başını sallıyor. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Elimizdeki herhangi bir şeyden daha fazlasına ihtiyacınız olursa, depodan çekebilirim."

"Anladım." Tezgâhına vuruyorum. "Teşekkürler." Sonra gözlerim dolaşan Storee'da, Paula ve Peach'in tüm Noel süslerini sakladıkları hırdavat dükkanının arkasına gidiyorum. Yaşadığımız yer sayesinde muhtemelen dünyadaki en kapsamlı ışık ve süsleme koleksiyonuna sahibiz. Dükkan arka tarafa doğru açılıyor ve iki katlı bir dekorasyon alanına dönüşüyor.

İhtiyaca göre sıralanmış.

Işık şeritleri ampul türüne, rengine ve boyutuna göre ayrılır.

Uzatma kabloları ve asma cihazları - isterseniz aksesuarlar - hepsi tek bir alanda.

Bir de hazır ışıklı çelenkler, ışısız çelenkler ve cicili bicili çelenkler var. Çalılar için ışıklı ağlar, projektörler ve toplanmış ışıklar. Bir klasörde resimlerle sergilenen ve arkada saklanan çim süslerinden bahsetmiyorum bile.

İsteyebileceğiniz her şey.

Dün geceden sonra geminin kaptanı o olduğu için Max'in ne planladığından emin değilim. Telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj gönderdim.

Cole: H ı r d a v a t ç ı d a , ışık gösterisi için almamı istediğin bir şey var mı?

Cevabını beklerken üst kata çıkıyorum, ip ışıklarını tuttuklarını bildiğim yere. Bu sırada bir sepet alıyorum ve göz ucuyla aşağıda bir rafın arkasına gizlenen Storee'yi görüyorum, sinsi hareketleri hiç de sinsi değil.

Telefonum elimde bip sesi çıkarıyor, ben de Max'ten gelen mesaja bakıyorum.

Yeşil. Tüm yeşile ihtiyacımız var.

Seni arayacağım. Storee beni takip ediyor, o yüzden ne dersem onu yap, tamam mı?

Max: Ha! Tamam.

Max'i arıyorum ve ikinci çalışta cevap veriyor, tam o sırada Storee merdivenlerden çıkıyor, eski ahşabın gıcirtısı yaklaştığını belli ediyor ama ben duymamış gibi yapıyorum.

"Yani Storee ne yaptığınızı öğrenmeye mi çalışıyor?" Max cevaplıyor.

"Hey dostum, evet, nalbur dükkanındayım," diyorum.

"Evet, doğru."

"Ahh, tamam. Yani burada rol yapıyoruz," diyor Max. Boğazını temizliyor. "Aradığına çok sevindim Cole. Süslemelerle ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Çok korkuyorum, çok endişeliyim, aslında bu sabah sinirden kustum."

"Çok fazla, dostum."

Kıkırdıyor. "Hey, burada bir rol oynamaya çalışıyorum, beni rahatsız etmesen olur mu?"

Onu görmezden gelerek Peach'in hazırladığı saklama kataloğuna göz atıyorum ve "Paula'yla konuştum, bu yıl sade bir şeyler aradıklarını söyledi. Klasik Noel."

"Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledi? Storee'nin buna inanacağını sanmıyorum."

"Evet, abartısız, ama aynı zamanda elli ayaklı Noel Baba'yı sevdiğini söyledi. Biliyorum, biliyorum, bir fikir çatışması" diyorum. "Ama tüm tasarımın merkezinde yer alacak etkileyici bir şişme heykel ve etrafında abartısız ışıklar aradığı hissine kapıldım."

"Seni öldürecek dostum," diyor Max gülerek.

"Sence elli fit yeterince büyük mü?"

"Böyle bir şey var mı ki?" Max soruyor. "Bu gerçekten büyük görünüyor dostum. Yirmi ile gitmeliydin."

"Evet, muhtemelen haklısın," diyorum. "Noel Baba ve patlayan bir kar küresi yapacağız, hani şu ses çıkaranlardan."

"George Whitmeyer'in ön bahçesinde duran ve Bob Krampus'un gecenin bir yarısı patlattığı oyuncaktan mı bahsediyorsun?"

"Evet, şu," diyorum, hâlâ kataloğu karıştırırken Storee'un bir raftan diğerine geçip şeker kamışından bir çim süsü aldığını ve yukarıdan aşağıya iyice incelediğini görüyorum.

"Krampus hala bunu patlattığını inkar ediyor, biliyorsun. Onu kameraya almalarına rağmen. Kasabadaki Noel ruhunu yok edecek bir şey asla yapmayacağını ve birinin

ona komplo
kurdu."

"Gerçekten
mi?" Ben
soruyorum.

"Evet, Warm Your Spirit'te bazı insanların onun hakkında konuştuğunu duydum ama sonra Krampus içeri girdi ve ona mutlu Noeller deyip uzaklaşmadan önce hepsi sustu. Sanırım onun hakkında konuştuklarını anladı çünkü burnu kızardı."

"Burun değil," diyorum, rol yapıyor olmam gerektiğini unutarak.

"Evet, burun. Korkunçtu ya da en azından ben öyle duydum. Her neyse, hala seni takip ediyor mu?"

"Evet. Tamam, yani onu almamı mı istiyorsun?" Storee tekrar merdivenlere doğru ilerleyip dikkatlice aşağıya inerken ben de "Tamam, almamı ister misin?" diyorum.

"Yeşil ışıklar mı? Evet, dostum. Yakala onları. Planlarım var." "Bana ne olduklarını söylemek ister misin?"

"Diyelim ki eviniz bir fiyonk gibi sarılmış olacak. Dün gece babamla birlikte bir tasarım üzerinde çalışıyorduk. Bunu çantaya koyduk."

"Geçen sene kim kazandı? Hatırlıyor musun?"

"Jimmy Short," diye cevap verir. "En çok endişelenmeniz gereken kişi o. Kringle yarışmasına sırf yaptığı gösterilerle övgü almak için katıldığından eminim. Her zaman olağanüstüdürler."

Ensemi sıkıyorum. "Onları hiç görmedim."

"Çünkü Noel'de mağaranızdan çıkmazsınız.

Bir kızın fikrini değiştirmesi ilginç." "Sebep bu değil," diye homurdanıyorum.

"Uh-huh, bunu kendine söyleyip duruyorsun."

Gözlerimi devirerek, "Tamam, şimdi kapatıyorum" diyorum. Ben kapatmadan hemen önce "Bütün yeşilleri al," diyor.

STOREE

Eve uçarak giriyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve oturma odasına geçip perdeleri çekerek dış dünyadan gelen ışığı kapatıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Cindy Teyze bizi karanlığa srklediğimi söylüyor.

Bana aklıımı kaçırmışım gibi bakan Cindy Teyze ve Taran'a doğru dönüyorum.

Neredeyse koşarak geldiğim için terliyorum ve kışlık kıyafetlerimden kurtulmam gerekiyor, bu yüzden montumu yırtıyorum, atkıımı zyorum ve sonra eldivenlerimi ve kışlık şapkamı sehpanın önünde diz çöküp kız kardeşime ve büyük teyzeme bakmadan önce yerdeki bir yığının içine atıyorum.

"Ne yaptığını biliyorum."

"Kimin ne yaptığını biliyor musun?" Cindy Teyze gözlüklerini burnunun üzerinde ayarlayarak soruyor.

"Cole. Işık gösterisi için ne yapmayı planladığını biliyorum. Hırdavatıda Paula ile konuşurken kulak misafiri oldum."

"Yaptın mı?" Cindy Teyze umutlu bir ifadeyle soruyor.

Yavaş başımı sallıyorum. "Ah evet. Dinlediğimden haberi yoktu - bir pistonun kıvrımlarına ve yapısına yatırım yapıyormuş gibi davrandım, o kadar ki şimdi tek koklayabildiğim üzerimdeki lastiği. Koklamak ister misin?" Kız kardeşime ve teyzeme doğru eğildim ama ikisi de ellerini kaldırdı.

Taran, "Hayır teşekkürler, üzerinizde piston kokusu istemiyoruz," diyor.

"Tamam, işte orada. şu anda çok lastik gibi kokuyorum."

"Bunu sanki gurur duymamız gerekiyormuş gibi söylüyorsunuz."

"yle olmalısın," diyorum. "Tüm hafiyeliği ben yaptım ve şimdi üstünlük bizde çünkü ne yaptığını çok iyi biliyorum."

Cindy Teyze, "Söyle bize canım," dedi. "Bizi merakta bırakma."

Elimi sehpanın yüzeyinde gezdiriyorum. "Tamam, şunu dinle... Elli metrelik şişme bir Noel Baba'sı var ve tüm sergisini onun etrafında kurmayı planlıyor. Paula abartısız, klasik bir Noel arıyor, bu yüzden sanırım birkaç ışığı olacak, ama evet, her şey Noel Baba ile ilgili, bu yüzden bence bu bilgiyi alırsak ve bir... yol bulmaya çalışırsak... neden bana öyle bakıyorsun?"

Cindy Teyze ve Taran başlarını bana doğru sallıyorlar.

"Ne oldu? Neyin var?"

Taran bir bacağını diğerinin üzerine atar. "Storee, şu anda ciddi misin?"

"Ah, evet." Başparmağımla arkamı gösterdim. "Onu duydum, birkaç kez söyledi. Hatta Atlas'ı aradı ve telefonda onunla bu konu hakkında konuştu."

Taran başını sallamaya devam ederken Cindy Teyze burun kemiğini sıkıyor.

"Ne?" Sinirlenerek söylüyorum.

"Cole'un seninle oynamış olabileceği hiç aklına geldi mi?" Taran soruyor.

"Ne demek benimle oynuyorsun?"

"Yanlış bilgilerle sizi şaşırtmaya çalışıyor, böylece siz de onu yenmeye çalışıyorsunuz, ne bileyim, 'ön bahçesinde en büyük patlamayı kim yaptı' gibi güzel bir oyun."

"Yani... hayır," diyorum. "Dinlediğimi bilmiyordu."

"Biliyordu," diyor Cindy Teyze. "İnan bana, biliyordu. O akıllı bir çocuk."

"O yapmadı. Bu konuda çok gizliydim. Muhtemelen o pistonla eve gittiğimi düşünüyordur."

"Storee, seninle oynuyordu," diyor Taran.

"Oynamıyordu," diye ısrar ediyorum, yerimde durarak.

"Öyleydi," diye tekrarlıyor Cindy

Teyze. "Hayır. Yemin ederim, ben-"

"Storee," diye araya giriyor Taran. "Bırakın yarışmayı, kasabada bile şişirmelere izin verilmiyor. Bob Krampus birkaç yıl önce onları ortadan kaldırdı."

İkisinin arasına bakıyorum. "Emin misiniz? Çünkü

dükkanda biraz vardı."

Taran, "Muhtemelen şehir dışından gelenler içindir," diyor.

Dudağımı ısırdım. "Onu bilemiyorum. Bu elli metrelik Noel Baba konusunda gerçekten çok hevesliydi. Yani, duyduğumda çok etkilendim. Oldukça uzun görünüyor ama sonra düşündüm, bir ev ne kadar büyük olabilir ki? Kim bilir, belki de şu ev büyüklüğündeki şişirmelerden biridir ve daha da büyüğünü almayı düşündüm. Sana haberi vermek için buraya koşmakla o kadar meşguldüm ki, daha büyük bir tane olup olmadığına bakmadım-"

Taran, Kringle yarışma dosyasını sehpanın üzerine fırlatır. "Eğer okursan kurallarda yazıyor. Şişirmek yok. Tüm ışıklı gösteriler çoğunlukla ışık ve çelenkten oluşmalı. Çim süsleri serginin yalnızca yüzde onunu oluşturabilir, yani çatınızda ışıklı bir Noel Baba ve birkaç ren geyiği olabilir, ancak yarışma aslında ışıkları ne kadar iyi asabildiğiniz ve manevra yapabildiğinizle ilgili."

Dosyaya bakıyorum ve sonra tekrar onlara dönüyorum. "Emin misiniz?"

"Olumlu," diyor Taran.

Cindy Teyze'ye bakıyorum ve o da yavaşça başını sallayarak benim hafiyelik balonumu patlatıyor.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve tüm bedenimin yenilgiyle sarktığını hissediyorum.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadım.

"Ah canım," diyor Cindy Teyze elini göğsüne bastırarak.

"Cidden Storee, ışık gösterisi fikrini senin önünde açıklayacağını mı sandın?"

"Bilmem... belki?" Cevap veriyorum. "Sinsi davranıyordum."

"Sinsi olmaya çalıştığını gördüm," diyor Cindy Teyze. "Yıllar boyunca hediyelerine göz atmaya çalıştın. Seni seviyorum Storeebook, ama sen sinsilikten başka bir şey yapmıyorsun."

Arkama yaslanıp halının üzerine uzanıyorum ve tavana bakıyorum. "Ben de haberin bende olduğunu sanıyordum. Lanet olsun." Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Peki o zaman, ne yapacağız?"

yapmak için? Sence Paula ve Peach gerçekten de onun dediği gibi sade ve klasik mi istiyor?"

"Hayır," diyor Taran. "Seni kandırıyordu. Gerçekten Storee, bu kadar saf mısın?"

"Hayır, sadece fark edilmeme konusunda o kadar iyi olduğuma inanıyordum. Sanırım değilmişim." Oflayarak doğruldum ve yumruğumu sehpayaya vurdum. "İntikam almamız gerek."

"Tahtaya dikkat et canım," diyor Cindy Teyze. "Taran onu benim için parlattı."

"Özür dilerim," diyorum. "Ama ciddi, plan nedir?"

Taran bir not defteri çıkarır ve açar. "İşte yapmamız gerekenler..."

"Kıçım donuyor," diye mırıldanıyorum Taran'a. Botlarımın içinde titrerken, o bir kez daha mezurasını çıkarırken ben de sıra sıra dizilmiş ışıklara tutunuyorum.

"Dışarısı o kadar soğuk bile değil," diyor Taran bir parça tebeşirle evin üzerinde bir noktayı işaretlerken.

"Cindy Teyze'nin önünde portatif bir ısıtıcı var," diye karşı çıkıyorum.

"Çünkü ölüm döşeğinde olması gerekiyordu, unuttun mu? Bana kızardığını söyledi, ben de onu güneşten çekip gölgeye koymak zorunda kaldım. Her şey görünüşle ilgili," diyor Taran, beklediğimden daha fazla konuya girerek.

"Neden taşınabilir bir ısıtıcım yok?" Titriyorum, soğuk omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor ve vücudumun çekici olmayan bir şekilde kasılmasına neden oluyor. "Ayak parmaklarımı hissedemiyorum, Taran."

"On dakikadır buradayız," diyor Taran öfkeyle. "Şikayet etmeye devam edersen bu işi nasıl halledeceğiz?"

"Tek yaptığın ölçmekse bu işi nasıl halledeceğiz? Eşyaları asmaya başlamalıyız," diyorum. "Cole ve Max'e baksana, şimdiden evin yarısını

bitti."

"Ve özensiz bir şekilde," diyor Taran. "İnan bana, söz konusu ışıklar olduğunda hassasiyet çok önemlidir."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Hayatında hiç ışık asmadın."

"Bazılarını evimin balkonuna astım," diye karşı çıkıyor Taran. "Ve insanlar onları takdir etti."

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyorum tam Cole bize doğru yürürken... üzerinde bir tişört ve kot pantolon var. Bu havada bir tişörtle dolaşabiliyorsa bu adamın ne kadar kalın bir cildi var?

"Selam komşular." El sallıyor. Takmak zorunda olduğumuz o aptal kuşak -ki ben şu anda takmıyorum- göğsüne dolanmış. "Nasıl gidiyor?" Tam verandamızın dibinde duruyor, gülümsüyor ve fazlasıyla memnun görünüyor.

Ona en tehditkâr bakışımı atmaya çalışırken gözlerim kısılıyor. "İzninizle. Lütfen binadan çıkın, çünkü düşmanımızın rekabete göz atmasını istemiyoruz."

Etrafına bakınıyor, gerçek bir gösteri yapıyor. "Ne yarışması?"

Ne şişirilmiş bir kış.

"Parlaklığıyla retinalarınızı yakacak muhteşem bir ışık gösterisi gerçekleştirme yolunda ilerlediğimizi bilmenizi isterim."

Başını sallıyor. "Gerçekten öyle görünüyor. Bu yirmi kutu ışığın verandanın bu küçük tarafında nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Önce ışıklara sonra da ona bakıyorum. Bu yeterli olmayacak mı? Yirmi kutu çok gibi görünüyordu ve Taran hesaplamaları yapmıştı, değil mi? "Şey, bu... uh... elimizdekilerin hepsi bu değil. Çok daha fazlası var."

"İhtiyacımız olan tek şey yirmi," diyor Taran hâlâ ölçüm yaptığı yerden, konsantre olurken dili ağzından dışarı çıkıyor.

"Yirmi, ha?" Cole topuklarının üzerinde sallanıyor. "O zaman retinalarım gerçekten yanacak. Güneş gözlüklerimi taktığımdan emin olacağım."

ne zaman geçsem."

Sinirlerim iyice bozuldu, ışıkları söndürdüm, verandadan indim ve ona doğru yürüdüm. "Gerçekten kötü bir tavrın var, bunu biliyor musun?" Göğsünü işaret ettim.

Sırıttıyor. Ben gözdağı vermeye çalışırken o üzerimde yükseliyor ama bu onun üzerinde işe yaramıyor gibi görünüyor. "Kötü bir tavır mı? Hayır, planladığınız bu ışık gösterisini görmek için gerçekten heyecanlıyım. Büyülü bir şey olacağını şimdiden söyleyebilirim."

"İğnelemeyi duyduğumda anlarım," diyorum, tam o sırada bir aile kaldırımdan bize doğru yürüyor. Yüzümü Noel neşesinin timsaline dönüştürerek onlara gülümsüyorum ve el sallıyorum. "İyi günler. Mutlu Noeller."

Aile beni görmezden geliyor, caddenin karşısına geçiyor ve evleri olduğunu tahmin ettiğim kaldırıma doğru ilerliyor.

"Bu çok kabaydı," diyorum.

"Hayır, eşit görünüyordu," diyor

Cole. "Ne demek istiyorsun?"

"Arayan Dankworth'lardı. Baubles and Wrappings'in sahibi onlar ve son duyduğuma göre" -küçümseyerek sırtıttıyor- "imza ağaçlarını devirdiğin için sana hâlâ kızgınlarmış."

"Aman Tanrım," dedim. "O bir kazaydı. On yılı aşkın bir süre önce. Bilerek yapmadım. Asla bilerek bir ağacı devirmem, hatta bir ağacın nasıl devrileceğini bile bilmem." Bu kasabadaki insanlar neden bu kadar uzun süre kin tutuyorlar ki?

"Tam hızda koşmak işimizi gördü."

"Sen orada bile değildin, nereden bileceksin?" derken yüz ifadem dümdüz oldu.

"Ben bu kasabada yaşıyorum, Storee. Her şeyi biliyorum."

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"O zaman seni küçümsemişimi biliyor muydun?"

"Alt dudağındaki tükürük baloncuğundan anladım."

Hızlıca dudaklarımı silip çenemi kaldırıyorum, bu da tabii ki onu güldürüyor. "Biliyor musun, seni ilk gördüğümde, birkaç haftalığına burada olacağım için yeniden bağlantı kurmanın güzel olabileceğini düşünmüştüm, ama vay be, yanılmışım."

"İnanılmaz derecede yanılmışsın" diyor.

"Açıkça." Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Ayrıca, bir yarışmayı kazanmak için vücudunu bir silah olarak kullanmak... Sence de bu biraz sana yakışmıyor mu?"

"Ölüm döşeğinde olduğuna kasabayı ikna etmek için teyzenizin yarasını kullanmak kadar aşağılık değil."

Boğuk bir nefes verdim. "Ne cüretle ima edersin-"

"Saçmalamayı kes, Storee. Ne yaptığınızı biliyoruz ve bazılarında işe yarayabilir ama herkeste işe yaramaz."

"Evet, hırdavatçıda beni atlatmaya çalışman da işe yaramadı." Gerçeği bilmesine gerek yok. Bu aramızda kalsın.

"Hafiyeliğin acınasıydı."

"Acınacak haldesin," diye karşılık veriyorum ki göz ucuyla bir hareket yakalıyorum, eşofmanlarıyla bize doğru gelen Martha ve Mae'yi görüyorum. Onlara doğru dönüyorum ve en neşeli gülümsememle "Mutlu Noeller" diyorum.

Bize doğru güçle yürürken sarı saçları bir aşağı bir yukarı sallanıyor, onlar da el sallıyor. "Mutlu Noeller, Storee. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Martha kaşlarını sallayarak soruyor.

Lütfen bize kaşlarınızı sallamayın. Kesinlikle sallanacak bir şey yok-

Düşüncemi tamamlayamadan Cole kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yanına çekiyor.

Hemen, onun kokusu... deodorant mı? Kolonya mı? Her neyse, rahatsız edici derecede güzel kokuyor. Gerçekten güzel. Bu kadar ekşi biri için fazla iyi.

Cole büyüleyici bir sesle, "Sadece takılıyoruz, ışık gösterilerimiz hakkında sohbet ediyoruz," diyor ve sanırım Martha, Mae ve beni aynı anda şok ediyor.

"Oh, ne güzel," diyor Mae. "İkinizi tekrar bir arada görmek çok güzel. Cole'un verandasında oturup tatiller hakkında sohbet ettiğiniz ve sıcak kakao paylaştığınız zamanlarda sizi uzaktan izlediğimi hatırlıyorum."

"Eh, sıcak kakaoyu paylaştığımızı hiç sanmıyorum," diyorum.

"Denemediğim için değil," diye yanıtlıyor Cole sıkarak

omzuma.

İkizler gülüyor.

"Oh Cole, her zaman çekicisin. Belki Storee şehre döndüğüne göre, bu sefer sana bir içki paylaşma şansı verir."

"Ben de öyle umuyorum," diyor Cole ve gözlerini üzerimde hissediyorum.

Neyin peşinde bu?

Martha ellerini kavuşturarak, "Lütfen ona bir şans verin," dedi. "Cole çok iyi bir adam."

Uhh...

Lütfen biri bana neler olduğunu anlatsın.

"Sadece yakışıklı değil, Martha'nın da dediği gibi çok iyi bir adam. Kasabada hepimizle ilgileniyor. Ve siz ikiniz birlikte çok tatlı olurdunuz."

"Ben de ona bunu söyleyip duruyorum," diyor Cole, neredeyse kafamı patlatacak şekilde. "Hâlâ biraz zamanım var - belki onu ışık gösterimle etkilerim."

Martha göz kırparak, "Sanırım öyle olacak," dedi. "Keyfinize bakın ve çatıda kendinizi incitmeyin."

Martha ve Mae vedalaşıyorlar ve arkaları bize döndüklerinde Cole'dan uzaklaşıyorum. "Bu da neydi böyle?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum.

"Bunlara komşu deniyor," diyor Cole. "Sizi çıkmaz sokakta gördüklerinde size selam verme eğilimindedirler. Yapılacak en güzel şey bu."

"Komşuluğun ne olduğunu biliyorum, seni ahmak. Sıcak kakao paylaşımından bahsediyorum."

"Ah, şu." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, anlık bir karar. Yine de hoşlarına gitti, çünkü iyi bir romantizmi severler ve bu onlara, ben burada senin dikkatini çekmeye çalışırken direnenin sen olduğun izlenimini verdi."

"Evet, biliyorum. Sadece beni kötü gösterdin."

Tekrar omuz silkiyor. "Evet, ama beni nihai umutsuz romantik gibi gösterdi, bu yüzden benim için bir kazanç." Elimi okşadı.

omuz. "Her neyse, ışıklar konusunda iyi şanslar dostum."

"Ben senin dostun değilim ve ben senin... sıcak kakao paylaşan arkadaşın da değilim."

"Biliyorum. Martha ve Mae beni destekliyor, belki de bu yarışmanın sonunda ben kazanırım. Kim bilir? Daha çılgınca şeyler de oldu." Göz kırıyor ve sonra gitmek için dönüyor, ama ben elini tutup onu geri çekmeden önce değil.

"Benimle oynama, Cole Black. Olacaklardan hoşlanmayabilirsin."

"Beni tehdit etmeye çalışman çok şirin."

"Ciddiyim."

"Öyle mi?" diye sorar. "Ne yapacaksın, Storee?"

"Ben gidiyorum... şey..." Aklıma hiçbir şey gelmiyor, bu yüzden kollarımı kavuşturuyorum ve "Bekleyip görmeniz gerekecek" diye homurdanıyorum.

Sırıttırıyor. "Beklenti şimdiden beni canlı canlı yiyor. Mutlu Noeller, Storee. Günlerin o kadar da neşeli ve parlak geçmesin."

Ve bununla birlikte, Max'in elinde başka bir ışık kutusuyla dışarı çıktığı evine doğru yönelir.

Saçmalık.

Aceleyle verandaya çıkıyorum, Taran hâlâ ölçüm yapıyor ve Cindy Teyze sandalyesinde uyukluyor.

"Daha fazla ışığa ihtiyacımız var," diyorum Cindy Teyze'yi uyandırmamaya dikkat ederek kısık bir sesle.

"Sana söyledim, ihtiyacımız olan tek şey yirmi kutu," diyor

Taran. "Hayır, daha fazlasına ihtiyacımız var. Güven bana

Taran. Eğer kazanacaksak

bu... çok daha fazlasına ihtiyacımız var."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

STOREE

Yeşil ve kırmızı, hepsi bir fiyonkla
sarılmıştı- Cole'un evi aydınlatılmıştı;
tamamen ısıtılmıştı.

Yan tarafta ise görüntü o kadar parlak değildi,
Çünkü yirmi kutu tel çok az ışık veriyordu.

Bu Storee'yi durdurdu mu? Asla. Basitçe, "Eğer
bunu kazanamazsam, onun yerine intikam
alacağım..." dedi.

"SANA SÖYLEMİŞTİM, TARAN. Sana yirmi kutunun yeterli olmadığını söylemiştim,"
diyorum oturma odasını adımlarken, akşama sadece birkaç saat var, bu da
yarışmanın yakında değerlendirileceği anlamına geliyor.

"Yirmi kutu yeterli. Düz hatları ve bakımlı görüntüyü takdir
edeceklerdir."

"Hayır, vay be, daha fazla ışık almalıymışız diye
düşünecekler." Elimi alnıma bastırıyorum. "Seni
dinlememem gerektiğini biliyordum. Yirmi yeterli değil!"

"Yirmi mükemmeldir," diye karşılık veriyor. "Bak ne kadar
güzeller." Işığın parlak beyazlığını görebildiğimiz pencereyi
işaret ediyor. Hakkını vermeliyim.

-Yeni LED ışıklar gerçekten de retinaları yakıyor ama keşke
beş kat daha fazla olsaydı. Cindy Teyze'nin evinden tüm
Kringle kasabasını aydınlatabilirdik.

"Onları sadece yağmur oluklarının üzerine koymuşsun.
Özel bir şey yapmamışsınız."

"Buna ihtiyacımız yoktu," diyor Taran. "Işıkların kendi
adına konuşmasına izin veriyoruz."

"Bir de sıkıcı olduğumuzu söylüyorlar," diye bağıyorum ve sonra kanepeye yığılıyorum.

"Bu gürültü de ne?" Cindy Teyze yürüteçle yavaşça oturma odasına doğru ilerlerken şöyle diyor. Taran yolun geri kalanında ona yardım ediyor ve sandalyesine oturtuyor.

Taran, "Storee ışık gösterisinin yeterince iyi olmadığını düşünüyor," diyor.

"Çünkü öyle değil," diyorum. "Cole'unkini gördün mü? Çatıya ışıklardan bir fiyonk yapmışlar. Evi acayip bir hediye gibi görünüyor. Biz de burada basit bir baba-ışık gösterisiyle karşı karşıyayız."

"Temel baba-ışık gösterisi mi?" Taran burnunu kırıştırarak soruyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, evden ve ailesinden uzakta beş saat geçirmek isteyen her babanın bu gösteriyi yapacağı anlamına geliyor. Gösterişli bir yanı yok."

"Aynı fikirde değilim. Bu gösteri için pek çok hesaplama yapıldı. Paula ve Peach bunu takdir edecektir."

"Öyle mi?" Ona meydan okuyarak soruyorum. "Onlara hesaplamalarıyla ilgili bir rapor vermeyi mi planlıyorsun? Her şeyi gösterecek misin?"

"Biliyor musun, bu kötü bir fikir olmayabilir," diyor Taran. "Sanırım bunu bir araya getireceğim." Ve sonra merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Ya da vaktini daha fazla ışık asarak harcayabilirsin!" Arkasından sesleniyorum.

Odasının kapısı kapanıyor ve ben kanepeye yaslanmadan önce hoşnutsuzluğumu kusuyorum.

"Cindy Teyze, bu hiç iyi değil." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu yarışmayı kaybedeceğiz."

"Hiç sanmıyorum," diyor Cindy Teyze. "Kazanamayabiliriz ama kaybetmek zorunda değiliz."

"Ne demek istiyorsun?" Ona doğru bakarken soruyorum. Parmağını bana doğru sallayınca daha da yaklaştım.

"Geçen gün bahsettiğiniz gibi, Cole kirli oynuyor gibi görünüyor, doğru mu?"

"Uh, evet. Lederhosen bir yana, sanki

Benimle ıkmağ istiyor ama ben onun kalbini falan kırıyorum. Tabii ki Martha ve Mae bunu yuttu ve eminim haber tüm kasabaya yayılmıştır."

"Doğru...doğru..." Duraklıyor ve sonra ekliyor, "Yine de ikinizin sandığınızdan daha fazla ortak noktası olduğunu düşünüyorum-"

"Cindy Teyze," diyorum hakaret ederek, kıkırdamasına neden olarak.

"Yine de dedim. Bitirmeme izin vermedin. Her ne kadar... bazı ortak noktalarınız olsa da, birbirinize uygun olduğunuzu düşünmüyorum. Yıl boyunca bir Noel kasabasında yaşayacak türden bir kız değilsin. Ruhun sende istediğim gibi yaşadığını sanmıyorum."

Bu kaşlarımı kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun? Sanırım bende çok fazla Noel ruhu var."

Elimi avuçlarının arasına alırken gözleri hüzünleniyor. "Benim tatlı Storeebook'um, eğer içinde o ruh olsaydı, hiçbir şey seni Noel'de beni ziyaret etmekten alıkoyamazdı."

Vay canına.

Hemen omuzlarıma en az on ton suçluluk yüklendi.

"Ve bunu seni suçlu hissettirmek için söylemiyorum" diye ekliyor. Çok geç. "Bu sadece gerçek. Ama sen ve Cole hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter."

"Konuşacak... 'sen ve Cole' diye bir şey yok," diyorum, bunu tekrarlamak isteyerek.

"Biliyorum canım. Ama diyeceğim şu ki, eğer o kirli oynuyorsa, sen de kirli oynayabilirsin."

"Tamam... bir şişirme bulup ön bahçesine koyayım mı?"

Cindy Teyze gülümser. "Zekice olsa da, bunun için zamanımız olduğunu sanmıyorum. Ama eğer buna hazırsan, sanırım biraz daha fazla zarar verebilirsin."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Tamamen siyah giyinmene ihtiyacımız olacak."

Çok hızlısın.

Neredeyse görünmezsin.

Evin arka verandasına ve arka bahçeye doğru ilerlerken olumlamalarımı tekrarlıyorum.

Stealth Storee.

Quick Storee.

Görünmez Depo.

Gözden uzak durmalıyım, hayatım buna bağlı!

Yeterince siyah eşyam olmadığı için Cindy Teyze'nin siyah kışlık balıkçı şapkasını, boynuma ve alnıma doladığı siyah atkısını ve bilekleri kürklü eldivenlerini giyiyorum. Güneş gözlüğü takmayı denedim ama havanın hiçbir şey göremeyeceğim kadar karanlık olduğunu fark ettim ve gözlüklerimi çıkardım.

Atkıyı çekiştiriyorum, çözülmediğinden emin olmak için sıkıyorum ve sonra gevşek çit tahtasının bulunduğu avlunun köşesine gidiyorum.

Bir görevim var ve o da Noel'i kurtarmak!

Pekala, Noel'i kasabadaki insanların kalbiyle oynayarak onun gözüne girmeye çalışan hilekar bir adam tarafından çalınmaktan kurtarın - evet, biliyorum, ben de Cindy Teyze'ye aynı şeyi yapıyordum, ama bu Cindy Teyze'nin son Noel'i olabilir, bilmiyoruz... kırık kalça onu -kendi deyimiyle- erken bir mezara gönderebilir.

Doktorlar durumun böyle olmadığını düşünüyor ama bu Noel'i onun son Noel'iymiş gibi yaşamalıyız. Yani... bu yarışmalar söz konusu olduğunda onu avantajımıza kullanmak anlamına geliyorsa, evet, onu zayıf göstereceğiz ve kucağında bir battaniyeyle gezdireceğiz.

"Tamam, köşeden üçüncü tahta olduğunu söyledi," diye fısıldıyorum kendi kendime. Neyse ki Taran'ın eve astığı parlak ampuller bahçenin arka köşesine biraz ışık veriyor -Kendimi gösterecek kadar değil ama gevşek tahtayı bulup kolayca yukarı çekebilecek kadar. Kendimi sıkıştırmam gereken yuvaya ve sonra vücuduma bakıyorum.

Cindy Teyze aklını mı kaçırdı?

Bu sadece 15 santim genişliğinde. Bırak kışımı, kalçam bile sığmaz buna.

Tanrım.

Tahtayı tekrar yere koydum ve ellerimi kalçalarımaya dayadım. Görünüşe göre B planına geçiyoruz.

Parmak uçlarımda çitin önünden kapıya doğru iniyorum, ayaklarım karda çitirdiyor. Bu lanet olası beyaz şey, hiç erimez mi?

Kapıya ulaştığımda duruyorum ve dışarıda olabilecek herhangi birini dinlerken nefesimi yavaşlatıyorum. Tek duyduğum ağaçların arasından esen rüzgâr olunca kapının kilidini açıyorum ve çekerek açmaya çalışıyorum ama kar yüzünden yerinden kıpırdamıyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum ve sonra eğilip kapıdan karları temizlemeye başlıyorum.

Parmaklarımı daha iyi kullanabilmek için pamuklu eldiven giydiğimden ve suya dayanıklı eldiven giymediğimden ellerim hemen buz tutuyor. Ama kararlıyım. Ekranımız bu kadar klinik görünürken Cole'un bu işte W'yi almasına izin vermem mümkün değil.

Lanet olası Taran.

Küremeye ve karı tekmelemeye devam ediyorum, ta ki kapıyı kayarak geçebileceğim kadar açana kadar. Çitin yanında duruyorum ve mahalleye göz atarken atkımın sıkılığını ayarlıyorum. Paula ve Peach her an buraya gelebilir, bu da hızlı hareket etmem ve işi bitirmem gerektiği anlamına geliyor.

Çitlere geri döndüğümde vücudumu çitlere yaslayıp köşeyi dönüyorum, bu da beni Cole'un bahçesine ve Max'le birlikte yarattıkları muhteşem ışık gösterisine götürüyor. Tabii ki iyi iş çıkarmışlar. Onlar karla kaplı bir çatıdan düşmekten korkmayan iki yakışıklı adam. Oysa Taran beni çatıdan uzak durup oluklara odaklanmanın daha şık olacağına ikna etti. Sanırım onunla kavga etmekten çok yorulmuştum ve öylece kabul ettim.

Büyük hata.

Şimdi ne yapmam gerektiğine bir bakın - dondurucu soğukta, parmaklarım donmaktan düşmek üzereyken, görüş alanımın üzerinde sallanan ve beni aptal yerine koymaya teşvik eden saçma bir atkıyla etrafta dolanmak.

Benim ideal akşamım değil.

Önümdeki ışıklara bakıyorum, sağıma, sonra soluma bakarken beni ele vermeyecek kadar loş olmalarını umuyorum. Sahil temiz. Bir tüy kadar hafifim -kafamda kendime bunu söylüyorum- çıtır çıtır karın üzerinde sıçrayarak büyük, dikenli bir çalıya ulaşıyorum ve kendimi koyu renkli yapraklara karşı kamufle etmeye çalışarak ona sarılıyorum.

Oof. Bu çalının bana tekrar sarılmak istemediğini söyleyebilirim.

Burnuma, kalçama ve göğsüme dallar batıyor. Kabarık paltom olmasaydı, bu çalının bir şeyler hissetmeye çalıştığını söyleyebilirdim.

Elle tutulur çalılara rağmen odaklanıp bir sonraki hamlemi değerlendiriyorum.

Bu görev ancak evin önündeki ışıklara ulaşırsam başarılı olacak, bu yüzden çalı boyunca yalpalayarak ilerliyorum, bir dalı tam yaşlı kasıklara götürüyorum ve kıcımlı uzaklaştırırken ürkek çığlığımı tutmak zorunda kalıyorum.

Nasıl görünmeliyim.

Lütfen etrafta kimse olmasın. Bu küçük düşürücü olur.

Zamanın daraldığını bilerek, verandaya dayanana kadar biraz daha sallanıyorum. Çalıyı bırakıyorum, hizmeti için teşekkür ediyorum ve sonra sırtım verandaya dönük olacak şekilde dönüyorum. Kollarımı denge için açıyorum, gözlerim karanlık çıkmaz sokağı tarıyor.

Bir hareket değil.

Bir ses değil.

Bu da hamlemi yapma vakti geldi demek.

Eşarbi daha iyi görebileceğim kadar çözerek Cole'un ön kapısına doğru bakarken önümde sallanmasına izin veriyorum. Nefesimi tutup herhangi bir hareket olup olmadığını dikkatle dinliyorum ama hiçbir şey duymadığımda, bir gıcırta bile duymadığımda

Önümdeki ışık demetine ve tek bir ampule lazer tutuyorum.
İçten içe kıkırdıyorum çünkü ne plan
ama. Düşmanı alt etmek için ne güzel
bir yol.

Hiçbir fikri olmayacak.

Kış gecesi havasına karşı sırtarak tek ampulü elime
alıyorum ve ben... ugh, bir saniye bekle... ve ben... grrr.

Lanet olsun.

Parmaklarım çalışmıyor.

Çok donmuşlar.

İçimde panik dalgalanıyor. Elbette, bu lanet olası kar! Her
şeyi mahvediyor. Hızlı bir çözüme ihtiyacım var, eldivenimin
parmaklarından birini ısıyorum, elimden yırtıyorum ve
sonra donmuş parmaklarımı bacaklarımın arasına
sokuyorum, orada sertçe sıkıyorum.

"Isın, ısın," diye mırıldanıyorum yerimde kıpırdanırken, elli
çalının yanında eğleniyormuş gibi görünüyorum.

Peach ve Paula'nın gelip gelmediğini görmek için yola
bakıyorum... ve sonra dehşet içinde Krampus Court'un
sonuna doğru toplanan bir kalabalık görüyorum.

Hayır! Hayır!

Geliyorlar.

Saçmalık.

Hadi, hadi. Isın!

Biraz daha kıkırdıyorum, sonra elimi ağzıma götürüp
ofluyorum, parmaklarımı tekrar çalıştırmak için her şeyi
deniyorum.

Birkaç saniye sonra, ampulü çekmek için ikinci denememi
yapıyorum.

Parmaklarım

kayıyor.

Kayıyorlar.

Dondurucu havadan çığlık atıyorlar.

Parmaklarıma "Haydi, sizi pislikler" diye bağıyorum.
Sonra, son bir çekişle, ampulü kavramam yeterli oluyor ve
onu yuvasından çekiyorum... tüm telin sönmesine neden
oluyorum.

Huzzah!

Uhh... bekle.

Neden sadece bir ışık teli söndü? Bunun tüm ışıkları söndürmesi gerekmiyor muydu? Artık böyle bir şey yok mu?

Lanet olsun!

Hepsini çıkarmanın ne kadar muazzam bir görev olacağını bilerek geri kalan telleri alıyorum.

Bir başkası için yeterli zamanım yok, o yüzden bu işimi göreceğim. Ampulü yavaşça yuvasına yerleştiriyorum ama sonuna kadar takmıyorum ve sonra panikle çitlere doğru koşuyorum.

Şanssızlığıma bakın ki, atkıma takılıp çitlere doğru uçuyorum ve gece boyunca yankılanan büyük bir patlama sesi çıkarıyorum.

"Anne... Noel," diye inliyorum birkaç kez gözlerimi kırıştırıp bilincimi ve akıl sağlığımı sorgularken.

Cole'un kapısının açıldığını duyuyorum ve beynim bulanık ve başım ağrıyla zonkluyor olsa da -ve şu anda ceketimin her deliğinde kar var- dirseklerimin üzerinde kalkıp karda sürünerek kapıya doğru ilerliyorum.

"Bir şey mi duydun?" Cole'un söylediğini duyuyorum, bu da kayışıma biraz moral veriyor.

Karı iterek ince açıklıktan asker gibi sürünerek geçiyorum, yüzüm sırlıslıkla, ceketim sırlıslıkla ve atkım neredeyse beni boğarak öldürüyor. Ama vücudumu çitten geçirdiğimde, şaşırtıcı bir şekilde fark edilmedim, kapıyı dikkatlice kapattım ve sonra sırtüstü döndüm, dinlerken nefesimi tutmaya izin verdim.

"Sanki bir şey düşmüş gibiydi," diyor Max.

Daha çok bir şey çarpmış gibiydi, o şey beynimin tahta bir kalasa çarpmasıydı.

Verandadan çıktıklarını duyuyorum ve sonra...

"Kahretsin, bak, ışıklardan biri sönmüş," diyor Cole.

"Kahretsin, Peach ve Paula da bize doğru geliyorlar," diyor Max.

"Onlar yargılama yaparken bizim dışarıda olmamamız gerekiyor."

Cole panik içinde cevap verir.

Ve az önce yaşadığım beyin hasarına ve muhtemelen donmuş parmaklarıma rağmen, içten içe kıkırdıyorum çünkü ah- ha!

Sıcağa dayanamıyorsanız bize bulaşmayın ya da buna benzer bir şey.

Her iki şekilde de...muahahaha.

COLE

Sokağın sonuna doğru bakarken Max'e "Çabuk, tamir etmeye çalış," diyorum. "Henüz gelmediler. Martha ve Mae onlarla konuşuyor."

Max verandanın sonuna doğru ilerler ve rahatsız edici ışıkları incelemek için çömelir. "Fişi takılı mı?" diye sorar.

"Eğer öyle olmasaydı, şu anda tüm ev ıslı ıslı olmazdı."

"Yani bağlı olması gereken diğer ışık dizisinin içine," diyor Max çabucak.

"Bir bakayım." Fişi bulmak için verandanın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "İyi görünüyor." Ama emin olmak için fişi çıkarıp tekrar takıyorum. Hiçbir şey yok. "Ampullerden biri mi?" diye sordum.

"Muhtemelen," diyor Max omzunun üzerinden bakarken. "Kahretsin, yaklaşıyorlar mı?"

"Konuşma bitiyor gibi görünüyor."

"Çabuk, parmaklıkların üzerinden atla, şu çalılığın diğer tarafına geç ve şu ışıklara bakmama yardım et."

Hiç tereddüt etmeden kendimi parmaklıkların üzerinden kaldırdım ve karların üzerine indim... bozuk karların üzerine.

Ne oluyor lan? Etrafıma bakıyorum, gözlerim izleri takip ediyor ve sonra çitin yanındaki karda dev bir düzleşme oluyor.

"Max," diye fısıldıyorum.

"Buldun mu?" diye

soruyor.

"Hayır, ama bak." Kardaki izleri gösteriyorum.

Parmaklıkların üzerinden baktı. "Ne?"

"Görünüşe göre biri ışıklı ekranımızı ziyaret etmiş."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bakın, ayak izleri ve sonra... çitin hemen yanında büyük bir dökülme var gibi görünüyor ve bir ceset Cindy'nin çit kapısına sürüklenmiş gibi görünüyor."

Max'in gözleri alıştığında nefesi kesilir. "Hayır, bunu onların yaptığını düşünmüyorsun."

"Bunu yüzde yüz onlar yaptı. Ekranımızın ne kadar güzel olduğunu gördüler ve onu kurcaladılar. Belki de çarpma sesi bu yüzdendi. Belki de kaçmaya çalışırken çitlerin içine düştüler."

"Ama... gerçekten bu kadar alçalacaklarını düşünüyor musun?" Max ışıkları kontrol ederken soruyor ama nafile, Peach ve Paula bize doğru yürümeye başlıyor.

"Siktir, içeri girmemiz lazım." Parmaklığın üzerine çıkıyorum ve fark edilmeden içeri girmek için birlikte ön kapıya doğru sürünüyoruz. Kapı kapandıktan sonra ikimiz de kapıya yaslanıyoruz. "Bu kadar alçalabilirler, evet," diyorum. "Bizimkine kıyasla onların evini gördün mü? Bu bir yarışma değil. Biz daha iyi bir görüntüye sahibiz."

"Ama kurcalamak? Bu çok... Noel'e yakışmayan bir şey."

"Onlardan neden daha azını beklediğinizi anlamıyorum."

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, belki de Noel ruhu onların içine gömülmüştür ve bir noktada hepimiz arkadaş oluruz diye düşünmüştüm."

Max'e dönüyorum. Aklını mı kaçırdı? "Arkadaş mı?" diye soruyorum. "Hangi gezegende yaşıyorsun sen?"

"Herkesin iyi geçindiği bir yer." Pencereye doğru ilerliyor ve panjurların arasından bakmaya çalışıyor. "Bir şekilde, bilirsin, bir şeyler bulmak güzel olurdu."

Birbirimizle ortak noktalarımız var ve sonra yolun bir yerinde kan davası dostluğa dönüşüyor... belki de aşka." Kaşlarını bana doğru sallıyor.

"Tanrım, dostum, yine o Lovemark filmlerini mi izliyorsun?"

"Onlardan bir iki şey öğrenebilirsin," diyor ve sonra nefesi kesiliyor. "Sergiyi kontrol ediyorlar. Kahretsin, ışısız bölümün olduğu köşeyi işaret ediyorlar. Hayır, panolarına bir şeyler işaretliyorlar."

"Siktir," diyorum saçımı tutarken. "Ne kadar kötü olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama kesinlikle ilk biz gelmeyeceğiz. Ana kurallardan biri tüm ışıkları kontrol etmek ve çalıştıklarından emin olmaktır."

"Yaptık," diye homurdandım. "Sadece kurcalandık."

"Bob Krampus'a bunu belirten isimsiz bir mektup gönderelim mi?" Max soruyor. "Biliyorsun, bu kan davasının bir dostluğa dönüşmesi hayalim gerçekleşmeyecek gibi görünüyor."

"Hayır," diyorum, yumruklarım iki yanımda. "Hayır, ödeşeceğiz."

Max yavaşça bana doğru döndü. "Umm, bunu korkutucu bir sesle söyledin."

"Çünkü kızgıyım." Pencerede Max'e katılıyorum ve Peach ile Paula'nın konuştukları yere doğru bakıyorum. Peach yine evin köşesini işaret ederken Paula başını sallıyor. "Kahretsin," diyorum otururken. "Storee buna pişman olacak."

"Biliyor musun, topyekûn bir savaş başlatmadan önce, belki de durumu ele almalıyız. Bakalım etrafta sürünen o muymuş? Bir tesadüf olabilir."

"Bu bir tesadüf değildi," diyorum. "Bunu Storee yaptı. O bizim ışıklarımızla oynadı, şimdi biz de onunla oynayacağız."

"Seni anlıyorum dostum, gerçekten anlıyorum, ama bence oraya gidip onunla konuşsak daha iyi olur. Belki onu hissederiz."

dışarı."

"Gerçekten doğruyu söyleyeceğini düşünüyor musun?"

Max omuz silkiyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Ayakkabılarını giy."

Ayağa kalkıyor, ben de pencereden dışarı bakıyorum ve Paula ile Peach'i kasabaya doğru yürürken yakalıyorum. Cindy'nin evini derecelendirmeleri sadece birkaç saniye sürdü. Hiç şaşırmadım. Gözlerim kapalı bile not verebilirim. Karar berbat.

Onlara şimdi, en düşük seviyedeyken yaklaşabilirim. Kahverengi botlarımı alıp giyiyorum, Max de aynısını yapıyor. Ceket giyme zahmetine girmiyorum çünkü zaten pek kullanmıyorum. Sonra birlikte ön kapıdan çıkıyoruz.

Kaldırımda ilerlerken Max, "Şimdi bırak da konuşmayı ben yapayım," diyor.

"Neden konuşmayı senin yapmana izin vereyim ki?"

"Çünkü hırlıyorsun ve onları savunmaya geçirmek istediğimizi sanmıyorum. Onları rahatlatmamız lazım, anlıyor musun? Bize söyleme hatasını yapmalarını sağlamalıyız. Onları yalanın içinde yakalamak gibi bir şey."

"Peki," diyorum yürüyüş yollarına dönüp verandaya çıkarken.

Kapıya ulaştığımızda Max kapıyı çalmadan önce "Sakin ol" diye fısıldıyor.

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok."

"Kesinlikle öyle," diyor tam kapı açılıp Taran diğer tarafta dururken. Storee ve Taran aynı yüz hatlarını paylaşıyor, ancak onları ayıran şey Storee'nin koyu kızıl saçlarına kıyasla Taran'ın koyu renk saçları. Bu ve Taran'ın dudaklarında daha fazla hırıltı var gibi görünüyor.

"Merhaba," diyor Max içtenlikle. "Sen Taran olmalısın. Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum-"

"Nerede o?" Max ve Taran'ın yanından geçip içeri girerken "havalı" olmayı bir kenara bırakarak soruyorum. Oturma odasına göz attığımda, Storee'nin kanepede oturduğunu, ayaklarını bir kovaya soktuğunu, etrafına birden fazla battaniye sardığını ve

Başına sıkıca sarılmış bir eşarpla tutturulmuş bir buz torbası.

"Cole," diye seslenir Max. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırla."

"Burada ne yapıyorsun?" Storee gözlerini bana dikerek soruyor.

"Oh, Cole," diyor Cindy yürüteç yardımıyla oturma odasına girerken. Oldukça... canlı görünüyor! Düşünebiliyor musunuz! "Seni görmek ne güzel."

"Sen," diyorum, ışıklarımıza saldırdıktan sonra kendini ısıtmaya çalıştığı belli olan Storee'yi göstererek. "Işık gösterimizi mahvettin."

"Ne?" diye soluk soluğa kalır. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ekranınızda bir sorun mu var?" Cindy soruyor. "Oh, ne yazık."

Storee'nin bu kadar alçalmasını beklerdim ama Cindy... bu onun için yeni bir dibe vuruş.

"İkiniz de neler olduğunu tam olarak biliyorsunuz. Ne yaptığınızı biliyorsunuz."

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun?" Storee soruyor.

"Hayır, hayır," diyor Max ayağa kalkarak. "Biz kimseyi bir şeyle suçlamıyoruz. Aslında buraya hoşça vakit geçirmek için geldik-"

"Kamera görüntülerim var," diyorum... olmasa bile, ama gerçeği ortaya çıkarmak için onları korkutmak gibisi yoktur.

Storee'nin gözleri açılır. "Sende... neyin kamera görüntüsü var?" Etrafına sarılmış üç battaniyeyi sıkıca kavırıyor. "Işıklarımızı kurcaladığın ve bir telin kopmasına neden olduğun

karanlık."

"Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kes saçmalamayı, Storee," diyorum ve Cindy'nin nefesinin kesilmesine neden oluyorum.

"Cole Black, annen sana kadınlarla böyle mi konuşmayı öğretti?" Cindy soruyor. Annem hakkında konuşmak istemediğim için onu duymazdan geliyorum. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, cevabım hayır ama ışığını sabote eden bir kadınla yüzleşmenin

doğrudanlığı garanti eder.

"Sanırım söylemeye çalıştığı şey," diyor Max omzumu tutarken, "iki taraf arasında süregelen davranışlardan dolayı hayal kırıklığına uğradığı."

"Davranış mı?" Storee, buz torbası alnına doğru kayarken soruyor. Tekrar destekliyor ve devam ediyor: "Şehirde dolaşp insanlara seni romantik bir şekilde reddettiğimi söyleyen sensin."

"Bunu bir kez söyledim ve o bir şakaydı."

Omuz silkiyor. "Sanırım bu da bir şakaydı."

"Ah-ha, demek kabul ediyorsun." Onu işaret ediyorum.

"Hiçbir şey kabul etmiyorum." Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor, dudaklarını büzüyor.

Tanrım, o... o... lanet olsun, çok tatlı. Hayır!

Bu düşünceyi sil. Sil.

Rahatsız edici demek istedim. Sinir bozucu.

İmkansız!

Hayal kırıklığına uğrayarak, "Eğer oyunu böyle oynamak istiyorsan Storee, ben de böyle oynayabilirim" dedim.

Max boğazını temizler ve söze girer. "Sanırım söylemek istediği şey, hepimiz biraz nefes alsak ve gemiyi sallamaya devam etmek yerine iki kamp arasında olumlu bir kimya yaratmak için daha üretken bir yol bulsak nasıl olur?"

"Hayır, öyle demek istemedim," diyorum. "Onun teknesini sallamak istiyorum." "Eminim istiyorsundur... sapık," diye yanıtlıyor Storee.

"Tekneni bu şekilde sallamak istemem," diyorum.

"Kahretsin, sallamak isteyeceğim en uzak şey sensin."

"Bunu gizliden gizliye benimle çıkmak isteyen adam söylüyor."

"Ren geyiklerimden birinin toynağıyla çıkmayı tercih ederim," diye hırlıyorum. "Dürüst olursak," diyor Max, "ona aşık oldun

ziyarete geldiğinde, eskiden." Lanet olsun, Max.

"Oh... bu doğru mu?" Storee oturduğu yerden kalkıp

Battaniyesi, başlığı ve ayaklarıyla bir kova suyun içinde gülünç bir halde... Sıcak olduğunu tahmin ettiğim bir su. "Bana aşık mıydın?"

Evet.

Korkunç

bir

şekilde.

Utanç verici bir

şekilde. "Hayır,"

dedim açıkça.

"Görünüşe göre arkadaşın farklı düşünüyor." Kayıtsızca Max'i işaret ediyor.

"Max yanılıyor. Bazen Martha ve Mae'nin kendisine aşık olduğunu düşünüyor."

"Biliyorlar ve bunu sen de biliyorsun," diyor Max, öfkeyle.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor Storee. "Kasabaya geldim ve bilmediğim bir nedenden ötürü, dost olduğumuzu düşünürken bana karşı bu kadar nefret besliyorsun ve şimdi senin can düşmanınım ve tek istediğin beni bir Noel yarışmasında yenmek mi? Bunun nedeni bana aşık olman ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmemen mi?" Elini göğsüne bastırıyor ve başını hafifçe yana yatırıyor. "Cole, dikkatimi çekmek için olumsuz taktikler kullanmak yerine bana söyleyebilirsin."

Çenemin gerildiğini ve gözlerimin kısıldığını hissediyorum. "Senden hoşlandığım falan yok, bu gerçeğe en uzak şey, o yüzden bunu aklından çıkar."

"Sana inanmıyorum," diyor.

"Ve gerçekten umurumda değil," diye cevap veriyorum.

"Umurumda olan şey bizi sabote etmeye çalışman ve eğer bu şekilde oynamak istiyorsan, bu savaşı senin başlattığının bilinmesine izin ver."

Ve böylece evden çıktım, Max de peşimden geldi. Kapıyı arkamızdan kapatmadım. Bunun yerine, ön kapıyı çevreleyen bir dizi ışığa uzanıyorum ve onu çekerek ipi karşılama paspasına gönderiyorum.

Evin içinden bir nefes sesi duyulur, ardından perişan bir Taran gelir. "Ekranım!" diye haykırıyor.

Ama ilerlemeye devam ediyorum. Kirli oynamak mı

istiyorlar? Ne kadar alçalabileceğimi bilmiyorlar.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

COLE

Şafağı çeyrek geçiyordu; tüm ışıklar sönmüştü.
Çoraplar asılmış, ağaçlar budanmıştı.

Ve Whistler Lane boyunca, yeşil ışıklarla
aydınlatılmış evin yanından geçerken, köşede bir
planlama makinesi olan Cole Black oturuyordu.

Görevi: onu mahvetmek, kaybettiğinden emin olmak,
kirli oynamak, utandırmak, istediği herhangi bir şekilde.

"DÖRDÜNCÜLÜK! Hem de teknik bir nedenden dolayı," diyorum ahırı adımlarken, aptal Kringle kuşağım yanımdaki bankın üzerine atılmış. "Kolaylıkla ikinci olmamız gerekirken dördüncü olduk."

Max bir parça kurutulmuş et çiğniyor ve yavaşça başını sallıyor. "Evet, bu bir darbe oldu, özellikle de benim için. O tasarım üzerinde çok çalışmıştım."

"Yine de düşmanla el sıkışmaya ve her şey yolundaymış gibi davranmaya hazırdınız."

"Hayır," diyor. "Arkadaşmışız gibi davranmaya çalışıyordum ki sabotajlarına ara versinler. Dost gibi davranacaktık ama sonra onları alt üst edecektik."

"Ne?" Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak söylüyorum. "Oraya gitmeden önce söylediğin bu değildi."

"Çünkü evlerine doğru yürürken bunu düşündüm. Sana söyleyecektim, ama sonra sen içeri daldığında, silahlarını ateşlemiş, köhne Cindy de dahil olmak üzere evdeki tüm kadınları öldürmeye hazırdın."

"Yıpranmış falan değildi. Yürüyordu, Max. Lanet olası yürüyordu. Ve evet, içeri girdiğimde

Çünkü kızgındım. Storee'u gördünüz, battaniyelere sarılmıştı ve kafasına buz koyuyordu. Belli ki dışarıdaki kargaşayı çıkaran ve ışıklarımızı bozan oydu."

"Evet, sanırım bunu tespit ettik."

"Bu da dördüncü olmamızın sebebinin o olduğu anlamına geliyor."

"ok doğru," diyor başını sallayarak. "Ama şunu belirtmek isterim ki, hesaplamaları yaptıktan sonra, toplam otuz puanla hala birinci sıradayız ve onlar son sırada yer aldıklarına göre... toplamda üçüncü sıradalar."

Adımlarıma ara verip arkadaşşıma doğru dönüyorum. "Onların önünde kim var?" Diğer yarışmacıların ne yaptığını kontrol edemeyecek kadar fkeliydim.

"Ursula," diyor gülümseyerek. "Dn geceki gösterisiyle Jimmy'yi geride bırakıp birinci oldu. Evine irkin Noel kazağı giydirmesi dahiceydi. Son iki yarışmada üçüncü olduğu için, bu onu yirmi dokuz puanla ikinci, Storee'u da yirmi sekiz puanla üçüncü yapıyor."

Elimi saçlarımlın arasından geçirirken, "Arada pek bir fark yok," diyorum. "Bir sonraki yarışma ne ve Storee'yi nasıl sabote edebiliriz?"

"Zor bir durum." Yüzünü buruşturuyor. "Bu meyveli kek festivali." "Siktir," diyorum bir destek direğine yaslanırken.

"Bilmiyorum.

nasıl pişirilir."

"Ben de bilmiyorum," diyor. "Ama annemle bu konuyu konuşuyordum ve o da bizi bu Cumartesi günü yapılacak kermese hazırlayabileceğini söyledi."

"Yapar mıydı?" Ben soruyorum. "Meyveli kek yapmayı biliyor mu?"

"Reelini ne çıkarmaya yardımcı olabilecek bir tarifi olduğunu söyledi. İçinde vişne reçeli, fındık ve başka şeyler olan meyveli bir kek."

"Bu harika olabilir," diyorum. "Peki bu turun jürisi kim?"

"Warm Your Spirits'ten Tanya," diye cevaplıyor Max.

"Hmm," diyorum dudaklarımı yana bükerek, aklıma bir fikir geliyor

aklıma geldi. "Sanırım susadım, ya sen?" Gülümsüyor. "Aslına bakarsan... susadım."

Kahve ve pastane dükkânının penceresinden bakarken, "Şaka yapıyor olmalısın," diyorum. "Ne yapıyorlar orada?"

Max hızla pencereden bakıyor ve sonra benim gibi kendini duvara yapıştırıp görünmemeye çalışıyor. "Bizi taklit ediyorlar."

"İşte bu yüzden onlara iyi davranamayız," diyorum pencereden tekrar bakarken, Storee ve Taran'ın kasada Tanya ile sohbet ettiklerini görüyorum. "Peşimizi bırakmayacaklar."

"Bir an için hepimizin yetişkin gibi davranabileceğini düşünmüştüm ama belli ki böyle bir seçenek yok."

"Sonunda bunun farkına vardın," diye homurdanıyorum ve sonra ona dönüyorum, kafamda bir plan şekilleniyor. "Tamam, oraya gitmeliyiz ve ne dersem diyeyim ya da ne yaparsam yapayım, Tanrı aşkına, ciddi olduğumu düşünme."

"Ne söyleyeceksin ya da ne yapacaksın?" diye soruyor, biraz korkmuş görünüyor.

"Sadece izle ve gör."

"Dostum, bekle," diyor elini göğsüme götürerek. "Güven bana Max," diyorum gözlerimiz buluştuğunda.

Ve böylece ondan uzaklaşıp Max'le ikimiz için kapıyı açıyorum, üstümüzde şingırdayan zilin sesi kalabalık dükkândaki herkesi varlığımızdan haberdar ediyor. Bizi ilk fark eden Taran oluyor ve Storee bize doğru baktığında gülümsemek için kendini zor tutuyor. Hislerimiz karşılıklı.

Elimi kaldırarak ve sıcak bir ifadeyle "Mutlu Noeller," diyorum.

"Mutlu Noeller," diye cevap veriyorlar ben tezgâha doğru ilerlerken, Max de arkamdan geliyor.

Storee'ye yaklaşıp "Nasılsın?" diye sordum.

Geriye yaslanıyor, bu kadar yakın olmamdan rahatsız olduğu belli. "Ben... Ben iyiyim."

"Ne sipariş ettiniz?" Sesimi alçak tutuyorum, hoş... baştan çıkarıcı.

"Um..." Yutkunuyor. "Yulaf sütlü karamelli latte, ekstra karamelli."

Başımı sallıyorum ve sonra Tanya bizi izlerken tamamen devam ediyorum. Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıp elimi bir saniye oyalanmasına izin veriyorum. "Yulaf sütlü karamelli latte, ekstra karamelli. Bunu hafızama kazıyorum."

"Uh...afedersiniz, burada neler oluyor?" Tanya yüzünde kocaman bir sırıtişla soruyor.

Ona doğru bakıyorum. "Bu kızın beni görmesini sağlamaya çalışıyorum." Dikkatimi tekrar Storee'ye veriyorum. "Teklifimi kabul edecek misin?"

Max, açıkça anlıyor, o anı eğilmek için kullanıyor. "Gerçekten yapmalısın, Storee. O iyi bir adam."

"Ne teklifi bu?" Tanya ağzından köpükler saçarak sorar.

Kringle hakkında şöyle bir şey var. Diğer tüm küçük kasabalar gibi birbirimizin işine karışmayı seviyoruz, ancak Noel'i yıl boyunca kutladığımız ve herkes her zaman neşeli olduğu, sürekli Lovemark filmleri izlediği için, tatillerde aşka karşı bir tutkuları var. Olası her türlü ilişkiyi bilmek istiyorlar.

Tıpkı Bob Krampus'un ho-ho-ho dediğini duymak için yaşadıkları gibi bunun için yaşıyorlar.

Kalplerinin arzuladığı şey bir tatil romantizmi ve ben de bunu sağlayacağım. Eğer bir şey varsa, özlem duyan adam her zaman seyircinin kalbini kazanır.

Tanya'ya gülümsüyorum. "Storee'yi bir randevuya götürmeyi çok isterdim ama o benden uzak duruyor."

"Randevu mu?" Tanya eliyle göğsünü tutarak mırıldanıyor. "Oh, Storee, ne oldu?"

"Şimdi, şimdi, onu suçlamayın," diyorum. "Ne de olsa sevgili Cindy'mizle ilgileniyor. Öncelikleri var. Ben sadece

bencil olmak."

Storee'den gelen buharı hissedebiliyorum. Benden memnun olmadığını anlamak için ona bakmama bile gerek yok. Dediğim gibi, bu kasabada nasıl çalışacağımı biliyorum. Tanya'nın Martha ve Mae'yle konuşacağına şüphe yok - onlarla çok iyi arkadaş - onlar da Sherry Conrad'la konuşacak ve hepsi de Kaliforniyalı kız Storee'nin bu küçük kasaba çocuğuna bir şans vermesini dileyecek ve umacak.

Akıllıca, biliyorum.

"On yılı aşkın bir süredir içinde barındırdığı aşkı sonunda paraya çeviren bencil bir adam," diyor Max, bir adama yardım ederken.

"Ah canım, sana baskı yapmak istemem ama on yılı aşkın bir süre mi?" Tanya Storee'ye sorar. "On yıldan fazla olduğuna inanamıyorum."

Rahatça omuz silkiyorum ve Tanya'yla konuşurken bile gözlerimi Storee'dan ayırmıyorum. "Storee ve ailesinin Cindy'yi ziyarete geleceğini bildiğim için Noel'i hep iple çekerdim. Çitlerin üzerinden onu izler, bana onunla konuşma şansı vermesini umardım. Verirdi de ama asla romantik bir şey olmazdı. Ama onunla geçirdiğim o anları seviyordum. Ve istediğim gibi elini tutmak yerine, onu uzaktan izler ve bir daha şansım olup olmayacağını merak ederdim. Ve on yıl boyunca geri dönmeyince onu kaybettiğimi düşündüm... şimdi burada olduğuna göre, bunu belli ediyorum."

Şimdi, garip olan şey şu. Tüm dürüstlüğümlle bunların hepsinin yalan olduğunu söyleyemem. Storee gittiğinde hissettiğim acı hakkında düşündükçe, bunların bir kısmının doğru olduğunu daha iyi anladım. Beni bu kadar incitmesinin tek nedeni ona karşı bir şeyler hissediyor olmamdı. Evet, onun gidişi ailemin yıkıcı kaybıyla aynı zamana denk geldi. Ama şehre döndüğünden beri pek çok duygum su yüzüne çıktı. Gençliğimde verandada yanımda oturan küçük kıvrıl saçlı kıza vurulmuştum. Yetişkin ben...şey, henüz bu konuya girmek istediğimden emin değilim.

Tanya omzuna bir bulaşık havlusu atarken, "Aman Tanrım, kalbim buna dayanamıyor," diyor. "Storee, sen

Cole'un şehirdeki en uygun bekar olduğunu fark ettin, değil mi?"

Storee cevap vermeden önce, "Bilmiyorum. Max benimle yarışıyor."

Max daha uzun durur. "Bence kadınlar Cole'un üzerindeki ren geyiği kokusunu daha çok seviyor. Feromonlar yüzünden."

Ne?

Ew. Bu hiç mantıklı değil ve aslında biraz iğrenç.

Tanya'nın kaşları birbirine çarpıyor, şüphesiz ben "Sorun değil, Storee'un sonsuza kadar burada kalmayacağını biliyorum. Burada kalışı sadece geçici." İç çekiyorum. "Ama en azından bir şans vermemek çok zor, anlıyor musun? Ve Tanya, Kringle-ee olarak çok iyi bir iş çıkarıyor, değil mi? Judy Garland rolündeki performansını takip etmek çok zordu. Gördünüz mü bilmiyorum ama gözlerimdeki yaşları silmek zorunda kaldım."

Çok mu abartıyorum? Tabii ki, ama sadece izle... Tanya bunu yiyip bitirecek.

"Biliyor musun," diyor Tanya, "aslında sahneye çıkarken gözlerinde duygu gördüğümü sanmıştım. Etrafında uçuşan havanın serinliğinden olduğunu düşündüm ama Storee'yi izlediğim için miydi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "O... o orada nefes kesiciydi."

Storee tüm bu süre boyunca sessiz kaldı, gözleri bana kilitlenmişti, muhtemelen gözbebekleriyle beni öldürmeye çalışıyordu. Açıkçası, henüz kafamı havaya uçurmadı, ama bu denemediği için olmadı.

"Nefes kesiciydi. Teyzen için çok güzel bir övgü," diyor Tanya Storee'ye.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Storee. "Onun için bu kadar anlamlı bir şey yapmak benim için bir onurdu." Oof, bakın şimdi kim daha sert konuşuyor.

Tanya ikimizin arasına bakıyor, elleri göğsünün önünde kenetlenirken gözlerinde kalpler oluşuyor. "Siz ikiniz birlikte çok tatlı olurdunuz ve daha önce hiç iki Kringle-ee birbirine aşık olmamıştı. Kasabada kopacak yaygarayı hayal edin; iki yıldız aşık, birbirlerini destekliyorlar.

ve Noel Kringle'ı seçilme çabalarında birbirlerine yardım ediyorlar. Biri Lovemark'ı arasın. Sanırım aramızda bir hikaye var."

Kıkırdayarak bir dirseğimi tezgâha dayıyorum. "Bir sır öğrenmek ister misin, Tanya?"

"Her zaman," diye yanıtlıyor, o da eğilerek.

"Storee'ye bunu henüz söylemedim çünkü üzüleceğini biliyorum ama ışık gösterimde tellerimden birinin koptuğunu duydun mu?"

Tanya yüzünü buruştururken Storee ayaklarının üzerinde kayıyor ve ne söyleyebileceğim konusunda endişeli görünüyor. "Bunu duydum," diyor Tanya.

"Bunu bilerek yaptık," diye cevap veriyorum. Tanya doğruldu. "Öyle mi yaptınız?"

Başımı salladım. "Değil mi, Max?"

"Ah... evet..." diyor yavaşça, nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışarak.

"Storee'nin sergileri konusunda endişelendiğini biliyordum ve Taran'ın çizgilerle harika bir iş çıkarmasına rağmen, şehirdeki en hassas ışıklar"-Taran'ın takdirle başını salladığını görüyorum-"yaratıcılıktan yoksun olduklarını gördüm. Storee'nin ne kadar bilinçli olduğunu gördüm ve kendini daha iyi hissetmesini ve yalnız hissetmemesini istedim, bu yüzden Paula ve Peach gelmeden hemen önce ışık dizimdeki ampullerden birini çektim."

"Yapmadın," diye soluk soluğa kalır Tanya.

Başımı sallıyorum, dudaklarımı birbirine bastırarak ayağa kalkıyorum. "Ben yaptım. Tek başına sonuncu olmasını hazmedemedim, bu yüzden daha iyi hissetmesini sağlamak için kendi ışık gösterimi sabote ettim."

Umutsuzca alevlenen burun deliklerini bastırmaya alışan Storee'ye bakıyorum. Başını yana doğru eğiyor. "ok tatlısın Cole."

"Tatlı mı?" Tanya diyor ki. "Bu tatlıdan da öte. Bu... aman Tanrım, bu Cole'un beyaz şövalye gibi at sürmesi." Tanya kendini yelpazeler. "Storee, lütfen ona bir şans ver. Lütfen."

"Sorun değil, Tanya. Ona baskı yapma, istemediğini biliyorum-"

Storee gülümseyerek, "Biriyle çıkmayı çok isterim," diyor.

yüz.

Ne?

Onu doğru mu duydum?

"Gerçekten mi?" Tanya ellerini birbirine kenetler. "Yapar mıydın?"

Storee'ye bakıyorum, o başını sallayınca ağzım kuruyor. "Tabii ki. O cesur gösteriden sonra Cole'la nasıl çıkmayabilirim ki? Herhangi bir söz vermiyorum ama en azından ona bir şans vermeliyim."

Tamam, aslında ona çıkma teklif etmiyordum, o yüzden bu biraz garip oldu.

"Yapmalısın," diyor Tanya. "Peki bu geceye ne dersin? Bu gece mükemmel bir gece olur."

"Bu gece neden mükemmel olsun ki?" İçime korku dolmaya başlarken Storee soruyor.

Kahretsin, bu geceyi tamamen unutmuşum...

"Bu gece Aşk Tanrısı Noel kutlamamız var."

Evet, geri tepiyor, hem de çok fena.

"Oh, bu yeni bir şey mi?" Storee soruyor. "Daha önce duyduğumu sanmıyorum."

"Birkaç yıl önce kasaba, çiftlerin Kringle sokaklarında çocuksuz bir akşam geçirerek sezonun tüm büyüünün tadını çıkardıkları bir randevu gecesi düzenleme fikrini ortaya attı. Martha ve Mae tüm şenliklerin başında. Söylentilere göre kasabaya en az bir düzine daha gizli ökseotu yaprağı eklediler."

Tanrım.

Boynumu çekiştiriyorum. "Storee üzerinde baskı kurmak istemiyorum. En iyisi biz-"

"Hayır, bu gece mükemmel." Storee bana gülümsüyor.

"Kulağa büyülü geliyor."

Tanya aramıza bakarken ellerini çırpıyor. "Hanımlara söylemek için sabırsızlanıyorum."

Harika.

Bak şimdi kendini neye bulaştırdın.

STOREE

Yatak odamın aynasında rujumu tazelerken Taran, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor, Samantha beni sürekli yargılıyor. En azından ruj sürebilecek kadar büyüğüm Samantha.

"Neden olmasın?" Dudaklarımı birbirine vururken soruyorum. "Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Tanya'nın bu hafta sonu yargıç olduğunu biliyor ve benim kötü adam olduğumu, çok sevilen ama genellikle huysuz olan Cole Black'le çıkmadığımı göstermek istedi. Bunu yanına bırakmayacağım."

"Evet, ama bu... bu farklı. Halkın içine çıkıyorsun, bir randevuya gidiyorsun, bir aşk festivali sırasında. Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gerçekten başka seçeneğim yok, Taran." Yüzümü ona dönüyorum. "Bu yarışmada geldiğimiz nokta bu ve o ışık gösterisinden kendine pay çıkardıktan sonra, bir kez daha iyi adam gibi görünerek, onun seviyesine çıkmak zorundayım. Eğer bu Cole'la çıkıyormuş gibi yapacağım bir geceye katlanmam anlamına geliyorsa, o zaman bunu yaparım." Cindy Teyze için. Son kaç gündür katlandığım her şey Cindy Teyze içindi. Tanya'nın dükkanından çıktığımdan beri bu benim mantram haline geldi. Hepsi Cindy Teyze için.

"Herkesi kandırmaya çalışmadan bu işi kazanabileceğimizi düşünmüyor musunuz?"

Uzun kahverengi botlarımı kot pantolonumun üzerine geçirirken "Hayır," diyorum. Bu gece donarak öleceğim ama bir Noel Hikâyesi'ndeki Randy gibi giyinip kuşanarak bir randevuya çıkmam mümkün değil. "Başından beri adil oynasaydık, Cindy Teyze'nin yüzünü ilk seferinde bir deri bir kemik kalacak şekilde pudralamazdın."

Taran omuz silkiyor. "O kolaydı. Bu senin düşmanla randevuya çıkman."

Diğer botumu giymeyi bitirirken "Sahte randevu," diye düzeltiyorum onu.

"Ama öyle mi?" diye soruyor. Pantolonumu düzeltirken ona bakıyorum. "Çünkü orada... bilirsin işte... bir özlem olduğunu biliyorum."

"Aman Tanrım, Taran," diyorum. "Hiç özlem duymadım."

"Küçükken onun ne kadar sevimli olduğunu söyledin."

"Evet, çünkü o çekici bir adam, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Yakışıklı olabilir ama yine de çirkin bir kişiliğe sahip olabilir."

"Emin misin? Çünkü bu sabah Cindy Teyze ile konuşuyordum ve şu anda üçüncü sırada olduğumuz için endişeliydi ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Dikkatinin dağılmasını istemiyorum."

"Öncelikle, sizin ışık gösteriniz sayesinde üçüncü sıradayız ve Cole'un şu anda bizden kilometrelerce önde olmamasının tek nedeni, onun ışık gösterisini sabote ederken neredeyse beyin sarsıntısı geçirecek olmam. O yüzden üçüncü olduğumuz için sevinmeliyiz. Cole'la sahte bir randevuya çıkmak sadece bu kasabadaki itibarımızı artıracak ve buna ihtiyacımız var. O yüzden neden benim için endişelenmeyi bırakıp kendi ışık gösterin ve final değerlendirmesinden önce onu nasıl geliştirebileceğin konusunda endişelenmeye başlamıyorsun?"

Odamdan çıkıp merdivenlerden iniyorum, Taran da hemen arkamdan geliyor. "Görüntüyü güzelleştirmek için yapabileceğim daha fazla bir şey olduğunu sanmıyorum." Son basamakta duraklıyorum ve ona doğru dönüyorum.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Eğer jüri sadeliği takdir edemiyorsa, bu onların suçu."

Şakaklarımı ovuşturuyorum ve sakın kalmaya çalışarak şöyle diyorum: "Taran, üçüncü sırada olmamızın nedeni ışıklar. Çok sıkıcılar. Daha fazlasına ihtiyacımız var. Tanrı aşkına, eve daha fazla ışık koyun. Kendin söyledin, Cindy teyze endişeleniyor. Cole ile lanet olası bir randevuya çıkıyorum. En azından buralarda biraz ağırlığını koyabilir ve daha fazla ışık ekleyebilirsin."

"Sahte
randevu."

"Ha?"

"Az önce randevu dedin. Bu sahte bir randevu değil mi?"

Burnumun kenarını sıkıyorum ve beşe kadar
sayıyorum. "Bunun sahte olduğunu hatırlamanı
istiyorum," diye ekliyor Taran.

"Güven bana, bu randevuda gerçek olan hiçbir şey
olmayacak. Tek bir şey bile. Ne kadar çabuk bitirirsem o
kadar iyi. Şimdi izin verirseniz, Cole beni almaya geldiğinde
hırlamadığımdan emin olmak için aynada gülümseme
alıştırması yapmam gerekiyor."

Taran'ın yanından geçip tuvalete gidiyorum.

Bunun sahte bir randevu olduğunu unutma... Sanki
unutabilirmişim gibi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

COLE

Randevudan bir dakika önceydi ve evin her yerinde tek bir kelime bile edilmedi, bluzundan söz edilmedi.

Sahte bir randevuya çıkmayı hiç planlamadığı yan komşusu için hazır ve nazır otururken ürkütücü bir sakinlik çöktü.

Sadece bir geceydi, o kadar. Daha fazlası için söz verilmemişti. Peki neden kapı çalındığında kelebekler uçuşmaya başladı?

CEKETİMİ AYARLIYORUM, kapıyı birinin açmasını beklerken sinirlerim tepeme çıkıyor.

Ne giyeceğime karar vermem yaklaşık yarım saatimi aldı ve bu gergin olduğum için değil, Max kulağımda cıvıldadığı, gece için stilistim olmaya çalıştığı ve yeterince şık bir şey giydiğimi düşünene kadar beni tekrar tekrar değiştirdiği içindi... ki bu da denediğim ilk kıyafet oldu.

Sonra saçım hakkında aşırıya kaçtı.

Deodorantım ve kokusunun kolonyamla uyuşup uyuşmadığı hakkında - uyuşmuyor.

Ve eğer kot pantolonum kahverengi botlarımın üstüne katlanmalıysa, öyle.

Ayrılmadan önce bana moral konuşması yaptı, aşık olmamamı, görevi unutmamamı ve Storee'yi şehirde dolaştırırken çekici bir orospu çocuğu gibi görünmemi söyledi. Moral konuşmasını kuşağımı üzerime örterek tamamladı ve ardından kıcıma bir şaplak atarak takım için bir tane almamı söyleyerek beni yoluma gönderdi.

Ben yokken onun işi ne? Meyveli kek yapma pratiği.

Neden ben ondan daha fazla yük çekiyormuşum gibi bir his var içimde?

Elbette bu benim hatam, kendimi bu karmaşanın içine ben soktum ama Storee'nin bir randevuyu kabul edeceğini düşünmemiştim. Onunla dalga geçip paçayı kurtaracak, Tanya'nın sempatisini kazanacak ama kendimi şu anki gibi bir duruma sokmayacaktım. Ne yazık ki Storee hızlı davrandı ve beni kendi sözlerimi yemeye zorladı.

Dürüst olmak gerekirse, bir fincan sıcak elma şarabıyla tanıdık evimde sıkışıp kalmayı tercih ederim. Sadece bu yarışmaya hazırlanmakla kalmıyorum, aynı zamanda sezon nedeniyle çiftlikteki günler de uzuyor. Tüm ren geyiği gösterilerine, yemlemelere ve ahır temizliklerine hala ayak uyduruyorum, ancak kaslarım yorgun ve bu saçma kuşağı takarken çok fazla gülümsemek zorunda kaldım.

Yüzüm gülümsemeye alışık değil.

Kışiliğim bu kadar neşeli olmaya alışık değil.

Ve benim zihniyetim, bir yarışmada öne geçmek için biriyle çıkıyormuş gibi yapmaya alışık değil.

Kapı açıldı ve vay canına. Storee, gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde bir gülümseme olmamasına rağmen çok güzel görünüyor.

Başında kışlık bir şapka var ama uzun kızıl saçları şapkanın altından kıvrılmış ve omuzlarına dökülüyor. Bir kot pantolon, uzun kahverengi botlar ve onun için yeterince sıcak olmayacak gibi görünen bir ceket giymiş, ama neyse ki onun için - çünkü daha az umursayamazdım - gece boyunca Kringle sokaklarında ısıtıcılar olacak.

"Kahretsin," diyor selamlarken. "Taran, kuşağıma ihtiyacım var."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum ellerimi ceplerime sokarak.

Taran arkasından yaklaşıp Storee'ye kuşağını uzatıyor ve önce bana sonra da Storee'ye bakıyor. "Birbirinizi öldürmeyin ve ne konuştuğumuzu unutmayın."

"Biliyorum," diyor Storee sinirli bir ses tonuyla.

"Hatırlıyorsun

konuştuklarımız hakkında." Evi işaret ediyor. "Işıklar, Taran. Daha fazla işık."

Kıkırdamak istemiyorum ama elimde değil çünkü evet, daha fazla işığa ihtiyaçları var. Çok daha fazla işığa.

Storee evden çıkarken, "İşkencemi komik bulmana sevindim," diyor. Tam kapıyı kapatacakken Cindy sesleniyor.

"Storee, gidiyor musun?"

Teyzesi yaklaşırken yüzündeki kızgınlığın azaldığını görüyorum.

"Öyleyim," diyor Storee sevgi dolu bir ses tonuyla. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Cindy girişe doğru adım atıyor ve Storee'un yanından bana bakıyor. Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Cole, çok yakışıklı görünüyorsun."

İşte size Cindy; iki evimiz arasındaki tüm düşmanlığa rağmen, her zaman olduğu gibi aradaki uçurumu kapatmanın ve nazik olmanın bir yolunu bulabiliyor.

"Teşekkür ederim, Cindy."

Sonra Storee'yi bir aşağı bir yukarı süzer. "Yeğenime iltifat mı ettin?"

Storee'ye bakmadan önce burun deliklerimin açıldığını hissediyorum. "Güzeli görünüyorsun." Bunu söylemek acı verici, çünkü buna inanıyor olsam da, Storee'nin ona karşı olumlu hisler beslediğimi düşünmesini sağlamak isteyeceğim son şey.

Cindy, Storee'ye dirsek atar. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Storee bana doğru baktı. "Kotun temiz."

"Storee," diye azarlıyor Cindy.

"Ne? Onlar." Storee kot pantolonumu işaret ediyor. "Bu söylediğin güzel bir şey."

"Hadi şu işi bitirelim," diyorum kenara çekilip onun da bana katılması için yer açarken.

"Biliyor musun," diyor Cindy yürütecini sıkıca kavrarken, "bir zamanlar ikiniz iyi anlaşıyordunuz. Belki bu gece o eski duyguları yeniden yaşayabilirsiniz."

"Hayır," diyor Taran, araya girerek. "Düşman olarak kalmaları gerekiyor, Cindy Teyze. Sonuçta bu bir yarışma. Onun tarafından gafil avlanmayacağız." Storee'ye bakıyor. "Gardını yüksek tut."

Storee, "O konuda bir sorun yok," diyor.

Cindy iç geçiriyor ama başka bir şey söylemiyor, ben de zar zor aydınlatılmış verandaya yöneliyorum, Storee da bana katılıyor. "İyi geceler, Cindy."

"Sen de Cole. Ve en azından yeğenime karşı nazik olmaya çalış."

"Elbette," diyorum, içimden gelmese de.

Kapıyı kapattıklarında, Storee ve ben kaldırımdan kasabaya doğru ilerliyoruz, ikimizin arasına sessizlik giriyor. Şaşırmadım - birbirimize söyleyecek neyimiz var ki?

Önemli bir şey yok.

Uzun ve derin bir sohbetin başlangıcını oluşturacak hiçbir şey.

Birbirimize bağırıp çağırmamıza neden olmayacak bir şey.

Rekabeti bir an için kenara iterek, birbirimizle yolumuzu kaybettiğimiz için, on yıl önce ben incindiğimde ve o incindiğinde ve birbirimizi görmek için kendi kalp ağrımızın ötesini tam olarak göremediğimizde o bir geceyi paylaştığımız için üzgünüm. Eskiden arkadaştık. O benim yılda bir kez Kringletown'a güneş ışığı ve canlılıkla gelen temiz hava soluğumdu. Evet, soğuktan şikâyet ederdi ama bu olağan bir durumdu ve ben de bundan hoşlanıyordum. Sessiz ruhuma aydınlık ve umut getirdi. Sevdiğim bir dostluktu. Ve yine de, biz düşmanız. Ama şu anda, farklı bir şey hayal edemiyorum.

Bu yüzden kaldırımdan aşağıya, Krampus Court'a doğru ilerlerken sessiz kalmaya devam ediyoruz, burada önünden geçtiğimiz ilk mağaza sağdaki Frank 'n' Scents.

"Peki plan nedir?" Storee sonunda söylüyor. "Çünkü aklımda bir plan olmadan seninle sokaklarda dolaşmak istemiyorum. İnsanların bizi görmesine ihtiyacımız var, sonra gidebiliriz

ev."

"Çok romantik," diyorum ve başını kaldırıp bana bakmasına neden oluyorum.

"Bizi bu belaya bulaştıran sensin, dolayısıyla bir plan yapması gereken de sensin."

"Randevuya evet demek zorunda değildin."

"Sahte randevu," diyor. "Ve başka seçeneğim yoktu. Kasabanın altın çocuğunu geri çeviren bir pislik gibi görünmek istemedim."

"Aww." Elimi göğsüme bastırıyorum. "Beni altın çocuk olarak mı görüyorsun?"

"Lütfen, Tanrı aşkına, bu gece sabrımı sinama Cole. Zaten bacaklarımı hissedemiyorum."

Kot pantolonuna bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Kar kıyafetini giymediğine şaşırdım. Benden ekstra bir savunma seviyesi ekleyebilirdi."

"Savunma mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Beni... soymayı mı planlıyorsun?"

"Tanrım, hayır," diyorum. "Öyle demek istemedim. Demek istediğim... bana yakın olmaktan... biliyor musun, boş ver." Hırdavatçının önünden geçip olmak istediğim yere doğru yürüyoruz... Prancer's Libations'a.

"Bar mı? Gerçekten mi? Beni oraya mı götürüyorsun? Bunun için gerçekten sarhoş olman mı gerekiyor?"

Ona bakıyorum. "Sıcak elma şarabı servis ediyorlar. En sevdiğim şeydir ve seni sıcak tutmak için iyi bir başlangıç olabileceğini düşündüm, böylece bu saçmalığı sergileyerek geceyi atlatabiliriz."

"Oh," diyor, görünürde esprili bir geri dönüş yok.

Prancer's Libations'ın kapısını açıyorum ve önce onun girmesine izin veriyorum.

Thachary barda birkaç çifte hizmet verirken, odanın geri kalanı dolu, ziyaretçiler ve kasabalılar etrafta dolaşüyor, Noel müziğinin ve etrafa dağıtılan ücretsiz mezelerin tadını çıkarıyor.

Cupid Christmas'a hiç katılmamış olsam da, ilişkisi olan herkes için iyi bir fikir olduğunu kabul etmeliyim.

Kasabaya yaşı kalabalığa odaklanma fırsatı verir, daha fazla iş getirir ve seven çiftler için unutulmaz bir an yaratır.

Bu da bana jürinin kalbini kazanma fırsatı veriyor.

Bara doğru yürüyorum ve göz göze geldiğimizde Thachary'ye başımı sallıyorum. Storee yanıma yanaşır ve bana doğru dönerken kolunu barın üzerine koyuyor.

"Vay canına, burası tıka basa dolu," diyor tam o sırada başka bir çift gelip Storee'un yanına yerleşiyor ve benim kişisel alanıma girmesine neden oluyor.

"Rahatlıyor musun?" Ona soruyorum.

"Hayır," diyor, kaşları aşağıya doğru iniyor.

"Ah, bana bakarken kaşlarını çatmak istemeyebilirsin," diyorum. "Her yerde bizi izleyen gözler var." Uzanıp saçından bir tutam alıyorum ve parmağımla döndürüyorum. "Tabii insanların, şehir dışından gelen birinin kalbini kazanma şansı olmayan umutsuz bir romantik olduğuma inanmasını istemiyorsan? Eğer durum buysa, kaşlarını çatmaya devam et çünkü sempati duymak hoşuma gider."

Şimdi gülümseyerek, "Ne kadar zavallı olduğunun farkındasın, değil mi?" diyor.

"Acınası mı... yoksa inanılmaz derecede zeki mi?"

Thachary yanıma geldiğinde "Zavallı," diye cevap veriyor. "Hey, ikinizi bir arada görmek çok komik," diyor elini silerken.

Ellerini bir bar havlusuna koymuş.

Kolumu Storee'nin omuzlarına doladım ve onu göğsüme yaklaştırdım. "Şansımı denedim ve ona çıkma teklif ettim. Bir şekilde evet demesini sağladım."

Storee'un iç göz yuvarlamasını duyabiliyorum.

Thachary ikimizin arasına bakıyor ve gülümsüyor. "Biliyor musun, ikiniz arasında olası bir aşk hakkında bazı söylentiler duydum. Frank, Tanya'dan bir şeyler duyduğunu söyledi ama ben inanmadım. Sanırım yanlışmışım. İkiniz adına sevindim."

"Teşekkürler," diyorum, "ama sadece bir randevu, nerede olduğundan emin değilim."

bu geceden sonra gidecek."

"Senin hakkında bildiğim bir şey varsa o da kolay kolay pes etmeyeceğin." Sırıttıyor. "Sıcak elma şarabı?"

"İki tane kaldı," diyorum Storee'yi sıkıştırarak. "Nehir kenarında yürüyüşe çıkacağım."

Thachary göz kırpmıyor. "Akıllıca bir seçim dostum. Frank bana bu sabah oradaki ışıkları bu geceye yetiştirdiklerini söyledi."

İki tane hazır bardak alıyor ve sonra sıcak elma şarabı yaptıkları büyük bir su ısıtıcısına doğru ilerliyor ve her birimize birer bardak doldurmaya başlıyor.

"Cesedimi nehir kenarına mı gömeceksiniz?" Storee alt tonda soruyor.

"Bunu düşündüm," diyorum. "Ama ortalık aydınlanmışken, senden kurtulmaya çalışırken ağzımı sıkı tutamam."

"Ah, yani B planı işliyor mu?"

Thachary fincanlarımızı doldurup bize getirirken, "Evet, sıcak elma şarabını zehirlmek," diyorum.

"Hesabına mı yazayım?" diye soruyor. "Evet," dedim. "Sağ ol, dostum."

"Her zaman ve iyi şanslar." Göz kırpmıyor ve sonra başka bir çifte yardım etmeyi teklif ediyor. Storee'ye fincanını uzatıyorum ama o sadece bakıyor.

"Tanrı aşkına, onu zehirlemedim."

"Asla çok emin olamazsın," diyor.

"Sadece al."

Biraz daha dikkatli baktıktan sonra nihayet bardağı benden alıyor ama içmiyor.

"Bunu içmediğine pişman olacaksın," diyorum bir yudum alırken. Ilık, baharatlı elma şarabı önce dilimin üzerinde, sonra da boğazımdan aşağı akıyor. Hala bir yudum almadığında, bardakları onunla değiştiriyorum. "İşte, artık zehirli olmadığını biliyorsun."

"Dudakların ağzındayken bundan içmemi mi bekliyorsun?"

"Gerçekten o kadar iğrenç olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Cevap vermeyince gözlerimi deviriyorum, iki bardağı da bardağın üzerine koyuyorum, kapaklarını değiştiriyorum ve sonra ona "zehirlenmemiş" olanı geri

veriyorum.

Fincan. "İşte, mutlu musun?"

"Göreceğiz bakalım. Eğer devrilirsem, Taran sen olduğunu bilir." Bardağı dudaklarına götürüyor, üflüyor ve sonra yudumluyor. İçkisine bakmadan önce gözlerinin parlamışını izliyorum.

"İyi, değil mi? Yalan bile söyleyemiyorsun. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum."

Bir yudum daha alıyor ve başını sallıyor. "Size iltifat etmiyorum çünkü bunu hak etmiyorsunuz ama evet, bu çok iyi."

"Randevumuza bir patlama ile başlayabildiğime sevindim." İfadesi düzleşiyor. "Sahte randevu."

"Noel ruhunu hissetmesi gereken biri için biraz tuzlu. Sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum, Whoville'e bakan Grinch gibi davranması gereken biri için oldukça canlısın... sence de öyle değil mi?"

"Belki de senin varlığın kalbimi iki beden büyütmüştür?" Sırıtarak söylüyorum.

"Ya da belki de seni çekici bir pislik gibi davranmaya iten egodur."

"Hmm, asla bilemeyebiliriz," diyorum barın kapısına doğru yönelirken. Omzumun üzerinden baktığımda, "Geliyor musun?" diye soruyorum.

Oflayıp pufluyor ve sonra bana katılıyor. Kapıdan çıkmadan önce ona dönüp fısıldıyorum: "Çok heyecanlı görünme, insanların benimle gerçekten eğlendiğini düşünmelerini istemeyiz."

"Değilim," diye kestirip atıyor.

"Çünkü henüz iyi kısmına gelmedik."

STOREE

Birkaç şey.

Cole Black yakışıklı.

Şunu açıklığa kavuşturalım, tamam mı? Yakışıklı bir adam, bunu tartışmak yok, inkar etmek yok. Eğer onun yüzünü, çekici bir insan olup olmadığını söyleyen bir tür yüz tanıma cihazına koyarsanız, son derece yüksek bir puan alır.

İkincisi, güzel kokuyor. Onun hakkında bu kadar güzel şeyler söylemek bana acı veriyor elbette ama bu doğru. Bir yabancı onu koklar ve kokusundan memnun kalırdı. Ne yazık ki bu gece kendini böyle tanıttı.

Üçüncüsü, ukala bir pislik. Bunu beklemiyordum. Kasabada herkesin sevdiği ve doyamadığı iyi bir adam gibi dolaşıyor çünkü o hiç ayrılmayan ve bunun yerine yaşlı kadınlar için ışıklar asan memleket çocuğu. Ama Cole'un bu tarafı, yani rekabetçi tarafı, kazanmak için her şeyi, ama her şeyi yapar - kolunu omzuma atıp sokaklarda benimle birlikte yürümek de buna dâhildir.

Ve o da bu konuda iki kez düşünmüyor gibi görünüyor. O rahat.

Onun elementinde.

Ben burada, kasabada insanların yanından geçerken gülümsemeye çalışarak, onlara Mutlu Noeller dilerken ve aynı anda elma şarabımı yudumlarken.

Kringle'a büyük teyzesine bakmaya yardım etmek için gelen bir kız için çok fazla.

Bunun için kaydolmadım ama yine de buradayım, zar zor katlanabildiğim bir adamla sahte bir tutkunun sancıları içindeyim, yaptığınız her küçük hareketi izlemekten hoşlanan bir kasabada.

"Mutlu Noeller," diyor Cole bankta oturan bir çifte.

"Mutlu Noeller," diye karşılık veriyorlar. Ben de başımı sallayarak "İyi Noeller" diyorum.

Süsleme Parkı'na doğru ilerlerken, "Bu bana çok sert geldi," diyor.

"'Mutlu Noeller' dediğinizde, kelimeleri çıkarmaya çalışırken ağzınızda bilyeler varmış gibi ses çıkarıyorsunuz," diye cevap veriyorum.

"Gerçekten mi? Ben de bu işte iyiye gittiğimi sanıyordum." Yer değiştiriyor ama kolunu omuzlarıma sıkıca bağlı tutuyor.

"Biliyorsun, beni kendine yakın tutmaya devam etmek zorunda değilsin. Kaçmayacağım."

"Hepsi göstermelik ama elini tutmamı tercih edersen o da olur."

"Uh...hayır," diyorum.

"O zaman kol örtüsü olsun."

"Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" diye soruyorum. "Rahatsız olmuyor musun?"

"Evet, Şeytan'ın metresiyle sahte bir şekilde çıkmak beni biraz sıkıntıya soktu, ancak endişeyi bir kenara bırakıp önemli olana odaklanabiliyorum - kasabayı bu sezon Noel Kringle'ı kazanması gereken kişinin ben olduğuma ikna etmek." Daha düşük bir tonda, "Ve puan sıralamasına bakılırsa, bu yönde ilerliyorum gibi görünüyor" diyor.

"Aman Tanrım, iki puan öndesiniz. Büyük olay."

"Senden iki puan daha fazla," diyor.

"Tanrım, çok sinir bozucusun." Omuz silkmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor, çünkü binlerce parıldayan ışıkla aydınlatılmış gibi görünen köprüye doğru ilerliyoruz. Ve bu ışıklar nehir kenarına dikilmiş bir kemere çıkıyor. Gerçek bir çift olsaydık, arka planda Noel müziği, yerde ve dağın yamacında kar ve nehrin yarı donmuş buzunun altındaki suyun gıcirtısı ile bunun şimdiye kadarki en şirin, en romantik yürüyüş olduğunu düşünürdüm.

Ama Cole'la birlikte olduğumdan beri, bunu sıradan, cansız, kasabada ün kazanmaya çalışan sıkıcı bir girişim olarak görüyorum.

"Bütün bunları senin başlattığını biliyorsun, değil mi? Teyzeni piyon olarak kullanmasaydın ya da ışık gösterimi sabote etmeye çalışmasaydın, burada olmazdık. Ama bunu bir sonraki seviyeye taşımak zorundaydın. Ben sadece senin enerjinle eşleşiyorum."

"Bana aşıkmiş gibi davranarak mı? Oh bekle..." Gülümsüyorum. "I

Yani, yıllar önceki bir aşkı diriltmek."

Alay ediyor. "Max'in söylediği her şeye inanamazsın."

"Muhtemelen değil, ama buna inanıyorum." Köprüyü geçerken başımı kaldırıp ona bakıyorum. Yukarıdan gelen ışıklar, sakalının altında zar zor gizlenen keskin çene çizgisini vurguluyor. "Gençliğimize dönecek olursak, sen her zaman benimle birlikte Mür-kantile gelirdin. Ben dışarıdayken sen de tesadüfen dışarıdaydın, bu yüzden sanırım orada bir ezilme vardı. Asıl soru, neden bu konuda hiçbir şey yapmadın?"

"Çünkü senden bir koku aldım ve dedim ki, hayır, bu pis kokuya katlanamam," diye hemen cevap veriyor.

"Bu yüzden bu gece tepemde dolanıyorsun," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Biliyor musun, bu konuyu açtığına sevindim, çünkü benim açımdan cesur bir çaba oldu."

"Sen hiç ciddi oldun mu?"

"Evet," diyor üstümüzde yükselen parlayan tünelin altına doğru ilerlerken. "Seninle... hayır."

"Peki neden?"

"Zamanımı harcamaya değmez" diyor. Ouch.

Bunun acıtmaması gerektiğini biliyorum ama nedense acıtıyor. Birinin size zaman ayırmasına değmeyeceğinizin söylenmesi asla duymak isteyeceğiniz bir şey değildir. Ama neden? Nasıl görüldüğüm için mi onun zamanına değmiyorum? Nasıl davrandığım? Genel olarak kimim? Çok fazla soru, çok fazla düşünce.

"Ne kadar hoşsun," diyorum sonunda.

"Olmaya çalış," diye cevap veriyor ve sonra bizi durdurup kemerin altında duraklıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Işıkların tadını çıkarmana izin veriyorum." "Neden?"
Şüpheyle sordum.

"Çünkü evinizde neredeyse hiç yok - bazı fikirler toplamak, ilham almak isteyebileceğinizi düşündüm."

Ondan uzaklaşırken burun deliklerim alevleniyor. "Bütün gece beni kışkırtacak mısın?"

Elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Bunu yapacağımı düşünmüyordum, ama lanet olsun, sanırım sadece içimden çıkarıyorsun. Bununla başa çıkamaz mısın? Birbirimize sorular sormak, birbirimizi daha iyi tanımak ister misin? Gerçi bu gerçek bir randevuya girer ve sanırım bunun sahte olduğunu anladık."

"Bu çok sahte. Bununla ilgili her şey sahte. Milyon yıl geçse de seninle çıkmanın gerçek olmayacağını söylediğimde bana güven."

"Vay canına," diyor içkisinden bir yudum alırken. "Bunu yeterince duyamadım."

"Sakin incinmiş gibi davranmaya kalkma. Bütün gece yumruk attın."

"Kabul etmiyorum-"

"Mutlu Noeller!" Bob Krampus'un gürleyen sesi ikimizi de ürkütüyor.

"Mutlu Noeller," diyorum, Bay ve Bayan Claus kıyafetleriyle el ele bize doğru yürüyen Bob ve Sylvia'ya dönerek.

Cole bana bir adım daha yaklaşıırken, "Mutlu Noeller Noel Baba," diyor.

"Siz ikiniz Aşıklar Yolu'nda yürüyerek ne yapıyorsunuz?" Sylvia, Bob'un kolunu tutarken sorar.

"Aşıklar Yolu mu?" Soruyorum.

Cole, "Eros'un Noel gecesinde böyle derler," dedikten sonra Bob ve Sylvia'ya döner. "Storee'ye çıkma teklif ettim ve o da evet dedi." Cole uzanıp elimi avuçlarının içine aldı.

Avucunu benimkinin üzerinde tutuşu, nasırlı elinin tenimde bıraktığı his... bu... bu... sinir bozucu derecede rahatlatıcı. Doğru hissettiriyor.

Her zaman onun elini tutmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Yine de bunu aklımdan çıkarmam gerekiyor. Bu keşfetmek istediğim bir duygu değil.

"Bu yüzden onu güzel bir akşam için dışarı çıkarmak istedim, Prancer's'dan elma şarabıyla başlayıp, Aşıklar Yolu boyunca bir yürüyüş ve ardından tezgahlarda bir gezinti. Bir şeyler kapmayı umuyordum.

bratwurst."

Bob karnını sıvazlıyor. "Ben de bir sosıs aldım, bu gece oldukça lezzetli."

Sylvia gözlerinde yıldızlarla, "Oh, Santa, asıl noktayı kaçıırıyorsun, onlar... onlar çıkıyorlar," diyor.

"Sadece bir randevudaydım," diye açıklıyorum, daha fazla dedikodu yayılmasını istemediğimden. "İşlerin nasıl gittiğine bakıyorum."

Cole bana sırtıyor. "O hâlâ duygularını anlamaya çalışıyor, oysa ben ne istediğimi çok iyi biliyorum." Ve sonra beni çok şaşırtarak, birbirine bağlı ellerimizi kaldırıyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

Dudaklarının ılık, yumuşak baskısı koluma doğru bir ürperti gönderiyor.

Bob, "Umarım kalbinin iyiliği için bunları çabucak çözebilir," diyor ve sonra bana göz kırpmıyor. "İkinize de iyi geceler."

"Teşekkür ederim," diyor Cole.

"Evet, teşekkürler," diyorum onlar uzaklaşırken. Kulak misafiri olmadıklarında, "Bu da neydi böyle Cole? Şimdi benim kalp kırıcı bir fahişe olduğumu düşünecekler."

"Kimin umurunda," diyor. "Sanki burada yaşıyorsun da yüzünü kurtarmaya ihtiyacın varmış gibi."

"Hâlâ ziyaret ediyorum."

"Her on yılda bir," diye mırıldanıyor ve ışıklı kemerden aşağı doğru yürümeye devam ediyor.

"Neden bu konuda sesin bu kadar sert çıkıyor?"

"Bilmiyorum," diyor arkasını dönüp konuşmaya devam ederken geriye doğru yürürken. "Sadece gerçekten geri dönmene şaşırdım."

"Büyük teyzemin yardıma ihtiyacı vardı, ben de tabii ki geri geldim." "Üzgün olduğunu biliyorsun, değil mi? Martha bana bunun

Kringle yarışmasına katılmaya başlamasının nedenlerinden biri de Noel ruhunu yeniden hissetmek istemesiydi. Bunun büyük bir kısmı da senin ve Taran'ın onu ziyarete gelmemenizle ilgiliydi."

Cindy Teyze'nin kutlamalarını düşündükçe suçluluk duygusu beni tüketiyor.

Noel'de tek başına. Cole bunu beni kızdırmak için de söylüyor olabilir. Ama o haklı; hepimiz ziyaretleri bıraktık. Taran okulu ve stajıyla meşguldü, annem ve babamın tatil sezonunda ziyaret etmeleri gereken devremülkleri vardı ve ben... buraya son gelişimde olanlardan, herkesin önünde küçük düşürülmemden sonra gerçekten geri gelmek istemedim.

Ve bunun ne kadar yanlış olduğunu görüyorum.

"Bunu sana gerçekten söyledi mi, yoksa beni üzecek bir şeyler mi arıyorsun?"

"Her ne kadar anlaşıyor olsak da, sırf seni üzme için bir şey icat etmem. Umarım bunu biliyorsundur."

Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse bu noktada bir şey söyleyemem.

Sen farklısın Cole, hem de iyi anlamda değil."

"Evet, şey... sen de farklısın," diyor ve ardından Süs Parkı'na giden köprüye doğru ilerliyor.

COLE

Tanya, Martha ve Mae ile birlikte Süs Parkı'ndaki halı sahaya serpiştirilmiş banklardan birinde oturduğu yerden, "İşte geldiler," diye cıvıldıyor. "Birlikte çok sevimli görünüyorlar, değil mi hanımlar?"

"Öyle," diyor Martha. "Bu çiftleşmeyi onaylıyorum."

"Senin onayını beklediklerini sanmıyorum," diyor Mae. "Ama ben de aynı fikirdeyim."

"Teşekkür ederim," diyor Storee, göğsüne sarılırken beni şaşırtarak. Sadece birkaç dakika önce karşılaştığım soğuk dış görünüş göz önüne alındığında, bu tam bir tek seksen.

Maskaralığa devam ederek kolumu tekrar ona doluyorum. "Burada oldukça mutluyum."

"Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum," diyor Martha.

"Oh, bizim küçük

Cole, sonunda birini buluyor. Onun kalbini kırmasan iyi edersin, küçük hanım. Cole'a karşı çok korumacıyız, özellikle de ailesini kaybettiğinden beri."

Hay sikeyim. Birinin kediye çantadan çıkaracağını bilmeliydim.

Anonsla birlikte Storee'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissettim.

Bu işin benim için çok hızlı bir şekilde kötüye gittiğini görebiliyorum, bu yüzden Storee'nin sorularından veya tavukların daha fazla ifşaatından kaçınmak için Storee'nin elini elime aldım ve "Açlıktan ölüyoruz, bu yüzden ahırlara gideceğiz" dedim.

"Oh, ne kadar eğlenceli. Taze zencefilli kurabiye arabasının da orada olduğunu duydum," diyor Tanya. "Güzel bir tatlı olur."

Martha göz kırparak, "Tabii tatlı için başka bir şey planlamamışlarsa," diyor.

Bir kahkaha atıyorum ve onlara iyi geceler diliyorum. Storee da aynısını yapıyor ve sonra ahırlara doğru yola çıkıyoruz.

Chadwick's Candy Shop, Poinsettia Pizza ve Myrrh-cantile'in arkasında boş bir alan vardı ve bu alanın ekstra park alanına dönüştürülmesi gerekiyordu, ancak birkaç yıl önce kasaba park düzenlemelerimizi değerlendirdi ve daha fazla boş alana ihtiyacımız olmadığını fark etti. Bunun yerine, alanı asfaltladılar ve satıcı tezgahlarının yanı sıra yaklaşık yirmi metre havada dönen şeker kamışı salıncaklarını eklediler. Satışların ana restoran şeridinden çekilmemesi için izin verilen tek taze yiyecek sosis ve zencefilli çörek. Bunun dışında tezgahlar el sanatları ve reçel gibi el yapımı gıda maddeleriyle dolu.

"O arkadaki de neydi öyle?" Elini bırakıp Caroling Café ile Poinsettia Pizza arasındaki tezgâhlara giden geçide doğru yöneldiğimde Storee "Orada ne oldu?" diye soruyor.

"Birkaç yaşlı kadın dedikodu yapıyor," diyorum. "Hayır, ailen hakkında."

"Hiçbir şey."

Kolumu çekiştirerek beni olduğum yerde durdurdu. "Cole, cidden, aileni kaybetmişsin. Cindy Teyze geçen gün bundan

bahsetti ama sanırım... Bilmiyorum, sanırım tüm bu

Kringle kaosu, unutmuşum. Bu ne zaman oldu?"

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Bunun hakkında konuşmayacağız."

"Ama-"

"Aması yok," diyorum, sesim giderek sertleşiyor. "Biz arkadaş değiliz, bu yüzden ailem hakkında sorular sorarak arkadaşmışız gibi davranmaya alışma." Etrafıma bakınıyorum. "Hadi... hadi bu geceyi atlatalım."

STOREE

Cole'u susturmanın bir yolu varsa, o da ailesini sormaktır.

şimdiye kadar sessizdi. Artık kemerin altında ya da Ss Parkı'nda olduğu gibi ukala bir kışkırtıcı değil. Alaycı tavrı çoktan kayboldu ve sanki neredeyse kendi içine kıvrılmış ve ne yapması gerektiğini unutmuş gibi - kasabada büyüleyici bir randevudaymışız gibi davranıyor.

"Bir veletle iyi misin?" diye soruyor.

"Kendi yemeğimi kendim bulabilirim," diyorum.

Bana döndü. "Bir velet istiyor musun, istemiyor musun?" Ses tonunu hissederek, "Evet, lütfen" diyorum.

Geri dönüyor ve bize iki sosis ve birer şişe su sipariş ediyor. Parayı ödedikten sonra beni beklememiz gereken tarafa çekti.

Artık elimi tutmuyor ya da kolunu omzuma atmıyor. Bunun yerine, ellerini ceplerine sokuyor ve yere bakarken benden güvenli bir mesafe bırakıyor.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

içine kapanık bir Cole ile nasıl başa çıkılır?

Huysuzlukla başa çıkabilirim.

Azmettiriciye tahammül edebilirim.

Ama asık suratlı, içine kapanık Cole... O bambaşka biri.

seviye.

Bu gecenin geri kalanını nasıl geçireceğimi bilmiyorum çünkü teknik olarak bunların hepsi göstermelik ve şu anda hiçbir şey göstermiyoruz. Sadece birbirini çok az tanıyan iki insan gibi görünüyoruz. O yüzden bunu bitirmeyi teklif edebilirim.

"İstersen," diyorum aramızdaki sessizliği bozarak, "veletler geldiğinde yollarımızı ayırabiliriz."

Omuzları çökmüş, başı öne eğik, gözleri benimkileri buluyor. "Olmaz," diye yanıtlıyor.

"Olmuyor mu? Yani gecenin geri kalanını sessizlik içinde mi geçireceğiz? En azından daha önce garip değildi. Sadece... kavga ediyorduk, el ele tutuşuyorduk-"

"Elimi tutmak hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyor, o alaycı enerji tüm gücüyle geri geliyor.

Omuzları çökmüş adam gitmiş, az önceki ukala adam geri dönmüş. Sanki parmaklarımı şıklattım ve o yeniden ortaya çıktı. Sarsıntıdan bahsediyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hayır, yapmadım. Bunu iğrenç buldum."

"İğrenç, ha?" Şimdi daha uzun duruyor. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Daha önce hiç çıktın mı?" diye sordum.

Etrafına bir göz atıyor. "Sence daha önce hiç kimseyle çıkmamış bir adam senin çıktığın gibi bir randevu ayarlayabilir mi? Sıcak elma şarabı, ışıklar altında bir yürüyüş, sosisler... Bu ne yaptığını bilen bir adamın çılgınlıkları."

"Ah evet, hiçbir şey ağızımdaki bir sosisli sandviç kadar randevu çılgınlıkları atamaz."

Dudağının kenarında bir gülümseme belirirken kaşları kalkıyor. "Hatta ilk buluşmada mı? Vay canına, Storee, bunu tahmin edemezdim."

"Olgun ol," diyorum.

"Randevularda ağızındaki sosislerden bahseden sensin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Sosis demedim." "Eh, ima ettin."

"İlk buluşmada hiç çiftleşmediğimi bilmeni isterim."

"Evet, çünkü çiftleşmek gibi kelimeler kullanıyorsun," diye karşılık veriyor.

"Biliyor musun, sessiz ve düşünceli olduğun zamanlarda seni daha çok seviyordum. Şimdi sadece sinirimi bozuyorsun."

"Güzel, şimdi bütün gece nasıl hissettiğimi biliyorsun o zaman."

Ben cevap veremediğim siparişimiz geldi ve Cole pencereye doğru yürüyüp iki sosis aldı ve birini bana uzattı.

Hardala bulanmış sosisli sandviçe bakıyorum. "Vay canına, bu çok kalın."

Cole sosisli sandviçini ağzına götürür ve bir ısırık almadan önce, "Eh, daha kalınlarını görmüştüm," der. Sonra göz kırpmıyor ve büyük bir ısırık alıyor.

Sanırım bu akşamın geri kalanının nasıl geçeceğini biliyorum. Daha da kötü, iğneleyici, aşağılayıcı diyaloglarla kötü bir arkadaşlık. Yaşasın ben.

Cole'a Cindy Teyze ve Taran için olduğunu söylememe rağmen cüzdanını çıkarıp kendim için eve getirmeyi planladığım zencefilli kurabiyelerin parasını öderken, "Kendi zencefilli kurabiyemin parasını ödeyebilirim," diyorum.

"Peki ya aşkımın kendi zencefilli çöreğini almasına izin verirsem nasıl bir sevgili olurum?" diye soruyor, ailesinden bahsettiğinden beri iyice artırdığı o alaycı ses tonuyla.

Çok mu saptırıyorsun?

Ben onun içini görüyorum ve muhtemelen o da benim onun içini gördüğümü biliyor, bu yüzden şu anda özellikle sinir bozucu. Ancak tüm bunlara rağmen, şehrin bu yeni bölümünün ve tezgahların harika bir eklenti olduğunu kabul etmeliyim. Dönen salıncak çok sevimli ve etrafına dizilmiş ışıklar ne yaptığınızı görmenize yetecek kadar ışık veriyor ama ambiyansı bozacak kadar değil. Bana bir Alman Noel pazarını hatırlatıyor ama çok daha küçük bir ölçekte ve eğer bu

ne yapmak istediklerini, başardılar.

Satın aldıktan sonra Cole çantayı bana uzattı ve ben de isteksizce "teşekkür ederim" diye mırıldandım.

"Sevgilim için her şeyi yaparım," diyor kolunu tekrar üzerime atarken.

Evet, ona geri döndük.

Tezgâhlar arasında dolaşırken kolunu bana doladı, şakacı bir şekilde bana farklı el yapımı el sanatlarını, süs eşyalarını ve hatta Atlas'ın annesinin reçeliyle rekabet halinde olduğu anlaşılan reçel dolu bir tezgâhı gösterdi. Neredeyse inadına bir kavanoz alacaktım ama vazgeçtim.

Çıkışa doğru ilerlerken "Senin kızın değil," diyorum.

"Evet, ikinci bir buluşma olmayacağı hissine kapılıyorum, yine de denemediğimden değil," diyor.

Ve Tanrım, ikinci bir randevuyu düşünmedim bile. Çünkü kasaba bilmek isteyecek. Martha, Mae... Meyveli Kek Şenliği Tanya. Tanrım, Bob Krampus bile. Hepsi bu işin nereye gittiğini, randevunun nasıl geçtiğini bilmek isteyecek ve ben ne diyeceğim?

Cole'un ne diyeceğini biliyorum. Hayatının en güzel gecesi olduğunu ve başka bir randevuya evet dememi nasıl dilediğini. Sonra da onun benden hoşlandığı gibi benim ondan hoşlanmadığımı söyleyecek ve bir kez daha sempati toplayacak.

"İkinci bir randevu olacak," diyorum.

"Öyle mi?" diyor, ilgisini çekmiş gibi. "Ben de seni kazanamadığımı düşünüyordum. Bana bu ikinci randevuyu anlat."

"Kendi başımıza bulduğumuz bir şey olacak, halka açık olmayacak, böylece gerçekten üzerine gitmek zorunda kalmayacağız."

"Kulağa romantik geliyor," diyor.

"Ama bu konuda konuşacağız, hikayelerimizi açıklığa kavuşturacağız. Böylece insanlar bizi gerçekten birlikte görmeden kasaba hâlâ görüştüğümüzü düşünür."

"Seninle çıkmanın hayalet gibi hissettireceğini hiç bilmezdim."

Bir kemerin altında duruyoruz ve ona doğru dönüyorum.

"Lütfen,

Cole, sanki böyle bir akşamı tekrar yaşamak istiyormuşsun gibi."

"Bilmiyorum." Saçımın bir tutamını çekiştiriyor, şefkatli olma yeteneği aklımı başımdan alıyor. "Ben eğlendim."

"Hiçbir yolu yok-"

"Şunlara bak," diye cıvıldıyor yan taraftan bir ses. Tanrım, bu kadınlar bizi takip mi ediyor?

Gülümseyerek Martha ve Mae'nin bizi izledikleri tarafa bakıyorum, ellerini önlerinde kavuşturmuşlar, sanki kendi Lovemark filmlerinin gözlerinin önünde canlanmasını izliyorlarmış gibi görünüyorlar. Keşke gerçeği bilselerdi - bu adam benim kurguladığım filmlerden birinde asla bir kahraman olamazdı.

"Hâlâ dışarıda mısınız?" Cole sinir bozucu derecede çekici bir sesle soruyor. "Yatma vaktin geçmedi mi?"

İkisi de kıkırdıyor ve ona el sallıyor. "İkinizi bir kez daha yakalamayı umuyorduk ve görünüşe göre sizi tam da doğru yerde yakaladık," diyor Mae tepemizdeki bir şeyi işaret ederken.

İçimi hemen bir korku kaplıyor, çünkü başları dönmüş küçük kız öğrenciler gibi tepemizde durmalarının tek bir nedeni olabilir.

İkimiz birlikte dikkatimizi gökyüzüne yönelttik ve işte orada, bütün akşam boyunca kaçtığım ökseotu demetlerinden biri. Ne yazık ki bu fark edilmedi.

"Eee?" Martha diyor ki. "Öpüşmeyecek misiniz? Ne de olsa bu bir gelenek."

"Oh, sanmıyorum-"

Cole aramızdaki mesafeyi kapatınca sözlerim kısa kesiliyor. İri yarı, küstah boyu, eli aramıza girip işaret parmağı ve başparmağıyla çenemi hafifçe kavrarken içeri giriyor.

Affedersiniz, efendim.

Şu anda ciddi mi?

Bunu gerçekten yapacak mı?

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve onlarda hiçbir şey göremiyorum, en ufak bir mizah, kızgınlık... hatta sinir belirtisi bile. Neredeyse bütün gece boyunca bunu, bu öpücüğü planlamış gibi görünüyor.

Başını eğerken tam da böyle bir an arıyor. Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor.

Bunu o yapıyor.

Vücudum

uğulduyor.

Sinirlerim tepeme çıkıyor.

Ve ağzı benimkine yaklaştığında, bir fısıltı kadar uzakta, bacaklarımın altımda titrediğini hissedebiliyorum.

"Bana hayır de," diye fısıldıyor sadece benim duymam için. Ona hayır mı diyeyim?

Yani...yapmalıyım.

Onu uzaklaştırmalıyım.

Tüm bu saçmalığa havlu atmalıyım. Ama hiçbir şey söylemiyorum.

Nedenini bilmiyorum.

Belki de gerçekten peşinden gittiği için hazırlıksız yakalandığım içindir.

Belki de aramızda samimiyet olmamasına rağmen bu kadar... samimi hissetmek beni şaşırttı.

Belki de içten içe onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum. Gençken bunu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Komşu çocuk hakkında romantik düşüncelerim yoktu.

Ama onu durdurmadığımda, yeşil ışığı görüyor ve aramızdaki son birkaç santimi kapatıyor, yumuşak dudakları benimkilerle oynuyor.

İlk başta dostça, dudaklarımız hafifçe sıyrılıyor. Ve öylece bırakıp çekileceğini düşündüğümde, dudaklarını ayırıyor ve beni tekrar öpüyor.

Bu ince bir hareket, ama elimin denge için göğsüne düşmesine neden olan bir hareket.

Midemin düğümlenmesi için. Ve zihnimin bir başkası için yalvarması için.

Ama hepsi bu, başka bir şey yok, ve o uzaklaşıyor, ikimiz

de

nefesimizi tutarken gözlerimiz yavaşça açılıyor.

O bana bakarken ve ben de ona bakarken aramıza sessizlik çöküyor.

Dudaklarım aynı anda hem sokulmuş hem de tapılmış gibi hissederken, ikimizin de kaşlarında şaşkınlık izleri belirliyor.

"B i r b i r l e r i için yaratılmışlar," diye mırıldanıyor Mae. yan.

"Şşşt," diyor Martha. "Onları biraz yalnız bırakalım."

Göz ucuyla aceleyle uzaklaştıklarını görebiliyorum ama bu dikkatimi dağıtmıyor çünkü gözlerim Cole'a kilitlenmiş durumda. Bakıyorum... o öpücüğün ne olduğuna dair cevaplar arıyorum.

Boynunu çekiştirirken herhangi bir cevabı varmış gibi görünmüyor.

"Uh... görünüşe göre gitmişler," diyor sonunda. "Evet, öyle görünüyor," diye cevap veriyorum.

"O zaman gitsek iyi olur."

"Evet, yapmalıyız," diyorum, bedenim hâlâ uğulduyor, zihnim çalkalanıyor.

"Ve evlerimize dönerken şu sahte ikinci buluşma hakkında konuşabiliriz," diyor sakın ve mantıklı bir şekilde.

"Evet, kulağa bir plan gibi geliyor." Plana benziyor mu?

Az önce ne oldu öyle?

Ve neden bir parçam bunun tekrar olmasını istiyor?

ON ALTINCI BÖLÜM

COLE

Acı havada pek de sahte olmayan bir romantizm olduğunu söyleyebilir miyim?
O öpücüğü yakaladın; o özlem dolu bakışı gördün.

Dudaklar kilitlendi ve ikisi de bunu ayak parmaklarına kadar hissetti.
Şimdi soru şu, ısınacaklar mı? Kimse bilmiyor.

Benim için kestiği meyveli kek parçasını çöpe atarken Max'e "BUNUN TADI BOK GİBİ" diyorum.

"Evet." Başını kaşıyor. "Ben de pek sevmezdim." "Ne bok yiyeceğiz şimdi?" diye sordum. "Bir saattir buradayız. ve hayatımızı kurtaracak kadar lezzetli bir meyveli kek pişiremiyoruz."

"Bence reçel olabilir," diyor Max. "Belki de reçeli atlayıp daha basit, daha klasik bir şey yapmalıyız. Belki de gizli bir malzemeye ihtiyacımız yoktur ve Tanya'nın senden bu korkunç tattaki pastayı es geçecek kadar hoşlanmasını ummalıyız. Korkunç şeylerden bahsetmişken, randevunun nasıl geçtiğini bana hiç anlatmadın - konuyu değiştirip duruyorsun."

"Konuyu değiştirmiyorum. Bu yarışmayı nasıl kazanacağımı bulmaya çalışıyorum." Malzemelerimize bakıyorum. "Annenin bu şekerlenmiş vişneleri kullanmamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama mumsu bir tatları var ve hiç çekici değiller. Belki de gerçek kiraz kullanmalıyız."

Max, "Gerçek olanlar nemlidir ve keki vıcık vıcık yapabilirler," diyor.

"Kuruluktan neredeyse boğulacak gibi olduğum gerçeği göz önüne alındığında

Yeni yaptığımız pastayı biraz nemlendirebiliriz."

"Belki," diyor Max, mutfak tezgahına yaslanarak. "Gerçek kiraz yaparız... oh, ya da maraschino kirazı yapabiliriz."

"İşte bir fikir. Herkes bunları sever."

"Ve hiçbir şey fırında pişmiş bir ürünün içindeki maraschino kirazı kadar Noel çığlıkları atamaz."

"Çok doğru," diyorum Max'in omzunu tutarak. "Tamam, hadi Myrrh-kantiline gidip biraz kiraz alalım. Ve internette bulduğumuz tarifi kullanacağız."

"All-Recipes'daki mi?" diye soruyor. "Evet, yasal görünüyordu."

Max, "Daha önce hiç denemediğimiz yeni bir tarifle yola çıkmak riskli," diyor.

"Az önce yaptığımızdan daha kötü olamaz. Annen alınmasın ama bu boktan bir şeydi."

Max çenesini kaşıyor. "Evet, harika değildi. Yine de... hiç tadı güzel olan bir meyveli kek yedin mi?"

"Asla," diye yanıtlıyorum.

"Kesinlikle."

"Tamam, malzemelerimizi toplayalım, kirazları alalım ve sonra yarışma için okula gidelim."

Çalışmalarımızı Tanya'nın önünde sergilememiz ve ne kadar iyi pişirebildiğimizi göstermemiz gerektiğinden, yarışma K-12 okulunda, taşınabilir konveksiyonlu fırınların kurulduğu ve pişirme istasyonlarının hazır olduğu spor salonunda gerçekleşiyor. Hızlıca gözden geçirilen malzemeleri temin ettikten sonra karıştırmak ve pişirmek için üç buçuk saatimiz var. Max ve ben kendimize zaman tutuyoruz ve şu ana kadar zaman sınırını tutturduk, ama tadı? Şey, bu bir ıskalama oldu.

Max aynısını yaparken ben de çantamı dolduruyorum; ben malzemelere odaklanıyorum, o da ihtiyacımız olacak aletlere.

"Yani... randevu hakkında," diye bastırıyor Max.

Gözlerimi deviriyorum. "Dostum, konuşacak bir şey yok," diyorum.

"Dışarı çıktık, birbirimizi kızdırdık, kasaba halkına bir gösteri yaptık ve sonra yollarımızı ayırdık."

"Olanların hepsi bu mu?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak. Yüce İsa.

"Dostum, eğer bir şey biliyorsan, sadece söyle."

"Onu öptün." Bu bir ifade, soru değil. Belli ki kasabadaki konuşmalara katılıyor. Ben de bundan daha iyi olabileceğini düşünmüştüm. Ama sanırım ben konudan kaçtığım için, bilgi almak için başka bir yere gitmesi gerekti.

"Onu öpmek istediğim için öpmedim," diyorum. "Onu öptüm çünkü Martha ve Mae bizi ökseotunun altında gördüler ve bizi öpmeye zorladılar."

"Hı-hı... peki nasıldı?"

Beklenmedi

k.

Yumuşak.

Çok lezzetli.

Hâlâ hissedebildiğim bir öpücük. Keşke unutabilseydim dediğim bir öpücük, ama ne zaman o geceyi düşünsem, dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissettirdiğini, nasıl çekingen olduklarını, ama sonra dudaklarımızı ayırdığımda nasıl güçlü olduklarını düşünüyorum. Keşke onu daha da yakınımaya çekseydim, parmaklarımı saçlarına geçirseydim ve geri çekilmek yerine ağzını keşfetmek için çok daha fazla zaman harcasaydım diye düşünüyorum.

Ve tabii ki tüm bu duygu ve düşünceler beni çıldırttı çünkü Storee hakkında bu şekilde düşünmek yapmak isteyeceğim son şey, özellikle de nefret hala orada olduğu için.

Tahriş.

Ona meydan okuma ihtiyacı. Bu yarışmada onu yenmek.

Saldırı planımı zayıflatmak için onun ağzının benimkinin üzerinde olduğunu düşünmeye ihtiyacım yok.

Rahatça omuz silkiyorum. "Neredeyse bir öpücük bile değildi. Dudaklarımız birbirine değdi, o kadar. Cidden, herkes bir hiç uğruna olayı büyütüyor."

Max eğiliyor. "Sonrasında gözlerinin yavaşça açıldığını duydum." "Gözlerim makul bir hızda açıldı."

"Ayrıldıktan sonra bir süre birbirinize baktığınızı da duydum."

"Bir süre tarif et."

"Bilmiyorum, sanki birbirinizin ruhuna bakıyormuşsunuz gibi," diye cevaplıyor Max.

Başımı salladım. "Dedikodulardan uzak durmalısın, sen de diğerleri gibi gözün dönmeye başladı."

"Yani onun ruhuna baktığınızı inkâr mı ediyorsunuz?" Max beni tamamen görmezden gelerek soruyor.

Elimi tezgâha koyuyorum ve en iyi arkadaşıma ters ters bakıyorum. "Onun ruhuna bakmadım. Gözlerinin içine bile bakmadım. Ökseotu vardı, insanlar izliyordu ve öpüştük.

Dudaklar zar zor de ğ d i . Büyülü b i r yanı yoktu. Pırıltılı ışıkları, arka planda çalan müziği ve cıvı cıvı seyircileri çıkarırsanız daha klinik olur." "Yani bana öpücüğün hiçbir anlamı olmadığını mı söylüyorsun?" "O kastedilen kesinlikle

Hiçbir şey." I Söyle, tutmak benim ifade hala.

"Ve birkaç gün sonraki öpücüğü düşünmüyorsun."

"Unutulabilirdi," diyorum.

"Yani ondan hoşlanıyordun, ama bu artmadı mı?"

"Tanrım, Max. Hayır!" Bağırıyorum ve malzeme çantamı kapıyorum. "O randevudan öğrendiğim bir şey varsa o da çocukluk aşkımın sadece çocukluk aşkı olduğudur. Aramızda hiçbir şey yok ve başka bir şey için de bir gelecek yok. O randevunun tek seferlik bir şey olduğunu söylediğimde ciddiyim."

"Hey, Cole," diyor Storee, çantalarımızı onunkilerin yanındaki fırın istasyonuna koyarken selam vererek.

Saçı farklı mı? Farklı görünüyor.

Böyle bir şeyi fark edeceğimden değil... Gerçi fark ettiysem de, bu onun ruhuna baktığımdan falan değil. Sadece öyle görünüyor... Belki de kışlık şapka takmadığı içindir. Demek alını bu.

Güzelmiş.

Yani...hayır, hoş değil.

Alnının neye benzediği umurumda değil.

Sadece bir alın.

Hiç hoş bir yanı yok. Tatsız. Sıkıcı. "Alnını görebiliyorum," diyorum selamlarken.

"Alnımı görebiliyorsun da ne demek?" diyor eliyle alnını kapatırken.

Evet, ne demek istiyorsun Cole?

"İşte orada." Alnını işaret ediyorum. "Evet, insanların genellikle alınları vardır."

"Büyüttüğün için aferin sana," diyorum başımı sallayarak ve sonra yanaklarımın utançtan alev aldığını hissederek malzemelerime dönüyorum.

Bana daha da yaklaşıyor. "Eğer bu beni etkilemenin, beni kandırmanın ve kafamı karıştırmanın bir yoluysa, işe yaramayacak. O yüzden alın konuşmanı başka bir yerde yapabilirsin."

"Nasıl istersen," diye cevap veriyorum, kırmızı yanaklarımı görmesini istemediğim için başımı öne eğiyorum.

Nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor ve sonra istasyonunu kurmaya geri dönüyor. Max, Tanya'yla birlikte malzeme formumuzu dolduruyor ve ben hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken ona meyveli kekimizle ilgili her şeyi anlatıyor.

Peki neden yarışıyor diye sorabilirsiniz?

Bunun Storee'yi görmekten kaynaklandığını düşünmeyin, çünkü durum hiç de öyle değil. Rekabetten dolayı gerginim. Son dakika ürünü olarak Max ananas aldı ve Myrrh-kantilindeyken bunun gerekli bir ilave olduğunu söyledi. Ona ananasın tarifte olmadığını ama başka tariflerde gördüğünü ve eksik olan malzemenin bu olduğunu söyledim. Sanırım

Eksik olan tek şey fırıncılıkta sağduyu.

Evet, iyi denemeydi ama bu sinirlerin Storee ile hiçbir ilgisi yok.

Storee birden ortaya çıkıp yerimi işgal ederek, "Ve bilmenizi isterim ki," diyor, "rakipsiz bir meyveli kek tarifim var. Cindy Teyze geçen yıl birinci oldu ve biz de aynı tarifi tekrarlıyoruz."

Harika.

Tam da duymak istediğim şey.

Özellikle de için içine ananas kattığımızda.

Ama zerre kadar korku göstermek istemediğim için ona doğru dönüyorum. "Evet, peki, meyveli kekinizin içinde ananas var mı?"

"Öyle," diye yanıtlıyor çenesini kaldırarak.

Huh, tamam.

Belki o zaman o kadar da kötü olmaz. "Randevular?"

"Eğer meyveli kekinizde hurma yoksa, o meyveli kek değildir," diye karşı çıkıyor.

"Peki ya... uh... ceviz?"

"Kabul et Cole, iyi bir tarifimiz var ve sen bunu biliyorsun, bu yüzden alnından konuşarak beni atlatmaya çalışıyorsun."

Evet, ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyordum.

Paylaştığımız öpücüğü, bugün ne kadar güzel göründüğünü ya da uzun zamandır bastırmaya çalıştığım duyguların mucizevi bir şekilde birdenbire ortaya çıkmaya başladığını düşünerek etrafta dolanmıyordum.

Sadece bir öpücüktü,
sik kafalı. Aş artık
şunu!

"İşe yaramayacak. O yüzden neden kendin için endişelenmiyorsun ve benim dikkatimi dağıtacak aptalca bir şey bulmak yerine Tanya'yı kusturmamaya odaklanmıyorsun?"

"Beni yakaladın." Omuz silkiyorum. "Sanırım alnını rahat bırakmalıyım."

"En iyisi sen yap." Çalışma masama vuruyor. "Sana en kötü şans diliyorum. Umarım meyveli kekini yakarsın."

Göğsümü sıkıyorum. "Flört etme şeklin beni gerçekten derinden yaralıyor, Storee."

"Burada bir flört mü duydum?" Tanya yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru yürürken şöyle diyor.

"Yapmamaya çalışıyorum," diyorum, "ama yarışmaya çok güzel görünerek geldiğinde kendimi tutamıyorum." İçimi çekiyorum ve başımı Tanya'ya doğru eğiyorum. "Sanırım dikkatimi dağıtmaya çalışıyor Tanya, o yüzden bugün meyveli kekim biraz bozuksa kusuruma bakma. Yaptığım işe dikkatimi vermekle onun bakışlarını yakalamaya çalışmak arasında içsel bir savaş vereceğim."

Tanya neşeyle aramıza bakıyor. "Oh, öpücüğü duyduktan sonra neyle uğraştığımı anladım. Merak etmeyin." Bana doğru göz kırpmıyor. "Aşkını dikkate alacağım."

Ellerimi birbirine bastırıyorum. "Teşekkür ederim, Tanya. Şimdi, kafamı oyuna vermek için... kahretsin, bir sarılma daha."

Çalışma masamdan kalkıyorum, sinirli Storee'ye doğru yürüyorum ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekiyorum. Ve ek bir önlem olarak başının üstünü öpüyorum. "İyi şanslar, bebeğim."

"Bebeğim!" Tanya ciyaklıyor. "Oh, dayanamıyorum." Elini yüzünün önünde sallıyor. "Bunu Martha ve Mae'ye söylemem gerek." Spor salonunun arka köşesine doğru ilerlerken cebinden telefonunu çıkararak aceleyle uzaklaşır.

Storee benden uzaklaşıyor, yüzünde tiksinti dolu bir ifade var. "Bebeğim?"

"Hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm." Sırıtiyorum.

"Bu Meyveli Kek Şenliği'nde üçüncülüğten daha yüksek bir derece alırsanız, tüm bu sistem hileli demektir."

"Neden böyle söylüyorsun? Daha meyveli kekimin tadına bile bakmadın."

"Berbat olacağını anlamak için tadına bakmama gerek yok. Sen alıştırma yaparken çitin üstünden yanık kek kokusu geliyordu."

"Bu Max ve onun zamanlayıcıyı yanlış ayarlamasıyla ilgiliydi, bizim tarifimizle ilgisi yok."

Ayrıca, tavayı fazla doldurduk, çok küçük bir tava kullandık ve malzemeleri koyduğumuzda hamur kenarlardan damlıyordu, ama bunu bilmesine gerek yok.

"Her iki durumda da, Tanya'nın romantik kalbiyle oynayarak bu yarışmaya hile karıştırdınız. Elenmelisin."

"Bunu söyleyen kişi, şu anda tekerlekli sandalyede taşınan ve geçen geceye göre daha solgun görünen teyzesi."

Storee omzunun üzerinden bakarak Cindy ve Taran'ın yaklaştığını görür. Arkasını döndüğünde, "Bu onun son Noel'i olabilir," diye fısıldar.

"Saçmalık," diyorum. "Cindy'nin daha çok Noel'i var. O yüzden candan evlere taş atma Storee. Eğer sen adil oynamıyorsan, ben de oynamam. O yüzden... iyi şanslar bebeğim." Göz kırıyorum, bu da onun oflayıp puflamasına ve beni çalışma alanından dışarı itmesine neden oluyor.

Onun çalışma alanı benimkinin hemen yanında.

"Bizi ayırmak için çarpabileceğin bir kapı olmasını mı diliyorsun?" diye sordum.

"Hayır, çünkü bu çalışma şeklinizle muhtemelen kapı çerçevesine ökseotu asarsınız."

"Ah, hala o öpücüğü mü düşünüyorsun?" Ona cíveleniyorum. "Düşüneceğini biliyordum. Ayrıldığımızda gözlerindeki aç bakıştan anladım. Eğer bir tane daha istersen, sorabilirsin."

Meydan okurcasına, "Biliyor musun, umarım parmağını yakarsın" diye cevap verir.

"Ah, umarım şeker yerine tuz kullanıyorsundur."

"Elinde meyveli kekinle tökezlemene içelim."

"Ve saçlarını hamuruna serpmene içelim."

Masanın üzerine eğilip "Senden nefret ediyorum" diye fısıldadığında öfkesi tavan yapıyor.

"Hisler karşılıklı... bebeğim."

STOREE

"Endişeli görünüyorsun," diyorum Cole'a. Yanımda duruyor ve şu anda Jimmy'nin yanmış canavarından bir ısırık almakta olan Tanya tarafından değerlendirilmeyi bekliyor. Görünüşüne bakılırsa Jimmy sonuncu olmazsa çok şaşıracağım.

Cole yanımda topuklarının üzerinde sallanırken "Endişeli değilim," diyor. "Kendinden emin. Endişelenmelisin. Kim meyveli kekinin içine patates püresi koyar ki?"

Patates püresini çıkardığımızda Cole'un yüzünde beliren ifadeye hâlâ sırtarak, "Geçen yılın kazananı biliyor," diyorum.

Beş yarışmacının da mutfakta, insanların gerçekten severek yiyeceği mükemmel meyveli keki yapmaya çalıştığı destansı bir mutfak becerileri gösterisi oldu. Görebildiğim kadarıyla Ursula her şeyi şekerlemişti; hurma, ceviz, meyve. Gerçek bir kekten çok bir şeker çubuğuna benzeyen meyveli kekiyle birinin çürümesine yol açacağından korkuyorum. Jimmy'nin nerede yanlış yaptığını biliyoruz. Dr. Pedigree daha... organik bir yaklaşımla tüm taze malzemelere yöneldi, bu da lezzetten yoksun olabilir ama yoğunluğa yardımcı olabilir. Göreceğiz bakalım.

Bir de Cole ve Atlas vardı, mutfaklarında koşturup duruyorlar, birbirlerine laf atıyorlar, ne kadar ananasın çok fazla ananas olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Yaptığım işe bu kadar odaklanmamış olsaydım, arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkarırdım, çünkü duyabildiğim kadarıyla çok eğlenceliydi.

Sanırım bir noktada Cole'un Atlas'a ananas konusunda küçük bir sürtük gibi davranmayı bırakması için mırıldandığını duydum ama çok emin olamıyorum.

Tanya, "Storee, lütfen meyveli kekinizi değerlendirme masasına getirin" dedi.

Cole, sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldanarak, "Tökezleme." dedi. Sonra da "İyi şanslar, bebeğim." diye ekledi.

Tam bir salak.

İyi bir önlem olarak, tekerlekli sandalyesindeki Cindy Teyze'ye doğru yürüyorum, ona hızlı bir öpücük veriyorum ve sonra meyveli keki Tanya'ya taşıyorum.

İyi olduğunu biliyorum. Birincilik için oldukça sağlam bir şansımız olduğunu biliyorum. İçimde en ufak bir endişe yok.

Tabağı Tanya'nın önüne koyduktan sonra bir adım geri çekiliyorum. "Bu Büyük Teyze Cindy'nin tarifi, patates püresi ve her şeyiyle."

Tanya gülümsüyor. "Ve belki bir tutam romantizm? Seni erkeğine gizlice bakarken gördüm."

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. "Tabii ki, bir tutam romantizmle yapılmış."

"Ooo, bayıldım."

Kendisi için bir parça kesiyor ve somunu, dilimi, yoğunluğu inceliyor. Kokluyor, pastayı döndürüyor ve sonunda bir ısırık aldığında çiğnemeye başlamadan önce birkaç saniye dilinin üzerinde bekletiyor.

Hoşuna gittiğini gösteren tek şey başını sallaması ve ikinci kez yemesi oldu. Jimmy'ninkini ikinci kez yemedi. Onunkini denemek istediğini bile sanmıyorum.

Birkaç dakika çiğnedikten ve yutkunduktan sonra kalemini eline aldı, gözlerden uzak tuttuğu bir dosyaya birkaç şey işaretledi ve sonra bana gülümsedi.

"İyi iş çıkardın, Storee."

"Teşekkür ederim," diyorum ve meyveli kekimi alıp istasyonuma geri dönüyorum.

Cole'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama içimden gurur akarken ona fırsat vermiyorum.

"Cole, şimdi meyveli kekinin tadına bakmak isterim."

Tadına bakmaya bayılırım. Vay canına, iltimas çok mu? Yemin ederim bu konuda beni geçerse çok kızacağım.

Cole meyveli kekini Tanya'nın yanına getiriyor ve aklım bana kışından başka bir şeye odaklanmamı söylese de, gözlerim güzelce yıpranmış kıcıyla kaplı sıkı arka ucuna takılıyor

Kot pantolon.

"Bu benim meyveli kek yorumum. Şekerlenmemiş maraschino kirazlarının yanı sıra ananas, hurma ve cevizle yapıldı."

"Harika görünüyor," diye mırıldanıyor Tanya. Dilimliyor. "Vay canına, ne harika bir kesim."

Ne harika bir kesim? Bu bir parça biftek mi yoksa pasta mı?

Cidden, Tanya. Adam yakışıklı ve görünüşe göre kalabalığı kendi lehine nasıl kullanacağını biliyor, ama kadın onun taktiklerini göremiyor mu?

Tiksintiyle Tanya'nın meyveli kekini yemesini izliyorum... üç ısırık alıyor, Cole tüm bu süre boyunca onunla sohbet ediyor. O huysuz herife ne oldu? Birdenbire nasıl bu kadar arkadaş canlısı olabiliyor? Nasıl oluyor da bir gün homurdanarak cevap verirken ertesi gün kasabanın en konuşkan insanı olabiliyor?

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Tanya ona teşekkür ediyor ve o da meyveli kekini masaya geri götürüyor. O şeyin tadına bakıp benimkiyle karşılaştıracam. Son kararı ben vermeyecek olsam bile, tüm bunlarda son sözü ben söyleyeceğim.

Ben kazanıp kazanmadığımızı görmek için nefesimi tutmuş beklerken Tanya not defterini karıştırıyor, puanları topluyor ve kimlere yer vereceğini değerlendiriyor.

"Ne olursa olsun, ben yine de ikinci randevuya gitmek istiyorum," diyor Cole yanımdaki ahmak gibi. "Belki bana biraz meyveli kek yapabilirsin."

"Sana hiçbir şey yapmıyorum."

Ellerimi önümde kavuşturuyorum, içimde zonklayan kızgınlığa rağmen odadaki en mutlu insanmışım gibi görünmeye çalışıyorum.

"Ben de birlikte rahat bir akşam geçirebileceğimizi düşünmüştüm."

"Konuşmama kuralını uyguluyorum," diyorum.

"Randevuda mı? Eğer konuşmazsak, yapabileceğimiz tek bir şey var..."

Ona dönüyorum ve kaşlarının oynamasını yakalıyorum. "Sen çocuk musun?"

"Seninle çıkmak için mi? Umarım öyle değildir."

"Aman Tanrım, çok sinir bozucusun," diye fısıldıyorum, kolunu tekrar bana doluyor ve beni göğsüne yaklaştırıyor.

"Biliyorum."

Tanya o anda başını kaldırıyor ve bizi birbirimize yakın yakalıyor. Notlarını bitirirken gülümsemesi daha da büyüyor.

"Yemin ederim bunu kazanırsan öfke nöbeti geçireceğim. Karıştırma kabımı kafana fırlatabilirim."

"Bana mı?" diye soruyor sessizce. "Ama o zaman bilincim yerinde değilken öpücüklerimle seni nasıl dizlerinin üzerine çökertebilirim?"

"Dizlerimin bağı çözülmedi," diye karşılık verdim.

"Bocaladığını hissettim."

"Hiç tereddüt yoktu."

"Birazcık. Seni dengeledim."

"Hayal mi görüyorsun sen?" Tanya ayağa kalkıp masasının önüne doğru yürürken tıslıyorum. Bob Krampus da ona katılıyor ve Bob Tanya'dan sonuçları alırken oda sessizleşiyor.

Boğazını temizler, gözlüklerinin üzerinden kalabalığa bakar. "Görünüşe göre bir karara vardık. Beşinci sırada Jimmy Short var."

Hiç şaşırmadım.

Onun meyveli keki gübreye ait.

Jimmy hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yere tekme atarken kalabalık hafifçe alkışlıyor.

"Dördüncü sırada..." Bob kartı okumaya çalışırken duraklar. Kafası karışmış bir halde Tanya'ya danışır, o da başıyla onaylar. "Bunun için üzgünüm. Dördüncü sırada Ursula var."

Lanet olsun. Keşke Cole dördüncü olsaydı, ama ne yapabilirsin ki?

Ursula Tanya'ya bir tuğla şeker verdi.

"Ve üçüncü sırada," diye devam ediyor Bob, "ahh, haftanın sevgilisi Cole."

Ona doğru dönüp sırtını hafifçe sıvazlarken yüzümde kocaman bir sırıtış belirliyor, her zamanki gibi-

sevecen aşık. Bana gülümsüyor ve sonra dikkatini tekrar Bob'a veriyor.

Ya çok iyi bir aktör ya da yerleştirildiği yeri kabul ediyor.

Her iki durumda da, eğer bu maçı kazanarak öne geçebilirsek, bu bize önemli bir avantaj sağlayacaktır.

"Ve ikincimiz..." Bob dramatik etki için duraklar. "Dr. Pedigree. Cindy Takımı'na üst üste ikinci yıl galibiyetini veriyor!"

Şimdi... Noel ruhumla değerlendirilmiyor olsaydım, bu haberle yapacağım şey şu olurdu: Yaşasın diye bağırırken üç takla atardım! Cole'un tam önünde bitirirdim ve sonra öyle bir sallanırdım ki göğüslerim sütyenimden fırlardı ama umurumda olmazdı çünkü ben kazandım. Onu yendim... onu ve onun ananas fiyaskosunu ve alınının dikkatini dağıtmasını.

Ama çok dikkatle izlendiğim için gülümsüyorum, alkışlıyorum ve grubun geri kalanına tebriklerimi sunuyorum, sonra Cindy Teyze'ye doğru yürüyorum ve ona sarılıyorum çünkü bunu biz aldık. Alacağımızı biliyordum. Patates püresi idi.

"Herkes afezin. Yine de genel yarışmada yeni bir liderimiz var," diyor Bob. "Bugünün birincisi kırk üç puanla Storee oldu."

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Cindy Teyze ve beni tekrar kucaklıyor. "Ve bizimle uğraşmaya çalıştıkları için onlara hak veriyorum."

Kıkırdıyorum ve yanından kalkıyorum.

"İkinci sırada otuz yedi puanla Cole ve neşeli yardımcısı Atlas yer alıyor."

Çocuklar birbirlerinin sırtını sıvazlıyor ve... kalabalığa el mi sallıyorlar? Aman Tanrım.

"Üçüncü sırada otuz dört puanla Ursula var, onu yirmi üçer puanla Jimmy ve Beatrice takip ediyor." Bob gözlüklerini çıkarıyor ve devam ediyor: "Yine de hiçbir şey sabit değildir ve sıralamalar tek bir yarışmayla değişebilir. Sırada çok sevilen şeker kamışı yapma yarışmamız var, içimden bir ses gidişatın değişeceğini söylüyor. Bu yüzden Kringle-ee'lerimize iyi şanslar ve ho-ho-ho! Neşeli

Noel!"

Kalabalık da "Mutlu Noeller" diyor ve sonra dağılmaya başlıyor. O anı yüzümde bir gülümsemeyeyle Cole'a dönmek için değerlendiriyorum. "İkinci kattan manzara nasıl?"

"Fena değil," diyor dişleri dudağını çekerken.

"İyy, sapıklık yapma," diyorum omzunu iterek. "Soran sendin."

"Evet ve ben kızımdan bahsetmiyordum." "Utanç verici."

"Kes şunu," diyorum yaklaşıp. "Sahte flörtleşmeyi." "Neden? Kafan mı karıştı?"

"Hayır, ama sinir bozucusun. Huysuz olduğun zamanlarda seni daha çok seviyordum. Bu... takındığın bu rol açıkçası hiç uygun değil."

"Uygunsuz mu?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Evet, sen-"

"Harika meyveli kekler," diyor Tanya yanımıza gelerek. "Storee, nasıl olur da Cindy'ninkini birinci seçmem? Şimdiye kadar yediklerim arasında en iyisi ve sen de çok zekice yapmışsın."

Göz açıp kapayıncaya kadar kızgınlıktan mutluluğa geçerek, "Teşekkür ederim Tanya. Bu ikimiz için de çok şey ifade ediyor. Cindy Teyze'nin bu tarif üzerinde ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Onu hayata geçirebildiğim için mutluyum."

"Harika bir iş çıkardın." Tanya daha sonra sıcak bir gülümsemeyeyle Cole'a döner. "Cole, seninkiyle şok oldum. Açıkçası sizden Jimmy tipi bir meyveli kek bekliyordum ama hiç de öyle olmadı. Sanırım puanınızı düşüren tek şey çok fazla ananas olmasıydı, bu da onu Noel yerine daha tropikal bir yöne götürdü. Ama şunu söyleyebilirim ki, Hawaii'de Noel kutlarken sizin meyveli kekiniz bana ikram edilseydi, kesinlikle çok mutlu olurdu."

"Teşekkür ederim, Tanya. Not için de teşekkürler - çizim tahtasına geri dönüp geliştirmemiz gerekecek."

Onun omzuna vuruyor. "İlk kez tarif değiştirdiğin için harika bir gösteri oldu ve itiraf etmeliyim ki Atlas'ın annesinin yemeğini bana yedirmediğin için minnettarım."

tarifi. Onu reçelin yaptığını düşünüyor ama daha fazla yanılıyor olamazdı."

Cole sırtıyor. "Ben de ona aynı şeyi söyledim."

"Oh, seni yaramaz çocuk." Tanya gülüyor ve sonra el sallıyor. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

"Sen de," diyorum Tanya havalanırken.

Cole Atlas'a döner. "Sana çok fazla ananas olduğunu söylemiştim."

Atlas, elleri cebinde, başını sallıyor. "Evet, haklıymışsın canım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

STOREE

Ve böylece, işler tersine döndü.
Patates püresi sayesinde birincilik kazanıldı.

Ama rüzgarlar değişiyor gibi görünüyor; romantizm gerçekten havada mı?
Aşkta ve Noel yarışmalarında her şey gerçekten adil mi?

Aşkı, çok daha fazlası olan bir şeye dönüşebilir mi?
Gerçek aşk kasabanın şekerçi dükkânında gelişebilir mi?

"ŞAKA YAPIYORSUN, DEĞİL Mİ?" Pencereden yere düşen kara bakarken söylüyorum.
"Bunun içinde araba kullanmam."

"Başka seçeneğiniz yok," diyor Taran. "Bu, yarışmadan önce verilen tek ders ve almak zorundasınız."

"Arabayla bir saat uzaklıkta," diyorum. "Ve eğer fark etmediysen, kar yağıyor."

"Yollar açık olacak," diyor Cindy Teyze. "Burada yollarla her zaman ilgilenirler. Endişelenmene gerek yok, canım."

"Ama kar yağıyor. Ben karda araba kullanmam. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Yolda kal," diyor Taran, kendi oluşturduğu evin haritasında daha fazla ışık belirlerken yardımcı olmuyor.

"Theodore Garvey adında bir adamdan şeker kamışı yapma dersi almak için arabayı kar fırtınasında bir saat uzağa Clayton'a götürmemi cidden sorun etmiyor musun?" diye sordum.

Taran iç geçiriyor ve dikkatini bana yöneltiyor. "Evet, öyle. Seni götüremem çünkü Cindy Teyze'ye bakmak zorundayım,

Cindy teyzenin de fizik tedaviye gitmesi gerekiyor. Bu yüzden sana büyük kız pantolonunu giymeni, giyinmeni ve arabayı sürmeye başlamanı öneririm."

Kız kardeşime sinirlenerek odama çekildim ve kapıyı kapattım. Bu çok saçma, bir YouTube videosu falan izleyemez miyim? Karda araba kullanmaktan daha güvenli olmaz mıydı? Demek istediğim, deneyimli bir kar sürücüsüsünüz, yolda kalma taktiklerini biliyorsunuzdur. Ama bu çok korkutucu. Güvenliğimi hiç mi umursamıyorlar?

Pencereden dışarı bakıyorum ve gökyüzünden yere süzülen beyaz taneleri yakalıyorum. Elbette yoğun bir kar değil ama beni endişelendirmeye yetiyor. Beni terletmeye, ensemden yukarı doğru çıkan ve bunun iyi bir fikir olmayabileceğini bildiren bu karıncalanma hissini yaratmaya yetiyor.

Taran'ın evde kalmama izin vermeyeceğini bildiğim için bir çift tayt, sıcak tutan bir kazak, tüylü çoraplar ve iç çamaşırları alıp banyoya götürüyorum ve dün yıkadığım için saçlarımı açık bırakarak hızlı bir duş alıyorum.

Duştan çıktıktan sonra elimi buğulanmış aynaya silerek yansımamı ortaya çıkarıyorum.

Bunu yapabilirsin.

Karda sürebilirsin. Bu rekabet için.

Gerçekten Cole'un kazanmasını istiyor musun?

"Hayır," diyorum kendi kendime. "O kazanmayacak. Clayton'a gideceksin, iyi olacaksın ve nasıl şekerleme yapılacağını öğreneceksin. Bitti ve bitti."

"Öleceğim. Öleceğim," diye bağıyorum, ellerim direksiyonu ölümcül bir şekilde kavırıyor.

Müziğimi kapattım.

Gözlerim olabildiğince açık.

Ve X-ışını görüşüne sahip olmaya çalışmama rağmen

Cindy Teyze'nin evinden ayrıldığımdan beri yağan karı görebilmek için.

"Yoldaki çizgiler nerede?" Duygularım beni ele geçirirken bağıyorum ve gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor.

Hayır, ağlama, bu daha iyi görmene yardımcı olmaz.

Gözlerimi kaydırıyorum ve arabayı saatte beş mile yavaşlatıyorum, tehlike ışıklarını yakıyorum ve bir hendeğe düşmemek için dua ediyorum.

Belki... belki bir saniyeliğine kenara çekilir ve bu yoğun karın geçmesine izin verirsem, her şey yoluna girecek.

Gözlerimi tekrar kaydırıyorum ve çok dikkatli bir şekilde yolun banketini bulup kenara çekiyorum.

"Bak, bekleyeceğiz-" Araba sarsılır ve sonra aşağı doğru sallanır.

Kanlı bir çığlık atıyorum, bir çukura düştüğüm için dehşete kapılıyorum.

"Bu benim ölümüm," diye bağıyorum, arabanın düşmeye devam etmesini bekliyorum, ama düşmeyince gözlerimi açıp camdan dışarı bakıyorum. Sağ tarafımda bir korkuluk görüyorum. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü en azından bir tür dağ ölüm tuzağına düşmeyeceğimi biliyorum. İleriye bakıyorum ve LOOKOUT POINT yazan bir tabela görüyorum. Orada daha büyük bir park yeri olmalı.

Öne çekip orada dinleneceğim.

Gaza basıyorum ama araba hareket etmiyor.

Hımm...

Gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

Tamam, biraz daha bastırayım. Yok bir şey.

Hayır, hayır, hayır.

Kaputu kafama geçiriyorum, arabayı park ediyorum ve kapıyı açıyorum ki Peder Snow tarafından patlatılayım.

"Aman Tanrım," diyorum neler olduğunu incelemek için arka lastiklere doğru ilerlerken. Yüzüme yağan kar yüzünden zar zor görebiliyorum, ancak lastiklere ulaştığımda ve onlardan birinin makul büyüklükte bir kurban kurban gittiğini gördüğümde

çukur, fark ettim ki... Boku yedim.

Hızla arabaya geri dönüyorum ve telefonumu almadan önce koltuğuma yerleşiyorum.

Ve tahmin edebilir misiniz? Bir bar bile çekmiyor. Lanet olası dağlar.

Başımı direksiyona yaslıyorum, gözlerim yine yaşlarla doluyor.

En kötü kabusum gerçek oldu.

Terk edilmiş, yalnız, cep telefonu çekmeyen bir kış fırtınasında. İşte bu yüzden araba kullanmak istemedim, Taran!

Ne yapacağımı anlamaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Hangi kasabaya yakın olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Hiçbir şey göremiyorum.

Ve yapmak istediğim son şey dışarıda durup birinin gelip beni kurtarmasını beklemek, çünkü akli başında kim bu karda araba kullanır ki?

Hiç kimse.

Bu havada kimse araba kullanmaz.

Sadece benim gibi Kaliforniyalı aptallar ikna olur-

Tak tak. Tak.

Yan tarafa dönüp arabamın kapısının önünde duran bir figür gördüğümde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Bölgede başka bir insan olduğu için o kadar rahatım ki, katil olup olmadıklarını düşünmüyorum bile.

Camımı açıyorum, yabancı başını eğerken rüzgâr ve kar arabama çarpıyor.

İşte o zaman onu görüyorum.

O unutulmaz gözler.

Şu oyulmuş çene hattı.

O dudaklar.

"Cole?" Gözlerimi silerek söylüyorum, açıkçası o olduğunu umursamayacak kadar rahatlamıştım.

"Arabada sorun mu var?"

Başımı sallıyorum ve elimde olmadan yüzümden daha fazla gözyaşı akıyor. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçmadan hemen önce "Evet," diyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve sonra arabamın kapısını açtı.

"Yakala

Çantam." diyor arabadan inmeme yardım ederken.

Eşyalarımı alıp arabanın yanında duruyorum, o da arabaya atlıyor, camı açıyor, imdat frenini çekiyor ve motoru kapatıyor. Sonra iniyor, anahtarları cebine koyuyor ve kapıyı kapatıyor. Beni dirseğimden tutup arabamın önüne park etmiş olan kamyonetine doğru götürüyor.

O kadar üzgün olmalıyım ki arabayı çektiğini bile fark etmedim.

Beni kamyonetinin yolcu tarafına götürüyor ve içeri girmeme yardım etmeden önce kapıyı açıyor. Kamyonetinin sıcak kabinine girdiğimde kapıyı kapatıyor ve işte o zaman gözlerimi silmeye çalışıyorum ama faydası yok, gözyaşlarım akmaya devam ediyor.

Bana katıldığında, kaloriferi sonuna kadar açıyor ve torpido gözüne uzanıp bana birkaç mendil uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum yüzümü silerken, yaptığım makyajın muhtemelen her yere bulaşmış olduğunu çok iyi biliyorum.

"Orada ne kadar mahsur kaldın?" diye soruyor, sesi sert, neredeyse... kızgın.

"Hiç de uzun değil. Bir dakika kadar gerideydin." "Güzel. Sen iyi misin?"

Yukarı bakıyorum ve gözlerindeki endişeyi, alınına kazınmış kaygıyı görüyorum ve bu... ona farklı bir ışık tutuyor. Eskiden verandasında sıcak kakao içerken konuştuğum çocuğu hatırlamamı sağlıyor. Bu, tartıştığım adam değil; bu, her Noel'de düşündüğüm çocuk. Uzakta, daha sıcak bir ortamdayken bile mavi gözlü arkadaşımı sık sık merak ederdim. Okuldaki kızlar tatilden döndüğümde ondan bahsettiğimde beni kıskanırlardı. Ve ben onu özlerdim. Gerçekten özledim.

"Evet, iyiyim," diyorum gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken. "Ah, özür dilerim."

Ve sonra beni şaşırtacak şekilde, bank koltuğuna doğru kayıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Başımın arkasını kavrarken ben de kendi isteğimle gidip başımı ona yaslıyorum.

Parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken usulca "Bu karda araba kullanmamalısn," diyor.

"Ben de Taran'a öyle söyledim," diyorum. "Ama... şeker kamışı dersi bugündü, o yüzden... beni gitmeye zorladı." Burnumu çektim. "Oraya mı... oraya mı gidiyorsun?"

"Evet," diyor sertçe. "Seni bırakmamı istemeliydin, Storee."

Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Sana sormalı mıydım? Yaptığımız onca kavgadan sonra mı? Evet der miydin?"

"Yapardım," diyor. "Rekabet başka bir şey, güvenlik başka bir şey. Yaralanmanı istemiyorum."

"İstemiyor musun?" Ben soruyorum.

Eli yanağıma geliyor. "Hayır, istemiyorum."

"Oh," diye cevap veriyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra, "Seni eve götürmemi ister misin?" diye sordu.

Evet.

Ama aynı zamanda...hayır.

"Umm... Clayton'a mı gidiyorsun?"

Saçımı okşayıp bir tutamını kulağımin arkasına sıkıştırırken "Öyleyim," diye cevap veriyor. "Baston şekerler hakkında bir bok bilmiyorum."

Bu beni güldürüyor. Mendilimle gözlerimi siliyorum. "Aynen. Beni de götürür müsün?"

"Beni rahatsız etmediğin sürece."

Sırıtiyorum. "Söz veremem."

Kıkırdıyor.

Aslında kıkırdıyor. Sonra bana daha iyi bakabilmek için biraz geri çekiliyor. "İyi misin?"

"Evet." Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kamyonun kendi tarafına geçeceğini düşündüğümde olduğu yerde kalıyor, eli benimkine doğru ilerliyor. Gözlerimiz birleştiğinde, "Eve dönmek istemediğine emin misin? Seni ben götürürüm."

"Hayır, o dersi almam gerek. Beni dövmene izin veremem."

Ben."

"Evet, bu olamaz," diyor dalgın dalgın. İşte orada. İşte bir zamanlar tanıdığım o iyi çocuk. Kötü niyet yok. İğneleme yok. Sadece cana yakın ve iyi huylu.

Sonunda kamyonun kendi tarafına çekilmeden önce birkaç dakika daha beni inceliyor.

"Clayton'a vardığımızda Max'e arabanız hakkında bilgi veririm ve arabanızla ilgilenecek birini ayarlamasını söylerim."

"Oh, sorun değil. Birini arayabilirim."

"Evet, peki bu kim olabilir?" diye sorar ceketini çıkarırken.

"Uh...birisi."

"İyi deneme," diyor ve sonra bana ceketini uzatıyor.

"Üşüdüğünü biliyorum, bacakların için bunu ister misin?"

Dişlerimi dudağımın kenarında gezdiriyorum. "İhtiyacın yok mu?"

"Yok, ben iyiyim."

"Tamam, tabii, alıyorum." Bana uzatıyor, ben de üşüyen bacaklarımın üzerine örtüyorum, ekstra katman için minnettarım. Ona bir bakış attım. "Bana iyi davranıyorsun."

"Ben gerçekten bir pislik değilim,

biliyorsun." "O zaman neden

öyleymiş gibi davranıyorsun?"

Kamyonetini çalıştırıyor. "Savunma mekanizması."

"Neye karşı?" diye sordum.

Bana doğru bir bakış attı ve sonra tekrar yola odaklandı.

"Bir şey yok."

"Neden sana inanmıyorum?" Ben de diyorum.

"Çünkü muhtemelen içimi görebiliyorsun ve bu beni korkutuyor, bu yüzden hiçbir şey söylemedim."

Vay be, tamam, gerçekten açık ve dürüst davranıyor. Bu, geçen gün Meyveli Kek Şenliği'nde gördüğüm adamdan çok farklı. Peki ne değişti?

"Bu çok ağır bir ifade," diyorum.

Sadece omuz silkiyor. Belli ki onu çok zorlarsam kendini kapatabilir, o yüzden bu konuyu kapatmaya karar verdim.

Onun bu yönünü seviyorum. Bu açık, sıcak tarafını.

bunu kaybetmek istemiyorum.

Ben de konuyu değiştirdim. "Bu kar oldukça ağır," dedim. "İçinde araba sürebilir misin?"

"Ben burada büyüdüm, Storee. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyorum. "Ama hiç korkmuyor musun?"

"Korkunun eylemlerinizi ele geçirmesine izin verirsiniz, asla bir şey başaramazsınız."

"Sanki bu konuda tecrüben varmış gibi konuşuyorsun."

"Belki," diyor gözlerini yola sabitleyerek.

"Belki bana ne tür bir deneyim olduğunu söylersiniz."

"Ve sana rekabet hakkında fikir verir mi?" diyor şakacı bir şekilde. "Hayır, sanırım pas geçeceğim."

"Rakibinizi bir kar fırtınasından kurtarmak pek de stratejik görünmüyor."

"Aslına bakarsanız öyle," diyor. "Eğer seni orada donarak ölmek için bıraksaydım, o zaman bu bir yarışma olmazdı. Bir mağlubiyet yüzünden kazanacak biri değilim, meydan okumak istiyorum."

"Ah, anlıyorum, yani beni orada kurtarmak bencilce bir hareket miydi?"

Bir anlığına bana baktı. "Muhtemelen birden fazla şekilde."

COLE

Ne yapıyorsun Cole?

Storee'ye doğru bakıp iyi olup olmadığını yüzüncü kez kontrol ederken kendime tekrar tekrar sorduğum bir soru bu.

Arabasını kenara çektiğini gördüğümde, tüm varlığımın korkuyla ısındığını hissettim. O olması gerektiğini hemen anladım. O arabayı yandaki garaj yolunda park halinde görmüştüm ve benimle aynı yöne gidiyordu. Bu o olmalıydı,

Ve onun gözyaşlarına boğulmuş yüzünü gördüğümde... kahretsin, içimdeki düşmanlığı, bastırılmış öfkeyi bir kenara bıraktım ve tek yapmak istediğim yardım etmektir.

Koruyun.

Korkmadığından emin olmak için. İyi olduğundan emin ol.

Yardım etme moduna geçtim.

Kamyonetimde ağlamaya devam ettiğinde, gözle görülür bir şekilde titriyordu, ikimizin arasına ördüğüm bir duvarı daha yıktı ve ben farkına bile varmadan ona sarılmış, saçlarını okşuyor, vücudunu ele geçiren tüm korkuyu ortadan kaldırmak istiyordum.

Çünkü bu korkuyu biliyorum.

Karda her araba kullandığımda bunu hissediyorum.

Annemle babam da böyle öldü. Kar fırtınasında araba kullanırken.

Neredeyse on yıl önce. Bana olanları anlatan bir telefon aldım.

Hayatımı sonsuza dek değiştirdi.

İşte böyle zamanlarda keşke ailemle birlikte olsaydım ve yalnız kalmasaydım diyorum.

Kış aylarında korku o kadar güçlü, o kadar yaygın ki karda araba kullandığımdan emin oluyorum. Pratik yaptığımdan emin olurum. Korkunun beni katatonik hale getirmesine izin vermediğimden emin oluyorum, çünkü izin verirsem yapacağı şey bu.

Bu sabah uyandığımda kar yağdığını görünce Clayton'a gitmek için iki kez düşünmedim bile. Keşke önce Storee'ye gidip gitmeyeceğini sorsaydım. Bencilce, onu hiç düşünmedim. Kendime o kadar odaklanmıştım ki, karda seyahat ettiğimde her zaman enseme batan korkuyu bir kez daha yenmeye odaklanmıştım.

Sormam gerekirdi.

"Özür dilerim," diyorum kendimi durduramadan.

"Ne için özür dilerim?" diye soruyor, gözyaşlarını silerken kafası karışmış gibi.

"Ayrılmadan önce seni kontrol etmediğim ve bugün seni bırakmamı isteyip istemediğini sormadığım için."

"Oh... neden yapasın ki?"

"Yapılacak en doğru şey bu olurdu," diyorum gözlerinin içine bakarken.

Gözlerini kaçırıp kucağına bakıyor. "Özür dilemene gerek yok Cole."

"Evet. Gerçekten kontrol etmeliydim. Bektan bir davranıştı." "Cole," diyor, sesinde bir endişe notası var.

"Sen

Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Arkadaş değiliz, değil mi?" Evet... Sanırım değiliz.

Ön camıma yağın kara doğru bakıyorum, ıslak taneler camda su izleri bırakıyor ve sileceklerimin üzerinde birikiyor.

"Değil mi Cole?" diyor tekrar, neredeyse emin değilmiş gibi. "Biz arkadaş değiliz."

Dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Biz... bir süre önce."

Yavaşça başını sallarken dudakları birbirine yapışıyor. "Öyleydik. O yanımızı özlüyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, ben de." Ve sonra ortam gerginleştiği için, "Biliyor musun, kasabada iyi bir uyumumuz var. Herkes iyi anlaştığımızı düşünüyor gibi görünüyor. Belki de arkadaşızdır da haberimiz yoktur."

Ona bakıyorum ve dudağının kenarının havayı yumuşatmak için bana katılarak yukarı doğru kıvrıldığını fark ediyorum. "Yani, yol kenarında duran arabama uğrayıp beni kontrol etmen çok dostça bir davranış."

"Bu benim için çok nazik bir davranıştı," diye sırtarak cevap veriyorum.

"Yani bana belki de arkadaş olabileceğimizi mi söylemeye çalışıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Düşmanımın düşmanı dostumdur demezler mi?"

"Evet ama bunun doğru olabilmesi için üçüncü bir kişinin daha olması gerekiyor. Yani ikimiz de Atlas'a düşman olsaydık, o zaman dost olurduk."

"Anlıyorum. O zaman belki de şeker kamışları bugün bizim düşmanımız olur ve bu da bizi dost yapar."

"Şeker kamışı yapımı hakkında duyduklarına bakılırsa, bunun doğru olabileceğini hissediyorum," diye yanıtıyor, koltuğuna yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerinden geçirerek.

"Isındın mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Evet, muhtemelen ısıyı azaltabilirsin. Eminim ateşlisindir."

"Evet, fanilamdan terlemek üzereyim," diyorum kadrını aşağı çevirirken.

Kıkırdıyor. "Biliyor musun, izin verdiğinde biraz komik olabiliyorsun. Bana gençken yaptığımız konuşmaları hatırlatıyor."

"Ah, demek beni hatırlıyorsun," diyorum. "Ben de senin Connor'ın olduğumu sanıyordum."

"Aptalca bir şakaydı ama düşündüğüm gibi olmadı. Sonra tabii ki seni ne kadar sinirlendirdiğini gördüm ve devam ettim. Kim bilir neden."

"Çünkü sen kıskırtıcısın. Küçükken kız kardeşini çıldırttığını hatırlıyorum... ve bu konuda beni de," diyorum, dağ geçidine doğru ilerlerken karın hafiflemesine şükrederek. Clayton artık o kadar da uzakta değil.

"Onu hâlâ deli ediyorum. Ve görünüşe göre seni de." "Seninle ilgili bir tema gibi görünüyor," diyorum.

"Sanırım bir kez kıskırtan, her zaman kıskırtır." Hafifçe bana doğru döndü. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Duruma göre değişir," diyorum radyoyu açıp arka planda Noel enstrümanlarının hafifçe çalmasına izin verirken. Onunla sohbet etmenin kolay olduğu on yıl öncesine geri dönmüş gibi hissediyorum.

"Neye göre değişir?" diye soruyor.

"Soruya cevap vermek istesem de istemesem de. Veto etme hakkım var."

"Bu adil." Şimdi tamamen bana dönecek şekilde kayıyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve ona doğru bakmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü bakarsam bir süre daha bakmak isteyeceğimi biliyorum. "Şehre ilk geldiğimde,

Neden bana bu kadar kızgındın? Yanlış bir şey mi yaptım? Ailem on yıldır ziyaretime gelmediği için mi? Cindy Teyze'nin ne kadar üzgün olduğunu gördüğün için mi?"

"Bunların hiçbiri değil," diyorum, boğazım düğümleniyor. Bu konuşmayı yapmak istediğimden emin değilim.

"Tamam, o zaman neydi?"

Kar dindikçe direksiyonu daha sıkı kavıyorum ve artık üzerimize sadece serpintiler düşüyor. Fırtınanın en kötüsü geride kaldı, izleri etrafımızı saran tozlu ağaçlarda ve dağ yamaçlarında açıkça görülüyor.

"Cidden Cole, ben ne yaptım?"

"Biliyor musun, şu anda yapmamız gereken konuşmanın bu olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye soruyor.

"Çünkü bu muhtemelen gözlerinin içine baktığımda sana söylemem gereken bir şey."

"Oh," diyor. "Peki... o zaman kenara çek."

"Kenara mı çekeyim?" Ben soruyorum. "Geç kalmak istemeyiz." "Geç kalmayız. Kenara çek, Cole."

Bu işin peşini bırakmayacağını bildiğimden, dediğini yapıyorum ve muhtemelen şu anda arabada başka kimse olmamasına rağmen dörtlü flaşörlerimi yakıyorum.

Kamyoneti park ettiğimde elimi çekiştirerek beni ona bakmaya zorladı. "Konuş benimle Cole, çünkü aramızdaki bu düşmanlıktan hoşlanmıyorum. Çok yorucu. Sürekli kavga, dövüş, sahte yüzler. Ben sadece... bunaldım ve senin o sıcak tarafının, eskiden tanıdığım o tarafının ortaya çıktığını görebiliyorum."

Avucunu benimkine bastırıyor ve gözlerinin içine bakmadan önce parmaklarımızı birbirine doluyorum.

Kristal berraklığında.

İçlerinde en ufak bir ihanet belirtisi yok, sanki ben açıldığımda saldırmak için bekliyor, beni indirmeye hazır.

Gerçek bir ilgi var.

Endişe.

Ve bu beni üzüyor çünkü çok yalnızdım.

yılın bu zamanlarında.

Ve bunu ben yapıyorum. Kendimi soyutladım. Kasabadaki faaliyetlere katılmayı ihmal ettim. Bir delikte saklanıyordum, sadece Noel'de Maxheimer'larla birkaç gün geçirmek için dışarı çıkıyordum. Aslında kasaba halkından milyonlarca yan bakış almadığıma şaşırımdı. Kişiliğimdeki ani değişim karşısında şok olmuş olmalılar. Yine de beni hoş karşıladılar.

Ama Storee'yi tekrar burada görmek bana ön bahçelerimizde kardan adam yaptığımız Noelleri hatırlattı. Kasabada dolaşırdık, asla el ele tutuşmazdık ama ışıklara bakarken birbirimizin arkadaşlığından keyif alırdık. Donardı ve ben ona ceketimi verirdim. Böylesine تنها, kitsch bir kasabada yaşamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında sorular sorardı ve ben de ona her zaman bir plaja erişimin nasıl bir şey olduğunu sorarak karşılık verirdim.

Garip bir şekilde, Storee'yi Noel ile ilişkilendirdim. Ne zaman ailesinin araba yoluna çıktığını görsem, sezonun gerçekten başladığını hissederdim ve... ailem öldükten ve o artık ziyarete gelmedikten sonra, bu benim için sezonu kararttı, öyle ki artık kutlamıyordum. Kutlayamazdım. Çünkü kutlayabileceğim hiçbir neşe kalmamıştı.

"Lütfen Cole," diyor elimi sıkarak. "Bana ne yaptığımı söyle."

Dudaklarımı ıslattım ve sırtımı kapıma yasladım. "Burada olduğun son Noel'di."

"Bayan Fiskers'ı nehre düşürdüğüm Noel mi?" diye soruyor.

"Evet, o Noel."

"Benim için çok korkunç bir Noel'di. Çok kötü bir ruh hali içindeydim. Eğer kötü ya da aptalca bir şey söylediysem özür dilerim. Utanmıştım, kızgındım, hayatımda ne yapmak istediğim konusunda kafam karışık ve o yıl en iyi Noel'i geçirmedim. Noel günü ayrıldım çünkü bunu aşmıştım. Taran beni havaalanına götürdü. Neden, ne dedim ben?"

Ön camdan dışarı bakıyorum, tüm o acının geri geldiğini hissediyorum. Çünkü ertesi gün onu aradığımı hatırlıyorum, söylediği her şeye rağmen, onu bulmayı, onunla konuşmayı, hissettiğim acıyı aklımdan çıkarmasını umuyordum ama orada değildi.

Gitmişti.

"Cole," diye bastırıyor. Elini bırakmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Lütfen söyle bana."

İçimi çektim ve devam ettim. "O Noel arifesinde verandada benimle konuşurken kasabadan nefret ettiğini söylemiştin."

"Oh." Başını sallıyor. "Öyle demek istemedim. O-" "Ve o zaman ailem kayboldu."

"Bekle... ne?" diyor, daha uzun oturarak.

"Verandadaydım, seninle karşılaşmayı umuyordum çünkü korkmuştum, gergindim. Büyük bir kar fırtınasından sonra ailemi bulamadılar. O gün geri dönmeleri gerekiyordu ama kimse onlardan haber alamamıştı. Seni gördüğümde rahatlardım ama sonra..."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor gözleri yeniden yaşla dolarken. "Kasaba hakkında konuştum, ne kadar aptalca olduğunu ve bir insanın neden Noel'i kutlamak için gününü gün etmek istediğini anlamadığımı söyledim."

"Evet," diyorum hafifçe.

"Cole..." Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür. "Ben... Aman Tanrım, neden hiçbir şey söylemedin?"

"Uyuşmuştum," diye cevap verdim. "Seninle savaşmak istemedim. Ailemi bulmaya yardım etmeye çalışan kasabayı savunmak bile istemedim. Ben sadece... Başka bir zihin yapısına kaydım." Dudaklarımı ıslattım. "Ve ertesi gün sana olanları anlatmak istediğimde orada değildin. Gitmiştin ve ben de... Bilmiyorum, bunu senin vedan olarak algıladım. Kringle ile işin bitmişti, benimle işin bitmişti."

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayır, özür dilerim. Aman Tanrım, çok bencil ve aptalım. Çok özür dilerim Cole."

Omuz silkiyorum. "On yıl önceydi. Seni geri dönerken gördüğümde

Kasabaya girdiğimde, hissettiğim tüm o düşmanlığı geri getirdi ve sonra Noel Kringle olmaya çalışacağını duyduğumda, bu ne cüret diye düşündüm. Ve gerisi tarih oldu."

Bankta daha da yaklaşıyor ve elimi göğsüne götürüyor. "zr dilerim. Yanında olmalıydım. Sorunun ne olduğunu sormalıydım. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki seni düşünmeyi ihmal ettim. Ve sonra... Tanrım, geri dönmemek. Benden nefret ediyor olmalısın."

"Senden nefret etmiyorum," diyorum.

Yakınından bile geçmiyor, Storee.

Azıcık bile değil.

"Cole, eminim biliyorsundur-"

"İstemiyorum," diyorum inançla. "Gerçekten istemiyorum, Storee."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "şey, yapmalısın." Kucağına bakar ve bir i eker. "Sadece çok zgnm. Senin yanında olmalıydım ama olamadım. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ne kadar yalnız hissetmiş olmalısın. Bugünlerde ailemi pek görmüyorum.

-Artık kendi maceralı hayatları var ama istersem... onları görebilirim." Duraklıyor ve benim için ne kadar derin bir keder duyduğunu görebiliyorum. Onun varlığı şu anda biraz rahatlatıcı. Ama sonra başını kaldırıp bakıyor. "Tanrım, bilmiyordum bile. Neler yaşadığını bilmediğim için mahvoldum. Ben-"

"nk Cindy'den sana söylememesi için söz aldım." Gözleri benimkilere dikildi. "Söz m verdin? Neden?"

"nk o sırada sana kızgındım. Senin sempatini istemedim. Sadece yeni gerekliğimle kendi başıma başa çıkmak istedim. Ayrıca, niversiteye gideceğini biliyordum ve o Noel'de ayrılmanın yeni bir yolculuğa başlayan anlamına geldiğini hissediyordum. Kringle ile işin bitmişti ve bunu kabul etmem gerekiyordu."

"Bilseydim geri gelirdim."

"İşte tam da bu yüzden ona söz verdim. Sen bu kasabayı,

bu hayatı sevmiyordun ve ben de senin acımanı
istemiyordum. Bu... bu sadece

böyle olması gerekiyordu." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ve geri döndüğünde sana bok gibi davrandım, özür dilerim. Sadece çok şaşırmıştım. Duygularımla nasıl başa çıkacağımı bilemedim ve çocukça davrandım. Özür dilerim, Storee."

Başını iki yana sallar. "Olma. Böyle davranmakta sonuna kadar haklıydın."

"Ailemi kaybetmek bana bir pislik olma ayrıcalığı vermez."

"Şuna ne dersin, ikimiz de ayrı nedenlerden dolayı üzgünüz ve ikimiz de özrümüzü kabul ediyoruz?" Elimi sıkıyor ve bu beni gülümsetiyor. "Bundan sonra hayatımıza devam edebiliriz Cole. Özürlerle dolu bir geçmişte yaşamamıza gerek yok, çünkü bu bizi dönüp durmaktan başka bir işe yaramayacak."

"Haklısın," diyorum boğazımı temizleyerek.

"O halde söylediklerimizi kabul edelim ve bundan sonra yolumuza devam edelim."

"Evet, sanırım bunu kabul edebilirim."

"Güzel." Pencereden dışarı ve tekrar bana bakıyor. "Şimdi, bu senin üzerine fazla gitmeyeceğim anlamına gelmiyor. Hâlâ aşağı iniyorsun... Kar Baba." Kaşlarım havaya kalkıyor ve o da kıkırdıyor. "Atlas bana senin için taktığı lakaptan bahsetti. Ben de kullanmak için bekliyordum. Bana sorarsan kulağa hoş geliyor."

"Evet, bu sadece Max'in takma adı."

"Mm, bundan emin değilim." Elimi bırakıyor. "Ben buna düşkünüm."

Başımı salladım ve kamyoneti vitesine taktım. "Hey, Cole?"

"Hmm?" Ona bir bakış attım.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Hayır, teşekkür ederim Storee, geri geldiğin için, ilgilendiğin için, tekrar gülümsememe yardımcı olduğun için.

"Dinlediğin için teşekkürler, Storee."

STOREE

Cole'a sessizce, "Burası Chadwick'in Şekerci Dükkânı'na benziyor," diyorum.

"Evet, hassas bir konu."

Theodore Garvey'nin mutfağın arkasından malzemeleri getirmesini beklerken, "Anlamıyorum," diyorum. "Theodore'un tüm fikirlerini Bay Chadwick'ten çaldığı ortadayken Bay Chadwick neden bizi buraya ders için göndersin ki?"

"Bence bunun pek çok sebebi var. Bir, Jefferson bizimle uğraşmak zorunda değil. İki, insanlar Theodore'un nasıl bir soyguncu olduğunu görebilir. Ve üç, eğer başarısız olursak, Jefferson'ın Theodore'dan daha fazla nefret etmesi için bir nedeni olur."

"Mantıklı, sanırım."

Cole ve ben birlikte geldiğimiz için bizi bir gruba koydular. Jimmy ve Ursula da bir grupta. Beatrice gelmedi - belli ki ne yaptığını biliyor - ve burada heyecanla çektikleri fotoğrafların sayısına bakılırsa dışarıdan gelmiş gibi görünen iki çift daha var.

Tıpkı Kringle'daki Chadwick's gibi, mağaza da kırmızı vurgularla beyaz renkte. Vitrinde kırmızı-beyaz çizgili perdeler, dükkânın arka tarafında boydan boya uzanan bir şekerleme vitrini ve hatta logo bile aynı: kırmızı harflerle yazılmış bir oval. Chadwick'in mağazası 1900'lerin başında kurulduğunu ilan ederken, Theodore'un ki 2020'lerin başında. Şaka gibi.

Ama tüm bunlara rağmen Cole'la burada olmak biraz tuhaf ama bir o kadar da güzel bir duygu. Kamyonetindeki konuşma çok ağırdı ve eminim uzun süre göğsümde bir yük olarak kalacak çünkü bir arkadaşına ihtiyacı olduğunda onun yanında olamadım. Ve bu asla üstesinden gelebileceğimi düşündüğüm bir şey değil.

Ama birbirimizin özürlerini kabul ettiğimizden beri her şey farklı geliyor.

O kadar gergin değil.

Daha çok gülümsüyor.

Dost canlısı.

Konuşkan.

Sanki geçmişe, aramızda olanlara tutunuyordu ve bu, üzerinde asılı duran kara bir buluta dönüşüyordu ve onu serbest bıraktığı anda... hepsi dağıldı.

Rahatladım.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Önümüzdeki bakır kaseye bakarken ona soruyorum.

"Asla," diyor. "Ama kolay olmadığını duydum, **b u** yüzden bize iyi şanslar."

Theodore yeniden ortaya çıktığında "Harika," diyorum. Asistanı malzemelerimizin olduğu tepsileri getiriyor ve sonra bize bir tarif veriyor.

"İşte bu kadar," diyor. "Herhangi bir sorunuz olursa buralarda olacağım."

Uhhh...ne?

Derslere ne oldu? Gerçekten bunu kendi başımıza yapmamızı mı bekliyor?

İlk konuşan Jimmy oldu. "Gösteri yapmayacak mısınız?"

"Hayır," diyor Theodore. "Chadwick'in öğretilerim nedeniyle hepinizin başarısız olmasını beklediğine dair söylentiler duydum. Bu nedenle, size öğretmeyeceğim, sadece pratik yapma fırsatı sunacağım. Kringle yarışmasının bir parçası olmayanlarınız lütfen benimle birlikte arkaya geçin, size özel bir ders vereceğim."

"Ama... bunun için para ödedik," diyor Jimmy. "Ve eğer arkada olursanız, size nasıl soru sorabiliriz?"

"Asistanlarımdan birine haber verin, sorunun yeterince önemli olduğunu düşünürlerse beni arayacaklardır." Ve ardından, Ringle-olmayanlarla birlikte mutfağının arka tarafına geçer.

Cole'a döndüm. "Bu çok kaba."

"Kaba ama doğru hissettiriyor. Aralarındaki kan davası oldukça ağır, bu yüzden bize böyle davranılmasına şaşırmadım." O alır

tarifi. "Bir deneyelim bari. Tamam, su, şeker ve mısır nişastasını alıp tencereye koyalım, ocağı açalım ve karıştırarak 320 Fahrenheit dereceye gelene kadar kaynamaya bırakalım."

"Bu yeterince basit görünüyor," diyorum. Çalışırken soruyorum, "Atlas neden seninle gelmedi? O senin neşeli yardımcın değil mi?"

"Öyle," diyor Cole karıştırmaya başlarken. "Ama bugün çiftlikte yapması gereken bazı şeyler vardı. Bu yüzden bana kendi deyimiyle 'bol bol not almamı' söyledi."

"Kağıt kalem göremiyorum," diyorum.

Cole başının yan tarafına vuruyor. "Hepsi burada." "Eminim buna bayılacaktır."

"Şirretlik yapacak ama bu yeni bir şey değil." Bana tahta kaşığı uzattı. "Karıştırmak ister misin?"

"Elbette," diyorum. "Karışımın sıcaklığını nasıl bileceğiz?"

Cole bir termometre kaldırır. "Sanırım bu şeyle. Talimatlara göre tencerenin kenarına koymalısın ama dibine değmediğinden emin olmalısın." Ben dikkatle karıştırırken o da termometreyi ayarlıyor ve sonra birlikte ısının yükselişini izliyoruz. "O kadar da kötü değil."

"Evet, ben de aynı şeyi söyleyecektim. Gerçi bence en zoru ikinci kısım."

"Haklı olabilirsin," diyor. "İyi ki sana yardım ediyorum, çünkü bu Kringle işinde çok iyiyim."

Bu beni dramatik bir şekilde gözlerimi devirmeye itiyor. "Bunu Hawaii meyveli keki yapan adam söylüyor."

"O Max'in suçuydu, benim değil. Ananas konusunda çok sert davrandı, ona anlatmaya çalıştım ama o en iyisini bildiğinde ısrar etti."

"Belki de yardımcının kontrolü ele almasına izin vermemelisin."

"Ehh, o belki de benden daha fazla bu işle ilgileniyor. Arada bir ona bir kemik atmam gerekiyor."

"Çok neşelisin."

"Bu yüzden Noel Kringle'ı olmak için en öndeyim." "Üçüncü sıradasın," diyorum. "Bu en önde koşmak değil." "Bunun hiçbir anlamı yok. Oraya geri döneceğiz, özellikle de "Bu şeker kamışı yarışmasından sonra." Kaşığı elimden alıyor ve karıştırıyor. "Bak, şimdiden kazanıyorum."
"Çok aptalsın," diyorum gülerek.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

COLE

Şeker kaynıyor, kar yağışı durdu, havada nane var
ve aşk tanrısının oku çağırıyor.

"Büyüleyici, tatlı biri ve seksi sırtışına bayılıyorum."
kendi kendine düşündü. "Artık çok farklı; belli ki bir pislik değil."

"ÇEKMELİSİN STOREE," diyorum omzunun üstünden, duvara asılı kancadaki şeker topağımıza bakarak. "Beyazlaşması için oraya hava g i r m e s i gerekiyor."

"Biliyorum... o..." diye homurdanıyor. "Ah, bu çok sıcak ve nahoş."

"Bırak yardım edeyim," diyorum arkasından yaklaşıp kollarımı vücuduna doladıktan sonra birlikte çekiyoruz. "İşte böyle."

Sırtının göğsüme nasıl tam oturduğunu hemen fark ediyorum.

Başı çeneme kadar geliyor.

Ve saçlarının nasıl taze çiçekler gibi koktuğunu.

Fark etmemem gereken şeyler ama kendimi durduramıyorum.

"Aman Tanrım, bunu tek başıma yapamayacağım," diyor şekeri çekmeye ve kancanın etrafına sarmaya devam ederken, bir zamanlar kehribar kahverengisi olan maddenin parlak bir beyaza dönüşmesini izliyor. Bana sorarsanız çok havalı.

"Cindy teyzen bunu kendi başına yaptı, bu da senin de yapman gerektiği anlamına geliyor."

"Belki de şekerimizde bir sorun vardır," diyor

Birlikte çekmeye devam ederken, saçlarının kokusu yukarı süzülüyor ve beni yaptığımız şeyden uzaklaştırıyor.

"Hiçbir sorunu yok," diyorum. "Bak, beyaza dönüyor.

Bu da doğru yaptığımız anlamına geliyor."

"İşimiz bitti mi?" diye soruyor durduğunda. "Tanrım, ellerim ve kollarım yanıyor. Şekeri katlamak, renk ve tat vermek için yoğurmak beni çok yordu."

Kıkırdıyorum. "Bunu tek başına nasıl yapacaksın?"

"Biraz Noel büyüğü ile. Bob Krampus'un ya da kasabadaki herhangi birinin bunu satıp satmadığını biliyor musun?"

Gülüyorum. "Bildiğim kadarıyla hayır, ama bir şey duyarsam sana haber veririm." Şekeri kancadan çekip ısıtma istasyonuna taşıyorum. "Tamam, sanırım artık bunu bölüşmemiz gerekiyor. Kırmızı şekerimiz var, ama bir tabana ihtiyacımız var, sonra şemaya göre şeritlerden bir örtü yapmamız ve sonra hepsini bir araya getirmemiz, çekmemiz, bükmemiz ve kesmemiz gerekiyor."

Elinin tersiyle alnını ovuşturmadan önce alaycı bir tavırla, "Bu kadar basit işte," diyor. "Biliyor musun, bence Kringle yarışmasının bir parçası olarak yeni başlayanlardan baston şeker yapmalarını istemek biraz sorumsuzca. Sizce de ihmalkârlık değil mi? Şekeri kaynatmak, çekiştirmek ve çekmek? Yani şeker mi yapıyoruz yoksa şekeri mi tahrik ediyoruz?"

Bu benim kahkaha atmama neden oldu ve Jimmy ile Ursula'nın bize sinirli bakışlar atmasına yol açtı.

"Şekeri bir daha asla aynı şekilde çekiştirmeyeceğim, bunun için teşekkürler," diyorum.

"Sadece süreci senin için mahvetmeye yardım etmek için buradayım."

Birlikte, kırmızı-beyaz şekeri şeritler halinde kesip bir tür çizgili battaniye oluşturduktan sonra bunu beyaz tabanımızın üzerine örtüyoruz. Sonra kırmızı şekerden bir parça alıp tabana yerleştiriyoruz ve bir ucundan çekiştirerek şekeri uzun bir şerit haline getiriyoruz. Şekeri bükerek beyaz ve kırmızının o ikonik girdabını oluşturduktan sonra tepesinden bir kıvrım yaparak gerçek bir baston şeker oluşturuyoruz.

İkimiz de biraz şaşkın bir şekilde orada duruyoruz. "Bunu biz mi yaptık?" Storee soruyor.

"Sanırım yaptık," diyorum.

"Vay canına. Şok oldum. Gerçek bir şeker kamışına benziyor. Bob Krampus'un çorabına sokacağı bir şey gibi."

"Noel görevlerinden bahsederken ona Noel Baba demenizi tercih ediyor."

"Oops." Storee'nin yanakları pembeleşir. "Noel Baba'nın çorabına koyacağı bir şeye benziyor."

"Öyle," diyorum kolumu omuzlarına atarken. Göğsüme sokuluyor, önceki isteksizliğinden çok farklı. "Bizimle gurur duyuyorum."

"Ben de." Bana bakıyor ve o tatlı gülümsemesini sunuyor. "Beni kurtardığın ve buraya getirdiğin için teşekkürler."

"Dediğim gibi, daha iyi olduğumu bildiğim için kazanmak istiyorum, siz arabanızda sıkışıp kaldığınız için değil."

"Uh-huh, sanırım kendine bunu söylüyorsun, ama ben asıl gerçeği biliyorum."

"Peki bu ne?" Başka bir şeker kamışını şekillendirmeye başlarken ona soruyorum.

"Sanırım gizliden gizliye benim etrafta olmamdan hoşlanıyorsun."

Muhtemelen sandığınızdan daha fazla...

"Peki bunu kendi başına halledebileceğini düşünüyor musun?" Kamyonetime doğru yürürken Storee'ye soruyorum, ikimiz de huckleberry truffles ile ilgilendiğimiz için bir torba dolusu şeker ve çikolata taşıyoruz.

"Hayır," dedi. Kamyonetime ulaşıyoruz ve onun için yolcu kapısını açıyorum. Vücudu benimkine sürtünüyor ve içeri adım atmak yerine bana doğru dönüyor. "Benim için kapıyı açmak zorunda değilsin."

"Alışkanlık," diye yanıtlıyorum.

"Sahip olunması gereken güzel bir alışkanlık."

Bulutlar dağıldı ve güneş parlıyor, dağların zirvelerini zar zor aşıyor. Ve havadaki soğuğa rağmen, kar yollara tam olarak yapışmıyor, ki bu iyi bir şey. Ancak günün saati ve dağların güneşi engellediği göz önüne alındığında, yakında hava kararacak.

"Bugün için tekrar teşekkür ederim Cole. Gerçekten minnettarım. Her şey için minnettarım."

"Evet, tabii ki," diyorum, onun muhteşem gözleri dışında her yere bakarak.

"Bu bizi şimdi arkadaş mı yapıyor?" diye soruyor. "Gerçek arkadaşlar gibi, gençken olduğumuz gibi mi?"

"Bilmiyorum," diyorum kapıya tutunurken. "Bana Connor mı diyeceksin?"

Kıkırdıyor. "Hayır, senin artık Kar Baba olduğunu kabul ettiğimizi sanıyordum."

"Eğer bana Kar Baba diyorsan, yüzde yüz arkadaş değiliz demektir."

"Oof, birisi şaka kaldıramıyor."

"Birileri Kar Baba olarak anılmak istemiyor." "Neden istemediğini anlamıyorum," diyor kadın koltuğa yaslanırken.

kamyona binmeye hiç niyeti yoktu. "Kar Baba sanki Noel'in sahibiymişsin gibi davranıyor, sanki Noel şaplak atılmasını istese bunu sen yapacakmışsın gibi."

Kaşlarım kalktı. "Noel şaplak isterse?"

Kıkırdıyor. "Evet, Noel gerçek bir sapık kaltak olabiliyor."

"Umm, açıklamana ihtiyacım olacak."

"Öncelikle, şu ökseotu meselesi var. İnsanları işaretle öpüşmeye zorlamak mı? Sapıkça. Sonra Noel Baba'nın kucağına oturma olayı var... yaşlı adam sapkınlığı. Çelenkler ve mumlardan bahsetmiyorum bile."

"Çelenkler ve mumlar ne olacak?" diye sordum.

"Aman Tanrım, Cole. Sanki vajinalar ve penisler etrafa asılmış gibi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gülerek soruyorum.

"Çelenk vajina, mum ise penistir. Koy

onları bir araya getirmek ve seks."

Saçımı çekiştiriyorum. "Ne kadar büyüleyici olsa da Noel'in sapıkça olduğunu sanmıyorum."

"Belli ki olaya doğru açıdan bakmıyorsun. Kafanızın içinde, mükemmel küçük Noel kasabanızda sıkışıp kalmışsınız."

"Bana Noel'de Kringle dışında başka şeyler de olduğunu mu söylüyorsun? Ama ben Noel'i boğduğumuzu sanıyordum."

"Ah-ha!" diyor, beni göstererek. "Gördün mü? Boğulma... sapıkça."

Noel sapıkça bir şeydir."

"Tanrım," diye mırıldandım yumuşak bir kahkaha atarak.

"Kamyonete bin. O sapık kışını eve götürüyorum."

Kamyona atlıyor ve o yerleşince kapıyı kapatıyorum.

Noel şaplak yemek istiyor. Nereden aklına geldi bu?

Başımı sallıyorum, dudaklarımda bir gülümseme, kamyonun kendi tarafıma geçiyorum ve ona bakıyorum. Parlak bir şekilde gülümsüyor, açıkça kendinden memnun ve gerçekten uzun zamandır ilk kez kendimi hafif hissettiğimi fark ediyorum.

Bu tatilin ağırlığını, tüm korkusunu omuzlarımda hissetmiyorum.

Gerçekten eğleniyorum...cehennem, eğleniyorum. "Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Başımı salladım ve kamyonu çalıştırdım. "Hayır, söyle bana."

"Hayır, bu aptalca."

"Muhtemelen değildir," diyor omzumu iterek. "Sadece söyle bana."

Başımı arkaya yasladım. "Sadece... bilirsin... sadece eğleniyorum, hepsi bu."

Nefes nefese kalıyor ve elimi çekiştirerek beni ona bakmaya zorluyor. "Eğleniyor musun? Benimle mi? Düşmanınla mı? Zilleri çalın, tellalı çağırın, Cole Black benimle eğleniyor."

"İşte tam da bu yüzden bir şey söylemek istemedim," diye cevap veriyorum elimi ondan çekerken.

"Üzgün bile değilim. Pencereden dışarı bağıracağım

Kringle'a gittiğimizde Cole Black'in beni eğlenceli bulduğunu herkese söyleyeceğim."

"Bunu yap ve bunu yaparken onlara öpüşmemden ne kadar hoşlandığını söyle."

Alay ediyor. "Tamam, şimdi sadece yalan söylüyoruz ve Noel sezonunda mı? Cole..." Şöyle der. "İnsanları yeterince kandırdığımızı düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Yola çıktım ve otobana doğru ilerledim, buradan düz bir yol olduğu için şükrediyorum. Kar yağışı durduğu ve yollar açık olduğu için eve varmamız buraya varmamızdan daha kısa sürebilir.

"Onları kandırmış olmayız, onlara gerçeği söylemiş oluruz. Bana nasıl baktığını gördüm, beni nasıl öptüğünü hissettim. Hepsi tutkuydu."

Gülüyor. "Bu tutku değildi."

Uzanıp bacağını okşuyorum. "Sorun yok, Storee. Utanmana gerek yok. Anlıyorum. Senin için karşı konulmazım."

"Aman Tanrım."

"Öpüşmemiz sona erdiğinde sen de aynen böyle düşünmüştün," diyorum sırtarak.

"Ve şimdi inanılmaz derecede sinir bozucu olmaya geri döndün," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"O zaman buradaki işim bitti."

STOREE

"Taran az önce arabanın garaj yoluna bırakıldığını ve Atlas'ın her şeyin kontrol edildiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söylediğini mesaj attı." Ona doğru döndüm. "Teşekkür ederim Cole."

"Sorun değil," diyor.

"Ayrıca birkaç dakikadan daha uzun süre senin yanında kalmam gerektiği için nasıl olduğumu sordu. Ona derimin eridiğini söyledim."

Kıkırdıyor ve bana bakıyor. "Bilmiyorum, cildin bana oldukça normal görünüyor."

"İyi anlaştığımızı bilse kesinlikle sinir krizi geçirirdi."

"Yapar mıydı?" diye sorar. "Neden?"

"Bilirsin işte, 'bunu Cindy Teyze için kazanmalıyım' meselesi. Rekabetle dost olmamı takdir edeceğini sanmıyorum."

"O zaman, sanırım antrenmanlara geri dönmeliyiz."

"Sanırım öyle," diyorum.

"Sahte randevu hakkında ne hissetti?"

"İlk başta tereddüt etti ama sonra beni cesaretlendirdi çünkü bunun uzun vadede bana yardımcı olacağını biliyordu." Duraksadım ve bir saniye düşündüm. "Hey, o gece Martha'yla konuşurken konuyu ailene getirdi, bu yüzden içine kapandın, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, o zaman bu konu hakkında konuşacak havada değildim."

"O zaman neden bugün bu konudan bahsettiniz?"

"Çünkü..." Sözünü kesiyor ve ben daha fazlasını söylemesini bekliyorum. "Çünkü seni arabanda korkmuş ve ağlarken görmek, bilmiyorum, ördüğüm duvarları yıktı. O anda seni korumam gerektiğini hissettim. Kar fırtınasından, arabalardan bahsetmiyorum bile... şey, tüm bu anıları geri getirdi ve daha iyi bir kelime bulamadığım için seni kurtarma ihtiyacı hissettim."

"Bana söylediğine sevindim. Keşke daha önce söyleseydin. Meyveli kekine o kadar çok ananas parçası koymana izin vermeyebilirdim."

"Sabotajcı," diyor gülerek. "Çok fazla olduğunu biliyordun ve hiçbir şey söylemedin."

"Hatalarımızdan ders çıkarmamız en iyisidir Cole. Ayrıca bana asla inanmazdın. Eğer bir şey söyleseydim, inadına kolayca daha fazlasını eklerdin."

"Bu konuda haklısın." Soldan birini geçiyor ve sonra tekrar sağ şeride geçiyor. "Peki son on yıldır ne yapıyordun? Anlat bakalım."

Bilmek istemesini çok sevimli bularak, "Üniversiteye gittim, uzun süredir erkek arkadaşım vardı ve ilk yönetmenlik işine girdiğinde benden ayrıldı. Garip bir şekilde bunu sorun etmedim çünkü o zaten bir maşaydı. Lovemark filmlerinin kurgusunu yaparak, ficusum Alexander'a bakarak ve Büyük Teyze Cindy kalçasını kırana kadar evimden hiç çıkmayarak teselli buldum."

"Hiç gitmiyor musun?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet, biraz münzeviydim. Yürüyüşlere çıkardım ama gerçekten... Bilmiyorum, dış dünyayla pek ilgilenmezdim."

"Neden?"

"Sanırım sahip olduğumdan başka bir şeye ihtiyaç duymadığım için olabilir."

"Peki buraya geldiğinden beri bu konuda ne hissediyorsun?"

"Aptalca," diye itiraf ediyorum. "Her ne kadar stresli olsa da ve bu yarışmayla kendimi istediğimden daha fazla ortaya koymak zorunda kalsam da, etkileşimde bulunmanın, etrafınızdaki insanları tanımanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Kaliforniya'da, özellikle de Los Angeles'ta yaşarken anonim olabiliyordum ve kendi balonumda kalıyordum. Ama Kringle'da bu balonun dışına çıkmaya zorlanıyorum ve istemesem bile başkalarıyla konuşmam gerekiyor."

"Yani Kringle'dan nefret etmek yerine onu gerçekten sevebileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Belki," diyorum, kendimi çok aptal hissederek. "Ah, hani korkunun hareketlerinizi ele geçirmesine izin veremezsiniz demiştiniz ya... sanırım ben buna izin verdim. Çocukken

daha büyük bir şey olmayı, hatta belki de ekranın arkasındaki değil önündeki kişi olmayı arzuluyordum, ama

Bayan Fiskers'la yaşadığım olaydan ve ardından gelen utançtan sonra tüm güvenimi kaybettim ve bu... günlük hayatıma da yansdı." "Bilmiyorum, oldukça akli başında ve

kendinden emin görünüyorsunuz bana," diyor otoyoldan ayrılıp Kringle'a giden çıkışa saparken. "Ve ben olsam seni kandırmazdım, Storee. Döndüğünden beri ne kadar kendinden emin olduğunu fark

ettim.

ışıl ışılsın."

"Radiant?" Ona bir bakış atarken soruyorum.

"Evet," diyor, yanakları sevimli bir şekilde kızarıyor.

"Peki, teşekkür ederim. Neler yapıyorsun?"

"Evergreen Çiftliği'ndeki ren geyiklerine bakıyordum," diye yanıtlıyor. "Üniversiteye gitmeyi denedim ama ailem vefat ettiğinde sadece on sekiz yaşındaydım ve evden çıkamadım. Kasaba etrafımda toplandı, Maxheimer'lar beni yanlarına aldı ve ben de burada, büyüdüğüm yerde olmanın rahatlığını buldum. Ailemi kasabanın her yerinde görmenin rahatlığını yaşadım. Ornament Park'ta yürüdükleri, Caroling Café'de yemek yedikleri ya da Polar Freeze'de dondurma yedikleri anılar. Unutmak istemediğim anlar vardı, bu yüzden üniversiteyi bıraktım, sadece bir sömestr tamamladım ve Maxheimer'lar bana çiftlikte çalışma işi verdi. Max'in babası bana ren geyikleri hakkında bilmem gereken her şeyi öğretti, sonra kendi araştırmamı yaptım ve bu benim olayım haline geldi." Omuz silkiyor. "Çok fazla bir şey olmadığını biliyorum, ama içinde huzur buluyorum."

"Neden fazla olmadığını söylüyorsun?" "Çünkü ren geyiklerine bakıyorum."

"Yani?" Krampus Court'tan dönüp sağa, Whistler Lane'e doğru ilerlerken, yolculuğumuzun yakında sona ereceğini söylüyorum. "Bence bu seni daha insani yapıyor. Nasıl bir ruha sahip olduğunu gösteriyor. Bunu sevdim."

"Öyle mi?" diye sorar. "Evet, biliyorum."

Bizim çıkmaz sokağa varıyoruz ve o da arabasını garaj yoluna çekiyor. Kamyonu kapattığında kabinden çıkmıyor, onun yerine başını koltuk başlığına yaslıyor. "Peki, ne yapacağız?"

"Ne demek istiyorsun?"

Başını yana doğru eğiyor. "İlerlerken, birbirimizden hâlâ nefret ediyor muyuz? Ortak bir zemin bulup herkese düşmanların dostu dönüşebileceğini gösterecek miyiz? Birbirimize aşık mışız gibi davranmaya devam edecek miyiz?"

Bugün işler değişti ve ben bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

hepsi."

"Oh, çünkü birbirimizden nefret etmiyoruz, değil mi?"

"Nefret değildi, bastırılmış bir öfkeydi," diyor. "Senden gerçekten nefret edebileceğimi hiç sanmıyorum, Storee. Sen verandamda benimle sıcak kakao içen kızsın. Ondan nefret etmek zor."

Ve böyle tatlı şeyler söylediğinde, ondan hoşlanmamak çok zor.

Duygulara sahip olmamak zor.

Yıllar öncesinden gelen o aşkı barındırmamak zor.

O kutuyu açmak istemediğimden, işi sağlama almaya, statükoya sadık kalmaya karar verdim. "Sanırım kasaba yaydığımız düşmandan sevgiliye havasından hoşlandı, bu yüzden belki de buna devam ederiz."

"Evet." Bana doğru döndü. "Yani bu başka bir randevuya çıkmamız gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Hmm, bence Kringle halkının isteklerini yerine getirmek için en azından bunu yaptığımızdan bahsetmeliyiz."

"Doğru... bahset" diyor, gözleri kucağına düşüyor, umduğum şey bu değildi. Bugünden sonra, onun bir hamle yapmasından başka bir şey istemezdim. Elimi tekrar tutmasını, belki daha fazlası için eğilmesini. "Bunu yapabiliriz. Peki ya teyzenin, Taran'ın ve Max'in yanındayken? Belki hâlâ tartışırız, tartışırız, bunların hepsini yaparız?"

"Muhtemelen en iyisi bu," diyorum.

"Evet, muhtemelen." Dudakları yana doğru kırışıyor.

"Tamam, şekerlemelerde iyi şanslar. Umarım Taran yer mantarlarını sever."

İyi şanslar mı?

Umarım Taran yer mantarlarını beğenir?

Bu kadar mı?

Başka bir şey yok mu?

Hiçbir hareket hissetmediğimde, yaklaşma isteği duymadığımda, evet, işte bu diyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum hayal kırıklığına uğramış hissederek şekerleme torbasını alırken. "Ve her şey için teşekkürler Cole. Gerçekten minnettarım."

"Evet, tabii."

Sonra birlikte kamyonu terk ettik, o kendi evine gitti, ben de kendi evime. Kendimi neden bu kadar mahrum hissettiğimi bilmiyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

COLE

Nane şekerleri, huckleberry trüfleri ve çikolata kaplı cipsler. Tanrım, belki, sadece belki, dudak dudağa geleceklerini umuyordu.

Ama zavallı Snow Daddy bir öpücük bile alamadan yoluna devam etti. Bazıları onun aşka ulaşamadığını, tamamen ıskaladığını söyleyebilir.

"Biliyorsun, bu konuda pislik yapmana gerek yok."

Anlatıcı: Ben sadece gördüğüm gibi anlatıyorum.

"Evet, şey... çikolata kaplı cips yoktu. Herkes senin ve zeki olma ve dudaklar için bir kafiye bulma konusundaki yetersizliğini görebiliyor."

Anlatıcı: Kendine dikkat et, Kar Baba. Bu hikaye benim kontrolümde ve eğer dudaklarını kilitlemek istiyorsan, tavrına dikkat et.

"Bir öpücük daha istediğimi kim söyledi?"

Anlatıcı: Cole, tüm okuyucular ve dinleyiciler çaresizliğin kokusunu alabiliyor. Aksini düşünmen çok hoş. Şimdi hikayeye devam edelim.

Verandamda oturmuş, yıldızlı gökyüzünü seyrederken, kucağıma bir battaniye örtüp gecenin karlı havasını içime çekiyorum. Kahretsin, bu konuşma istediğim gibi gitmedi, ama sonucun ne olmasını bekliyordum ki?

Her şeyi bir kenara bırakıp başka bir randevuya çıkmak istediğini mi?

Herkese farklılıklarımızı çözdüğümüzü ve arkadaş olduğumuzu, belki de ilişkimizde birkaç dostça gülümseme ve dokunuştan daha fazlası olduğunu söylemek istediğini?

Ahmak.
Ben buyum işte. Tam bir ahmak.
O her zaman benden daha iyi, daha parlak, daha büyük oldu. Hep böyle olacak.
Aksini düşünmem aptallıktı.
Elimdeki telefon çalışıyor ve Max'ten gelen bir mesaj olduğunu görüyorum.

Max: Nasıl gitti? Beni bilgilendirecek misin? Taran arabasını teslim ettiğim için şaşırdı. Tüm detaylara ihtiyacım var. Bekle... Storee hala hayatta mı, yoksa onu öldürdün mü?

Gözlerimi devirerek, aptal en iyi arkadaşşıma mesaj atıyorum.

İyiymi. Baston şeker yaptık ve birlikte geri döndük. O kendi evine gitti, ben de benimkine.

Hemen mesaj atıyor.

Max: Tamam, neden döndüğünüzde hangi yoldan gittiğinizi söyledin? Senin evine gelmesini mi umuyordun?

Hayır.

Yalan söylediğinin kokusunu buradan alabiliyorum. Eğer birbirimize karşı dürüst olamazsak, kime karşı dürüst olabiliriz ki?

Tanrım, çok sinir bozucusun.

Max: Hayır, ben senin en iyi arkadaşşınım ve Storee geldiğinden beri konuşmalarımıza bakılırsa, şimdiye kadar bana mesaj atıp onun nasıl bir fahişe olduğunu bildirmiş olmanı beklerdim. Ama mesajını almadım, demek ki bir şeyler oldu, dökül bakalım.

İşte bu yüzden en iyi arkadaşlarınız olmamalı, çünkü sizin hakkınızda çok şey biliyorlar.

Tamam, konuştuk. Ona ailemden bahsettim, özür diledi, her şeyi anlattı ve sonra birlikte baston şeker yaptık ve her saniyesinden hoşlandım. Her saniyesinden.

Tamam, bunu beklemiyordum. Aşk tam gaz devam ediyor desem haklı olur muyum?

Cole: Çok haklısın ama bunun bir önemi yok çünkü o aynı şekilde hissetmiyor. Biz sadece arkadaşız, bu yüzden böyle devam edeceğiz, ayrıca o Kaliforniya'da yaşıyor ve orada bambaşka bir hayatı var. Bu aptalca olurdu.

bağlan.

Max: Mesajlarından ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyorum. Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?

Cole: Hayır, çünkü nasıl hissettiğimi gerçekten bilmiyorum. Yani, bugün bir seksendi. Clayton'a giderken ona gününü göstermek niyetindeydim ama sonra onu yolun kenarında bulunca her şey değişti. Ve tüm o eski duygular geri geldi. Şimdi, lanet olsun, şimdi ne yaptığımı bilmiyorum.

Karda bir çıtırtı duyduğumda telefonuma bakıyorum. Sol tarafa bakıyorum ve Storee'yi elinde termosla bana doğru yürürken yakalıyorum. Telefonumu kenara bıraktım. "Ne yapıyorsun sen? Donacaksın."

"Battaniyen var. Ben iyi olacağım." Bahçeme geçti ve verandanın merdivenlerinden çıkıp yanıma oturdu. "Sıcak kakao getirdim." Bana termosu uzatıyor, ben de kapağını açıp paylaşmamız için bir fincan dolduruyorum, o da battaniyemden biraz alıp bacaklarının üzerine örtüyor.

"Neden buradasın?" Ona sordum.

"Çünkü seni gördüm ve sana katılabileceğimi düşündüm. Cindy Teyze uyurken Taran erkek arkadaşıyla konuşuyor ve odasında kim bilir neler yapıyordu. Ve, şey... Kamyondan ayrıldığımızda bir şeylerin garip olduğunu düşündüm ve bunun garip olmasını istemedim."

"Garip değil."

"Evet, öyle" diyor. Fincanı benden alıyor ve bana ikram etmeden önce sıcak sıvıyı yudumluyor. "Bazen senin yanında nasıl davranacağımı bilemediğimi hissediyorum çünkü beni geriyorsun."

"Seni sinirlendiriyor muyum?" Göğsümü işaret ederek soruyorum. "Bu nasıl oluyor?"

Kıkırdıyor. "Sadece yapıyorsun. Her zaman yaptın."

"Kendini açıklamak zorunda kalacaksın, çünkü eğer bir şey varsa, beni sinirlendiriyorsun."

"Lütfen Cole. Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Öyle. Tabii, belki biz on yaşın altındayken sen sadece Cindy'yi ziyarete gelen bir kızdın.

Noel zamanı, ama ergenliğe girince işler değişti. Konuşmak istediğim güzel kız sendin - Cindy'yi ziyaret eden kız."

Başını yana eğiyor, o hipnotize edici gözleri neredeyse beni ikiye bölüyor. Hayatımda gördüğüm en güzel yüze sahip. Geniş gözler, uzun kirpikler, burnunu ve yanaklarını kaplayan çiller, ki makyaj yaptığında bunları kapatıyor. Yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve yeterince dikkatli bakmazsanız fark edemeyeceğiniz küçük burun halkalarıyla süslü ince bir burnu var.

"Sen de Cindy Teyze'nin yan komşusu olan geniş omuzlu ve daha da geniş sırtıtlı yakışıklı adamdın, kasabaya her geldiğimde bakışlarını kaçırmaya çalıştığım adam. Ve en iyi durumlarda, tatillerde ailemin deliliğinden kaçmama yardım eden, tam da bu verandada oturup önemli hiçbir şey hakkında konuşmayan sendin."

Fincanı bana uzatıyor ve bir yudum daha alıyorum. "Sen benim ligimin çok dışında olan Kaliforniyalı kızdın, hala da öyle," diyorum, her şeyi ortaya koyduğumu umursamadan.

"Sen standardı belirleyen çocuktun, kimsenin henüz ulaşamadığı bir standart."

Sıcak kakaoya bakıyorum, buradan nereye gideceğimden emin değilim.

"Evet, senin yanındayken gergin oluyorum," diyor elini koluma koyarken. "Kringie Krampus'ta neden saçmaladığımı sanıyorsun? Seni gördüm, gerildim ve o andan itibaren çenemi kapatamadım."

Kıkırdıyorum. "Son derece konuşkandın."

"Ve her saniyesinden nefret ederdin."

"Başka nedenlerden dolayı," diyorum.

"Buradan nasıl ayrıldığım için," diyor koşulları anlayarak.

"Evet." Ağır bir nefes verdim. "Şimdi düşününce, keşke Cindy'den senin bilgilerini isteseydim de

en azından seninle iletişime geçebilirdim. Belki tekrar mektup arkadaşı olmak isteyip istemediğini falan sorabilirdim."

"Mektup arkadaşı," diyorum. "Yirmili yaşlarımızın başında bu çok hoş olurdu. Muhtemelen ben de daha iyi olurum."

Ona doğru döndüm. "Bana cevap yazar mıydın?"

"Evet," diye cevap veriyor ve bana doğru dönerek dizlerimizin birbirine çarpmasını sağlıyor. "Muhtemelen kendimi bir şeylere daha bağlı hissetmemi sağlardı."

"Ama senin kasabayla işin bitmişti. Benimle de işin bitmez miydi?"

Başını iki yana sallıyor. "Her Noel geldiğinde aklıma gelen tek şey sendin." Ona sıcak kakaoyu uzatıyorum ama elimi tutup avucum açıkta kalacak şekilde çevirmeden önce kenara koyuyor. Parmağını nasırlarımın üzerinde gezdiriyor. "Artık seni düşünmemek çok zor Cole."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Gerginlik ve öfkeyle bile mi?"

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Özellikle gerginlik ve öfkenin nereden geldiğini bilmek istedim. Düzeltmek istedim. Bunu istedim."

"Ben de bunu istiyordum," diyorum.

Hafifçe gülümsüyor ve sonra yanıma doğru kayıyor. Bu fırsattan yararlanarak kolumu ona doluyor ve onu daha da yakınima çekiyorum. Ben yanağımı başının üstüne yaslarken o da göğsüme yaslanıyor.

"Şimdi nasılsın?" diye soruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ailenin kaybıyla. Bunun asla üstesinden gelemeyeceğin bir şey olduğunu biliyorum ama sen nasılsın?"

"Muhtemelen olmam gerektiği kadar iyi değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Yapabileceğim ama yapmadığım o kadar çok şey var ki. Bir rutinin içine yerleştim. Senin burada olman bu rutini bozduğum ilk an. Dürüst olmak gerekirse, sen geldiğinden beri her şey karmakarışık."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Eğer bana birkaç hafta önce çok sevdiğim

Rutin, ailemin kaybını kabullenmeme yardımcı olan rutin alt üst olurdu, muhtemelen paniğe kapılırdım ama şimdi bu kaostan hoş karşılandığını söyleyebilirim." Kıkırdıyorum. "Kahretsin, Max bu konuşmayı duyabilseydi, muhtemelen çenesi yere düşerdi."

O da gülüyor. "Senin sabit fikirli olmana alışkın mı?"

"Hem de çok. Sanırım Kringle yarışmasına katıldığım için hâlâ şokta."

"Ve hepsi inadına," diyor.

"Gerçekten başka bir yolu var mı?" "Grinch gibi davrandığında... hayır."

"Bir Grinch, ha? Gerçekten Noel'i çalmaya çalışan yeşil bir kasık olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Yeşil bir kasık mı?" Yüksek sesle gülüyor. "Tanrım, umarım yeşil bir kasık değildir."

Kıkırdıyorum. "Bu annemin huysuz birini tanımlarken sürekli kullandığı bir terim."

"Vay canına, huysuz bir kasık. Görünüşe göre o kasık yeterince ilgi görmüyor."

"İnsanları huysuz yapan da bu değil mi zaten?"

"Bilmiyorum, sen söyle" diyor.

Saçlarına gülümsüyorum. "Kasıklarına gereken ilginin gösterilip gösterilmediğini mi soruyorsun?"

"Öncelikle, kasık kelimesini kullanmayı bırakabilir miyiz? Bu şimdiye kadar yaratılmış en itici kelime. İkincisi... belki?"

Gülüyorum. "Seks hayatımla mı ilgileniyorsun? Ben de verandada masumca oturduğumuzu sanıyordum."

"Bu, verandada oturmamızın yetişkin versiyonu. Artık yetişkin şeyleri konuşuyoruz. Hadi, soruya cevap ver."

İç çekiyorum. "Uzun zaman oldu diyelim." "Ne kadar oldu?"

"Bu pek Noel'e uygun bir konuşma değil," diye cevap veriyorum.

"Evet, öyle. Tatil sezonu tamamen neşe getirmekle ilgilidir ve neşe her yerde bulunabilir. Asılı dururken bulunabilir

Bir ağacın üzerindeki süsler, buz pateni izlerken bir fincan naneli mocha yudumlamak ya da başka biriyle soyunmak ve onun sizin... şeker kamışınızla oynamasını sağlamak."

"Tanrım." Homurdanıyorum, göğsüm mizahla titriyor. "Bu konuşmalar gerçekten olgunlaştı."

"Evet, şimdi soruya cevap ver."

Avucumun içiyle gözümü ovuşturuyorum. "Bilmiyorum, birkaç ay, belki de daha fazla. Dediğim gibi, uzun zaman oldu."

"Kimdi o? Bunu sormamın tek nedeni çok programlı bir hayatınız olduğunu söylemiş olmanız, peki biriyle tanışmak için ne zaman vaktiniz olacak? Yani, bu kişi hala hayatınızda mı?"

"Kesinlikle hayır," diyorum. "Sanırım aslında Max'in doğum günüydü. Sarhoş olduk-"

Ayağa kalktı ve bana baktı. "Atlas mıydı?"

"Hayır," diyorum kuvvetle, bu da onun gülmesine neden oluyor. "Beni reddetti," diye ekliyorum gülümseyerek, göğsüme yaslanırken daha da çok gülmesine neden oluyorum.

"Yani ikinci seçeneğe gitmek zorundaydınız."

"Maalesef, bu da bir gecelik bir şey olduğu anlamına geliyordu. Otel odasına geri döndüm ve evet."

"İlginç," diyor.

"Tamam, şimdi bana son seferini anlatmalısın."

"Hayır, teşekkür ederim. Ben bir hanımefendiyim. Bu tür detayları paylaşmam."

"Siktir et," diyorum kahkahası sessiz gecede çınlarken. "Bana kapanman için açılmadım. Şimdi söyle bana, en son kiminle seviştin... ve ne zaman?"

STOREE

Kemerlerinizi bağlayın hanımlar, çünkü Cole'un sikişmek deyişi şimdiye kadarki en tatmin edici sestir.

İçimde bir heyecan yaratıyor... Soğuk
bir günde içilen sıcak elma şarabı gibi.
Ağzımda eriyen taze buzlu bir kurabiye gibi.
Kapıyı çok sert kapattığım için Samantha sürtüğünün bebek
yüzünün üzerine düştüğünü görmek gibi.

Bunu çok çekici
buluyorum. Çok
çekici.

O kadar çekici ki daha da yaklaşıyorum.
Onun sıcaklığını arıyorum.

Umutsuzca çenemi yukarı kaldırmasını ve dudaklarını
dudaklarıma bastırmasını istiyordum.

"Bekliyorum," diyor. Şirinmiş.

Battaniyenin üzerindeki bir parça tüyü karıştırıyorum.
"Bilmen gerekiyorsa, benim için de uzun zaman oldu."

"Gerçekten bu cevapla kurtulacağını mı sanıyorsun? Tekrar
dene."

"Peki, bunu sen istedin." Boğazımı temizliyorum. "On dört
ay on üç gün oldu."

Altımda hareketsizleştiğini hissediyorum ve gözlerimin
içine bakmak için uzaklaştığında gülümsememi
tutamıyorum. "Ciddi misin? Gününe kadar biliyor musun?"

Gülüyorum. "Hayır, ama endişeli bakışın çok tatlı. Bir
yıldan fazla oldu diyelim. Üniversiteden tanıdığım bir
çocukla oldu. Şehre gelmişti ve biraz elleştik ve elleşmeye
arabasında devam ettik."

"Arabada mı yaptın?" diye sorar, sesi şok olmuş gibidir.
"Bunu nasıl başardın?"

"Bunu hiç arabada yapmadın mı Cole?"

"Hayır," diyor kesin bir ifadeyle. "Bırakın biriyle sevişmeyi,
normal bir arabaya bile zor sığıyorum."

Yine sik kelimesini kullanmışsın.

Bu meme uçlarımı sertleştirdi.

"şey, biraz beceriksizliğe, biraz çarpışmaya neden oldu ve en iyi açıda değildi, bu da büyük O'yu takip etmesine gerçekten yardım etmem gerektiği anlamına geliyordu. Ama işi hallettik, el sıkıştık ve yollarımızı ayırdık."

"Gerçekten el sıkıştınız mı?" diye sorar.

"Metaforik olarak. O daha çok beşlik akan bir adam, ama seksten sonra beşlik çakmanın çiftleşme eylemini aşağıladığını düşünüyorum."

"İşte yine çiftleşmeye başladınız."

"Zinayı mı tercih edersin?"

"Sikişmeyi tercih ederim," diyor ve beni gülümsetiyor. Bu sefer ona ben sylettim.

"Her halükarda, benim için uzun zaman oldu ve bu sorun değil. Sanırım bir dahaki sefere birinin taytımı indirmesine izin verdiğimde, bunun sarışın biri olmasını istiyorum..."

Dudağımı ısıırıyorum, cevabını bekliyorum. Tercihen büyümekte olan, sahiplenici bir yanıt.

"Evet, katılıyorum," diyor şaşkınlıkla. "Bir sonraki sevişmemin de sarışın olmasını istiyorum."

Gözlerinin içine bakmak için ayağa kalktığımda ağzım açık kalıyor.

O da ona bakarken yüzünde neşe dolu bir ifade beliriyor. "Ya da belki bir kızıl saçlı." Gz kırıyor.

"İstekli bir kızıl bulma konusunda iyi şanslar. Çok seçici olduklarını duymuştum."

"şaşırmazdım. O kadar seçici birini tanıyorum ki, sadece arabalarda sevişmeyi seviyor."

"Kulağa çok esnekmiş gibi geliyor."

Cole boğazını temizliyor, bana olan tutuşu daha da yoğunlaşıyor. Bunlar ince tepkiler, ama onları seviyorum.

Sohbeti devam ettirmek isteyerek, "Hiç Noel ağacının önünde yaptın mı?" diye sordum.

"Hayır," diyor. "nnde yapabileceğimiz bir Noel ağacımız yok."

"Bekle." Doęrulдум ve gözlerinin içine bakabilmek için ondan uzaklaştım. "Noel ağacın yok mu?"

Başını sallar. "Hayır, ne anlamı var ki?"

"Umm... şey, önünde birini becerebileceğin için, ama aynı zamanda, bilirsin, Noel olduğu için."

"Hayatımda Noel ağacının önünde sevişecek kadar önemli kimse yok ve ailem öldüğünden beri bir Noel ağacım olmadı. Sanırım ağaç dikmek içimden gelmedi. Ya da herhangi bir süsleme."

"Bekle, yani şu anda evine girsem bir tane bile Noel dekorasyonu olmaz mı? Tek bir biblo? Bir çelenk bile mi?"

"Hiçbir şey," diyor.

"Cole, bu... bu doğru değil."

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Tatili paylaşacak kimsem yok gibi. Bana anlamsız geliyor."

"Ama Noel'deyiz!"

"Burada yıl boyunca Noel de kutlanıyor; ihtiyacım olan tüm süslemeleri görebiliyorum."

"Yine de bu beni üzüyor. Cindy Teyze'nin evine girmek her zaman ziyaretin en sevdiğim kısmıydı çünkü tatil sezonu için her yeri süslemişti. Her köşe bucakta bir şeyler vardı. Perdeler, halılar, banyo, mutfak. Evin her santimi kaplıydı ve bu da evin çok sıcak ve rahat hissettirmesini sağlıyordu. Sen de bunu istemez misin?"

"Tatil ile ilgili hiçbir şey yapmak istemedim, sanırım bu yıla kadar..." Yutkunuyor ve sonra derin bir nefes veriyor. "Sen gelene kadar."

Dişlerini dudağımın kenarında gezdiriyorum.

Gözlerimiz birleşiyor ve parmaklarını yanağımda gezdirirken aramızda oluşan elektrik sıçrayıp kıvılcımlanıyor.

Dokunuşuna doğru eğildim, dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıktı.

Elini enseme götürüp beni bir santim daha yaklaştırırken içimde bir sıcaklık oluşuyor. Elimi bastırıyorum

göğsüne yaslanıp bunu istediğimi belli ediyorum.

Bunu çok istiyorum.

Kamyonda olmasını istedim.

Kancadaki şekeri çekmeme yardım ederken istedim.

Ve gizlice, ökseotunun altında beni öptüğünde, çok daha fazlasını istedim.

Ama tereddüt ediyor ve nedenini bilmiyorum. Kendini ikinci plana mı atıyor?

Beni sorguluyor mu? Sadece bir dokunuş, geçen seferki gibi. Bir tat.

Lütfen, Cole.

Dudaklarını ıslatıyor, gözleri ağzıma iniyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor ve tam henüz bir hamle yapmadığı için geri çekileceğini düşündüğümde, bir inç eğiliyor.

Ama hala bağlantı yok ve bu beni deli ediyor.

Bu öpücüğü onun da en az benim kadar istediğini gözlerinden okuyabiliyorum.

Boynumu tutuşundan hissedebiliyorum.

Yollarımız ayrılmadan önce kamyonda bunu hissedebiliyordum, ama bir şey onu engelliyor ve arkama yaslanıp dudaklarını dudaklarımda hissetme fırsatını bir kez daha kaçıırırsam lanetleneneceğim.

Ben de doğruluyorum, zihinsel olarak derin bir nefes alıyorum ve sonra kucağına oturuyorum, battaniye düşüyor. Gözleri derin derin gözlerime bakarken elleri hemen belime düşüyor. Parmakları tenimi kazıyor, yutkunurken adem elmasının sallanışını yakalıyorum ve benden uzaklaşmadığında ya da üstünden kalkmamı istemediğinde, ellerimi boynundan yanaklarına doğru kaydırıyorum ve başını eğip dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce ikisini de kavıyorum.

Ve içimdeki her şey üzerine yemin ederim ki, o da beni öptüğünde aramızda oluşan elektrik patlaması daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Sarhoş edici.

Onu daha sıkı kavriyorum, elleri sırtımdan yukarı kayarak beni daha da yaklaştırmadan hemen önce boğazından alçak bir hırıltı akarken ağzımı aşağı doğru eğiyorum.

Bu öpücük, bu bağlantı, her şey. Onun ağzı, onun tutuşu, onun tadı.

Bu
mükemmel.

Bu
mükemmel.

Yeşil ışıkların altında oturmak, karanlık gökyüzünün üzerimizi örtmesi, etrafımızdaki durgun gecenin sessizliğı... Dudaklarını ayırıp öpüşmemizi derinleştirirken isteyebileceğim her şey buydu. Dili alt dudağımda gezinirken ellerimden biri saçlarına kayıyor.

İnliyorum ve aynısını ona yapıyorum, ta ki dillerimiz buluşana, birbirine dolanana, dans edene ve aramızda bir sıcaklık yaratana kadar. Bir sürtünme. O kadar büyük bir bağ ki bunun asla bitmesini istemiyorum.

Keşke ceket giymeseydim.

Keşke bu kadar çok katmanla kaplı olmasaydım, çünkü onun nasırlı ellerini vücudumda hissetmek istiyorum. Tutuşunun gücünü hissetmek istiyorum. İstiyorum-

Gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesini tutarak geri çekiliyor. Kafam karıştı.

Açıldı.

Açgözlü.

"Tadın harika" demeden önce dilini dudaklarında gezdiriyor.

"O zaman neden durdun?" Daha fazlası için içeri girmeye çalışırken soruyorum.

"Çünkü seni daha fazla öpersem, farklı bir yöne gidebilir, özellikle de kucağımdayken."

Sırıtiyorum. "Çok tahrik olduğunu mu söylüyorsun... Kar Baba?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor ve eğer burası daha aydınlık olsaydı, yanaklarındaki o çok iyi takındığı allığı görebileceğimi biliyorum. "Diyelim ki kamyonda senin esnekliğini test etmek zorunda kalabilirim."

"Ben karşı değilim. Hareket edebilmem için yeterince yer var."

"Evet, öyleyim. Karşıyım yani." Elini yanağımda ve boynumda gezdiriyor. "Kamyonetimde hızlı bir sikişten daha fazlasını hak ediyorsun, Storee. Çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Eğer durum buysa, bana evinizi gösterin."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, evime girmek istemezsin."

"Neden istemeyeyim?"

"Sadece... misafir için hazır değil."

"Dağınık mısın?" diye sordum.

"Onun gibi bir şey," diyor usulca. "Ayrıca, ya Taran seni aramaya gelirse? Muhtemelen evine geri dönmelisin."

Tamam, başka zaman olsa bunu inanılmaz derecede aşağılayıcı bulabilirdim. Demek istediğim, adamın kucağındayım, onunla öpüşüyorum, bunu çok daha ileri götürmeye çok istekliyim ve o beni yoluma göndermeye çalışıyor. Ama bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin onunla ve onun daha fazlasını keşfetmeye hazır olmasıyla ilgili olduğunu biliyorum.

Buna saygı duyabilirim.

"Taran konusunda haklı olabilirsin. Bizi senin verandanda öpüşürken görse kalp krizi geçirir. Bu ve sanırım ayak parmaklarımı hissetmekte zorlanıyorum."

"O kadar da soğuk değil," diyor gülerek, bunu duyduğuma sevindim çünkü bu işi kapatıyor olsa da en azından hala keyfi yerinde.

"Benim için öyle." Tadı çok güzel olduğu için eğilip ağzımı bir kez daha onunkinin üzerinde gezdiriyorum, sakalının tenimi sıyırışının, dudaklarının yumuşaklığının ve kontrolünü teslim edip onu tekrar öpmeme izin verişinin tadını çıkarıyorum.

Çekildiğimde bu sefer gözleri yavaşça açılıyor. Alçak sesle, derin bir "sikeyim" dedi.

Bir kıza tüm gücün kendisinde olduğunu hissettirecek bir tepki.

Kendi kendime gülümsüyorum ve sonra onun kucağından iniyorum. Elimi tutuyorum

ona. "Benimle evime kadar yürür müsün?"

Ayağa kalkıyor, kendini ayarlıyor ve sonra unuttuğu kakaoyu karın içine atıyor. Sonra fincanı tekrar termosun üstüne yerleştiriyor ve elimi tutmadan önce bana uzatıyor.

Birlikte, kürekli kaldırım boyunca ve verandadan Cindy Teyze'nin kapısına doğru yürüyoruz, Taran'ın parlak ışıkları Cole'un yakışıklı yüzünü gösteriyor.

"Geldiğin için teşekkürler," diyor sessizce.

"Kucağına oturmama izin verdiğin için teşekkürler."

Gülümsüyor. "Evet, bunu her zaman yapabilirsin."

"Not edildi." Ayak parmaklarımın üzerinde durup onu tekrar öpüyorum, ama geri çekildiğimde parmağımı göğsüne sokuyorum. "Yine de bunun bir şeyi değiştirdiğini düşünme. Sen hâlâ benim bir numaralı rakibimsin ve sana bu yarışmayı kimin kazanması gerektiğini göstermekte hiçbir sorunum yok."

"Storee, sana şimdiden söyleyebilirim ki, Snow Daddy bunu alacak."

Kıkırdıyorum. "Göreceğiz. İyi geceler Cole."

"İyi geceler," diyor usulca.

Ve sonra son bir öpücükle göğsünü okşayıp Cindy Teyze'nin evine geri dönüyorum, yüzümde bir gülümseme, midemin çukurundaki o boşluk hissi artık yok.

YİRMİNCİ BÖLÜM

COLE

Cole, göğsü kabarmış ve çok hoş bir gülümsemeye etrafta dolanıyordu. Noel erken geldiği için dudakları lezzetli bir hediye idi.

Ayakları yere hiç değmeden etrafta süzülüyor, gülümsüyor, el sıkışıyor ve kasabadaki Kringle'lara el sallıyordu.

Sonra ren geyikleriyle ilgilendi, yüz ifadesi neşeye doluydu. "Ve şimdi"-Kar Baba sırttı- "Bir ağaç süslemeliyim."

"BURADA NE YAPIYORSUN?" Max kesmek için kullandığı baltayı omuzlarken soruyor.

"Bir ağaca ihtiyacım var," diyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bir ağaca ihtiyacım var," diye tekrarlıyorum.

Kulağını çekiştiriyor ve gülüyor. "Kahretsin, az önce bir ağaca ihtiyacın olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Ben de aynen öyle dedim."

Hareket etmiyor, gözünü kırpmıyor. "Umm...ne?"

"Max, bunu bir şey haline getirme, tamam mı? Bir ağaca ihtiyacım var, eğer bana yardım edebilirsen-"

"Ne için?" diye sorar.

"Evim için."

Yer değiştiriyor, kafası çok karışık görünüyor. Onu suçlamıyorum. Tatillerde bir ağaç almam için beni teşvik ederdi ama birkaç yıl sonra kaybedeceği bir savaş verdiğini anladı. Annem ve ben her yıl birlikte ağaç süslerdik, bunun hoş olmadığını düşündüğüm zamanlarda bile. "Noel ağacı için pazarda olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyleyim ve eğer bu konuyu büyütekseniz, o zaman başka bir yere gideceğim."

"Hayır, hayır," diyor hemen. "Doğru yere geldiniz. Önce kendimi toparlamama izin ver." Derin bir nefes alır ve sonra başını sallar. "Bir ağaç." Göz teması kuruyor. "Bunun onunla bir ilgisi var mı? Dün gece ne olduğunu bana anlatmayı bitirmedin."

"Konuşacak bir şey yok," diyorum.

"Cole, eğer bana bir Noel ağacı için geliyorsan, konuşacak çok şey var demektir. Neden tarlaya gidip sana güzel bir çam ağacı bulmuyoruz ve sen de bana neler olup bittiğini anlatmıyorsun?"

Normalde böyle bir şeyi kendime saklardım ama ben bir ağaç istiyorum ve balta da onda. Bu yüzden, sanırım bu konuşmayı yapmanın zamanı geldi.

Ama nereden başlamalı?

Neyse ki Max başlıyor. "Bana son söylediğinde işler değişmişti ve ona farklı gözle bakıyordun. Boşlukları doldurmak ister misin?"

Ben önden gidiyorum, Max de sıraya giriyor. Ağaçlara giden patika olabildiğince kürekli - ekip kaymaya yardımcı olmak için sürekli toprak seriyor, ancak bu sadece çamura dönüşüyor. Bu yüzden ziyaret sırasında her zaman bot ya da kirlenmesine aldırmayacağınız ayakkabılar giymenizi öneriyoruz. Dünkü taze yağışlar sayesinde çiftliği çevreleyen el değmemiş çamlar karla kaplanmış durumda ve rüzgar sık sık kar püskürüyor.

"Beklemediğim kadar olgun bir sohbet oldu," diyorum. "Gençken nasıl hissettiğimiz, şimdi nasıl hissettiğimiz ve şey hakkında konuştuk..." Max'in çıldıracağını bildiğim için duraklıyorum. "Verandada öpüştük."

Tam da beklendiği gibi, sersemlemiş bir Max dönüyor, şok içinde elini göğsüme vuruyor ve gömleğimi kavırıyor.

"Öpüştünüz mü?" diye bağırarak çiftlikte dolaşan diğer grupların dikkatini çekiyor.

Ziyaretçilere gelişigüzel gülümseyip el sallıyoruz, minnettar değiliz.

Kringle'dan biri etrafta.

"Dostum, biraz sessiz olur musun?" Tıslıyorum. "Siktir."

"Özür dilerim, sadece şaşırdım. Storee ile öpüştüğünü söylemeni beklemiyordum, birkaç hafta önce ona haddini bildirmeye kararlı olduğun kızla."

Koruya doğru ilerlerken dürüstçe "Ben de beklemiyordum," diyorum. "Ama verandada gökyüzüne bakıp sana mesaj atıyordum ve o elinde sıcak kakaoyla yanıma geldi. Konuştuk ve... kucağıma çıktı ve beni öpmeye başladı."

"Kucağına mı taşındı? Güzel. Yani ilk hamleyi o mu yaptı?"

"Sanırım öyle. Demek istediğim, utangaç değildim ne istediğimi."

"Şu haline bak, Kar Baba istediğini alıyor."

Bizi, tatil sezonu için birçok ağacın çoktan kesildiği çam korusunun önüne götüren virajın etrafında dolaşıyoruz. Ama hâlâ çok sayıda ağaç var.

"İstediğimi almadım, sadece... kahretsin, kırıldım dostum. Onun gözyaşlarını görmek, şikayetlerimi dile getirmek ve sonra onunla biraz zaman geçirmek, sanki onu öpmezsem aklımı kaybedecekmişim gibi hissettim."

"Bu senin için farklı bir şey." "Çok farklı," diye kabul ediyorum.

"Peki bu ne anlama geliyor? Hâlâ Noel Kringle'ını kazanmaya mı çalışıyoruz? Hâlâ düşman mıyız? Ona bu kasabanın kralının kim olduğunu göstermeye mi çalışıyoruz?"

"Yani... gecenin sonunda şakacı bir şekilde beni yine de yeneceğini söyledi ama bence bir daha ışıklarımızı kurcalaması konusunda endişelenmemize gerek yok."

"Ah, yani sağlam bir rekabet ama adil bir rekabet."

"Ben de öyle tahmin ediyorum," diyorum. "Ve kız kardeşinin önünde tartışmaya devam etmek zorundayız, çünkü görünüşe göre Taran, Storee ve benim arkadaş olduğumuzu bilse deliye döner. Ama bir de muhtemelen çıktığımızı düşünen kasaba var, bu yüzden kasabanın önünde duygularımız hakkında açık olabiliyoruz - ama Taran'ın önünde değil. Bilmiyorum... karmaşık geliyor."

Max, "Bana sorarsanız tersine sahte randevu gibi geliyor," diyor. "Ve bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum."

"Yatırım yapmana sevindim." Kıkırdıyorum ama sonra ciddileşiyorum. "Bütün bunlar beni geriyor."

"Ne? Tersine sahte randevu mu? Dostum, kız kardeşinin önünde ondan nefret ediyormuş gibi yap-"

"Hayır, o değil," diyorum. "Onun için bir şeyler hissetmeme izin veriyorum." "Neden? Seninle oynadığını mı düşünüyorsun?"

Bir an duraksadım ve bu sorunun aklıma takılmasına izin verdim. Benimle oynamak, beni şaşırtmak ve yarışmayı kazanmak için dostça davranmak gibi mi? Yani... Hiç sanmıyorum. Dün geceki konuşmamızdan sonra olmaz. O öpücükten sonra olmaz.

Benimle oynamazdı.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Ama... o burada yaşamıyor ve bu kasabadan nefret ettiğini söylediği için özür dilediğini ve bunu kastetmediğini biliyorum ama yine de beni endişelendiriyor. Cindy iyileştiğinde ne olacak? Ficus'uyla birlikte olmak için Kaliforniya'ya geri mi dönecek?"

"Ficus'u mu var? Güzelmiş. Keman yaprağı olup olmadığını biliyor musun?" "Gerçekten mi, Max?"

Utangaç bir şekilde gülümser. "Özür dilerim. Sadece tüm ağaçları ve bitkileri seviyorum." "Peki, o gidince ne olacak?"

"Onu takip edebilirsin."

Başımı salladım. "Hayır, yapamam." Benden yaklaşık bir santim daha uzun bir ağacın önünde durduğumuzda duraklıyorum. "Kringler'ı bırakamam."

"Benim için endişeleniyorsan," diyor Max gülümseyerek, "tek başıma olmanın üstesinden gelebilirim. En iyi arkadaşımın beni kız arkadaşı için terk ettiğini bilerek her gece yastığıma ağlayabilirim ama hayatta kalırım."

"Aptal olma," diyorum ve iç çekiyorum. "Buradan ayrılamam çünkü ailemi en çok burada hissediyorum. Onların varlığını hissediyorum. Ve evi terk edemem. Bu... Onlardan bana kalan tek şey bu."

"Öyle mi?" Max soruyor. "Toz tutmasın diye mobilyaların üzerini çarşafla örtmüşsün. Hâlâ evde yaşıyorsun."

Çünkü orası senin genç odandı. Ailenin odasının kapısını bile açmıyorsun ve annemle ben onları senin için kaldırdığımızdan beri, on yıldır Noel süslerinin kutusunu açmadın. Seni seviyorum dostum, ama gerçekten yaşamıyorsun. Günü gününe yaşayıp duruyorsun."

"Biliyorum," diyorum saçımı çekiştirirken. "Ve deniyorum... Bu yarışmayı yapmak, onu tekrar görmek, bilmiyorum, bana her zaman saklanmak zorunda olmadığımı hissettiriyor. Tatilden kaçmam gerekmiyor. Ama ya... ya kendimi ortaya koyarsam ve o beni terk ederse?"

"Geçerli bir endişe," diyor Max. "Ve eğer öyleyse, o zaman belki de seni korkundan kurtarmak için buraya getirilmiştir diye bakarız. Belki de taşıdığın ağırlıktan, ailenin ölümünün ağırlığından kurtulmak için geçmişten gelen bu patlamaya ihtiyacın vardı."

"Belki," diyorum.

"Hey." Max dikkatimi çalışıyormuş gibi yaptığım ağaçtan uzaklaştırıyor. "Cole, iş hayatına devam etmeni sağlamaya geldiğinde en iyi arkadaş olarak sana hiçbir iyilik yapmadım ve bu yüzden bu Kringle olayını yapmak istediğinde ben de varım. Gerçekten de sen lederhosen giyip etrafta zıplarken köpek gibi nefes nefese kalmak istediğimi mi sanıyorsun?" Kıkırdıyorum. "İstemedim. Ama sende uzun zamandır görmediğim bir kıvılcım gördüm ve bunu ona borçlu olduğunu biliyorum. O yüzden bu fırsatın kaçmasına izin verme. Eğer ondan hoşlanıyorsan, devam et ve seni nereye götüreceğini gör. Yaşam koşulları yeniden düzenlenebilir. Değiştirilemeyecek olan şey, birine karşı hissettiklerinizdir."

Ağır bir iç geçirdim ve arkadaşımın gözlerinin içine baktım. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Ben hep öyleydim," diyor göğsünü kabartarak. "Sen sadece sonunda gözlerini açıyorsun."

Kamyonumun kasasında bir Noel ağacıyla garaj yoluma girdiğimde

Taran ve Storee garaj yolunda, arabayı toparlıyorlar.

Bavullar.

Yastıklar.

İçimi hemen bir korku

kaplıyor. Gidiyor mu lan?

Bir öpücükten sonra gidiyor mu?

Sakin kalmaya çalışarak kamyonetimden atlıyorum ve almam gereken pozisyonu hatırlıyorum - ters sahte buluşma.

Kamyonetimin etrafında dolanıyorum, ona yaslanıyorum ve kollarımı kavuşturup onlara bakıyorum. "Bu kadar erken mi ayrılıyorsunuz? Ne utanç verici." Sesimdeki alaycılık ağır, ama kalbimin çarpıntısı neredeyse Storee'ye doğru yürümeme ve onu göğsüme çekmeme neden oluyor, böylece gidemez.

Henüz değil.

İşler yeni başladığında değil.

Storee arabaya bir bavul koyarken kafasını kaldırır. Tam bir şey söyleyecekken Taran araya girer. "Cindy Teyze'yi doktor randevusu için Golden'a götürüyorum. Bunu bilmene gerek yok ama sakın bu yarıştan çekildiğimizi düşünme." Arabasının bagajını kapattı ve bana doğru döndü. "Tamamen içindeyiz ve Storee'nin aklına öyle bir şeker kamışı fikri geldi ki, lederhosen'inizi uçuracak."

Kollarını kavuşturuyor ve Storee yanına yaklaşıyor, "Evet, lederhosen'ini hemen uçur" diye eklerken bok gibi sevimli görünüyor.

Kamyondan inerken gülümsememi tutuyorum. "Hiç sanmıyorum. Şeker kamışı yapma yeteneklerini gördüm. Şekeri uzatırken iyi şanslar, ihtiyacın olacak."

Taran, Storee'ye "Onu dinleme," diyor. "Onu öldüreceksin. Ve biz yokken aklını karıştırmasına izin verme. Güçlü kal."

"Ha, sanki benimle uğraşabilirmiş gibi. İlk kimin girdiğini unutmayın," diyor Storee.

"Kızlar," diye seslendi Cindy arabadan. İçeride olduğunu fark etmedim bile, bavullara o kadar odaklanmışım ki. "Eğer gideceksek

Idaho Springs'e varıp mola verip akşam yemeği yiyeceksek gitmeliyiz. Molaya ihtiyacım olacağını biliyorsun."

Taran arabanın önüne doğru ilerlemeden önce Storee'ye "Kaleyi koru," diyor.

Storee'nin teyzesi ve kız kardeşiyle vedalaşmasını izliyorum, sonra Taran arabayı çekip uzaklaşırken o garaj yolunda duruyor, ceketine sarınmış, onlara el sallıyor.

Whistler Lane'den aşağı inip Krampus Court'a yöneldiklerinde Storee şeytani bir gülümsemeyle bana döndü.

"Ne kadar yazık?" diye soruyor bana doğru yürürken. "Gittiğimi görmek seni mutlu eder miydi?"

"Noel Kringle olarak adlandırılmak daha kolay olurdu, orası kesin."

"Demek beni gerçekten bir tehdit olarak görüyorsun."

"Yarışmamızı gördün mü?" Şimdi tam önümde dururken söylüyorum. Onu göğsüme çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Evet. Özellikle Jimmy Short'un bir terslik çıkarıp çıkarmayacağını görmek için bekliyorum."

"Beklemeye devam etmeniz gerekebilir."

Fanilamı çekiştiriyor. "Kamyonetinde neden bir ağaç var?"

Kamyonetimin kasasına bir göz attım. "Evime koyarım diye düşündüm."

Kaşları yukarı kalktı. "Noel ağacın var mı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum elimi geçici olarak kalçasına koyarken.

Gülümsemesi büyüyor.

"Evinize getirmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Umm." Dudaklarımın kenarını ısırdım. "Muhtemelen üstesinden gelebilirim."

"Tamam, ama dekorasyon için yardıma ihtiyacın var mı?"

Bunu enine boyuna düşünmediğimi fark ettiğimde derim diken diken oluyor.

Max evde gerçekten yaşamadığımı söylerken yalan söylemiyordu. Mobilyaların çoğunun üzerinde beyaz çarşaflar var, yemekleri odamda yiyorum, hiçbir şey

Ailem öldüğünden beri ne taşındı ne de dokunuldu. Zaman içinde donmuş bir ev. Ve eğer evime gelseydi, bunu görürdü.

Asıl soru, bunu görmesini istiyor muyum?

"Yüzün biraz beyazlamış," diyor, eli göğsümü yumuşatıyor şimdi.

"Özür dilerim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sadece düşünüyordum."

"Tamam, konuşmak ister misin?"

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve Max'in sahada bana söylediklerini düşünüyorum. Bu fırsatın kaçmasına izin verme. Eğer ondan hoşlanıyorsan, peşinden git ve seni nereye götüreceğini gör. Bunu yapabilirim. Elimden geleni yaparım ve beni nereye götüreceğini görürüm.

"Yardıminızı istiyorum," diyorum tereddütle. "Ama sizi evim hakkında uyarmam gerekiyor."

Elini kalbimin üzerinde gezdiriyor. "Cole, beni hiçbir konuda uyarmana gerek yok."

"Evet," diyorum. "Bu, şey... bu korunmuş."

Yüz ifadesi yumuşar. "Anlıyorum Cole. Eğer ben de senin yaşadıklarını yaşasaydım, muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Eğer hissettiğin buysa, bunda utanılacak bir şey yok."

"Biraz, evet."

"İnsanlar kederle kendi yöntemleriyle başa çıkar. Eğer gerçekten bu kadar rahatsızsan, yardım etmek zorunda değilim ama birlikte takılmak isterim, eğer Cindy Teyze'ye gelmek istersen orada takılabiliriz."

Bu seçenek çok cazip. Ona on yıldır yaşadığım hayatı göstermemek, saklanmaya devam etmenin rahatlığına düşmek.

Ama yapmak istediğim bu değil.

Daha fazlasını istiyorum.

İçimde derinlerde hissedebiliyorum. Bu değişimi. Etrafımı saran kesinlik bana hazır olduğumu söylüyor. Bunu yapabilirim ve bu cesareti kaybetmek istemiyorum.

Ben de boğazımı temizledim. "Aslında bana gelersen çok sevinirim."

"Emin misin?"

"Eminim," diye
yanıtlıyorum.

"Tamam." Bana gülümsüyor, ifadesi sıcak bir yaz günü gibi, beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. "Önce ağaç konusunda sana yardım etmemi ister misin?"

"İdare edebilir misin?" diye sordum. "Seni şeker uzatmaya çalışırken izledim ve bunun ne kadar utanç verici olduğunu gördüm."

Şakacı bir şekilde beni dürtüyor. "Bir ağacı idare edebilirim."

"Göreceğiz." Uzaklaşmadan önce onu kucaklıyorum. Kolları beni sıkıca sarıyor ve bu hissi seviyorum. Başka bir insanla temas kurmayı seviyorum. En son ne zaman birine böyle sarıldığımı hatırlamıyorum.

Muhtemelen ailem hala hayattayken.

"İyi misin?" diye soruyor bana bakarken, çenesini göğsüme dayamış.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Öyleyim."

"Tamam." Beni bir kez daha sıkıyor ve sonra kamyonetimin arkasına geçiyor. Ağaca bakıyor, dallardaki iğneleri hissediyor. "Bu çok yumuşak."

Bagaj kapağını indirirken "Bu Evergreen Çiftliği usulü," diyorum. "Yumuşak iğneleri olan dolgun, gür çamlar. Noel ağacını mükemmelleştirmişler, bu yüzden insanlar kilometrelerce öteden gelip onlardan ağaç alıyor."

"Nedenini anlayabiliyorum," diyor ben bagajı çekiştirirken. "Paketlemediğine şaşırdım. İğneleri kaybedeceğinden korkmadın mı?"

Başımı salladım. "Kısa bir yolculuk ve kaçınabildiğimizde ağaçları sarmama eğilimindeyiz. Maxheimer'lar sürdürülebilirlikten yanalar ve ağların okyanusa atıldığı tespit edildi. Max bir gün bu konuda çılgına dönmüş, çiftliğin altını üstüne getirmiş ve anne babası ve kardeşleri de dahil olmak üzere herkese artık ağ kullanılmayacağını söylemiş. Sonra da ağla boğulan bir fokun fotoğrafını gösterdi ve olay kapandı."

"Tanrım, bu çok üzücü."

"Öyleydi. Şimdi insanlar buraya gelmek için biletlerini

aldıklarında

Çiftlikte, biletleri için bir barkod içeren bir e-posta gönderiliyor ve ardından kırmızı renkte büyük bir uyarıda 'Ağaç satın almayı planlıyorsanız, eski çarşaf veya battaniyeleri getirin, ağacınızı sizin için düzgün bir şekilde saralım' yazıyor."

"Aslında bu iyi bir fikir."

"Max kesinlikle bununla gurur duyuyordu." Kamyonetimin kasasından kayana kadar ağacı çekiştiriyorum ve gövdesinden tutup kaldırıyorum. "Vay canına, bayağı uzunmuş," diyor ağaca bakarak. "On yıl boyunca bir Noel ağacı almazsın ve sonra sadece...

en büyüğünü seç."

"Bu en büyüğü değildi," diyorum. "Ama yukarıda."

"Cesurca," diyor sırtarak. "Şimdi, bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Ağacı tek başıma da taşıyabilirdim ama onun yardım etmek istediğini bildiğimden, ağacı yan yatırdım ve "Sen tepesini al, ben de tabanını tutayım. Onu verandaya çıkaralım ve ben diğer her şeyi hazırlarken orada bırakalım."

"Bu işe yarar," diyor.

Birlikte ağacı kaldırıp evime giden yürüyüş yolundan aşağı ve verandaya çıkan merdivenlerden yukarı çekiyoruz. Ağacı yana kaydırıp ellerimizi fırçalıyoruz.

"Ellerinde özsu var mı?" Ona sordum.

Bana eldivenlerini gösteriyor. "Bilemezdim."

"Ah, doğru." Başımı sallıyorum. "Arabayı toplamak için gerçekten eldiven mi giydin?"

"Uh, evet. Burası çok soğuk. Bunu asla atlatamayacağım ve donmak istemediğim için her zaman sıkı giyineceğim."

"Saçmalık," diyorum ön kapıya doğru ilerlerken, sinirlerim omurgamdan yukarı doğru tırmanmaya başlıyor.

Fark etmiş olmalı çünkü elini sırtıma koyuyor. "Seni yargılamayacağım Cole."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve ona usulca gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve kapıyı açarak onu hiç dokunulmamış birinci kata çıkarıyorum.

Ve Max ve benden başka kimse tarafından görülmedi.

Sol tarafta yemek odası ve beyaz ketenle kaplı uzun masa var. Annemin deyimiyle "süslü yemekler" yediğimiz ama uzun zamandır boş olan bir yer. Gümüş çatal bıçakların ince kemik porselenlere çarpışını ya da babamın üç çeşit yemekten sonra burbonunu yudumlarken attığı şamatalı kahkahayı duymanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum.

Sağ tarafta oturma odası var; şöminesi, kanepesi ve iki berjer koltuğu var; burada oturup babamla yaklaşan Foghorns sezonu hakkında sohbet ederdik.

Sandalyeler çarşafla kaplı ama kanepede değil.

Çünkü kanepede benim oturup şömineye baktığım yer. "Ben, uh... Tozlanmasın diye her şeyin üstünü kapattım ya da Burada ışınlar daha güçlü olduğu için güneşten zarar görüyor."

"Kendini açıklamana gerek yok," diyor Storee evimi gezerken usulca.

Daha önce buraya hiç gelmemişti. Sadece benim verandamda bulunmuştu.

Şömineye doğru yürüyor ve parmağını şöminenin üzerinde ve eskiden çorapları astığımız çivilerin üzerinde gezdiriyor. Fotoğrafları tek tek inceliyor, babamla benim on iki yaşındaki halimizi gördüğünde dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Yürüyüş yaparken bir göl bulmuş ve çıplak elle balık tutmaya karar vermiştik. Her nasılsa bir tane yakalamıştım ve fotoğrafta onu tutuyorum. Storee daha sonra annem, babam ve benim beni üniversiteye bıraktıkları en son fotoğrafın önünde yürüyor. UC Boulder'daki ilk ve tek dönemim.

"Bu birlikte çektiğimiz son fotoğraftı," diyorum ona yaklaşarak.

"Bu çocuğu hatırlıyorum," diye fısıldıyor. "Senin tüm bu versiyonlarını hatırlıyorum Cole." Bob Krampus ve benim on dört yaşındaki halimizin resmini eline alıyor. "Bu saç kesimini hatırlıyorum. Tanrım, çok tatlı olduğunu düşünmüştüm."

"Düşünce mi?" Bu zor anı bu kadar kolay hissettirebilmesini severek soruyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Hâlâ sevimlisin, ama şimdi sahip olmak gerçekten haksızlık olan bu sert yakışıklılığa sahipsin."

"Sağlam yakışıklılık mı?" Elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Sence sakal yüzünden mi?"

Vücudumun üzerinde geziniyor. "Bütün paket bu."

Bu beni gülümsetiyor.

Fotoğrafı yerine koyuyor ve başka bir fotoğrafa geçiyor. Max ve ben, kollarımızı birbirimize dolamış, Süs Parkı Noel ağacının önünde duruyoruz.

"Siz ikiniz gerçekten hiç değişmediniz, değil mi?"

"Çerçevenin içine bakarsanız, sahip olduğumuzu göreceksiniz." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Annem her yıl Süs Parkı ağacının önünde bir fotoğrafımızı çekerdi. Bu on yedi yaşımızdaki fotoğrafımız çünkü on sekiz yaşımızdakini bastırmaya fırsat bulamamıştı. Ama geçmişteki tüm resimleri çerçevenin içinde üst üste saklamıştı."

"Bu çok tatlı," diyor ve sonra bana dönüyor. "Bu resimlere sık sık bakıyor musun?"

"Artık pek değil. Ailemi ilk kaybettiğimde, evet. Bu kanepede saatlerce oturup öylece bakardım. Bu yüzden bir bezle örtülmemiş tek mobilya parçası bu. Burada uyuşmuş bir şekilde oturur ve hiçbir şey yapmazdım. Max bana çiftlikteki işi teklif edene kadar evden çıkmaya başlanamamıştım. Bir süre boyunca tek sahip olduğum şey kasabaya gelip giden ve bana destek olan insanlardı. On sekiz yaşımdan beri teknik olarak bir yetişkindim. Ailemin yüklü bir hayat sigortası poliçesi vardı, bu yüzden istemezsem çalışmama gerek yoktu ve... o zamanlar ayrılmayı düşünemiyordum. Ama Maxheimer'lar benim sürekli yalnız olmama dayanamadılar ve beni yanlarına aldılar."

"Atlas'ı daha da çok sevmemi sağlıyor."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu seviyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Öyle değil. Ama senin için orada olmasına sevindim. Cindy Teyze hiç yardımcı oldu mu?"

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Beni ayda bir kez akşam yemeğine çağırırdı. Ayda bir kezdi çünkü sadece ona izin veriyordum. Sanırım istediği gibi olsaydı, haftada bir yapardı. Ama içimdeki his tekrar geri dönmeye başladığında o akşam yemekleri de söndü. Bu yüzden ona her zaman ışıklarında yardım ettim, bu yüzden onun için kürek çektim-"

"Onun için kürek mi çekiyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Kürek çekmenin onun için kolay olmadığını biliyorum, bu yüzden kendi işimi yaparken bunu da yapıyorum. Büyütülecek bir şey değil."

"Bir hizmet kiraladığını sanıyordum. Siz olduğunuzu hiç söylemedi," diyor Storee, kafası karışmış bir ifadeyle.

"Muhtemelen seninle benim hakkımda konuşmaması konusunda kararlı olduğum içindir."

"Evet, sanırım sözünü tuttu," diyor dudakları yana bükülmüş bir halde. "Yine de keşke tutmasaydı."

"Sorun değil," diyorum.

Elimi kendi eline alıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. Sonra parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Sana ne konuda yardım etmemi istiyorsun Cole? İhtiyacın olan her konuda sana yardım etmek için buradayım. Ne istersen."

Odanın boşluğuna bakarak etrafıma göz gezdiriyorum. Annem böyle görünmesinden nefret ederdi, özellikle de şimdi. Bana kızardı, mevsimi nasıl görmezden geldiğime, aile olarak bizi birbirimize daha da yakınlaştıran yılın bu zamanını nasıl bir kenara bıraktığıma kızardı.

Neşe.

Gelenekler.

Birliktelik.

Açık a kapris, I Sor, "Will sen Yardım Ben
süslemek Noel için?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

STOREE

Noel'den nefret eden ve Noel'den çok nefret eden biri için,
bayram konusundaki katı tutumu rahatlıkla unutulmuştur.

Çoraplar, süsler, parlak çelenkler ve neşe.
Çelenkler, çanlar ve hatta kızılıcık birası.

Ve nabızları atarken hepsini asıyorlar. Çünkü bu gece, hiç
şüphesiz, gelecekler...

Ben üzerinde NOEL ÇARŞAFLARI yazan plastik bir kutuyu açarken, COLE ağacın yanındaki bazı tabakları sessizce açıyor. Akşamı bodrumdan Noel süslerini getirerek, ağaç standıyla başlayarak ve ardından ağacı kurarak geçirdik. Daha sonra Cole kolunu bana doladı ve birkaç dakika boyunca ağaca baktı.

Ona biraz müzik açmanın sorun olup olmadığını sordum ve o da elbette sorun olmadığını söyledi. Spotify'daki favori Noel çalma listelerimden biriyle ortamı hazırladım. Daha sonra ağacın etrafına çelenkler sardık ve o bana farklı süslerden bahsederken ağacı süsledik. Babasının her zaman nefret ettiği ama annesinin sevdiği uyumsuz süsler - kırık parçalar, eksik parçalar - olduğunu, bu yüzden tüm sezonu onları ağacın üzerinde önden arkaya doğru hareket ettirerek geçirdiklerini anlattı. Cole her zaman annesinin tarafında olmasına rağmen, onları bölmüşler ve her biri için yarısını öne, yarısını arkaya koymuşlar.

Onları asarken yüzündeki ifade beni neredeyse ağlatacaktı. Sevgiyi ve aynı zamanda kalp acısını görebiliyordum.

Sonra üstteki yıldız için ona yardım ettim ve

Her şeyi içine tıktırdığımızda ortaya çok güzel bir manzara çıktı. Daha sonra pizza sipariş ettik ve ağaca bakarken yedik. Şimdi de oturma odasının geri kalanını dekore etmeye çalışıyoruz. Cole aşırıya kaçmak istemedi-oturma odasının iyi olduğunu söyledi-ama ona annesinin bayram tabaklarından bazılarını çıkarmasını, böylece Noel'e kadar onlardan yemek yemenin tadını çıkarabileceğini söyledim. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü, beni alnımdan öptü ve sonra çöp kutusunu bulmak için bodruma gitti.

Taran bugün erken saatlerde bana Cindy Teyze'yi Golden'a götürmesi gerektiğini ve bunun bir gecelik bir yolculuk olacağını söylediğinde, ilk düşüncem Cole ile birlikte olmadıkları zamanı nasıl geçirebileceğim oldu.

Taran benden ışık asmamı istemesine rağmen.

Çorap yapmam gerektiğinde dikiş becerilerim üzerinde çalışmam gerektiğini söylese de, bunların hepsini bir kenara ittim çünkü evet, Cindy Teyze'yi temsil etmem önemli ama Cole'a yardım etmek, onun yanında olmak bence çok daha önemli.

Ve dün gecedan sonra, içini açtığında, onunla daha fazla zaman geçirmenin şart olduğunu hissettim... böylece yalnız kalmayacaktı. Kalbim hâlâ on sekiz yaşında, erkek olmanın eşiğindeyken ailesini kaybeden bu çocuk için parçalanıyordu. Huysuz biri olarak görülmeyi asla hak etmemiştir.

Benim de bazı bencil motivasyonlarım vardı. Onunla birlikteydim çünkü onunla birlikte olmak istiyordum.

"Bu örtülerden herhangi birini yerleştirmemi ister misiniz?" Örtüleri ve masa örtülerini karıştırırken sordum.

"Özellikle annemin sehpanın üzerine koyduğu bir tane var," diyor yeşil bir şekerliği açıp ona gülümserken.

Bunu Noel'le ilgili hiçbir şeyle ilgilenmeyen bir adam söylüyor... Bir şeker tabağı onu gülümsetiyor.

"Neye benziyor?"

Bana doğru yürüdü ve çarşafı incelememe yardım etti. "Kırmızıydı ve kenarlarında ren geyikleri vardı.

-“İşte burada.” Bana şekerliğı uzatıyor ve ben de o koşucuyu çıkarırken onu tutuyorum. “Noel kazağına benziyor.”

“Oh, evet.”

Bir sehpa için mükemmel boyutta olan kırmızı-beyaz runner'ı alıyorum. Çobanpüskülü yaprakları, ağaçlar ve ren geyiklerinin kanaviçe ile işlenmiş görüntüleri, gerçekten de bir Noel kazağının üzerine aitmiş gibi görünüyor.

Nevresim kutusunu kapatıp runner'ı dikkatlice sehpanın üzerine koyarken, “Bayıldım,” diyorum. “Bekle, ağaç eteğı de orada değil miydi?”

“Kahretsin, haklısın.” Çöp kutusunu tekrar kontrol ediyor ve ben de şeker tabağını sehpanın üzerine koyuyorum.

“Şeker tabağınız için biraz nane şekeri lazım, şu kabarık pastel olanlardan.”

“Bunlar çok güzel, bir günde biterler.”

Kırmızı, yeşil ve beyaz tonlarında vintage kumaştan yapılmış kapitone bir ağaç eteğı çıkardı. Minik şeker kamışları, oyuncak trenler, hediyeler ve Noel Babalar kumaşın üzerine serpiştirilmiş ve bu gerçekten gördüğüm en tatlı şey.

Bana Cindy Teyze'nin yaptığı bir şeyi hatırlatıyor.

Tüm Noel süsleri öyle, bu da kendimi evimde ve ruhumda daha fazla hissetmemi sağlıyor.

“Çok aptalım,” diyorum, onu şaşırtarak.

Dönüp bana baktı. “Uh, bu yorumu açıklamak ister misin? Çünkü ben aynı fikirde değilim.”

“Çok daha önce geri dönmeliydim, sadece sizin yüzünüzden değil, bu dönemde aldığım keyif yüzünden. Bayan Fiskers'la olanlardan ve sonrasında bana yapılan muameleden dolayı o kadar kırgındım, o kadar üzgündüm ki içime kapandım ve Noellerimi bu mevsimde bana neşe veren tek gerçek şeyden uzakta geçirdim. Ve sizinle birlikte bu süslemelere bakmak, ağaca yardım etmek, kaçırdığım her şeyi hatırlattı.”

Yanıma gelip beni göğsüne doğru çekerken ifadesi yumuşuyor. Kollarımı beline doluyorum ve yanağıma gömleğinin yumuşak kumaşına bastırıyorum.

"Ne demek istediğınızı anlıyorum. Tüm bunları yaşarken, daha fazla acı vereceğini düşünmüştüm. Çok acı verici olacağını düşünmüştüm ama bilmiyorum, bu beni onlara daha yakın hissettiriyor. Sanki bu süslemeleri ortaya koyarak ve anılarımın uçuşmasına izin vererek onları onurlandırıyor muyum gibi."

"Onları kesinlikle onurlandırıyorsun," diyorum, bırakmadan önce onu sıkıyorum. "Tamam, tüm yapmak istediğin bu muydu?"

"Öyle," diyor. "Bu kutuyu diğerleriyle birlikte merdivenlerin yanına yığacağım ve yarın onları aşağı indirebilirim."

"Emin misin?" diye sordum. "Sana yardım edebilirim."

Başını sallar. "Hayır, sorun değil, seninle vakit geçirmeyi tercih ederim. Ayrıca... tatlım var."

"Tatlınız var mı?" Şaşırarak sordum.

"Evet. Bugün erken saatlerde seni verandada oturmaya ikna etmek umuduyla aldım ama madem buradasın, şöminenin önünde yiyebiliriz."

"Beni buraya tatlıyla çekmene gerek yoktu," diyorum son kutuyu merdivenlere taşıırken.

"Yeterince ödüllendirildiğimi mi söylüyorsun?"

Kıkırdıyorum. "İstemiyorum, çünkü kafana girebileceğini düşünüyorum, ama evet... yeterince ödüllüsün, Cole."

Elimi tutup beni mutfağa geri götürmeden önce bana en tatlı sırıtışını sunuyor. Paketinden çıkardığımız kristal kupalardan ikisini alıyor, lavaboda yıkıyor ve sonra bir havluyla kuruluyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Orada dur ve güzel görün."

"Bunun ne kadar verimli olduğundan emin değilim," diyorum. "Ama eğer mecbur kalırsam." İçimi çekiyorum ve kirpiklerimi dramatik bir şekilde ona fırlatıyorum.

Kıkırdıyor. "Bu konuda ne kadar iyi olduğunu sevdiğimden emin değilim." "Bunu isteyen sendin."

Buzdolabına gidip bir bira şişesi çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Kızılıcak biram ya da yumurta likörüm var."

"Eggnog," diye cevap veriyorum.

"Eggnog olsun o zaman," diye cevap verir karton kutuyu kaptığı gibi

Birazını iki bardağa koy.

"Bu senin Egnog Wars tarifi mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, sadece normal.

Üzgünüm." "Sorun değil, normal de olur."

"Hâlâ o yarışmayı benim kazanmam gerektiğini düşünüyorum. Senin kazanmanın tek nedeni yaşlı Cindy'yi avantaj olarak kullanmandı."

"Oooo, ona böyle dediğini söyleyeceğim," diye takılıyorum.

"Hadi söyle. Hazır başlamışken, onunla öpüştüğünü de söyle.

Dün gece de dillerimiz birbirine değdi."

Bunun beni neden homurdandırdığını bilmiyorum ama öyle. "Aman Tanrım, bunu ona asla söylemezdim."

"Benden utandığın için mi?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

"Hayır," diye uzatıyorum. "Çünkü ona 'dilim bir erkeğin diline değdi' gibi şeyler söylemiyorum. Seks yaptığımı bildiğini bile sanmıyorum. Kalbinin derinliklerinde hâlâ benim düğmeli bir bakire olduğuma inandığından eminim."

"Seni on yıl boyunca görmemiş olsam bile, düğmeli bir bakire olmadığını söyleyebilirim."

"Ho-ho-hoe titreşimleri yaydığımı mı söylüyorsun?"

"Yani... ökseotunun altında düşmanla öpüştün."

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Bu bir öpücüktü ve başka seçeneğim yoktu."

"Eh, bence bir gagalamadan daha fazlasıydı."

"Çünkü bunu bir öpücükten daha fazlası yaptın. Ağzını açan sendin."

"Ben farklı görüyorum," diye yanıtlıyor kilere doğru ilerleyip bir kurabiye kalıbı çıkarırken. Herhangi bir kurabiye kalıbı değil, kurabiye kalıbı. Baubles and Wrappings'in taşınmasıyla ünlü kurabiye kutusu. Eskiden kendim için gizlice alıp yastığımın altına sakladığım, Taran'a yatağımın her yerinde kırıntılar gördüğünde neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadığına dair yemin ettiğim kurabiye kutusu.

"Birazdan öpücüğe geri döneceğiz. Lütfen bana o kutuda kurabiye olduğunu ve bunun gizli bir şey olmadığını söyle.

dikiş malzemeleri zulası."

Kıkırdıyor. "Seni böyle kandırmazdım." Sonra kutuyu açıyor ve ortaya en lezzetli kurabiyeler çıkıyor; içi reçelle doldurulmuş ve üzeri şeker kristalleriyle süslenmiş kurabiyeler.

Elimi göğsüme bastırıyorum. "Sen inanılmaz, inanılmaz bir adamsın."

Bana göz kırptıyor ve kapağı kapatıyor. "Bu duymaktan hoşlandığım türden bir övgü. Şimdi bana şu öpücükten ve onu bir öpücükten daha fazlası yapan kişinin ben olduğumu düşündüğünden bahset."

Eggnog bardaklarını alıp onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Kurabiyeleri sehpanın üzerine koyuyor ve sonra yere bir battaniye seriyor. Ona katılıyorum ve şöminenin önünde yere otururken fincanlardan birini ona uzatıyorum.

"Ağzını açtığın için öpüşmeyi daha da derinleştirdin, bu da öpüşmeyi derinleştirmek olarak sınıflandırılır."

"Kime göre?" diye sorar. "Uh, herkese."

"Harika savunma." Gülüyor. "Ağzımı açtım çünkü sen inledin."

"Aman Tanrım, inlemedim!" Bacaklarımı altıma alıp bir elime yaslanıyorum ve onun oymalı yüzünden yansıyan alevlere bakıyorum.

"Yaptın. İnsanlar ertesi gün bunu konuşuyordu. İnilti her şeyi duyuldu."

"Dur," diyorum gülererek. "Böyle bir şey olmadı."

"Hayır, öyle olmadı. Belki de hayal ettim ve bu yüzden ağzımı açtım."

"Ah-ha, yani ağzını açtığını kabul ediyorsun."

"Yani... evet, ama dün gece kucağıma tırmanan sendin. Benim yaptığım göstermelikti, senin yaptığın ise... şey... seni tatmin etmek içindi."

"Lütfen, ökseotunun altındaki o öpücük göstermelik değildi, yoksa ağzını açmazdın. Ve dün gece kucağına tırmandım çünkü Clayton'dan eve döndükten sonra beni kamyonunda öpmedin."

Kurabiye kutusunu açıyor ve aramıza koyuyor. İkimiz de aynı anda bir kurabiyeye uzanıyoruz ve o şakacı bir şekilde elimi geri itiyor.

"Hey!"

Kıkırdıyor ve bana bir tane uzatıyor.

Bir ısırık aldıktan sonra, "Dürüst olmak gerekirse, kamyonunda gergindim, olanlardan sonra biraz sersemlemiştim ve... iyi anlaşıyorduk. Ayrıca seni öpmemi istediğini umuyordum ama beni başından savmışsın gibi geldi, yani... evet."

"Bu kendimi korumak içindi," diyorum. "Duygularım konusunda gergindim ve senden daha fazlasını istediğine dair bir işaret bekliyordum. Bir işaret almadım, bu yüzden her şeyi sıradan bir şeymiş gibi geçiştirdim."

"Anlıyorum," diyor kurabiyenin geri kalanını ağzına atarken. Dürüst olmak gerekirse, ilk etapta bir ısırık almasına şaşırdım. Hepsini ağzına atmasını beklerdim. Belki o da benim gibi tadını çıkarmayı seviyordur. "Peki ne tür bir işaret arıyordun?"

Omuz silkiyorum. "Bilirsin, biraz vücut dili. Biraz eğilmek, benden iğrenmediğini anlamamı sağlayacak herhangi bir şey."

"Tanrım," diye mırıldandı. "İğrenme hissi vermedim."

Ona sıırttım. "Yapmadın, ama yine de çok fazla

"Gel buraya havası da yok."

"Dün gece kucağıma oturana kadar sen de o havayı vermiyordun."

"Burada birinin harekete geçmesi gerekiyordu," diye cevap veriyorum. "Peki ya ökseotunun altında ağzımı açmama ne demeli?" "Oh, yani şimdi bir şeyleri hareket ettirmek için övgü almak istiyorsun bizim için?"

Kıkırdıyor. "Zamanlama doğru olduğunda, evet, yaparım."

"Saçma."

COLE

Ortam uygun; ateş alev alev yanıyor.
Umutsuzca arzuladığı gibi onun dudaklarını alacak mı?
Cole, Connor, Snow Daddy, hangisi olacak? Sanırım
arkamıza yaslanıp bekleyip görmeliyiz.

"Bu sahnenin ortasında gereksiz bir ekleme oldu."

Anlatıcı: Senin için ortamı hazırlamışken beni eleştirmen gerektiğinden emin değilim. Sana bir çük verip yoluna göndermekte bir sorun görmüyorum.

"Sadece 'Cole, Connor, Snow Daddy' olayının anlamsız olduğunu söylüyorum. Nasıl farklı olduklarını anlamıyorum."

Anlatıcı: Cole sıradan biri. Connor unutulmuş adam. Ve Kar Baba da onu "ıslattıkça ıslatan" pelvik itişli kişi. On ikinci bölümü hatırlamıyor musun?

"Hâlâ nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum."

Anlatıcı: Kendi işinize bakmanız sizin yararınıza olacaktır. Şimdi, havayı ayarladığıma inanıyorum.

Ateşin üzerindeki kütükler köze dönüşmüş, Noel ağacının ışıkları oturma odasında puslu bir parıltı yaratacak kadar sönük ve taze kesilmiş çam kokusu havayı dolduruyor.

Közlere bakarken Storee bana doğru eğildi ve muazzam bir rahatlık hissettim. Birkaç hafta önce Noel için dekorasyon yaparken huzur bulacağımı söyleseydiniz, size deli derdim. Ama şimdi bazı şeyleri ortaya koyduğuma göre, kendimi evimde hissediyorum.

Burası benim evim olduğu için söylemesi komik ama sonunda her şey yolunda gidiyor. Ve evet, sadece oturma odasını dekore ettim, o da minimal düzeyde, çünkü bebek adımları önemlidir, ancak bu bir neşe ve huzur duygusu yarattı, sanki taşıdığım bu ağırlık nihayet kalkmış ve tünelin ucundaki ışığı görebiliyorum. Bu gerçekten şu anlama geliyor

Storee'un burada olması. Bir zamanlar çocukluk arkadaşlarımdan biriydi, tam zamanında geri döndü. Ve belki de sadece bir sezon için. Tam anlamıyla.

"Peki, en sevdiğin Lovemark filmi hangisi?" Ona sordum.

"Zor soru." Yer değiştirdi ve ben de kolumu

Avucumu kalçasına dayadım. "Hmm, çok iyi olanlar da var, çok kötü olanlar da." Kıkırdıyorum. "Bazıları da fena değil, ama bir seçim yapmam gerekirse, Maine'de Port Snow adlı bir kasabada çekilen bir dizi film var. Kasabadaki bazı gerçek aşk hikayeleri etrafında dönüyorlardı. Oyuncu kadrosu harikaydı ve hikayeler harikaydı. Dizinin kurgusunu yaptığım için, serinin üçüncü filminin çekimleri sırasında bir noktada oraya uçacak ve kasabanın kendisini deneyimleyecek kadar şanslıydım. Lobster Landing adında bir şekerleme dükkanına gittim ve gerçekten çok güzeldi."

"Buradan daha mı güzel?" Ben soruyorum.

"Farklı bir hava," diye yanıtlıyor. "Port Snow bir sahil kasabası, burası ise her gününü Noel Baba'nın donuyla geçiren bir dağ kasabası."

"Noel Baba'nın donu mu?" Yüksek sesle güldüm. "Bob Krampus'un donuyla yaşıyor olsaydık, emin ol hâlâ burada yaşıyor olmazdım."

"Yapmaz mıydın?" diye soruyor. "Onun zillerini çalmak istemez miydin?"

"Tanrım, hayır!" Bağıríyorum ve onu güldürüyorum.

"Gerçekten bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor."

"Zavallı Bob Krampus."

Ondan uzaklaşıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Zavallı Bob Krampus mu? Hayır, zavallı biz. Kim bilir aşağıda ne tür terlemeler, sürtünmeler ve nem toplanmaları oluyor."

"Ew, 'nem toplama' deme."

"Konuyu açan sensin. 'Noel Baba'nın donu' demek zorunda değildin."

"Aklıma gelen tek şey buydu."

"Rahatsız edici," diyorum halının üzerinde dinlenmeye karar verdiğimde ve

Sırtımı dinlendirmek için. Şaşkınlıkla karnıma doğru eğildi ve bana baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum.

"Rahatlıyorum," diye cevap veriyor ve sonra elini göğsümde gezdiriyor.

"Görünüşe göre rahatlamaktan ve bunun için vücudumu kullanmaktan hoşlanıyorsun."

"Güven bana Cole, eğer senin bedenini kullanıyor olsaydım, bunu bilirdin."

Kıkırdıyorum ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Neden bu çizgiyi daha önce geçmedik?"

"Hangi hat?"

"Bu samimi olan. Ne zaman ziyarete gelsen, verandada bir gece, şurada burada sohbet ediyormuşuz gibi hissediyorum. Bundan daha fazlası değildi."

"Bilmiyorum," diyor. "Belki de o anda olabileceği tek şey bu olduğu içindir."

"Peki şimdi ne olduğunu düşünüyorsun?" Eli pazen gömleğimin düğmelerine doğru süzülürken soruyorum. Gözlerimle buluşurken düğmelerin etrafında daireler çiziyor.

"Emin değilim ama öğrenmekten de korkmuyorum." "Hayır mı?" Gömleğimin düğmelerini açmaya başladığında soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır."

Ve sonra, tıpkı bir gece önce olduğu gibi, gömleğimin düğmelerini açmayı bitirip beyaz atletimi ortaya çıkarırken kucağıma oturuyor. Hayal kırıklığı içinde suratını asıyor, ben de doğrulup fanilayı çıkarıyorum, sonra da gömleğimi başımın üzerine çekiyorum.

Gözleri bayram ediyor.

Göğüs kaslarımın, kısa kesilmiş göğüs kıllarımın, kaburgalarımın ve karın kaslarımın üzerinde dolaşıyorlar.

Ellerini karnıma götürüp göğsüme doğru kaydırırken dişlerini alt dudağının üzerinden çekiyor ve bedenini benimkinin üzerine indiriyor. Köprücük kemiğime, boynuma, çeneme hafif öpücükler konduruyor ve ağızma ulaştığında havada asılı kalıyor.

Bir işaret bekleyip beklemediğinden emin değilim - tişörtüm çoktan çıkmıştı- ama hiçbir şeyi ikinci kez düşünmesini istemediğimden, elimi başının arkasına kaydırıyorum ve aramızdaki son santimi kapatarak ağzının benimkine bastırmasına izin veriyorum.

Ve bu lanet bir cennet.

Ökseotunun altı cennetti.

Verandada cennet gibiydi.

Ve şimdi cennet.

Dudaklarını, ağzını, dilini seviyorum.

Tadını seviyorum. Bana sarılışını. Dillerimiz birbirine değdiğinde hafifçe solumasını.

Bağımlılık yapıyor ve onu öpmekle ilgili hayal ettiğim her şeyi yapıyor.

Bana karşı kıpırdanıyor, daha da yaklaştırmaya çalışırken inliyor. Ben de bir elimi sırtından aşağıya, kışının kıvrımına doğru yumuşatıyorum ve yuvarlak poposunun avucumun üzerinde iz bırakmasına izin veriyorum.

Dolu.

Kalın.

Kavramaya çok alışabileceğim bir şey.

Onu sıkıtiğimde, ağzıma doğru soluyor ve sonra yukarı kalkıyor. İki elini uzun kollu gömleğinin eteklerine götürürken aç gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra onu kırmızı bir sutyenle, yuvarlak göğüsleri neredeyse tam teşhirde bırakarak yukarı ve vücudunun üzerine çekiyor.

Ağzım sulanıyor ve ben daha onu içime çekmeye vakit bulamadan göğsüme uzanıyor, ağzı benimkini kapatıyor. Elleri hemen saçlarımı buluyor, kalçaları benimkilere sürtünürken eleyip çekiyorlar ve lezzetli bir sürtünme yaratıyorlar.

Önderliği ele alarak dillerimizi birbirine bastırıyor ve ben onun hissinde, ağzımı kontrol etme biçiminde kayboluyorum. Onun kavrayışında, inlemelerinde kayboluyorum.

Kalçalarının yuvarlanışında.

Yanı başımızdaki ateşin sıcaklığında, aramızda oluşan ısıyı yükseltiyor.

Ve elleri göğüs kaslarımın üzerinde dolaşmaya başladığında, tırnakları meme uçlarımda ve sonra karnımda gezinirken, içimde sıcak bir ağrı büyüyor, gerçekten uzun zamandır hissetmediğim bir ağrı.

Farkın

dayım.

Sert.

Umutsuzca çok daha fazlasını isteyerek arkasına uzandım ve elimin sütyeninin kopçasında gezinmesine izin verdim. Beni durdurması için ona bir saniye vererek bir an duruyorum ve o durmayınca kopçayı açıyorum ve kumaş gevşiyor, askılar kollarından aşağı düşüyor.

Ağzı bir an için benimkinden ayrılıyor ve sonra yavaşça yukarı kalkıp sütyeninin kollarından tamamen aşağı düşmesine izin vererek göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Sikey

im.

Ben.

Onu içime çekerken dudaklarımı ıslatıyorum.

Toz pembe meme uçları olan yuvarlak küreler, parmaklarım için hazır, dik ve sert. Yüce Tanrım.

"Çok güzelsin Storee," diyorum onu sırt üstü yatırıp üzerine uzanırken, şimdi kontrolü ele almak istiyorum.

İhtiyacım var.

Ağırlığımı ondan uzak tutarak, başımı boynuna doğru indirirken onun üzerinde gezinmeme izin veriyorum, hassas cildine hafif öpücükler konduruyorum, kulağının hemen altına odaklanıyorum, burada tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum, sonra omzuna, köprücük kemiğine ve sonra göğsüne ulaşana kadar aşağıya iniyorum. Esnek etini ısıyorum, sakalımı meme ucunda gezdiriyorum ve bunu yaparken sırtının kavislenmesini seviyorum.

"Evet Cole," diyor sessizce, ben dilimi göğsünün üzerinde ve meme ucunun etrafında gezdirirken, asla doğrudan meme ucuna dokunmadan. Kalçaları sürtünme ararken "Lütfen," diyor.

Ama ona istediğini vermiyorum, henüz değil. Onun yerine dudaklarımla, dilimle, dişlerimle karnından aşağı iniyor, pantolonuna ulaşana kadar ısıyor ve öpüyorum. Yukarı

bakıyorum

ve dilinin ucuyla dudaklarını ıslattığında, bana onay verdiğini anlıyorum. Taytını çekiyorum, çoraplarıyla birlikte tamamen üzerinden çıkarıyorum ve onu sadece tangasıyla bırakıyorum.

Ağzımı tekrar karnına götürürken ellerimi bacaklarında, kalçalarında ve belindeki ince kayışın altında gezdiriyor, başparmaklarımın kasık kemiğinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Altımda kıvranıyor, işkenceden hem hoşlanıyor hem de nefret ediyor ve ellerini itip çekerek bunu bana belli ediyor. Onu uzakta tutarak teniyle oynuyorum, dilimi göbek deliğinin etrafında, tangasının beline yakın bir yerde ve sonra tekrar göbek deliğinin etrafında gezdiriyorum.

Bacakları altımda açılmaya çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum.

Daha güneye gitmem için beni cesaretlendirmeye çalışıyor, ama ben olduğum yerde kalıyorum, tangasını asla bacaklarından aşağıya kadar itmiyorum - sadece alay ediyorum.

Göğsü kabarırken ve elleri saçlarımı çekerken onu yalvarma noktasına getiriyorum.

Bayıldım buna.

Dilimle teninin üzerinde daireler çizmeye devam ediyorum ve hazır olduğumu hissettiğimde ağzımı tekrar göğüslerine götürüp emmeye başlıyorum.

Ama uzun sürmüyor çünkü elleri pantolonumun bel bandına uzanıyor, düğmelerini açıyor ve ayaklarını kullanarak pantolonumu bacaklarımdan aşağı itiyor. Çoraplarımla birlikte onları da çıkarmak için bir saniyemi ayırıyorum ve sonra önünde diz çöküyorum. Gözleri hemen külotumdaki şişkinliğe takılıyor. Dili dışarı fırlıyor, bacaklarını açarak bana izin veriyor.

Sikeyim.

Tekrar ona doğru alçalıyorum ama bu sefer sikimin sırtını tam bacaklarının arasına bastırıyorum.

"Evet," diye haykırıyor ve sonra beni şaşırtarak göğsümü itip beni sırtüstü çeviriyor. Ortasını tam şişkinliğimin üzerinde kaydırırken bir an için kontrolü ele almasına izin veriyorum. "Siktir, kocaman olmuşsun."

Göğüslerini avuçlarımla kavrayıp, üzerimde hareket ederken hafifçe sıkarken, beni kendi zevkini aramak için kullanırken aptal gurur içimde dalgalanıyor.

Ve öyle.

Kalçalarını döndürüyor.

Üstümde dalgalanıyor.

Kişisel ihtiyacı için sikime sürtünüyor ve ben buna doyamıyorum.

Ellerinin kendi bedenini nasıl keşfettiğini, göğsünün üzerinde, saçlarının arasında nasıl gezindiğini.

Kalçalarının her geçişinde ağzı şok içinde nasıl da açılıyor.

Ve güzel göğüslerinin hareketleriyle birlikte nasıl zıpladığını.

"Mm, bu çok iyi hissettiriyor," diyor başı eğilirken ve kalçaları daha hızlı hareket ederken.

Çok iyiydi.

Lanet bir rüya gibi.

Başparmaklarımı meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum ve başını arkaya yatırıp beni yukarıdan becermeye devam ederken ağzını ayırdığında saf, katıksız bir tepki alıyorum.

"Çok ateşlisin," diyorum aramızdaki sürtünme artarken.

Dişleri dudağını çekiyor.

Parmakları tenimi kazıyor.

Kalçaları boyumun üzerinde kontrolsüzce sallanıyor. "Ben... siktir... Cole. Bu... bu..." Bu kaslar içinde onu boyun

Gerilince ağzı açık kalıyor, dudaklarından uzun bir inilti dökülmeden önce sessizlik onu ele geçiriyor. "Oh siktir, oh Tanrım, Cole... Ben..."

Başı öne düşüyor, parmakları tenime saplanıyor ve zirveye ulaştığında adımı haykırıyor, boşalırken kalçaları sırtıma doğru uçuyor.

Ve çok seksi. Mükemmel.

Göğüsleri zıplıyor.

Kalçaları benim orgazmımı arttırıyordu.

Onun zevk iniltileri. Dayanabileceğimden daha fazla.

Öyle ki yere düşerken onu tekrar sırt üstü çeviriyor ve üzerinde geziniyorum. Külotumu indiriyorum, göğsüne sarılıyorum ve sonra kendimi serbest bırakıyorum, ona bakarken sikimi pompalıyorum.

Yanaklar kızardı.

Gözler baş
döndürücü.

Teni kırmızı ve terli.

Tanrım, çok ateşli.

Ve aramızdaki bu gerilim, bu birikim, ben sikimi kavrarken, elimi prekumumun üzerinde kaydırırken ve avucumu yağlamak için kullanırken hepsi çöküyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan çekip çekiştiriyorum, zevk omurgamda hızla yükseliyor.

Bacaklarımdan aşağı beyaz bir uyuşukluk yayılıyor. Tam oradayım.

Daha önce hiç bu kadar hızlı olmamıştı. Hem de hiç.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, karnım sıkışmaya başlıyor, taşaklarım geriliyor. "Storee, ağzını aç." Ağzını açarken baştan çıkarıcı bir şekilde bana bakıyor ve dilinin her tarafına boşalmaya başladığımda sikimi indiriyorum. "Siktir," diye inliyorum ağzını süsleyen döl tanelerini izlerken ve işim bittiğinde... yutkunuyor ve ben de onun yanında yere düşüyorum.

Kolumu yüzüme sardım ve vücudumu yükseklerden aşağı indirmeye çalışırken ağır nefes aldım. Bu...lanet olsun, inanılmazdı ve ben onun içinde bile değildim.

Omzuma yumuşak öpücükler kondurmadan önce elinin karnımda aşağı yukarı gezindiğini hissediyorum. Sonunda ona baktığımda, muhteşem gülümsemesiyle karşılaşıyorum.

"Tamam, Cole... bu sıcak ve beklenmedikti."

Kıkırdıyorum ve sonra gözlerimi ovuşturuyorum. "Hayır, inanılmazdı." Dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve boynunun arkasına uzanarak onu kendime çekiyorum. Onu dudaklarından hafifçe öpüyorum ve sonra "Geceyi burada geçirecek misin?" diye soruyorum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

BÖLÜM YIRMI İKİ

STOREE

Üstlerini ararlar ve kıyafetlerini toplarlar.
Işıkları kapattılar ve merdivenlerden yukarı çıktılar.

Çünkü orgazm olmak üzereydiler. Bir homurtu ve bir inilti ile,
sevişirlerdi, sevişirlerdi ve inlerlerdi, inlerlerdi, inlerlerdi.

"DİŞ FIRÇASI İÇİN TEŞEKKÜRLER," diyorum banyo tezgâhına bağdaş kurmuş dişlerimi fırçalarken. Oturma odasını temizlerken üzerimi örtmek için kullanmama izin verdiği pazen gömleğini giymiştim. O külotuyla kalmıştı ve ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ama şimdi banyodayız ve eli kalçamda, hiç utanmadan gözlerini içime çekebiliyorum... çünkü o da aynısını yapıyor.

Fincanlarımızı ve kurabiyeleri mutfağa götürürken, kolunu rahatça belime doladı, eli zar zor iliklenen gömleğimin içine girdi ve boynumu öpmeye ve göğsümü hafifçe okşamaya başladı.

Ve oturma odasında üzerinde "çiftleştığımız" battaniyeyi katlarken, gözlerini vücudumda dolaşırken yakaladım.

Merdivenleri birlikte çıkarken arkamdan geldi ve kıcıma baktığını biliyordum çünkü tepeye vardığımızda kulağıma ne kadar seksi olduğumu fısıldadı.

Yani evet, bakmaktan payıma düşeni alacağım.

Geniş omuzlarından kalın göğüs kaslarına, her kıvrımında ve konturunda sinirler fışkırıyor gibi görünen düzgün vücuduna kadar. Kalçalarındaki V, kesilmiş göğüs kılları,...

Şişkinlik.

Tanrım, keşke gençken cesur olsaydım, keşke daha önce geri dönseydim. Keşke o yanımdayken hissettiğim şehvet dolu duygulara elimi uzatsaydım ve harekete geçseydim, belki de bu kadar çok fiyaskoyla birlikte olmazdım.

Ve artık fiyasko olduklarını biliyorum. Yüzde yüz, aklımda hiç şüphe yok ki fiyaskoydular, çünkü az önce yaşadığım şey bir erkekle yaptığım her şeyden çok farklıydı.

Ve hepsinin en iyi kısmı? Sadece iyi bir kuru kamburdu.

O kuru kambur, yaşadığım diğer tüm cinsel deneyimlerden daha iyiydi.

Elbette, ateş güzeldi, ışıklar loştu ve romantikti, ama bunların hepsi küçük bir rol oynadı. Büyük kısmı... Cole'un siyah külotunun hemen arkasında saklıydı.

İkimiz de diş macunlarımızı lavaboya tükürüyoruz, ağızımızı çalkalıyoruz ve sonra tezgahdan inmeme yardım ediyor. Elim tutarak beni başka bir merdivene açılan kapıya götürüyor. Bana döndüğünde yüz hatlarında bir güvensizlik ifadesi belirliyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Sadece... burası benim gençliğimdeki yatak odam ve ben hiçbir şeyi değiştirmedim."

Gülümsüyorum. "Ooo, sonunda yatak odanı nasıl olduğunu merak etmeye başladığım zamanki haliyle görebileceğim, öyle mi?"

"Yatak odamın nasıl olduğunu merak ettin mi?" "Evet, Cole. Her zaman."

"Değişen bir şey yok ve artık çok daha yaşlı olduğum için seni buraya getirmek biraz aptalca geliyor. Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum."

"Cole," diyorum yanağını okşarken ciddiyetle, "seni yargılamam konusunda endişelenmene hiç gerek yok, tamam mı? İnsanlar kederle yüzleştiklerinde kendi hızlarında hareket ederler ve eğer evinizdeki her şeyi ebeveynleriniz vefat etmeden önceki gibi tutmak sizin yapmanız gereken şeyse, bu sizin başa çıkma yönteminizdir.

Acınızla birlikte. Yargılayacak bir şey yok. Söz veriyorum."

Ağır bir iç geçiriyor ve sonra çenemi yukarı kaldırıyor. "Sen harikasin, Storee. Bunu biliyor musun?"

"Seviyorum." Dudaklarıma bir öpücük kondurmadan hemen önce ona sırtıyorum.

"Bu kadar anlayışlı ve destekleyici olduğunuz için teşekkür ederim." "Elbette," diyorum. "Şimdi bana bu odayı göster. Görmek için can atıyorum.

keşfedin."

Merdivenleri çıkmaya başlıyor, ben de onu takip ediyorum. "Neden bundan pişman olacaktım gibi hissediyorum?" diye mırıldanıyor ben onun gergin kıkına bakarken.

"Çok fazla squat yapıyor musun?"

"Ha?" diye soruyor, merdivenlerin tepesine ulaştığımızda omzunun üzerinden bakarak.

"Gerçekten güzel bir kalçan var ve çok fazla squat yapıp yapmadığını merak ediyorum."

Saçını çekiştiriyor, utancı çok sevimli. "Ah, hayır. Ama çiftlikte pek çok şeyi kaldırıyorum."

"Peki, böyle devam et. Güzel ve yuvarlak."

"Teşekkürler," diyor gülerek ve sonra beni yatak odasının kapısına doğru çekiyor.

İlk fark ettiğim şey, başının hemen üstüne kadar inen eğimli tavan. Sadece yükseklik olarak bile, açıkça mekanı aşmış.

Bir sonraki fark ettiğim şey daha küçük bir yatak. İkiz değil, kraliçe değil, çift kişilik olmalı. Sorun değil, bu gece ona tutunmak sorun değil.

Sonra gözlerim odada geziniyor ve kitaplarla, birkaç kupayla ve birkaç bibloyla dolu rafı inceliyor. Üzerinde eski bir dizüstü bilgisayarın durduğu bir masa, birkaç defter ve kalemleri için bir kap var. Neden bilmiyorum ama kalem yerine kurşun kalem kullandığını düşünmek kalbimi ısıtıyor.

Yerde örgülü bir halı var ve dolap olmadığı için köşede fanilalarla dolu bir elbise askısı ve hemen yanında bir şifonyer var.

Ancak benim asıl dikkatimi çeken ürün

Yatağının tam karşısındaki duvarda bir poster vardı.

Bunu hissetmiş olmalı çünkü "Bir şey söyleme." diyor.

"Yargılamayacağıma söz verdim."

"Yargıladığını hissedebiliyorum."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Sadece... seçiminizden etkilendim."

"Düşündüğünüz gibi değil," diyor. "Max'in bir şaka hediyesiydi ve üniversiteye gittiğimde onu oraya astı ve ben de hiç indirmedim."

Ona dönerek, "Ama size bu konuda bir soru sorabilir miyim?" dedim.

"Elbette," diyor, muhtemelen bu cevaptan hemen pişmanlık duyuyor.

"Hiç zevk aldın mı?"

"Muppets'tan Bayan Piggy'nin kumsalda otururken çekilmiş bir fotoğrafı - gerçekten bundan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum gülerek. "Sadece... Yani, biraz kışkırtıcı bir pozisyonda."

"Cevabım hayır," diyor, yüzü olabildiğince ciddi. "Tamam, adil, sadece emin olmak istedim." Duraksıyorum ve gözümü

Poster. "Başka bir soru, onu indirmek konusunda ne düşünüyorsun? Bilirsin, bu gece yatıya kalmayı planladığım için ve Bayan Piggy izlerken penisinin üzerinde zıplayıp durmak bana pek doğru gelmiyor."

Kıkırdıyor ve sonra postere doğru ilerliyor. "Onu indirebilirim."

"Sadece sen istersen, baskı yok. Üzerine bir battaniye örtebiliriz."

"Hayır, onu indirebiliriz ve ben de yarın işe götürüp Max'in baltalarını bilediği ofis bölümüne asabilirim. Ona özlem duyacağı bir şey vermiş oluruz."

Posterini indirip duvarda yumruk büyüklüğünde bir delik açmasını izlerken bu beni güldürüyor.

"Kahretsin, orada olduğunu unutmuşum,"

diyor. "Uh, o neydi?"

Posterini rulo haline getirip kenara koyuyor. "Bu

liseden bir eski sevgilimle kavga ettikten sonra."

"Duvarı mı yumrukladın?" Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Üzgünüm ama seni o tür bir adam olarak görmüyorum."

"Ben o tür bir adam değilim," diye yanıtlıyor. "Aptalcaydı. Benden ayrıldı çünkü yaz için özgürlük istiyordu. Her neyse, o gitti, ben de sinirlendim ve olan oldu. En son bir duvara yumruk attığımda canım çok yandı ve duvara yumruk atmanın aptalca bir şey olduğunu kanıtlamaktan başka bir işe yaramadı."

"Eh, dersimi aldım," diyorum yatağına otururken. Yorgan yerine kabarık bir battaniye ve şiltesini örten bir yorgan var. Ve yatak yapılmış, çarşaf lar dikkatlice katlanmış. "Yatağını toplamandan etkilendim."

"Tanrım, erkekler için standardın düşük olmalı."

"Senden önce öyleydi," diyorum. "Ama sen çıtayı yükselttin."

"Öyle mi?" diye soruyor bana doğru yaklaşırken. Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve başımı sallıyorum.

"Yaptın."

"Bildiğim iyi oldu." Çenesini yatağa doğru eğiyor. "Gir içeri." Heyecanla geriye doğru kayıyorum ve pazen çarşaf larının altına giriyorum, Ne kadar sıcak olduklarını seviyorum ve sonra onun için örtüleri kaldırıyorum, onun da içeri kaymasına izin veriyorum. İkimiz de başımızı yaslamak için birer yastık alıyoruz ve sonra birbirimize dönüyoruz.

"Peki, üniversitede ne kadar kaldın?" Ona sordum.

"Bir sömestr," diye cevaplıyor. "Ailem vefat ettikten sonra okulu bıraktım."

"Hangi alanda uzmanlaşacaktın?"

"Henüz emin değildim. İşletme ve muhtemelen mühendislik düşünüyordum ama ikisi de hiç ilginç gelmedi. Hissetmeye çalışıyordum."

"Yani hayvan bilimleri ile hiç ilgilenmiyor muydunuz?"

"Biraz bile değil," diye cevap veriyor eli üzerimdeki flanel gömleği kenara itip çıplak kalçama inerken. "Ren geyikleri hakkında bildiğim her şeyi zaman içinde okuduklarımdan ve Maxheimer'larla konuştuklarımdan öğrendim. Dürüst olmak gerekirse

Acınacak bir işti, sonra bu işte iyi oldum ve kalıcı bir şey haline geldi."

"Belki bir gün beni ren geyiklerinle tanıştırebilirsin."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Evet," diye cevaplıyorum.

"Tamam, belki sonra bana düzenlediğin Lovemark filmlerinden birini gösterebilirsin."

"Bir tane bile izlemek ister misin?" Ben soruyorum. "Pek senin tarzın gibi görünmüyorlar."

"Eğer bu işte parmağınız varsa, izlemek isterim. Ayrıca, onları annemle birlikte sürekli izlerdik. Tahmin edilebilirler ama zaten en güzel yanları da bu değil mi? Ne olacağına dair bir endişe yok, sadece iyi hissettiren filmler."

"Evet," diyorum heyecanla. "Teşekkür ederim. Onlarla alay eden insanlara da bunu söylemeye çalışıyorum. Bir şey izlerken sadece mutlu olmak bizim için çok mu yanlış? Her zaman düşünmek zorunda mıyız? Her zaman depresif olmak zorunda mıyız? Her zaman uyuşturucuyu, istismarı... cinsel saldırıyı öne çıkaran eğlencelere katılmak zorunda mıyız? Hayat zaten yeterince zor. Neden bundan kaçamıyor ve sonrasında üzerimize ağır bir depresyon dozu serpiştirmeyen bir şeyin tadını çıkaramıyoruz?"

"Katılıyorum," diyor. "Gerçeklikten kaçmakta yanlış bir şey yok. Son on yıldır bunu yaptığımı ben de biliyorum."

Elimi yüzüne götürüp sakalının üzerinde gezdiriyorum. "Kaçmak için ne yaptın?" diye soruyorum.

"Ren geyikleriyle takıldım. Bol bol kitap okudum... çoğunlukla tarihle ilgili şeyler. Bol bol yürüyüş ve dağ bisikleti yaptım. Max ile snowboard. Gündüzleri beni evden çıkaran her şey, geceleri gerçekliğimle yüzleşmek zorunda kaldığım tek zaman olarak bıraktı."

Bu beni gerçekten üzüyor.

"Uyumakta zorlandın mı?"

"Başlarda evet," diye yanıtlıyor. "Gecelerimin çoğunu

Max'in evinde, ama sonra evden saklanmaya devam edersem, uzun vadede kendimi başarısızlığa hazırladığımı fark etmeye başladım, bu yüzden geceleri geri döndüm ve kendimi normal olmaya zorladım. Zamanla bu durum beynimde giderek daha fazla kabul görmeye başladı. Buna normal diyebileceğimi hiç sanmıyorum ama kabullenmeye başladım. Yani, çoğunlukla. Muhtemelen Bayan Piggy'yi bir süre önce indirmeliydim."

Kıkırdıyorum. "Muhtemelen, ama bunu sana karşı kullanmayacağım." "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Hâlâ sakalını okşayarak soruyorum: "Bugün için kendinle gurur duyuyor musun? Çünkü duymalısın. Bir ağacın var Cole. Onu süsledin, evini süsledin... o posterini indirdin. Bunlar büyük adımlar."

"Biliyorum," diyor ve iç çekiyor. "Sadece kendime güveniyordum. Bunu yapabilirmişim gibi çünkü sen buradaydın."

Doğrulup ağzımı onunkine götürdüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Beni daha sıkı kavrarken onu birkaç saniye öpüyorum ama sonra geri çekilip yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Bunun bir parçası olabildiğim için mutluyum Cole. Taran ve Cindy Teyze gittiği için ben de burada olabildiğim için mutluyum."

Eli kışımın üzerinde kayıyor. "Burada benimle olmanı takdir etmeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bilmiyorum," diyorum elimi boynundan aşağıya, göğsüne doğru kaydırırken, kısa kirli sakallar avucuma batıyor.

"Neden olmasın?"

"Tüm bu rekabet olayı. Ortada sahiplenmem gereken bir taş varken duygulara kapılmamı isteyeceklerini sanmıyorum."

"Bunu anlıyorum," diyor. "Ve umarım bunun benim için rekabetle ilgili olmadığını biliyorsundur. Sen ve ben, bu ayrı bir şey. Senin dikkatini dağıtmaya çalışmıyorum."

"Biliyorum," diyorum göğsünü okşarken hızla. "Bunu yapmayacağını biliyorum."

"Tamam, sadece emin olmak istiyorum," diyor, sesinde güvensizlik var. "Aramızda olanlar benim için farklı bir

seviyede. Kringle rekabeti bir yana, senin burada olman

beni beklemediğim bir şekilde
besledi." "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor ve gezinen elini karnıma, sonra da göğüslerimin arasına götürüyor. Sırt üstü yatıyorum ve dirseğinin üzerinde yukarı kalkma sırası ona geliyor. Fanılayı bir arada tutan tek düğmemi çözüyor ve sonra gömleği parçalayarak önümü açıyor.

Parmaklarını hafifçe karnımda ve göğüslerimin etrafında gezdirerek alay ediyor. "Sıradan günlerime biraz hayat getirdin," diyor usulca. "Karanlıkta yaşadığımı, haftadan haftaya, aydan aya gittiğimi biliyordum ama sen geri gelene kadar ne kadar battığımı fark etmemiştim."

Parmağı içeri doğru hareket ediyor, şimdi meme ucumun etrafında dönüyor ve vücudumda bir karıncalanma hissi yaratıyor.

"Bana yine bir şeyler hissettirdin, Storee. Öfke. Kızgınlık. Kararlılık... şehvet. Oysa daha önce hissettiğim pek bir şey olduğundan emin değildim."

Bacaklarımı hafifçe açarak onu tam olarak nerede istediğimi bilmesini sağlıyorum. Ama o pes etmiyor, meme ucumun etrafında dönmeye devam ediyor, beni tahrik ediyor, ıslatıyor, beni yakında yalvaracağım bir noktaya getiriyor.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diyorum nefes nefese bir sesle. "Burada kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum."

"Rekabet yüzünden mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Biraz belki, ama aynı zamanda kasaba yüzünden. Senin yüzünden. Burada olmak doğru hissettiriyor ve bu kadar uzun süre uzak kaldığım için nefret ediyorum."

Parmakları karnımdan aşağı inip göbek deliğimin etrafında dolanırken "Evet, bu oldukça aptalcaydı" diye şaka yapıyor.

"Çok aptalca," diyorum bacaklarımı açarak daha fazla gösteri yaparken.

Vücudumun aşağısına bakıyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Bana bir şey mi söylüyorsun, Storee?"

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Söyle." Parmaklarını kasık kemiğimin hemen üzerinde

gezdiriyor ve sonra karnıma doğru geri çekerek beni inletiyor.

Hayal kırıklığı.

"İslandım, Cole. Tahrik oldum. Beni tekrar boşaltmanı istiyorum."

Sırıttıyor ve sonra meme ucumu tekrar daire içine alıyor.

"Ne kadar ıslak?" "Çok ıslak," diye cevap veriyorum.

"Göster bana," diyor.

Bir an tereddüt ediyorum, ne yapmamı istediğinden emin değilim, ama parmakları meme ucumun etrafını sıkıştırdığında ve sırtım kavislendiğinde, elim bacaklarımın arasına düşüyor ve parmaklarımı uyarılmamın üzerine sürüyorum. Sonra onları ağzına götürüyorum ve hiç düşünmeden onları emerek temizliyor. İş bittiğinde parmaklarımı ağzından çıkarıyor ve hırlıyor.

"Çok lezzetli," diyor ve sonra başını göğüslerime doğru eğiyor, birini kavıyor ve diliyle diğerini yalıyor.

Sakalı tenime sürtünüyor.

Vücudunun ağırlığı beni sıcaklığıyla örtüyor.

Ve ağzı göğsümde yaramaz şeyler yapıyor, midemin çukurunda sıcak bir his yaratıyor ve beni daha fazlasına ihtiyaç duymaya itiyor. Çok daha fazlasına.

Kalkıyor ve taraf değiştiriyor ve bu beni ihtiyaçtan çıldırtıyor.

Dili meme ucumda geziniyor. Dişleri kemiriyor. Dudakları emiyor.

Bacaklarımın arasında donuk bir zonklama yaratan, aynı anda bir dizi duyu saldırısı.

"Cole," diyorum ellerimi saçlarının arasından geçirirken.

"Lütfen."

Ama o dinlemiyor, emmeye, oynamaya, çimdiklemeye devam ediyor.

Pelvisim hareket etmeye başlıyor, herhangi bir sürtünme arıyor, ama tek karşılaştığım şey hava, bu yüzden alt yarımı bacağını bulacak kadar büküyorum. Topuğumu baldırına doladım ve kendimi ona sürtmeye başladım.

"Siktir," diyor göğsüme karşı. "Storee, çok ıslaksın."

"Söylemiştim," diyorum, bir yandan da rahatlamaya çalışıyorum.

Beni nasıl tahrik ettiğini.

Sonra beni şaşırtarak kalçamdan kavırıyor ve beni yatağa sabitleyerek her türlü rahatlamamı engelliyor.

Göğüslerimle oynamaya devam ederken hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Cole, lütfen," diye inledim. "Ben... Ben bu şekilde boşalmak istemiyorum."

"Nasıl gelmek istersin?" diye sorar.

"Ağzından." Her bir göğsüme bir öpücük kondurmadan önce ayağa kalkıp bana sırtlıyor ve ardından karnımdan aşağı inerek kasık kemiğime ulaşana kadar bir yolu öpüyor.

Nefesim ağırlaştı.

Midem boş.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup bacaklarımı açmasını ve iri vücuduna yer açmasını izliyorum. Yerleşiyor, iki parmağıyla beni ayırıyor ve sonra beni tatmin etmek için dilini tam klitorisime bastırıyor.

Rahatlayarak iç çekiyorum, bedenimin tekrar yatağa düşmesine izin veriyorum ve kendimi onun ağzının hissinde kaybolmaya bırakıyorum.

"Evet," diye inliyorum, kalçalarım kayıyor, ellerim göğüslerimi buluyor. "Çok iyisin Cole. Siktir... ahhh, evet, çok iyisin."

Bir elini karnımda gezdiriyor ve ellerimi göğüslerimden çekip onlarla oynuyor. Parmaklarının arasına bir meme ucunu alıyor ve yuvarlamaya başlıyor, bu sırada dili klitorisimde uzun, durgun vuruşlar yapıyor.

İçimde bir sıcaklık oluşuyor.

Bacaklarım titriyor.

Ve orgazmımın tırmanmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Cole, ben... Ben yaklaştım," diyorum, bu da onun hızlanmasına neden oluyor.

Dili klitorisimin üzerinde kısa, öz hareketler yapıyor, ihtiyacımı zorlukla nefes alabileceğim noktaya getiriyor.

Çimdikliyor.

Fiske

vuruyor.

Sonra klitorisimi dudaklarının arasına alıyor ve ağızımdan vahşi bir çığlık dökülürken sırtım şiltenin üzerinde yükseliyor. Orgazmım içimde hızla ilerliyor, uzuvlarımı uyuşturuyor ve midemde spiral çiziyor. Kalçalarımı hareket ettirmeme, tamamen doyana kadar yoğun zevkin her saniyesini aramama izin veriyor.

"Ah... Tanrım..." diyorum, nefesim kesilmiş ve bana sadece birkaç saniye içinde ne yaptığını zar zor anlayabiliyorum. "Cole." Ona baktım ve dudaklarını yalıyordu. Tanrım. "Bu... Tanrım." Başımı tekrar yastığa koyuyorum ve onun ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duyuyorum. Tekrar ona doğru baktığımda, tamamen çıplaktı ve bana bakarken sikinin tabanını kavırıyor, çekiştiriyordu. İyiliğine karşılık vermek isteyerek ona elimi uzatıyorum ve o da elimi tutuyor.

Onu yatağa çekiyorum ve sırt üstü yatırıyorum. Flanel gömleği hâlâ üzerindeyken bacaklarının üzerinden geçip ağızımı sikinin ucuna götürüyorum.

Bir elini başının arkasına koyup diğerini yüzüme götürüyor ve başparmağını yanağımda hafifçe gezdiriyor. Dilimi sikinin alt tarafında gezdirmeden hemen önce ona gülümsüyorum.

Zevkle tıslıyor, gözleri kapanıyor ve en son ne zaman birinin ona bunu yaptığını merak ediyorum. Seks yapmayalı aylar olduğunu biliyorum ama bu seviyede bir yakınlık... En son ne zaman olmuştu?

Elimi taşaklarına götürüyorum, nazikçe kavırıyorum ve sonra onları avucumun içinde yuvarlamaya başlıyorum, bu sırada dilimin işi yapmasına izin vermeye devam ediyorum, uzunluğunu yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum, başın altındaki hassas kısımla oynuyorum, etrafında dönüyorum.

"Tanrım," diye inliyor bacakları daha da açılırken. "Ağızını istiyorum, Storee."

Bana işkence ettiği gibi ben de ona işkence etsem mi diye düşünüyorum ama ucunda döl görünce başka türlüsüne karar veriyorum ve ağızımı başına götürüyorum. Ona bakıyorum ve onu arkama kadar götürürken gözlerinin ağırlaşmasını izliyorum.

Boğaz.

"Fuuuuuck," diye seslendi gözlerini sıkarak. "Kahretsin, Storee, sen... sen beni erken boşaltacaksın."

Ağzımı ondan çekiyorum. "Durmamı ister misin?"

"Hayır," diye inliyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek devam etmem için beni hafifçe cesaretlendiriyor. "Sadece... sadece sana söylediğimde dur çünkü senin amını istiyorum."

Sesindeki çakıl taşları ve sözlerindeki kirlilik omurgamda bir heyecan yaratıyor.

Onu tekrar ağzıma alıyorum ve dudaklarımı ve dilimi başının etrafında yönlendirirken, elimle horozunun kökünü çalıştırıyorum, pompalıyorum ve sıkıyorum, onu kontrol altına alması gereken noktaya getirmeye çalışıyorum çünkü onu istiyorum. Onu içimde istiyorum.

Kolanının beni gerdiğini hissetmek istiyorum. İçime girdiğinde gözlerini görmek istiyorum.

Bunu düşünmek beni o kadar heyecanlandırıyor, o kadar tahrik ediyor ki sikini daha sert, daha hızlı çalıştırıyorum.

Ağır nefes alıyor.

Kıvranıyor.

Saçımı sıkıca kavriyor.

Ve sonra.

"Siktir, tamam, dur. Lanet olası dur."

Ağzımı çıkardım ve ona baktım. Seğiren sikine.

Çukurlaşmış midesine.

Sert meme uçlarına ve baş döndürücü gözlerine.

Bacaklarından yukarı ve boyuna doğru ilerliyorum. "Koruma" diyor.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve temizim," diyorum sikini kaldırıp girişime yerleştirirken. "Bununla iyi misin?"

Başıyla klitorisimi okşarken, "Bununla harika," diyor. "Yine ıslak," diyor. "Mükemmel." Yavaşça üzerine doğru eğilmeye başladığımda uzanıp göğüslerimi avuçlarının arasına alıyor. Baskı çok güçlü ve **acele** etmediğim için gözlerim titreyerek kapanıyor.

Rahatla.

"Gözler üzerimde," dediğini duyuyorum.

"Ne?" Gözlerimi açtığımda soruyorum.

"Gözlerin üzerimde olsun dedim. Seni doldurduğumda yüz ifadeni görmek istiyorum."

Bu kelimeler, bu basit kelimeler, ihtiyacımı artırıyor. Bu adama olan arzumu.

Ve onun üzerinde alçalırken, beni mümkün olan en iyi şekilde germesine izin verirken, yarı yola geldiğimde onları kapatmak istesem de gözlerimi ona bağlı tutuyorum.

"Nefes al," diyor yumuşak bir sesle, hâlâ göğüslerimle oynuyor. "Rahatla. Sikimi nasıl sevdiğini göster bana."

Derin bir nefes alıyorum ve sonra bir santim daha aşağı iniyorum. "İşte bu, Storee," diyor usulca.

"Sonuna kadar."

Derin bir nefes daha veriyorum, gözlerimi ondan ayırmıyorum ve sonra dibe vurana kadar batıyorum. Fanila omzumdan düşüyor ve elim karnıma düşüp ağzım açık kalırken onu düzeltme zahmetine girmiyorum.

"Aman Tanrım, Cole."

"Kahretsin," diyor neredeyse aynı anda. "Kahretsin, harika hissediyorsun." Elleri kalçalarımın gidiyor ve yer değiştirerek omurgamda bir sürtünme dalgasına neden oluyor.

Dolgunluk, etrafına bu kadar mükemmel bir şekilde oturmam, klitorisimin ona karşı doğru açıyla hareket etmesi - içimde o kadar yoğun bir arzu fırtınası yaratıyor ki kalçalarımı sallamaya başlıyorum.

"İşte bu, Storee. Sikimi kullan."

Başım öne düşüyor, ellerim şimdi göğsünde, çılgınca üzerine pompalamaya başlıyorum, klitorisimi üzerine sürtüyorum, ne kadar büyük olduğuna, beni daha önce hiç hissetmediğim bir noktaya nasıl vurduğuna, asla tatmin olmayacağımı öngördüğüm bir bağımlılık yaratmasına izin veriyorum.

"Yaklaştım," diyorum kalçalarımı sallamaya devam ederken. Ve sonra sürpriz bir şekilde Cole oturuyor ve ikimizi de yatak başlığına yaklaştırıyor. Ona yaslanıyor ve bu aç bana tamamen farklı bir his veriyor, adrenalini yükselten bir his.

İçimdeki o tek noktaya defalarca vuruyor.

Elini boynumun arkasına doluyor ve ağzını ağızma götürerek beni anlamsızca öpüyor.

Dudakları benimkileri büyülüyor.

Dili dans ediyor, kışkırtıyor.

İnlemeleri o kadar seksi ki orgazmımın içimde dalgalanmaya başladığını hissedebiliyorum.

Önce yavaşça, ayak parmaklarımın ucunda bir uyuşma hissi ve sonra bacaklarımın arasında birikene kadar daha da yükseliyor. Ağızdan geri çekiliyorum, başım geriye eğiliyor ve adı dilimden uçup gidiyor. "Cole, oh lanet olsun," diye bağıriyorum, vücudum ele geçirmeye başlıyor, iç duvarlarım onun horozunun etrafında sarsılıyor.

"Siktir," diye bağıriyor, kalçaları şimdi hareket ediyor.

"Kahretsin, Storee.

Sen...sen beni boşaltıyorsun."

Bir homurtu daha çıkarıyor ve sonra hareketsiz kalıyor, ikimiz de orgazmlarımızı yaşarken ondan en seksi sesler geliyor.

Gözleri açılıp benimkilerle birleşirken "Lanet olsun," diye nefes alıyor.

"Gözlerin üzerimdeyken ne oldu?" Öne doğru eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken ona takılıyorum.

"Beni bayılttın."

Kıkırdıyorum ve iri kolları beni sararken başımı omzuna yaslıyorum. "Arkadaşlığımızın fiilen değiştiğini varsayabilirim."

Gülüyor ve çıplak omzumu öpüyor. "Verandada kucağıma oturduğun an her şey değişti."

Ayağa kalkıp gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır, ökseotunun altında ağzını açtığı anda değişti."

"O zamanlar hâlâ düşman olduğumuzu sanıyordum, arkadaş değil." "Biz hep arkadaştık," diyorum. "Sadece bir anlaşmazlık yaşadık."

Bir kaşını kaldırıyor. "Aradan on yıl geçmesi büyük bir anlaşmazlık." "Buna bir iletişimsizlik diyelim ve yolumuza devam edelim." "Sen neden bahsediyorsun?"

İçimi çekiyorum ve başımı tekrar eğiyorum. "Boş ver."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Bunu nerede yaptılar? Bu soru adil.
Yatakta, duvarda ve oturma odasındaki sandalyede.

İtti, itti ve biraz daha itti. Yerde bir delik
açana kadar itti.

Ve şimdi Cindy Teyze geri döndü, sadece mesaj
gönderebiliyorlar, ama bu Cole'un mesaj üstüne mesaj
göndermesini engellemedi.

Taran köprücük kemiğinde bıraktığım morluğu görmedi, değil mi?

Storee: Hayır, Cindy Teyze'den balıkçı yaka ödünç aldım. Yeşil ve mini şeker kamışları var. İçki içmek için Warm Your Spirits'e gittiğimde daha fazla Kringle ruhu göstermenin bir yolu olarak oynadım.

Fotoğrafım nerede? Bu balıkçı yakanın neye benzediğini görmek istiyorum.

Storee: [Resim]

Cole: Bu... bir şey.

Storee: Bir Noel yeleği ile eşleştirmeyi düşündüm ama gönderdiğim resimle sizi tamamen dikleştirmek istemedim.

Cole: Tamamen erekte olmamın tek yolu, meme uçlarından sarkan çanlar olsaydı ve onları şingirdatmak için zıplasaydın.

Storee: Biliyor musun, senin varlığından haberdar olmadığım yeni bir yönünü görüyorum. Senin pek konuşmayan bir huysuz olduğunu sanıyordum. Bir de baktım ki, meme ucu çingirakları hakkında mesaj atıyorsun.

Cole: Belki bu kadar uzun süre uzak kalmasaydın benim hakkımda daha çok şey öğrenebilirdin.

Storee: Belki de verandada her zaman bu kadar utangaç davranmasaydın, gerçek kişiliğini daha derinlemesine inceleyebilirdim.

Utangaç değildim.

Storee: Sen öyleydin, ama ben de öyleydim.

Artık utangaç değilim.

Storee: Sanırım sen beni tokatladıktan sonra utangaçlık ortadan kalktı.

Cole: Bunu sevdiğini söylemiştin.

Storee: Beklediğimden daha fazla.

Cole: "Tekrar yap, Kar Baba" demen hoşuma gitmedi.

Storee: LOL! Hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm.

Değildi.

Storee: Ben de seninle biraz eğlenebileceğimi düşünmüştüm.

Cole: Benimle eğlenebilirsin, sadece bana Kar Baba deme.

Storee: Hangisini tercih edersin?

Cole: Big Daddy Dick Dong.

Storee: LOLOLOL hayır,

yapamazsın!

Cole: Ha ha. Haklısın, bilmiyorum. Cole işe yarıyor. O hırıltılı ses tonunla inlediğinde daha da işe yarıyor.

Storee: Sanırım bu ayarlayabileceğim bir şey.

Bu gece olmaz diye tahmin ediyorum.

Storee: Evet, gelebileceğimi sanmıyorum. Taran bugün ışık gösterisi konusunda tam bir canavar oldu. Ve evden çıkmak için bir bahanem yok.

Cole: Anlıyorum. Ama keşke şu an burada olsaydın.

Storee: Öyle mi? Ne yapıyorsun?

Yatakta uzanıyorum. Yastığım senin gibi kokuyor.

Storee: Bu beni özlediğini söylemenin ince bir yolu mu?

Hiç de ince olduğunu sanmıyorum. Bu gece gelebileceğini umuyordum.

Storee: Biliyorum. Ben de biliyorum. Bir şey giyiyor musun?

Cole: [Resim] Sadece külot.

Storee: *Bu gönderilecek hoş bir resim değildi.

Neden? İyi görüdüğümü sanıyordum.

Storee: Sorun da bu zaten. Çok iyi görünüyorsun.

Öyle mi? Biraz daha anlat.

Storee: Gerçekten iltifat mı bekliyorsun?

Cole: Bana baktığında gözlerini neyin memnun ettiğini detaylandırmanın bir zararı olacağını sanmıyorum.

Storee: Bunu söylemek için garip bir yol, ama tamam. Şuna ne dersin, ben sana bir iltifat edeyim, sen de bana.

Sakin ol. Dudaklarına bayılıyorum. Ökseotunun altında beni ilk öptüğün andan, verandada öpüştüğümüz ana ve dün geceye kadar, bağımlısı oldum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Storee: Um *dişlerini dudaklarının üzerinde gezdirir* bu çok tatlıydı.

Gerçek bu. Senin sıran.

Storee: Tamam. Ellerini gerçekten beğendim. Ne kadar büyük olduklarını, parmaklarının uzunluğunu, avuç içlerindeki nasırları seviyorum. Kavrayışlarını ve beni tutarken tenimi kazmalarını seviyorum.

Gözlerin beni büyülüyor, Storee. Ve bunu sevimsiz bir şekilde söylemiyorum. Bu çok doğru, ne zaman bana baksan gözlerimi kaçırmakta zorlanıyorum. Ve ben senin içindeyken, gözlerini benden ayırmıyorsun, bu b e n i sersemletiyor.

Storee: Sesin. Bana daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde hükmediyor, özellikle de derinlerdeyken, nabzın atarken, zevkimin son zerresini alırken.

Siktir... Storee.

Storee: Ve göğsün. Tanrım, onu çok seviyorum. Kalın, sağlam ve sıcaklık ve rahatlık aradığımda inmek için mükemmel bir yer. Şu anda göğsüne kıvrılmaktan başka bir şey istemiyorum.

O zaman buraya gel.

Storee: Ve karın kasların... onlar insan değil. Kimsenin senin gibi bir karnı olmamalı, böyle mükemmel bireyselleştirilmiş kas setleri. Dilimi üzerlerinde gezdirmeye bayılıyorum.

Storee, cidden.

Storee: Bir de sikin var. Düşündükçe bile ıslanıyorum. Beni dolduruyorsun, Cole. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bana aynı zevki veren tek şey senin dilin.

Tanrım. Buraya gel. Şimdi. Gel ve lanet suratıma otur. O amcığı yemek istiyorum.

Storee: Tanrım, keşke. Ağzının her yerine boşalana kadar diline binerdim.

Cole: Yap o zaman. Benimle alay etmeyi bırak.

Buraya gel. **Storee:** Yapamayacağımı biliyorsun.

Ama şimdi çok tahrik oldum. **Cole:** O zaman kendine dokun.

Storee: Kendine mi dokunuyorsun?

Cole: [Resim] Neye benziyor?

Storee: Aman Tanrım, Cole. Aletin çok büyük. Ağzımda istiyorum.

Yüzündeki gülümsemeyi silerdim. Beni boğazına kadar sokarken nasıl öğürdüğünü dinlerdim. Ve ben çekilirken o güzel gözlerinin genişlemesini izlerdim, sadece boğazının arkasına tekrar çarpmak için.

Storee: Çok ıslandım.

Cole: Kendine mi dokunuyorsun?

Storee: Evet.

Cole: Beni mi düşünüyorsun?

Storee: Evet.

Cole: Göğüslerini emdiğimi, meme uçlarını çekiştirdiğimi, dişlerimi geçirdiğimi hayal et.

Storee: Ağzına bayılıyorum. Onlarla oynadığını hissedebiliyorum. Bu beni daha da ıslatıyor. Ne kadar sertleştin?

Cole: Karnımı gerdi. Precum. Toplar sıkılaşıyor.

Storee: Yaklaştın. Ben de. Kahretsin, elimi daha hızlı hareket ettiriyorum.

Klitorisini ov, Storee. Sana vereceğim her şeyi aldığını bilmek istiyorum.

Storee: Cole... Çok yaklaştım.

Ben de. Sikeyim.

Storee: Tanrım... Cole, geldim. Keşke elim yerine sen olsaydın.

Cole: İnan bana, ben de aynı şeyi diliyorum.

Cole: Günaydın, güzelim.

Storee: [Günaydın.

Cole: Kahretsin... Gerçekten bensiz yatakta buruş buruş olduğun bir fotoğrafı bana göndermek zorunda mıydın?

Storee: Yanındaymışım, göğsüne kıvrılmışım gibi davran.

Rol yapmak istemiyorum. Bugün gel.

Storee: Ne yapabileceğime bakacağım ama Taran yine zamanıma el k o y a c a k m ı ş gibi bir his var içimde.

Cole: Işık gösterisinin gerçekten bu kadar ilgiye ihtiyacı var mı?

Storee: Gördünüz. Kararlı. Neyin peşindesin? Kamyonetini garaj yolunda göremiyorum.

Cole: Şu anda çiftlikteyim. Ren geyiklerini beslemeyi yeni bitirdim. Şimdi dizginlerini ve dizginlerini takmaya başlamadan önce mola veriyorum. Bugün üç ren geyiği yürüyüşümüz var. Sezon boyunca daha fazlasını ekleyeceğiz.

Storee: Ren geyiği yürüyüşü ne anlama geliyor?

Cole: Beni ziyarete gel, sana göstereyim.

Storee: İsterdim ama Taran bugün bana bir şarkı listesi ve Noel ilahisi yarışması için olası dans rutinlerini inceletti. Her şeyden çok korkuyorum. Bob Krampus neden insanların kazanmak için şarkı söylemesi gerektiğini düşünüyor?

Bu Noel'in neşesinin bir parçası.

Storee: Caroling Café'de şarkı söyleyeceğin için gergin değil misin?

Pek sayılmaz.

Storee: Eğer melek gibi bir sesle gelirsen, sana çok kızarım.

LOL. Endişelenecek bir şey yok. Sanırım yeşil boya ve lederhosen giymişken kalabalığa saldırdıktan sonra, bu noktada hiçbir şey beni gerçekten etkilemiyor.

Storee: Bu çok doğru. O hava çarpışmasından sonra yerin nasıl gürlediğini hala hatırlayabiliyorum.

Cole: Güçlü kalçalarım var, hakkında çok şey bildiğin bir şey.

Storee: Çok fazla diyemem... Bir gece geçirdik.

Hiç uyumadığımız bir gece. Yatağında iki kez seviştiğimizi hatırlatmama gerek var mı? Duşta, duvara karşı... ertesi sabah oturma odasındaki sandalyede ve sonra duşa giderken seni merdivenlerde domaltdığımda?

Storee: Birkaç isim vermek gerekirse. Sheesh. Beni gevşek bir kadın gibi gösteriyorsun.

Gevşek mi? Hayır. Arzulanan? Şüphesiz. **Storee:**

Bir kızı nasıl kızartacağını iyi biliyorsun. Umarım

beni görmeye gelmen için seni teşvik eder.

Storee: Deneyeceğim. Taran'ın psikopatlaştığını söylediğimde şaka yapmıyorum. Sanki Golden'dan farklı bir insan olarak dönmüş gibi. Sanırım Cindy teyzesiyle yarışma hakkında konuşmuş olmalı çünkü Noel arifesine on iki gün kala tam bir panik modunda.

Şeker kamışı yarışması için mi endişeleniyor?

Storee: Hayır, ama bana planlarımın ne olduğunu ve pratik yapmam gerekip gerekmediğini soruyordu. Ona iyi olduğumu ve iyi olacağımı söyledim, belki de pratik yapmam gerektiğini hissetmeme rağmen. Ama bütün o şekerleri ne yapacağım?

Cole: Onlarla yapabileceğiniz birkaç şey düşünebilirim.

Storee: Her zaman bu kadar azgın mısın? Şimdi söyle ki tekrar görüştüğümüzde kendimi hazırlayabileyim.

Cole: Bunun azgın bir yorum olduğunu kim söyleyebilir?

Storee: Aman Tanrım, Cole, azgınlığın tadını buradan alabiliyorum.

Cole: Tat, ha? *kaşlarını sallar*

Storee: Yüce Tanrım.

Storee: Taran'a yürüyüşe çıkacağımı söyledim, yani doğrudan senin evine yürüyeceğimi ve şimdi onun yerine bana dikey becerilerimi uygulatıyor.

Hayır. Ciddi misin? Vücudunda kullanmayı umduğum sıcak kakao barı için bazı malzemelerim var. Çikolata şurubu, çırpılmış krema ve kiraz gibi.

Storee: Dur, gerçekten mi?

Evet. Max yanımdayken onları almak zorunda kaldım ve bana sürekli yan gözle bakıyordu.

Storee: Belki onları kendi üzerinde kullanırsın?

Meme uçlarımı çikolata şurubuyla boyayıp yalamaya mı çalışayım?

Storee: Omurgan böyle eğilmene izin veriyorsa gerçekten etkilenirim.

Ben de etkilenirdim. Cidden, gelemes misin?

Storee: Öyle görünmüyor. Benden nefret mi ediyorsun?

Hayır, ama somurtacağım.

Storee: Tek somurtan sen olmayacaksın. Seninle biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

Cole: Öyle miydin?

Storee: Evet, sadece çiftleşme yüzünden değil... ama konuşmak istediğim şeyler var.

Cole: Çiftleşmek deme, ne tür şeyler hakkında konuşmak istiyorsun?

Storee: Mesela... En sevdiğiniz Noel kurabiyesi türü nedir?

Cole: Ah, zor sorular. Pekala, eğer siz de soracaksanız ben de sorabilirim. Ama uyarayım, kendimi tutmayacağım. Sizi daha iyi tanımak için her türlü niyetim var.

Storee: Bu adil. En sevdiğin Noel kurabiyesi?

Cole: Bu annemin tereyağlı kurabiyeleri olmalı. Onları daire şeklinde keser, yeşil krema ile kaplar ve yanlarına küçük kırmızı bir kalp koyardı. Onlara Grinch Kurabiyesi derdi.

Storee: Buna bayıldım.

Cole: Bir süredir yemiyorum ama her zaman favorim olacaklar. Pekâlâ, sıra bende... En sevdiğiniz Noel dekorasyonu hangisi?

Storee: Cindy Teyze'nin Happy Days doğum sahnesi. Bebek İsa rolündeki Fonz'u unutamıyorum.

Ne? Happy Days doğumu mu? Nasıl oldu da bunu hiç görmedim?

Storee: Cindy Teyze'nin evinde çok zaman geçirdiniz mi?

Happy Days doğum setini fark edecek kadar değil. Kaçıyorum.

Storee: Öylesin. Tamam, ilk öpüştüğün kız, gerçek bir öpüşme gibi mi? Ve iyi miydi?

Benim için iyiydi. Onun için iyi olup olmadığından emin değilim. Adı Harriet'ti. Babası Aspen'de bir iş buldu, bu yüzden taşındılar, ama muzlu dondurmayı paylaştıktan sonra Polar Freeze'in arkasında seviştik. İlk defa gerçek bir göğüs hissettim. Bok gibi sertleşmişim.

Storee: Polar Freeze'in arkasında, ahh, güzel zamanlar. LOL!

Öyleydi. İlk öpüştüğün kişi kimdi?

Storee: Adı Renny Bottom'dı -gerçek adı buydu- ve balodaydı. Yakalanmamak için bir masanın altında öpüştük. Göğsüme dokundu ve çok sert dokunduğu için korktu.

Öyle mi?

Storee: Keşke daha sert dokunsaydı.

Cole: LOL!

Storee: Tamam, en sevdiğin Noel filmi?

Cole: "Evde Tek Başına." Kevin tam bir baş belası. Bir keresinde evimize bubi tuzağı kurmayı düşünmüştüm, sonunda yastığımın dolgusunu babamın çıplak göğsüne yapıştırmıştım. Annem çıkarmak için onu tıraş etmek zorunda kaldı. Bütün kış poposunun soğuk olmasından şikayet etti.

Storee: LOL! Aman Tanrım. Bu inanılmaz.

Cole: En sevdiğin Noel filmi hangisi?

Storee: Ugh, zor seçim. Hmm, sanırım "Noel Baba'sız Yıl" ile gideceğim.

Bu da ne?

Storee: Ciddi misin? Şu kukla stop-motion filmlerinden biri. Dünyanın Noel Baba'yı umursamayı bıraktığı bir yıl hakkında, bu yüzden insanların ona inanıp inanmadığını görmek için küçük bir kasabaya gitti. Harika karakterleri burada buluyoruz.

Kar Cimrisi ve Sıcak Cimrisi ve onların güzel annesi Doğa Ana.

Biliyor musun, tanıdık geliyor.

Storee: Çok iyi. Müzik yerinde, kuklalar tuhaf ve Noel Baba Noel arifesinde bir şeyler yiyip doyana kadar tüm film boyunca sıska. Annem hâlâ babama yemeğini verir ve "Ye baba, ye" der.

Kahretsin, neden bahsettiğini biliyorum. O filmi izlemeyeli uzun zaman oldu.

Storee: Bunun düzeltilmesi gerekiyor.

Cole: Sadece buraya gelersen tamir edilebilir. **Storee:**

Üzerinde çalışıyorum. Merak etme. Olacak. **Cole:**

Gördüğümde inanacağım.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

COLE

Aradaki korkunç mesafeye rağmen, mutlu çiftler bunu başardılar. Mesajlar, azgın fotoğraflar ve sırtarak geçip gitmelerle.

Biz üzgünüz, onlar üzgün, herkes üzgün itişme sona erdi, ama şimdi yarışma zamanı ve herkes katıldı.

"BUNUN İÇİN HAZIR MISIN?" Max çalışma masamızda dururken omuzlarımı ovarken soruyor.

Onu uzaklaştırdım. "Bunu yapmasan olmaz mı?" "Gergin görünüyorsun. İhtiyacın olduğunu düşündüm."

Gerginim çünkü Storee'yi öpmeyeli ya da görmeyeli iki gün oldu ve şimdi onun Şeker Kamışı Gösterisine gelmesini bekliyorum, endişeliyim.

Yine de bu bizi konuşmaktan alıkoymadı.

Mesajlaşıyoruz, iletişim kuruyoruz. Müstehcen resimler gönderiyor ve ben sadece bir ev ötede olduğu ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımız için içten içe ölüyorum.

Taran eve gelip Storee'nin istediği hiçbir şeyi yapmadığını gördüğünden beri -çünkü Storee beni yapıyordu- Taran ışıklar ve yarışmanın ilahi bölümü için pratik yapma konusunda onun peşini bırakmıyor. Bu yüzden gizlice kaçamadı.

Ama bir şeylerin değişmesi gerekiyor çünkü evet, gerginim ve sahip olduğumuz ivmeyi kaybetmek istemiyorum. Noel yaklaşırken onu kaybetmek istemiyorum.

"Gergin değilim," diye yalan söylüyorum Max'e. "Sadece odaklandım."

"Uh-huh, odaklanmış, buna böyle mi diyorlar

günler?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ona bakmak için döndüğümde soruyorum.

"Sen düşünmek I Yapma. bkz. ne olmuştur oluyor?" diye fısıldıyor. "Beni onun için terk ediyorsun."

Tanrı

m.

İsa.

"Lütfen bana ciddi olmadığını söyle," diye kestirip atıyorum.

"İşte tam da bu yüzden bu konuyu açmak istemedim," diyor kollarını kavuşturarak. "Beni başından savacağını ve hiçbir şey olmamış gibi davranacağını biliyordum. Ama benim için önemli bir şey." Göğsünü işaret ediyor. "Bu şeker kamışı yapma konusunda benimle pratik bile yapmadın. Ne yaptığımı bilmezsem nasıl iyi bir neşeli yardımcı olabilirim? Neyse ki beni terk etmiş olsan da sana aynı şekilde davranmayacağım. Bir iyilik isteyip Jefferson Chadwick'ten özel bir ders aldım."

"Sen... ne? Sen mi yaptın?"

"Evet." Kollarını tekrar kavuşturuyor. "Öğrendim. Ve bu yarışmayı kazanmak için bilmemiz gereken her şeyi öğrendim - senin unuttuğunu düşündüğüm bir şey."

"Dur bakalım," diyorum elimi kaldırarak. "Kazanmaya ne zaman bu kadar yatırım yapmaya başladın?"

"Sen yatırım yaptığın için ben de yatırım yapıyorum."

Başımı salladım. "İnanmıyorum. Neler oluyor?" "Hiçbir şey," diyor Max meydan okurcasına.

"Anlat bana."

"Bir şey olduğu yok," diye tekrarlıyor.

"Atlas," diyorum, çok nadiren yaptığım gibi gerçek adını kullanarak. "Anlat bana."

Gerçek isim bunu yapar. İç geçiriyor ve arkasındaki duvara yaslanıyor. "Çiftlikte Dwight Yokel'e rastladım, üçüncü olduğumuz için bizimle dalga geçiyordu ve ben bu eleştiriden hiç hoşlanmadım."

"Dwight Yokel?" Hiç etkilenmemiş gibi söylüyorum. "Max, o adam liseden beri seni etkilemeye çalışıyor ve

ona izin veriyorsun."

"Evet, öyleyim, o yüzden kafanı Storee'un göğüs dekoltesinden çıkar ve şu işi kazanalım."

"Birincisi, onu bu şekilde aşağılamayın ve ikincisi, birbirimizle gerçekten görüşüyor olmamız, bunu hala kazanmaya çalışmamı engellemez-"

Storee'yi kapıdan içeri girerken yakaladığımda duraklıyorum, Taran da Cindy'yi tekerlekli sandalyesinde itiyor. Storee, yüksek belli kot pantolonunu gösteren kırmızı bir ceket giyiyor. Saçları iki örgü halinde geriye doğru toplanmış ve bana seslenen kırmızı dudakları var.

O rengin aletimin her tarafına sürüldüğünü görmek istiyorum.

Benimle göz teması kurduğunda dudaklarımı ıslatıyorum, gözleri yeşil-siyah fanilamın üzerinde geziniyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. Bana göz kırpmıyor ve yemin ederim kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyorum.

"Ah... dikkatinin dağılmaması hakkında bir şeyler söylüyordun," diyor Max bana doğru eğilirken.

Storee'dan uzaklaşıp Max'e odaklanırken "Evet," diyorum. "Bunu yine de kazanacağız."

"Uh-huh, ve biz şekerleme yaparken, gözlerini ondan uzak tutabilecek misin? Çünkü üzgünüm ama giydiği tişört oldukça dekolte."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve söz konusu gömleği görünce ağzım sulanıyor. Hay sikeyim. Ceketinin fermuarını açarak göğüslerine kadar inen kare yakasını ortaya çıkarmış, yeşil rengi teninde çok güzel duruyor. Ve gömleği içine sokup kıvrımlı vücudunu gösterme şekliyle... Evet, bundan sonra ona çıkma teklif etmekte bir sorun görmüyorum. Belki de etmeliyim, kasaba için sahte ama ikimiz arasında gerçek bir randevu olarak.

"Sorun olmayacak," diyorum Max'e. "Bana bir saniye müsaade edin."

"Elbette," diye hayıflandığını duyuyorum arkamdan.

Eşyalarını yerleştirdiği yere doğru yürüyorum ve Taran yakında olduğu için gülümseyerek "Umarım şekerini yakarsın" diyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve sırtırken parlıyorlar. "Ben de bugün bana iyi davranabileceğini düşünmüştüm."

"Sana bu izlenimi veren ne?" Ona dokunmamak için ellerimi ceplerime sokarak soruyorum.

"Tatil ruhu mu?"

Başımı salladım. "Hayır, İhtiyar Chadwick'in gördüğü en iyi baston şekeri yapmayı planlıyorum."

"Yüzüne karşı böyle mi diyorsun?" diye soruyor, tatlandırıcı olduğunu tahmin ettiğim bir şişe sıvıyı yere bırakırken. Yarışmayla ilgili planlarımız hakkında pek konuşmadık ve bu muhtemelen en iyisi çünkü Max şu anda kazanmakla ilgili bir tür kriz yaşıyor gibi görünüyor.

"Benim yok. Bu ona sadece ve sadece kendim için verdiğim özel bir isim."

Gülümsemesini engellemeye çalışmasını izliyorum. Berbat bir şekilde başarısız oluyor, bu yüzden başını aşağı eğiyor ve kasesini ayarlıyormuş gibi yapıyor.

"Ah, işte buradalar, benim yeni favori çiftim," diyor Martha bize doğru yürürken, Mae de arkasından geliyor. "Biliyor musunuz, şeker kamışlarınızı birbirine bağlarsanız bir kalp oluştururlar."

Sadece ihtiyacım olan iki kişi.

Onlar etraftayken Storee'ye istediğim kadar dokunabilirim.

Storee'ye doğru ilerliyorum, onu göğsüme çekiyorum ve saçlarını daha iyi koklayabilmek için çok fazla eğilmemeye çalışıyorum. "Ben de ona bunu söylüyordum Martha. Ama tarifini bir sır olarak sakladı. Günlerdir şeker kamışlarını birbirine bağlamadık."

"Bir kızdaki rekabetçi ruh hoşuma gidiyor." Martha ona göz kırptıyor. "Başka bir randevu planınız var mı? İkinizi pek dışarıda göremiyoruz gibi geliyor."

"Şeker kamışı yapmakla meşgul," diyorum. "Ama onu bu gece çiftliğe götürmeyi planlıyordum."

"Öyle miydin?" Storee soruyor.

"Öyle miydin?" Taran da konuşmaya eğilerek tekrarlıyor.

Etrafımdaki beklenti içindeki yüzlere bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet.

Onu ren geyikleriyle tanıştırmak istiyorum." "Bu çok tatlı olacak," diyor Martha. "Ve romantik," diye ekliyor Mae.

O uzaklaşırken Taran, "Ve kokuyor," diye mırıldanıyor.

Martha Taran'a ters ters baktıktan sonra bize fısıldıyor: "Görünüşe göre birileri Noel ruhunu özlemiş."

"Sadece ışık gösterimiz yüzünden üzgün. Onun için endişelenmeyin," diyor Storee, kız kardeşini savunurken.

"Ah, anlıyorum, şey, hala öndesiniz, bu yüzden endişelenmenize gerek yok. Endişelenmesi gereken biri varsa o da bu adamdır," diyor Martha bana doğru parmağıyla işaret ederek.

"Endişelenmiyorum," diyorum. "Max ve benim çorabımda bu var." Göz kırpiyorum ve Martha kıkırdıyor.

"İkinize de iyi şanslar," diye cilvelendi Martha ve sonra kız kardeşiyle birlikte ön taraftaki bir çift sandalyeye doğru ilerledi.

Bir kez daha okulun spor salonundayız ve kendi istasyonlarımızı kurduk. Ama geçen sefer Storee'nin yanında olduğumdan farklı olarak, bu sefer Jimmy Short aramızda. Muhtemelen en iyisi bu, böylece dikkatim dağılmayacak.

"Ee, bu gece çiftlikte miyiz?" diye fısıldıyor. "Sadece sen istersen," diye fısıldıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "İstiyorum." "Tamam, bundan sonra gitmeye hazır mısınız?"

"Evet." Sırıttıyor ve sırf kasabaya şov yapmak için çenesini yukarı kaldırıp dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve salonda bir ahh sesleri yükseliyor. Geri çekildiğimde Taran'ın gözlerindeki parıltıyı yakalıyorum, bu yüzden ona bir göz kırpiyorum ve sonra Max'i elinde bir yemek tarifine bakarken bulduğum istasyonuma doğru yola çıkıyorum.

"O da ne?" diye sordum.

"İnternette bulduğum bir tarif." Cebinden bir şişe çıkarıyor. "Ananas aroması. Sanırım meyveli kekle aynı temayı

kullanacağız."

"Hayır," diyorum, yanından geçip giderken. "Sen aklını mı kaçırdın? Ananası geri getirmeyeceğiz. O bir

hata yaptık ve bir daha yapmayacağız. Geleneksel bir baston şeker yapıyoruz ve aromamızla değil tekniğimizle etkileyeceğiz."

"Peki," diye homurdanıyor ve şişeyi cebine atıyor. "Ama en azından kırmızı, yeşil ve beyaz olmak üzere üç çizgili bir baston şeker yapabilir miyiz?"

"Sanırım bunu yapabiliriz," diyorum istasyonumuza doğru ilerlerken. "Tamam, hızlıca bir plan yapalım."

STOREE

"İkinizin arasında bir şeyler mi var?" Ben şekerimin üzerindeki termometreyi izlerken Taran kulağıma tıslıyor.

"Ne?" Ona bakmadan soruyorum çünkü gözlerinin içine bakabileceğimi sanmıyorum. "Hayır, neden böyle düşündün ki?"

"Senin sürekli ona bakman, onun da sürekli sana bakması ve yarışma başlamadan hemen önce öpüşmeniz yüzünden."

"Ugh," diye inliyorum. "Bunların hepsi kasabanın birlikte olduğumuzu düşünmesini sağlamak için yaptığı planın bir parçası. Onun enerjisine ayak uydurmak zorundayım yoksa kasabanın kahramanıyla çıkmayan bir pislik gibi görüneceğim. Bu çok sinir bozucu. Hadi ama Taran, nelerle uğraştığımı biliyorsun."

Taran'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Çalışıyor, kırılıp kırılmayacağımı görüyor. Ama kırılmadım.

"Evet, sanırım bu biraz can sıkıcı" diye yanıtlıyor.

"Ve şimdi bu gece onun lanet çiftliğine gitmek zorundayım çünkü Martha'ya gideceğimi söyledi. Muhtemelen uygun bir süre geçene kadar ahırda oturup samanlara bakacağım." Neşeyle dolu olmama rağmen sesime kızgınlık katıyorum.

Son iki gündür Taran ve Cindy Teyze ile çok meşguldüm.

Cole'la birlikte olmak için zaman bulmaya odaklanamadığım günler oldu ve bu beni deli ediyor. Elbette, mesajlar güzel ve bana gönderdiği yatakta gömleksiz yatarken ve onunla olmadığım için üzgün olduğu fotoğraflara bakmak harikaydı, ama yeterli olmadılar.

Ona dokunabilmek, bana sarılmasını, beni öpmesini istiyorum.

"Bu çok can sıkıcı çünkü satın almayı düşündüğüm yeni lambalara bakarken yardımınızdan faydalanabilirdim."

Şekerin sıcaklığı 320 dereceye ulaştığında, "Biliyor musun, belki bunu biraz sonra konuşabiliriz," diyorum.

"Belki yarın kahvaltıda, bu gece erken yatacağım."

"Elbette," diyorum tencereyi ocaktan alıp mermer levhanın üzerine getirip dökerken. Şekerine hava katan Jimmy'nin yanından geçip Cole ve Max'in birbirlerine fısıldadıklarını görüyorum. Bir anlaşmazlık var gibi görünüyor çünkü Cole başını sallıyor ve Max kararlı görünüyor.

Şu ikisi... gülünçler.

Tencereyi bir sacayağının üzerine koyuyorum ve spatulalardan birini alıp şekerini ters çevirmeye başlıyorum, içine hava ekliyorum ve soğumaya bırakıyorum. Birkaç dakika sonra şekerini bölüyorum. Bir kısmına kırmızı gıda boyası koyup yoğuruyorum ve kenara alıyorum. Sonra diğerine naneyi koyuyorum ve ellerim yoğurmaktan yorulmaya başladığında kokusu çok güçlü olduğu için onu hareket ettiriyorum. Cole'un işe yaradığı yer burasıydı çünkü şekerle ilgili işlerin çoğunu o yapıyordu.

Ugh. Ellerim ağrıyor, şeker topağını istasyonumun arkasındaki kancaya getiriyorum, etrafına doluyorum ve çekmeye başlıyorum ama ellerim yorgun ve eldiven giymeme rağmen şeker hala sıcak geliyor. Eğer gerçekten çekmeye başlamazsam her şeyi berbat edebileceğimi fark ettiğimde paniğe kapılıyorum.

Çekiyorum ve ilmekliyorum... çekiyorum ve ilmekliyorum, ama üçüncü turdan sonra tükendim ve şeker henüz tamamen beyaza dönüşmedi. Tam geri adım atacaktım ki sıcak bir bedenin geldiğini hissettim.

arkamda.

Ellerimi tekrar yukarı kaldırırken Cole'un "Yardım edeyim," dediğini duyuyorum ve birlikte şekeri çekiyoruz, bembeyaz ve kullanıma hazır olana kadar kancanın etrafında tekrar tekrar dolaştırıyoruz. Şekeri kancadan çıkarıyorum ve Cole'a doğru dönüyorum. Bana gülümsüyor ve burnumun ucunu öperek kalabalığın bir kez daha ahhh demesine neden oluyor.

Onları nasıl çalıştıracağını iyi biliyor.

Neyse ki, ailemin gözünde sahte olması gerekse de, dağıttığı şeyin gerçek olduğunu biliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. Omzumun üzerinden Taran'ın defterine bir şeyler yazdığı ve aynı anda Cindy Teyze'ye not defterinden bir şeyler gösterdiği yere bakıyorum. Sonra ona fısıldıyorum: "Bu gece sana geri ödeyeceğim."

"Dört gözle bekliyorum." Ve sonra koşarak Max'in renkleri sıraladığı ve öğrendiğimiz gibi çizgili bir battaniye yaptığı istasyonuna geri dönüyor. Taran'ın da yardım etmesini isterdim ama Cindy Teyze'nin bir şeye ihtiyacı olmasını istemiyor ve ikimizin de dikkati dağınık. Bu yüzden tek başıma yapıyorum.

Sonraki yirmi dakikayı tabanımı bir araya getirerek, esneterek geçiriyorum, ki bu yine zor ve yorucu ve ön kollarım yanıyor, ancak kesmeye ve şekillendirmeye başladığımda, ürünümün hayata geçtiğini görebiliyorum ve buna bayılıyorum.

Gerçek şekerlere benziyorlar.

Basit ve orijinal olmasalar bile, Cole'un biraz yardımıyla yapabildiklerimi yine de seviyorum.

Sağ tarafta, zamanımızı geri sayan dev bir saat var ve son baston şekerimi tam saat biterken bitiriyorum. Birbirinin aynısı iki düzine baston şeker yapmamız gerekiyordu ve dürüst olmak gerekirse, yaptığım şey hakkında gerçekten iyi hissediyorum.

Sıraya bakıyorum ve herkesin klasik şekerli şekerlemeye farklı yaklaşımlarını gözlemliyorum.

Jimmy yeşil ve sarı bir baston şeker yaptı.

Cole ve Max kırmızı, yeşil ve beyazı seçtiler. Vay canına,

tamam.

Onlarınki oldukça havalı görünüyor.

Ursula yaptı... bunlar kalp mi? Jefferson Chadwick'in gelenekler konusunda ne kadar huysuz ve titiz olduğu düşünöldüğünde bunun akıllıca bir hareket olduğundan emin değilim.

Ve en sonunda, Beatrice Pedigree pembe ve kırmızı şeker kamışları yaratmış gibi görünüyor. Acaba bunlar çilek aromalı mı? Muhtemelen vişneli. Ya da naneli de olabilir.

Kim bilir?

Tek bildiğim, Jefferson Chadwick'in, Bob Krampus'un bu yarışmalar söz konusu olduğunda genellikle yaptığı tantanayla uğraşmadan masalara adım attığı. Gözlüklerini burnunun üzerinde ayarlıyor, bir panoyu göğsüne yakın tutuyor ve Beatrice ile başlıyor.

Onun baston şekerlerinden birini alıp incelemesini, tezgâha vurmasını ve sonra yaptığı her bir baston şekeri sıraya dizip hepsini karşılaştırmasını izliyorum.

Yaptığım partiye bakıyorum ve onları yaparken fark etmediğim tüm kusurları seçerken kendimi aşağılık hissediyorum. Kıvrımların hepsi aynı değil. Yükseklikler birbirine uymuyor. Ve renkleri yeterince büktüm mü?

Dudaklarımın kenarını kemirirken yukarı baktım ve onu çizgide ilerlerken yakaladım, Ursula'nın kalp şekerlerinden açıkça iğrenmişti. Bu, Jefferson Chadwick'e tek bir bakışından bile işe yaramayacağını anladığım çok cesur bir seçimdi.

Şimdi Cole ve Atlas'ın önünde duruyorum... Kollarını mı bağlıyorlar? Atlas yerinde zıplarken gülümsememi tutuyorum, çok heyecanlı görünüyor, Cole ise ellerini ceplerine sokmuş, ifadesi nötr. Chadwick onların baston şekerlerini incelerken, ben de kendimi Cole'u incelerken buluyorum.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, hareket ettikçe zıplayan ve şişen etkileyici kollarını gösteriyor. Omuzları geniş ama bir halterci gibi iri değil, daha uzun ve zayıf. Çenesi, vücudumun üzerinde lezzetli bir şekilde sıyrıldığını hissettiğim kalın kıllarla kaplı. Dudakları mükemmel, alttaki üsttekenden biraz daha dolgun - biliyorum

Çünkü onu dişlerimle çektim. Ve o gözler, kalın kaşlarla kaplanmış ve uzun, koyu kirpiklerle vurgulanmış. Çocukken hep sevimli olduğunu düşünürdüm ama şimdi onu bir erkek olarak gördüğümde neredeyse karşı konulmaz biri olduğunu anlıyorum.

Dikkatini İhtiyar Chadwick'ten çekerek bana doğru bakıyor ve onu incelediğimi fark ettiğinde ağzının kenarlarında çok seksi bir sırıtış beliriyor. Taran'ın fark edebileceği şeylerden korktuğum için göz temasını sürdüremeyerek baston şekerlerime bakarken yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Bu durumu idare etmek çok zor. Çıkıyormuş gibi yaparken birbirimizden nefret ediyormuş gibi davranmak zorundayız, aslında birbirimizle görüşüyor olsak bile. Özellikle Taran ve Cindy Teyze etraftayken bu karmaşık ve zor bir durum çünkü onların yarışmadan vazgeçtiğimi düşünmelerini istemiyorum. Hâlâ kazanmayı çok istiyorum.

Jefferson Chadwick, Jimmy'nin masasına doğru ilerliyor, Jimmy ellerini arkasında kavuşturmuş, kendinden son derece emin bir şekilde gururla duruyor. Baston şekerleri durduğum yerden oldukça iyi görünüyor, çok kalın, yaklaşık bir çeyreklik çapında, ama rengi garip bir seçim ve Chadwick'i tadına bakarken yakaladığımda kaşları havaya kalkıyor ve sonra panosuna bir not yazarken bir araya geliyor.

Bu Jimmy için pek iyi olmayacak gibi görünüyor.

Chadwick birkaç not daha alıyor ve sonra yanıma geliyor. Her bir şeker kamışını incelerken, onları eline alıp şekerin sertleşme şekline bakarken bacaklarımın sinirden titrediğini hissediyorum. Baston şekerlerden birinin ucunu ağzına götürüp tadına bakıyor ve tekrar yerine bırakıyor. Bazı şeyleri not alıyor ve sonra tek kelime etmeden Bob Krampus'a doğru yürüyüp panoyu ona uzatıyor.

Vay be.

Şekerci dükkânı sahibi biri için - kelime oyunu yapmıyorum - daha tatlı olacağını düşünürsünüz, ancak kendi istekleriyle kıvrılıp duran gür kaşları dışında saçı olmayan büyük bir huysuzdur.

Bob Krampus tüm Noel Baba ihtişamıyla Bayan Claus'tan bir mikrofon alır ve sonra onu ağzına götürerek içten bir ho-ho-ho diye kükrer.

Karaktere olan bağlılığından dolayı adamın hakkını vermek gerek - asla kırılmıyor, kimseye Noel Baba'dan başka bir kimlik göstermiyor.

"Bay Chadwick konuştu ve bu Kringle sezonunda en iyi baston şekeri kazananımız belli oldu." Kağıda bakıyor ve sonra gülümsüyor. "Beşinci sırada Ursula Kronk var - Bay Chadwick'ten kalp şeklini beğenmediğini söyleyen bir notla birlikte."

Evet, onu aradım.

Kalabalık kibarca alkışlıyor ve Ursula hiç de memnun görünmeden masasına yaslanıyor.

"Dördüncü sırada..." Lütfen ben olmayayım, lütfen ben olmayayım. "...Beatrice Soyağacımız var."

İsa'ya şükürler olsun.

"Bay Chadwick şekillerinizi beğendi ama çilek aromasını sevmedi."

Çilekli, haklıymışım. Evet, ben olsam yeni bir aromayla çıkmaya cesaret edemezdim.

"Üçüncü sırada..." İlk ikiye girebilmeyi umarak parmaklarımı arkamda çapraz yapıyorum. "Klasik şeker kamışıyla Storee Taylor'ımız var." Lanet olsun. Jefferson'a gülümseyip başımı sallıyorum. "Bay Chadwick geleneksel yorumunuzu beğendi ama kendi şekerinizi çekemediğiniz için notunuzu düşürdü."

Çelik gibi kollara sahip olmadığım için özür dilerim.

"İkinci sırada..." Her zaman yaptığı gibi duraklıyor, kasabayı diken üstünde bırakıyor ve sonra mikrofona şöyle diyor: "Cole Black ve neşeli yardımcısı, Jimmy Short'u ilk sıraya koyuyor!" Kalabalık alkışlıyor ve hepimiz masalarımızın önüne doğru ilerleyip birlikte sıraya girerken Jimmy havaya yumruk atıyor. Ben Cole'un yanına geçiyorum, kolu benimkine değişiyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor.

Kalabalık sakinleşince Bob Krampus devam eder: "Bay Chadwick, Cole'un üç çizgili

şeker kamışı, ama onu kazanan şey Jimmy'nin ekleyebildiği ananas aroması oldu."

Şaşkın bir soluk sesi duyuyorum ve yan tarafa baktığımda öfkeli görünen bir Atlas Cole'a bakıyor. "Sana ananas yapmamız gerektiğini söylemiştim," diye mırıldanıyor Atlas.

Cole da ona hak vererek, "Haklıymışsın canım," diye mırıldandı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

COLE

Kringletown'daki her Kringle, yaşlısı genci,
Chadwick'in ananası dilinde sevmesini bekleliyordu.

Yine de Jimmy birinci oldu; her şeyi kazandı!
Cole, Storee'nin G-string'ini çıkarmanın yollarını düşünürken.

Dişleriyle mi? Elleriyle mi? Şeker kamışının kancasıyla mı?
Bekleyemez, çünkü pantolonundaki şişkinlik gerilmeye devam eder.

"ÜŞÜDÜN MÜ?" Bizi Evergreen Çiftliği'ne doğru götürürken elimi kalçasının üzerine koyarak Storee'ye soruyorum. Sadece birkaç dakikalık yol ama mümkün olduğunca rahat olduğundan emin olmak istiyorum.

"Hayır," diyor.

"Ama titredin," diye cevap veriyorum.

"Çünkü elini üst baldırımda gezdirdin." Ona bakıyorum
ve sırtıyorum. "Seni tahrik ettim mi?"

"Yüzündeki o sırıtışı kaldır."

"Neden?" Başparmağımı kot giymiş bacaklarının üzerinde
gezdirirken soruyorum. "Çünkü senin gibi seksapeli olan
bir erkeğin hiçbir şekilde cesaretlendirilmemesi ya da
egosunun şişirilmemesi gerektiğini düşünüyorum. Elinin bir
dokunuşuyla beni ürpertmen yeterince kötü, son iki gündür
düşündüğüm şeyin sen olman daha da kötü - sana ihtiyacım
yok

bunu bilerek."

"O zaman neden az önce bana söyledin?" Ona tekrar
sırtırken soruyorum.

Önümüzü işaret etti ve kaba bir şekilde "Sadece sür."
dedi. Bana söyleneni yaparken derin bir kahkaha
atıyorum.

İstasyonlarımızı temizledikten, kalabalığa baston şeker dağıttıktan ve vedalaştıktan sonra Storee'yi kenara çektim ve benimle geleceğini söyledim.

Kız kardeşinin önünde gözlerini devirdi, ona bir şeyler fısıldadı, sonra ona sarıldı - ardından Cindy'ye de sarıldı - ve bana katıldı. Kamyonetime ulaştığımızda ve kabine kaydıığımızda, onu bank koltuğuna çektim ve ikimizin de biraz hava almasına izin vermeden önce tam bir dakika boyunca ağzını yuttum.

Geri çekilmemin tek nedeni Taran'ın bizi görebileceğinden endişelenmemdi, çünkü o da Cindy'yi arabaya yerleştirmekten geri kalmıyordu.

Ama şimdi yalnızız ve çiftliğe gidiyoruz, ne yapmayı planladığıma dair birkaç fikrim var.

Yolumuz çok uzak olmadığı için Evergreen Çiftliği'ne giden yola girdiğimizde "Yarışma sonuçları hakkında bir şey söyleyecek misin?" diye sordum.

"Evet... Atlas'ın sana söylediği gibi neden ananas kullanmadın?" Gözlerimi deviriyorum. Bunun geleceğini bilmeliydim.

"Sanırım nedenini biliyorsun. Geçen sefer ananasla olanlardan sonra, tedbirli davranıyordum."

"Güvenli olması kazanmanızı sağlamadı."

"İkinci oldum, ki bu senin aldığından daha iyiydi," diye karşılık veriyorum, ama gülümseyerek, sadece takıldığımı anlamasını sağlayarak.

"Sizin gibi bir asistanım olsaydı, muhtemelen ikinci olurum."

"Bir asistanınız vardı." Kalçasını sıkıyorum. "Sadece bunun için puan kırdın. Bu arada, bana daha sonra geri ödemekle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Şimdi daha sonra..."

Kıkırdıyor. "Gerçekten bu kadar ısrarcı mısın?"

"Senin endişelendiğin yerde, evet." Kamyoneti ahırın hemen arkasına giden yeni asfalt yoldan aşağı sürüyorum ve sonra park ediyorum.

Pencereden dışarı, beyaz pervazlarla çevrili iki katlı yeşil ahıra bakıyorum. "Burası her gün gittiğin yer."

gün?"

"İkinci evim," diyorum. "Bekle." Kamyondan inip ön tarafa geçiyorum ve kapısını açıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ve elimi uzattığımda, "Burada bir centilmen olmaya çalışıyorum" diyorum.

"Bana gönderdiğin mesajlardan sonra şimdi de centilmen olmaya mı çalışıyorsun?"

"Bir centilmen sizin için kapıyı açık tutabilir... ve yalvardığınızda güzel kışınızı tokatlayabilir."

STOREE

Duraksıyorum ve gözlerindeki parıltıyı izliyorum. "Cole Black... Sanırım sen bir belasın."

"Bu konuda haklı olabilirsin," diyor kamyonetinden inmemeye yardım ederken. Avuçlarımızı birleştiriyor ve ahırın yan kapısına doğru yürürken beni kendine yakın tutuyor.

"Lütfen bana içerisinin sıcak olduğunu söyleyin," diyorum ürpererek.

Kıkırdıyor. "Tanrım, daha kalın kanlı olmalısın. Ama evet, sıcak." Kapıyı benim için açık tutuyor ve tam arkama vurduğu sırada yanından geçip içeri giriyorum. Nefesim kesildi ve dönüp ona baktım. Sırıttı. "Gördün mü, hem centilmen olup hem de kışına şaplak atabiliyorum." Kolunu omuzlarıma koyuyor ve beni ahıra doğru götürüyor - çok temiz, düzenli, şaşırtıcı derecede modern bir ahır.

Zemin çimento, hiçbir yerde bir gram toprak yok gibi görünüyor ve tüm binayı ayakta tutan 1800'lerden kalma gibi görünen yapısal ahşap kirişler var. Sıcak, saman gibi kokuyor ve arkadaki bazı ağıllardan gelen hafif huff ve snort sesleri var.

"Beklediğim bu değildi," diyorum, hâlâ her şeyi anlamaya çalışırken.

alana girin.

Sağ tarafta, kapısının üzerinde ofis yazan bir tabelanın asılı olduğu bir oda var. İçeride bir masa ve basit bir sandalye var. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar, düzgünce istiflenmiş bazı evraklar ve bir yazıcı var.

"Çalıştığın yer burası mı?" İşaret ederek sordum.

"Evet, ne gariptir ki bütün gün sadece ren geyiklerinin tüylerini fırçalamıyorum. İşin içinde çok daha fazlası var. Gerçekten nefret ettiğim bazı idari işler. Planlama. Sipariş vermek. Bunun gibi şeyler."

"Oh, hiçbir fikrim yoktu. Ellerin klavye ustası değil, çiftçi eli diye bağıırıyordu."

Kıkırdıyor. "Ofiste geçirdiğim zamandan daha fazlasını dışarıda geçiriyorum ama günde en az bir kez uğramam gerekiyor yoksa geride kalacağım. Maxheimer'lar işi ve işin içindeki tüm yönleri basitleştirdiler. Hepimiz kendi küçük bölümlerimizden sorumluyuz ve bu bölümler kendi başımıza halledebileceğimiz ve bunalmayacağımız kadar küçük. Yani benim için ren geyikleri için neye ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bunu yapmak için başkalarına bağımlı olmak zorunda değilim. Malzemeler, veteriner ziyaretleri, bunların hepsi benim kontrolümde. Ve her Cuma rapor verip her şeyin halledildiğini ve yaklaşan etkinliklerin planlandığını bildiriyorum. Max de ağaç çiftliği için aynı şeyi yapıyor."

"Bu çok mantıklı - hiçbir şey geride kalmıyor."

"Aynen öyle," diyor. "Ama evet, burası her gün takıldığım yer. Burayı temiz tutmayı seviyorum. Max benim bu kadar temiz olmamın komik olduğunu düşünüyor. Çamurlu çiftlik çizmeleriyle ahıra girip her yerde kir ve pislik bıraktığında ona kızıyorum. Her zaman yerleri elektrikle yıkamak zorunda kalıyorum."

"Temiz bir alana ihtiyaç duymakta bu kadar ısrarcı olduğunu kim bilebilirdi?"

"Ahır ziyaretine gelen okul gezilerim var ve kendimizi her zaman profesyonel bir şekilde sunduğumuzdan emin olmamızın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Bunu görebiliyorum." Koridordan aşağı, tuvaletlere doğru yürüyorum.

"Buraya geri mi döndüler?"

"Öyleler," diyor beni takip ederek. "Onları gece getiriyoruz ki günün olaylarından sonra sakinleşsinler, rahatlasınlar ve bir sonraki gün başlamadan önce biraz huzur bulsunlar."

"Onları çok önemsiyorsun gibi görünüyor."

"Var," diyor ağıllardan birine doğru yürürken ve bir tık sesi çıkarırken. Bir homurtu duyuyorum ve sonra boynuzlar beliriyor, ardından büyük bir kafa ve ıslak bir burun geliyor. "Bu Colleen, nam-ı diğer Comet. Gündüzleri Noel Baba'nın gözdelelerinden biri. Geceleri ise Colleen, ben kulağının arkasını kaşıyana kadar burnunu koltuk altına sokmaktan zevk alan gürültücü bir kız. Öyle değil mi Colleen?" Kalemin içine uzanıyor ve kızın kulağını kaşıyor ve Tanrım, sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey.

Ateşli bir adamın bir hayvanı sevmesi, hayvanın kişiliğini bilmesi... Kendimi yelpazelemem gerekiyor.

"O çok güzel." Uzanıp yanağını okşuyorum, tel tel tüyleri beni büyülüyor.

"O. Şuradaki de onun düşmanı, David, nam-ı diğer Dasher. David grubun en çok yiyeni ve eğer ayrılmazsa herkesin yemeğini yer." David'in ağılına bir göz atıyorum ve oldukça iri bir ren geyiği görüyorum, iri cüssesine rağmen en ufak bir tıknazlığı yok. Bulaşmak istemeyeceğim iri yarı bir adam.

"David bana bulaşma havası veriyor gibi görünüyor."

"Öyle," diyor Cole kıkırdarak.

Beni sıraya sokuyor, her ren geyiğiyle tanıştırıyor ve onlar hakkında farklı hikayeler anlatıyor. Petunia bir keresinde onun pazen gömleğinin kolunu yemişti. Yırttı ve hiç pişmanlık duymadı. Vincent beyaz yüzü ve keçi sakalıyla grubun en yaşlısı. En uysal olanı ve Cole'un ailesi vefat ettiğinde buradaydı. Birlikte çok zaman geçirmişler. Randy en kabadayısı. Beetle -çocuklardan biri ona bu ismi verdi- çanlarla, Noel'le ya da soğuk havayla ilgili hiçbir şeyden hoşlanmıyor ki bence bu çok komik. Ve böylece

üzerinde. Ama benim favorim Rutabaga. Bir, adı için, iki, çünkü ahırından her çıktığında dörtnala gidiyor, ağılın etrafında üç tur atıyor ve sonra eğiliyor. Bunu neden ya da nereden öğrendiğini bilmiyorlar ama yapıyor ve bence bu eğlenceli.

"Yaptığın işi sevdiğini söyleyebilirim Cole."

Ahırdaki direklerden birine yaslanırken başını sallıyor. "Evet. Bazen ren geyikleri başıma bela olabiliyor, özellikle de Petunia beni kıyafetlerimden soyabileceğini düşündüğünde, ama işim ve özgürlüğüm için minnettarım."

"Petunia'nın kasabada yeni bir kız olduğunu bilmesi gerekiyor," diyorum ona doğru yürüyüp elimi göğsüne koyarken.

Ellerini kalçalarımın altına koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bundan hoşlanacağından emin değilim. Kıyafetlerimi yemeyi gerçekten seviyor."

Kıkırdıyorum ve elimi boynuna götürüyorum. "Biliyor musun, böyle söylediğinde biraz rahatsız edici oluyor."

Sırıttırıyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirmek için çenemi yukarı kaldırıyor. Duraklıyor, mesafeyi tamamen kapatmıyor, beni bekletiyor, ama birkaç vuruştan sonra ağzı yolun geri kalanına iniyor ve kendimi onun içinde erirken hissediyorum.

Ağzımın içinde hafifçe inliyor, dillerimiz birbirine karışıyor, arzularımız kıvılcımlanıyor.

Flanel gömleğinin düğmelerini teker teker açmaya başladığımda elleri kalçalarımın altına sıkıca kenetleniyor, ta ki gömleği açıp kalın ve güçlü göğsünü ortaya çıkarana kadar.

Tırnaklarımı göğüs kaslarında gezdirirken inliyor, bu adamın ren geyiği ahırında olma ihtimalinden dolayı hafiften çıldırmış gibi hissediyorum. Gömleğimi pantolonumdan çıkarıp vücudumdan yukarı ve başımın üzerinden geçirirken ağzı benimkiyle çalışmaya devam ediyor. Tanrı'ya şükür burası sıcak.

Sonra sürpriz bir şekilde beni döndürüyor ve sırtımı sert tahtaya dayayarak beni tahta direğe doğru itiyor. Bir an için geri adım atıyor ve beni tamamen içine alırken elini çenesinde gezdiriyor. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli sevişmelerden biri olmalı.

Gözleri geziniyor, beni aşağı yukarı süzüyor, nefesimin göğsümde nasıl ağırlaştığını, göğüslerimin kalp atışlarımla birlikte nasıl yükselip alçaldığını görüyor. Bu sarhoş edici. Ve sırtıttığında, bacaklarımın arasında donuk bir zonklamanın patlak vermeye başladığını hissediyorum.

Cole Black o tehlikeli gözlerle ne yaptığını çok iyi biliyor ve ben buna doyamıyorum.

Eliyle karnımı sıyırarak yanımdan geçiyor ve birkaç adım ötedeki bir kancaya uzanırken bana yerimde kalmamı söylüyor. Metalin çınlamasını duyuyorum ve sonra derinin pürüzsüz dokusunun kolumdan aşağı kaydığını hissediyorum.

Cole'un ağzı kulağımın hemen yanında fısıldıyor, "Seni bağlamak istiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Deriyi avuçlarımın üzerinde gezdirirken meme uçlarımın sertleştiğini hissediyorum. "Evet," diyorum sessizce.

"Tahta sırtını rahatsız ediyor mu?" diye soruyor. "Çünkü seni sert sikmeyi planlıyorum ama canının yanmasını istemiyorum."

Bileklerimi toplayıp direğin etrafına ve arkama getirirken "Pürüzsüz," diyorum. Ahşap direk, eski ve yıpranmış olmasına rağmen, ahşabı koruyan ve kıymık bırakabilecek bir yüzey yerine pürüzsüz bir yüzey oluşturan şeffaf bir vernik tabakasıyla kaplanmış.

"Güzel," diye homurdanıyor deri dizginleri bileklerime dolayarak beni yerimde tutarken.

Geri döndüğünde, bir kez daha yavaşça beni içine alıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Açık tişörtünün bana karın kaslarını, göğsünü ve kusursuz gövdesini bir anlığına göstermesi beni cezbediyor. Ve bacaklarının güçlü yapısı, kalçalarındaki V... pantolonundaki şişkinlik. Bir tutam kesilmiş saç, hareket ettiğinde derisinin altında pençeleyen siniri ve arka cebine uzanıp kalın yeşil-sarı bir şeker kamışı çıkarırken gözlerindeki karanlık, şeytani bakış. Onu Jimmy'den ne zaman kaptı?

Kalın şeker kamışını diline doğru sürüklüyor ve sonra bana doğru yaklaşıp ağzımı açmadan önce dudaklarımda deniyor ve dilimin üzerinde gezdiriyor. Hafif ama hoş bir ananas tadı, o şekeri yapıştırmadan önce tat alma tomurcuklarımı

dolduruyor.

ağızına geri soktu. Şeker kamışı ağzından sarkarken sütyenime uzanıyor ve ön kopçasını açarak göğüslerimi serbest bırakıyor. Elleri hemen onları buluyor. Tam doğru şekilde sıkarken, çimdiklerken, masaj yaparken inliyorum, beni inkar edilemez sürtünme ihtiyacının içimde patladığı bir noktaya sürüklüyor.

Bir eliyle beni serbest bırakıyor, baston şekeri ağzından çıkarıyor ve öne doğru eğilip sivri ucu ağızına almadan hemen önce meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Ağızına, diline... dişlerine teslim olurken benden bir tıslama kaçıyor.

Evet. Bu. Bunların hepsini istiyorum.

Göğsümün etrafını kemiriyor, bölgesini işaretliyor ve şeker kamışını ağızıma geri getirirken beni kızdırıyor. Bu sefer dişlerimin arasından sertçe emiyorum. Diğer meme ucumu almak için eğildiğinde gözleri bana bakıyor. Ama kalın baston şekeri emmemi izlemek için duraklıyor. Ben emmeye devam ettikçe dudağının kenarını ısırıyor, tekrar tekrar, ta ki dudaklarımın arasından içeri ve dışarı hareket ettirmeye başlayana kadar.

"Sikimi böyle emmek ister misin, Storee?" diye soruyor derin, buyurgan bir sesle.

"Evet," dedim.

Şekeri ağızımdan alıp kendi ağızına koyuyor, sonra pantolonunu çıkarıp külotuyla birlikte ayak bileklerine kadar indiriyor, eline alıp yavaşça, tembelce pompalamaya başlarken boyunun karnına kadar uzanmasına izin veriyor.

"O zaman em beni" diyor.

Ellerim hâlâ direğin arkasında bağlıyken bu işin nasıl yürüyeceğini merak ederek önce aşağıya, sonra da yukarıya, ona bakıyorum. Tek bir seçeneğim olduğunu bilerek, kığım topuklarıma değecek şekilde çömeliyorum ve o da öne doğru adım atarak onu ağızıma kadar getiriyor.

"Şeker kamışını başının etrafında döndür," diyorum.

Ağızından çıkarıp aletine doğru götürüyor, şekerli m a d d e y i aletinin üzerinde gezdiriyor.

ve ucun üzerinden geçerek kendini kapladı.

"Yalayarak temizle beni," diye mırıldanıyor elini başımın arkasına koyup beni ileri doğru teşvik etmeden önce.

Dilimi sikinin dibine getiriyorum, düzleştiriyorum ve tepkisini beklerken yavaşça yukarı doğru sürüklüyorum. Pelvisini öne doğru kaydırırken boynundaki kaslar geriliyor, açıkça daha fazlasını istiyor, bu yüzden tatlı işkenceye devam ediyorum, hayal kırıklığından inleyene kadar aynı noktayı tekrar tekrar yalıyorum. İşte o zaman dilimle bir nokta oluşturun ve ucu boyunca daireler çiziyorum, bunu yaparken ananasın tadını seviyorum.

Onu boğazımın arkasına almak istememe rağmen kontrolü elimde tutuyorum. Onu temizlemeye devam ediyorum, her yüzeyini yalıyorum, bir değil, iki değil, üç kez, ta ki sikindeki damarlar gerilene ve ucunda precum kalana kadar. İşte o zaman ağzımı sonuna kadar açıp onu boğazımın arkasına kadar emiyorum ve yutuyorum.

"Siktir," diyor eli arkamdaki direğe çarparken. "Kahretsin, Storee."

Tekrar yapıyorum, onu tamamen geri getiriyorum, ama bu sefer en iyi şekilde öğürüyorum.

"Siktir, evet. Yine," diyor başparmağını yanağıma sürterken. "Arkaya doğru, Storee. Sikimi yut."

Onu arkaya götürüyorum, iki kez yutuyorum ve sonra ağzımdan çıkarıyorum, sadece onu tekrar yalamak için... ve tekrar... ve tekrar.

Hayal kırıklığına uğradığında, horozunu taşaklarına kadar öpüyorum, dilimi dikişi boyunca gezdiriyorum ve horozunun seğirmesine neden oluyorum. Bana durmamı söylemediğinde, ağzımı açıyorum ve dudaklarımın arasından emiyorum.

"Fuuuuuck," diye seslendi, kendini direğe yaslarken başı öne düştü. "Lanet olası ağzın, Storee." Yardım edemem ama gülümsüyorum, çünkü dönüşümü onun horozuna sürüklüyorum ve onu dudaklarımdan geçiriyorum. Onu sertçe emiyor, nefes nefese kalana kadar sıkıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Durmalsın."

Ama benim yok.

Ben de tam olarak bunu söylemesini istiyordum. Ağzımı sonuna kadar açtım ve onu tekrar boğazıma kadar aldım, ağzımı tıkamasına izin verdim, bu da benden uzaklaşmadan önce yumruğunu direğe çarpmasına neden oldu ve kendini ağzımdan kurtardı.

Orada duruyor, kasları ateşleniyor, bana bakıyor, siki önünde uzanırken çok güzel, patlamaya hazır.

Ben de onu
istiyorum. Dilimin
üstünde.
Yüzümde.
Göğsümde.

Beni işaretlemesini, bana sahip çıkmasını istiyorum.

Baston şekeri dudaklarına götürürken, "Hadi gel," diyorum.

"Boşalmak istediğim tek yer senin o tatlı amcığın," diyor elini çeneme götürürken ve tekrar ayağa kalkana kadar beni direğe doğru yönlendirirken.

O yaklaştıkça, uzun boyunun bana baskı yaptığını hissediyorum ve onu kavramayı umutsuzca istediğim için içimden küfrediyorum.

Ama ben ondan beni çözmesini isteyemeden, şeker kamışını ağzına götürüyor ve sonra pantolonumu çözüp G-stringimi ayak bileklerime kadar indiriyor. Onları üzerimde bırakmak yerine, ayakkabılarımla birlikte içlerinden çıkmama yardım ediyor.

Sonra ayaklarımı ayırıyor, böylece onun için açılmış oluyorum ve beni test etmek için bacaklarımın arasını parmaklıyor.

Ne kadar ıslak olduğumu fark edince vahşi bir inilti çıkarıyor. "Bu siki istiyorsun, değil mi?" diye soruyor okşarken.

Diğer eliyle de kendini.

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Alacaksın, ama önce..." Baston şekeri aramıza indiriyor ve klitorisim boyunca sürüklemekten önce beni ayırıyor. Her şey - ağzının sıcaklığı

pürüzsüz yüzeye şeker- beklemediğim yeni bir his.

"Tanrım," diyorum, klitorisimin üzerinden birkaç kez geçtikten sonra tekrar ağzına götürüyor ve şeker kamışının tadını emiyor, tüm bu süre boyunca benimle göz teması kuruyor.

"Çok lezzetli," diyor baston şekeri klitorisime geri getirip aşağı yukarı sürtmekten önce.

Yukarı ve aşağı.

Ve sonra ağzına geri döndü, dilini bir kez daha klitorisime getirmeden önce şeker kamışının üzerinde yuvarlanmasına izin verdi.

Bu erotik.

Beni sersemletti.

Nefes nefese kaldım, çok daha fazlasını istiyorum. "Benimle alay etmeyi bırak," diyorum.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye homurdanıyor ve baston şekeri ağzına atıp parmaklarını klitorisime götürerek küçük daireler çiziyor, tam da vücudumun zevkle yükselmeye başladığı noktaya masaj yapıyor. "Dalga geçmiyorum." Bana baston şekeri uzatıyor ve ben de ucunu emiyorum. "Tıpkı senin beni kızdırdığın gibi ben de seni kızdırıyorum."

Baston şekeri bıraktım. "Bu çok zevkliydi."

Sırıttırıyor ve sonra baston şekeri klitorisime geri getiriyor, emmeden önce pürüzsüz yüzeyini birkaç kez daha üzerime sürüyor, dudaklarından bir inilti dökülüyor.

"Tadın çok güzel," diyor önümde diz çökmeden hemen önce, bacaklarımdan birini omzunun üzerinden kaldırıyor ve beni diline ayırıyor.

Üzerime inerken başım direğe doğru düşüyor, dili hassas klitorisimde geziniyor, dudakları öpüyor, emiyor, parmakları içimde kayıyor. Beni nasıl çalıştıracağını, beni olmam gereken yere nasıl getireceğini çok iyi biliyor. Ve bu konuda acımasız, beni itiyor ve itiyor, beni devrilmek üzere olduğum noktaya getiriyor, ama sonra geri çekiliyor ve ona en çok ihtiyacım olan her yere küçük öpücükler bastırıyor.

"Lütfen Cole," diye yalvarıyorum parmaklarını tekrar içimde kaydırmaya başlarken. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

O da karşılık olarak klitorisimi dudaklarının arasına alıyor.

"Aman Tanrım," diye bağıyorum ellerim dizginleri çekerken. "Aman Tanrım, Cole...oh...oh lanet olsun."

Daha sert emiyor, içimden zevk fışkırıyor, midemin çukurunda yanan bir alev gibi toplanıyor, çalkalanıyor ve patlamaya hazır.

"Evet... evet," diyorum, vücudum geriliyor. "Tam orası. Aman Tanrım, çok iyisin."

Dudağımı ısıyorum, keşke onu olduğu yerde kalmaya, beni çıkarmaya zorlayabilseydim.

Ve tam içimdeki yakıcı zevk patlamaya başladığında, klitorisimden uzaklaşıyor, ayağa kalkıyor ve sonra kaya gibi sert horozunu girişime yerleştiriyor. Ağzının yokluğunu protesto edecek zamanım yok çünkü beni dolduruyor, bacağıma beline doluyor ve öyle bir güçle içime giriyor ki yemin ederim onu böbreğime kadar hissedebiliyorum.

"Doyamıyorum," diyor, kalçaları zorla bana doğru sallanıyor. "Sikimi sık, Storee."

Ona tutunamayınca bacağıma çapa olarak kullanıyorum ve içime girdiğinde etrafında kenetleniyorum.

İlk seferinde o kadar yüksek sesle inliyor ki tüm çiftliğin onu duyabileceğinden korkuyorum.

İkinci kez boynumun dibini ısırdı.

Üçüncü sefer onu çılgın bir adama dönüştürüyor, elleri kıcıma düşüyor, beni daha fazla destekliyor ve çılgınca içime giriyor.

İçime vuruyor.

Sallanıyor.

Büküm.

O kadar büyük bir güçle sikişiyor ki klitorisime karşı inanılmaz bir sürtünme yaratıyor.

Sonra beni de aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı ve işte o zaman beni sadece onunla hissettiğim bir noktadan vurdu.

"Siktir," diye bağıyorum, içimde zevk kıvılcımları çakıyor.

Tekrar yapıyor ve tüm vücudumu ürpertiyor.

Bir kez daha ve ben yıldızları görüyorum.

Sonra omzumu ısırarak bir hamle daha yapıyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor ve birlikte boşalıyoruz, amım onun sikinin etrafında kasılıyor, bana karşı inlerken vücudu sertleşiyor ve beni döllerile dolduruyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor omzuma karşı ve sonra bana bakacak kadar uzaklaşıyor. Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce bana sırtıtıyor.

Sonra yavaşça çekiliyor ve ayaklarımı tekrar yere koyuyor. Aletini külotunun içine geri yerleştiriyor ve kot pantolonunu yukarı çekip düğmelerini ilikliyor. Sonra beni şaşırtarak önümde çömeliyor ve baston şekerle -bütün bu süre boyunca onu nasıl tutabildi?

Gözlerinin içine bakıyorum, sonra baston şekere bakıyorum ve dudaklarımı ayırdığımda, baston şekeri yalarken gözleri vahşileşiyor.

Şeker kamışını ağızımdan çıkardığında yere bırakıyor, elini başımın arkasına götürüyor ve beni öyle sert öpüyor ki ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

COLE

Bunaldım.

Gerçekten çok bunaldım çünkü ondan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum.

Ondan çok hoşlandığım için de içimde bir korku var. Gitmeye karar verdiğinde ne olacak? Böyle hissederken bunu kaybetmek, onu kaybetmek istemiyorum,

Sanki... Sanki yıllarca süren kayıtsızlıktan sonra bana hayatı geri getirdi.

Sanki beni eve geri getirdi.

Beni saran ağır keder bulutu olmadan etrafımdaki şeylerin tadını çıkarabiliyormuşum gibi.

Sanki Noel sezonunun tadını çıkarabilirmişim gibi. Sanki soluyacak yeni bir havam varmış gibi.

Ve bu korkutucu.

Storee yanağını çıplak göğsüme bastırırken, "Sessizleştin," diyor.

"Sadece düşünüyordum."

Onu direktten indirdikten sonra kamyonetime bindik ve şehre geri döndük. Prancer's Libations'ın arkasındaki köşeye park ettim, ancak bara gitmek yerine, ara sokaktan, bazı ağaçların arasından ve doğrudan mutfak kapısından girdiğimiz arka bahçeme gizlice girdik, ne Taran ne de Cindy'nin daha akıllıca olmayacağından emin olduk. Ahırda kalabilirdim, ama o direğe karşı yaptıklarımızdan sonra onunla daha huzurlu ve yumuşak bir şey istedim - artık asla aynı şekilde bakamayacağım bir direk.

Fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yaptık, mutfak tezgahında otururken yedik ve sonra odama çıktık, yavaşça kıyafetlerini çıkardım ve onu yatağıma taşıdım, nefes nefese kalana ve benim için yalvarana kadar dudaklarımı ve dilimi vücudunun her santiminde gezdirdim. Onu yavaşça becerdim, ağırdan aldım, zevkin her saniyesinin ikimizin de içinde yuvarlandığını hissettim.

"Ne düşünüyorsun?" Storee soruyor, tenimin üzerinde küçük daireler çizirken beni o ana geri getiriyor.

"Sen," diye cevaplıyorum alnından öperken. "İyi şeyler mi, kötü şeyler mi?"

"İyi şeyler." Bu biraz yalan, ama yapmam gereken son şey, tüm bunların nereye gittiği hakkında muhtaç bir konuşma yapmak.

"Öyle mi?" diye soruyor kışını okşarken, ne kadar yuvarlak olduğuna, bir avuçtan daha fazlası olduğuna bayılıyorum. "Bana daha fazlasını anlat."

Sırıtiyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Egonu olduğundan daha fazla şişirmeme gerek olduğunu sanmıyorum. O dar amcığını bir kez sıkarak beni bayıltabileceğini zaten biliyorsun."

Kıkırdıyor. "Oh, sahip olduğum güç."

"Evet." Ağır bir nefes aldım. "Gerçekten güçlü bir güç, bu kesin."

Kıkırdıyor ve çenemin alt tarafını öpüyor. "Sence insanların bizi görebilmesi için kasabada daha fazla görünmeli miydik?"

"Hayır," diyorum elim kalçasında ve sonra tekrar kışında gezinirken. "Sanırım bu gece dışarı çıkacağımızı anlamışlardır. Toplum içinde olsaydık muhtemelen her tarafına yapıştırdım, ki bunun Noel ruhunu yansıttığından emin değilim."

"Birini toplum içinde hissetmek beni kesinlikle çok eğlendiriyor."

Kısık bir kahkaha attım. "Evet, ama aynı zamanda G sınıfı bir şehir.

Kringle çabalarımızda puan kaybederiz."

"Ooo, buna izin veremeyiz, özellikle de yarışma sıralamasında bu kadar yakın olduğumuz için. Üç puanlık bir fark. Ahıra gitmeden önce Bob Krampus'la iki kez kontrol ettim."

"Taran bu konuda ne hissediyor?" Ben soruyorum.

"İki gündür kahve içmek dışında evden çıkmama ilk kez izin veriliyor, o yüzden bana yarışma hakkında ne hissettiğini söyle."

Biraz daha kıkırdıyorum. "Bu kadar ilgili olacağını kim bilebilirdi?"

"Ben yapmadım. Sanırım Golden'a gittiklerinde Cindy Teyze'yle gizli bir toplantı yaptılar, çünkü döndüklerinden beri sanki aşırı hızlanmış gibiler. Ya da en azından Taran öyle. Eminim ki eğer

nerede olduğumu soran bir sürü mesaj gelirdi."

"Eve döndüğünde ona ne söyleyeceksin?"

"Ben de bunu düşünüyordum," diyor dirseğinin üzerinde doğrulup bana bakarken. Dudaklarındaki sırıtış çok seksi ve dağınık saçlarının yana savruluğu bana sadece birkaç dakika önce ellerimi saçlarında ne kadar çok gezdirdiğimi hatırlatıyor. "Peki ya... çiftlikte lastiğın patladı ve sen aptal ve salak olduğun için yedek lastiğın yoktu. Bu yüzden birinin bize yardım etmesini beklemek zorunda kaldık ama gelebilecek tek tamirci dağda birine yardım etmekten döndüğü için bu biraz zaman alacaktı."

"Aptal ve salak mı?" Tek kaşımı kaldırarak soruyorum.

Kıkırdıyor. "Burada oyun oynuyoruz. Seninle hiçbir şey yapmak istemediğime onu ikna etmeliyim. Aptal ve salak benim kullanacağım terimler."

"Tamam, ama aynı noktada buluşalım diye söylüyorum, az önce seni o kadar sert boşalttı ki altında paramparça oldun."

Parmakları göğüs kıllarımın üzerinde dans ediyor. "Hayır, o adam sihirli."

"Sihir, ha?" Onu üstüme sürüklerken söylüyorum.

"Mm-hmm," diyor parmaklarını sakalımın üzerinde gezdirirken. "Tanrım, Kringle'a yaptığım yolculuğın beni bu noktaya getireceğini kim bilebilirdi. Donacağımı ve yaşı bir kadının yarıklarını temizlemeye yardım edeceğimi sanıyordum."

"Uh, tamam. O terimi bir daha kullanma." Gürültülü bir kahkaha attı.

"Cidden, yeniden bir araya gelmemize bayıldım. Sence de öyle değıl mi?"

Onu kaydırıyorum ve "Ne zaman sen yanımda olsan sikim kalkıyor, söyle bana" diyorum.

Kıkırdıyor ve eliyle yeniden sertleşen sikimi kavrayarak yana doğru hareket ediyor. "Tanrım, sanki uzun zamandır seks yapmamışsın da

yıl için kotanız."

Başımı sallıyorum. "Hayır, doğru kişiyle iyi bir seks yapmadım ve artık yaptığıma göre bunun değişmesini istemiyorum."

Elini yavaşça boyumda gezdirirken gülümsemesi boğucu bir hal alıyor. "Ben de değişmesini istemiyorum," diyor. "Seninle çok eğlendim Cole."

Beni okşamaya devam ederken, "Ben de seninle eğlendim," diyorum.

"Ve birbirimizi görme konusunda yaratıcı olmaya devam etmemiz gerekecek."

Elinin verdiği hisle bedenimin yatağın içinde eridiğini hissederken "Eriyeceğiz," diyorum. Ayağa kalkıp bacaklarımın üzerine oturduğunda, dolgun göğüslerinden kıvrımlı kalçalarına ve sivri meme uçlarına kadar tüm vücuduna bakıyorum ve hiç kimsenin ondan daha iyi olamayacağını hiç şüphesiz biliyorum. "Ya da," diyorum dizlerinin üzerine oturup sikimi girişine dayadığında, "Taran'a gerçeği söyleriz."

Storee duraklıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ona gerçeği söylemek mi?" diyor, cevaplar için bana bakarken içine girmeme izin vermiyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Onun içinde olmak istiyorum.

Onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım var, ama bu beni "Neden olmasın?" diye sormaktan alıkoymuyor.

"Çünkü... Ben sadece beklememiz gerektiğini düşünüyorum." "Ne zamana kadar bekleyeceğiz?"

"Yarışma bitene kadar" diyor. "Neden? Ne fark eder ki?"

Sikimin ucunu ıslak klitorisinin üzerinde kaydırıyor ve neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyorum.

"Çünkü Taran'ın bunu mahvetmesini istemiyorum ve hiçbir şeyin bizi sahip olduklarımızdan uzaklaştırmasını istemiyorum. Her seferinde bir şey," diyor yavaşça alçalırken, böylece ona giriyorum.

Kahretsin, ne dedi?

İşlem yapamıyorum.

İçine girmeme izin verirken değil... çıplak.

Doğum kontrolünde olduğu için prezervatif kullanmama konusunda ikimiz de rahatız ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi sikiş hissi. Yemin ederim onun amı benim için yaratılmış.

"O kadar mükemmelsin ki," diyorum, konuşmayı unutup onun ne yaptığına odaklanarak. "Tanrım, hiçbir şey daha iyi hissettiremez."

"Beni nasıl doldurduğunu seviyorum Cole," diyor kendini tamamen aşağı indirirken ve sonra durup birkaç derin nefes alırken. "Sikin inanılmaz." Kalçalarını oynatmaya başlıyor, ben orada uzanıp yüzüne ve dudağının kenarını çekiştirme şekline bakarken kontrolü ele alıyor. Gözlerindeki huşu. Hızı arttıkça nefes alışındaki çaresizlik. "Bu kadar iyi olmamalı."

O daha hızlı hareket ederken "Etmeli amına koyayım," diyorum ve gözlerim zıplayan, dokunmam için yalvaran göğüslerine kayıyor ama dokunmuyorum. Ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum ve beni kullanmasına izin veriyorum.

Elleri göğüs kaslarıma düşüyor, parmakları tenimi tırmalıyor, başı öne düşüyor ve kendi zevkini ararken karnı çukurlaşıyor.

Çok seksi. Çok seksi.

Lezzetli.

Üzerimde sallanışını izlemek, boşalması için gereken sürtünmeyi aletimden, bedenimden hissetmek. Buna bayılıyorum. Hem de çok seviyorum.

"Sikimi sik, Storee," diyorum, ellerim ona dokunmak için kaşınıyor.

"Tanrım," diye inliyor, kendini yeniden konumlandırırken vücudu destekleniyor, elleri arkasına düşüyor, sırtı kavisleniyor.

Ve ne lanet bir manzara.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, gözlerim bağlantımıza sabitlenmiş. Islaklığının parladığını görebiliyorum. Uyarılmışlığının tadını alabiliyorum.

dilimin üzerinde. Kalçalarını öne doğru sallarken güzel pembe klitorisi tam teşhirde.

"Oh Tanrım... oh kahretsin," diyor kalkarken ve geri çarparken, gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden oluyor.

"Anne... sikik," diye bağırdım, çünkü tekrar yere çarptığında sıkıldığını biliyordum. İçimde hiç şüphe yok-"Siktir!" Tekrar yaptığında bağıryorum, sanki sikimi en dar delikten sokuyormuş gibi hissettiriyor. "Tanrım, Storee."

Tekrar yapıyor.

Ve yine.

Ve tekrar, taşaklarım sıkılaşıp, bacaklarım uyuşana kadar.

"Oradayım, Storee. Kahretsin, haklıyım... ahhhh, Tanrım!" Vahşi bir inilti çıkarırken bağıryorum, amı etrafımda kasılıyor, vücudu sarsılıyor, içine sertçe boşalırken beni tam kenara gönderiyor.

Vücudu öne doğru düşüyor, başı göğsüme geliyor ve ben kollarımı ona dolayarak onu yerinde tutuyorum.

Birkaç dakika sonra başını yeterince kaldırıyor, böylece o baş döndürücü gözleri görebiliyorum. Sırıttırıyor ve fısıldıyor, "Sikini çok seviyorum."

Kıkırdıyorum. "Anlayabiliyorum."

Sonra onu banyoya götürüp temizlenmesine yardım ediyorum ve sonra da kendim temizleniyorum. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra kıyafetlerini buldu ve giymeye başladı.

"Yaptığın şey hoşuma gitmiyor," diyorum külotumu giyip duvara yaslanırken, onun sütyeninin ön kopçasını bir araya getirmesini izliyorum.

"Biliyorum," diye cevap veriyor. "Ama Taran çıldırmaya başlayacak."

Hoşnutsuz bir iç geçirdim. "Yarın ne yapıyorsun?"

"Muhtemelen koreografi çalışıyordur."

"Koreografi mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Yarışmanın Noel şarkısı bölümü için,"

Tişörtünü giymeyi bitirirken cevap veriyor.

"Biliyorum ama koreografi mi yapacaksınız?"

"Peki sen değil misin?" diye sorar. "Bu bir hata gibi görünüyor.

Max koreografi yapmayacağınızı biliyor mu?" "Evet," I
Cevap ver. "O planlı dışarı Bu tüm
performans."

"Peki koreografi yok mu?"

Başımı salladım. "Hayır, Upcycle Noel'inde yaptığımız gibi bir nevi kanatlanacağız."

"Bu tehlikeli görünüyor, ama hazırlıklı olmaman benim için daha iyi olur." Sırıtarak bana doğru yürüyor ve yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra merdivenlerden inerek yatak odamdan uzaklaşıyor. Onu takip ediyorum.

"Koreografisi yapılmış bir rutin arayacaklarını sanmıyorum.

Bence bu daha çok şarkı söylemekle ilgili." "Şey, hayatımı kurtarmak için şarkı söyleyemem, bu yüzden koreografiyle ilgili olmalı."

"Gergin misin?" Merdivenlerden bir kat daha inip ana kata ulaştığımızda soruyorum. "Biliyorsun, Kringle'a son gelişinde olanlardan sonra?"

"Evet," diyor. "Aslında dehşete düştüm. Bu bölümden çok korkuyordum. En azından diğerlerinde görevin arkasına saklanabilir, değerlendirilecek bir şey üretebilirdim. Ama bu... bu tamamen bana bağlı. Yargılanıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Beni son derece rahatsız ediyor."

"Bunu anlayabiliyorum." Kalçalarını kendime doğru çekiyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Hangi şarkıyı söylüyorsun?"

"Sana söylemeyeceğim," diye şakacı bir şekilde cevap veriyor. "Penisine kafayı takmış olabilirim ama Town Kringle'ı kazanma planlarımın sırlarını sana verecek değilim."

"Kazanmak için istihbarata ihtiyacım yok," diye cevap veriyorum. "Her şekilde kazanacağım, istihbaratla ya da istihbaratsız. Tek başıma liyakatim tacı alacaktır."

"Aman Tanrım," diye mırıldanarak benden uzaklaşıyor ve mutfağın arka tarafına doğru ilerliyor. "Daha fazla saçmalayabilir misin?"

"Yapabilirim," diyorum. "Denememi ister misin?"

"Hayır." Önce botlarını, sonra ceketini giyiyor ve bana doğru dönüyor.

Onu kendime çektim. "Bu gece benimle çıktığın için teşekkür ederim."

"Bana şekerlemenin tadını çıkarmanın farklı b i r yolunu gösterdiğiniz için teşekkür ederim."

Kısık bir kahkaha attım. "Ne zaman istersen."

Çenesini kaldırıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum, hafif tutuyorum yoksa ondan daha fazlasını isteyeceğim.

"Seninle evine kadar yürürdüm ama Taran'ın beni külotum ve botlarımla görmekten hoşlanmayacağından eminim."

"Yani, benim için sorun olmazdı," diye yanıtlıyor. "Ama evet, Taran bu kıyafeti sorun edebilir." Beni bir kez daha öpüyor. "Sana mesaj atarım, tamam mı?"

"Tamam," diyorum ve isteksizce gitmesine izin veriyorum. Kapıyı arkasından kapattım ve birkaç saniye tezgâha yaslanıp hayatımda neler olup bittiğini düşündüm.

Tezgâhı itip telefonumu buluyorum ve Max'ten gelen birkaç mesajı görüyorum.

Ahbab, o ahırda ne halt ettin? Kulübeden bir şey almam gerekti ve aşırı bir inleme duydum. Ve evet, aşırı demek istedim!

En azından hayatta olduğunu bilmeme izin verir misin?

Kıkırdayarak onu aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Cole, sen misin?"

"Aptal olma," diyorum Noel ağacımın aydınlatıldığı oturma odasına geçerken.

"Sağlığınıza ilgilendiğim için özür dilerim. Duyduğum seslere bakılırsa, birinin ölüyor olmasından gerçekten endişelendim. Kahretsin, bekle. Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır," diye inledim. "Kimse ölmedi." "Emin misin?"

"Olumlu. Az önce onunla vedalaştım aslında. Şu anda

benim evimden onun evine."

"Ahırdan evine mi gittin? Ne tür bir dayanıklılığın var?"

Gülüyorum. "Onunla...

çok." "Belli ki."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve aklımdan geçenleri söylüyorum. "Bunca zamandır yapmamız gereken şey buymuş gibi hissediyorum."

"İnsanları nalları dikmeye bir adım kaldığını düşünmeleri için korkutmak mı?"

"Hayır," diyorum bıkkınlıkla. "Onunla birlikte olmak. Çok doğru geliyor, Max. Sanki başından beri benim olması gerekiyormuş gibi. Birlikte verandada oturup saçma sapan şeyler konuştuğumuz onca zaman, hepsi beni bu noktaya getirdi ve keşke o zamanlar ona ondan hoşlandığımı söyleyecek cesaretim olsaydı."

"Ona şimdi mi söyledin?"

"Evet," diyorum. "Ona her zaman söylüyorum çünkü eğer isterse bunu devam ettirmek istediğimi, bunun bir Noel kaçamağından daha fazlası olmasını istediğimi bilmesini istiyorum."

"Düşündüğü şey bu mu?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Yani, pek öyle görünmüyor."

"Evet..."

Sessiz, bu da endişe verici. "Ne söylemiyorsun, Max?"

"Hiçbir şey, benim için endişelenme."

"Çok endişeliyim, söyle hadi."

İç çekiyor. "Dostum, ya bu başka bir şeyse?" Sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tamam, beni dinle. Yaptığı şeyin bu olduğunu söylemiyorum, ama ya, ne bileyim, ya bu yarışmayı kazanabilmek için seni kullanıyorsa, kafana giriyorsa?"

"Hayır," diyorum beni göremese de başımı sertçe sallayarak. "O bunu yapmaz."

"Emin misin? Ve o adam olmaktan hoşlanmıyorum, bu yüzden benden nefret etme, ama tüm bunlar bir gecede olmadı mı?"

Ya bu da planın bir parçasıysa?"

"Onun hakkında gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun? Aptal bir kasaba yarışmasını kazanmak için başka bir insanın duygularıyla oynayacak biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum dostum. Bunu düşünmekten bile nefret ediyorum, ama ben sadece... şey, seni koruyorum ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum, anlıyor musun? Kimsenin seninle uğraşmasını istemiyorum."

"Anlıyorum dostum ve minnettarım. Ama bunu yapmadığını söylediğimde bana güven. O bunu yapmaz."

"Tamam. Güzel. Ve özür dilerim."

"Özür dileme, beni kolladığın için minnettarım." "Bu benim görevim. Sen benim küçük Kar Baba külçemsin. Ben Her zaman seninle ilgilenildiğinden emin olmak için." "Bana öyle deme," diye çıkışıyorum.

"Duracağımı düşünmen çok hoş. Şimdi" -duraklıyor ve ekliyor- "baston şekeri ve nasıl ananas yapmamız gerektiği hakkında konuşalım."

"Kapatıyorum."

"Bekle." Tekrar duraklıyor. "Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çünkü kafama dank etmediğini düşünüyorum... Sana söylemiştim."

"Güle güle," diye bağıriyorum ve telefonu kapatıyorum. Ardından Storee'a bir mesaj gönderiyorum.

Cole: Eve iyi gittin mi?

Neyse ki hemen mesaj atıyor.

Storee: Evet ve geri dönerken yemin ederim seni hala içimde hissediyordum.

Yüce İsa.

Elimi ağzıma götürüyorum, gülümsememi saklamak imkânsız.

Evet, beni ele geçirdi, aklımı, vücudumu ve sikimi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

COLE

Ve şimdi Storee'un en çok korktuğu şeyin, küçüklerin ve büyüklerin önünde sahneye çıkmanın zamanı gelmişti.

Gözler ona dikilmişken Noel çanları çalacak ve şarkı söylemek, şarkı söylemek, şarkı söylemek zorunda kalacak.

Bunu düşündükçe midesi daha da bulanıyordu. "Bunu bir an önce durdurmalıyım ve bunu hemen yapmalıyım."

"BİR KEZ DAHA PRATİK YAPALIM MI?" Max koltuktan bana bakarak soruyor.

"Hayır," diye cevap verdim. "Bence hazırız. Ayrıca, sesimi yıpratmak istemiyorum."

"Akıllıca." Max başının yan tarafına vurur ve gitarını toplar. "Caroling Café'ye gitmeden önce sana bir şey söylemek istiyorum."

"Ne?"

Gitarını toplamayı bitirdiğinde onu kenara koyuyor, spor çantasını alıyor ve bana bakıyor. "Kıyafetlerimizi aldım."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Dostum, oraya yine lederhosen giyerek çıkmayacağım."

"Lederhosen değil." Çantaya uzanıyor ve iki bufalo ekoseli gömlek çıkarıyor. Biri kırmızı ve yeşil. Diğeri kırmızı, yeşil ve beyaz.

"Bunda ne var?" Normal tişörtlere bakarak soruyorum.

"Yakalamak yok. Bence orada eşleşirsek iyi olur. Ama bir şey daha var."

"Ne oldu?"

Derin bir iç çekiyor, çantasına uzanıyor ve bir resim çerçevesi çıkarıyor. İçinde ne olduğunu bana göstermiyor. Onun yerine, "Hayır demeden önce, bunun senden başka bir şey ya da kimse için olduğunu düşünmeni istemiyorum" diyor.

Çerçeveyi çeviriyor. Belki on yaşındayken Evergreen Çiftliği'nin önünde annemle babamın ve benim bir fotoğrafımız var. Hepimiz Max'in satın aldığı gibi aynı flanel gömlekleri giyiyoruz.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum fotoğrafı elime alıp her şeyi incelerken. Annem elimi tutuyor, babamın bir eli omzumda, diğer kolu da anneme sarılmış. Annem Noel Baba şapkası takmış, babamın ise aptal beyaz bir sakalı var. Boynumda bir zil var ve yüzümde kocaman bir gülümseme var.

Noel Baba şapkasını, beyaz sakalını... ve çingiraklı kolyesini çıkararak, "Bence güzel bir saygı duruşu olur," diyor. "Sakalı ben takarım, dostum. Şapkayı ve kolyeyi sen takabilirsin."

Gözlerim fotoğraftan hiç ayrılmıyor. "Bu fotoğrafı çekmeden önceki gece annem çok hastaydı. Gıda zehirlenmesi geçiriyordu ve babam ağaç almayı başka bir güne erteleyebileceğimiz konusunda onu ikna etmeye çalışıyordu ama buna izin vermedi. Ne kadar heyecanlı olduğumu biliyordu, bu yüzden gülümsedi ve o günü atlattı. Yıllar sonrasına kadar kendini iyi hissetmediğini bilmiyordum."

"O gerçekten iyi bir anneydi." Max elini omzuma koydu. "O Noel Baba şapkasını neredeyse yıl boyunca takardı."

Kıkırdıyorum. "Bunu yapabilmesinin tek nedeni burada yaşıyor olmamızdı. Bence başka bir yerde olsa insanlar onun deli olduğunu düşünürdü."

"Muhtemelen." Omuzumu sıkıyor. "Peki, ne diyorsun? Hazır mısın? Değilse, o zaman şu anda giydiklerimize sadık kalabiliriz-"

"Hayır, ben yapmak istiyorum." Bunu onlar için yapmak istiyorum. Bu anıları, Noel geleneklerimi o kadar uzun süre bir kenara ittim ki bu... bu doğru geliyor. Bu, onların anılarını

korumak için yapmam gereken bir şeymiş gibi geliyor.

hayatımın bu yeni bölümünde benimle birlikte. Arkadaşıma döndüm. "Bunun için teşekkür ederim. Haraç vermeyi düşünmemiştim bile ama... ama sanırım buna hazırım."

"Bence sen de öylesin. Bak ne kadar ilerlemişsin." Oturma odasını işaret ediyor. "Bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim ama işte Noel'i kutluyorsun, kasabayla ilgileniyorsun ve kendini başka birine açıyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

"Sağ ol dostum," diyorum ikimiz de ayağa kalkarken ve ondan kırmızı, yeşil ve beyaz ekoseyi alıp mevcut gömleğimi çıkarıyorum.

"Lanet olsun," diyor, gözleri göğsüme düşüyor. "Dostum, neler oldu-" Duraklıyor ve ifadesi birkaç saniye içinde şaşkınlıktan bilmişliğe dönüşüyor. "Bu morluklar ve çizikler Storee'dan mı?"

Kollarımı kolların arasından geçirip gömleğin düğmelerini iliklemeye başlıyorum. "Evet."

"Öyle mi? Bu kadar rahat mı cevap vereceksin? Dostum, altından leopar gibi görünüyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "O kadar da aşırı değil." "Cole, bu çok fazla işaret."

Sırtarak arkadaşımın göz göze geliyorum. "Onu görmelisin."

"Bilmek bile istemiyorum," diyor gömleğini giyerken. "Kıskanmaya başlıyorum ve senin seks hayatını kıskanmaya ihtiyacım yok."

"Neden olmasın?" Gömleğimin üst düğmelerini iliklemeyi bitiriyorum ve ardından çan kolyemi takıyorum.

"Çünkü bu Kringle yarışmasıyla yeterince uğraşıyorum. Buna eşlik edecek bir seks hayatım olmasını dilemem gerek yok. Birinin bu operasyonun belkemiği olması gerekiyor ve belli ki o kişi sen değilsin çünkü kafan bulutlarda."

"Beni suçlayabilir misin?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Aslında yapamam. Omurga olmaya fazlasıyla istekliyim çünkü arkadaşımın geri döndüğünü görebiliyorum,

ve benim için en önemli şey de bu."

"Max, bana karşı duygusallaşıyor musun?"

"Yani, kastettiğin buysa ağlamıyorum." "Bilmiyorum. Sanırım bir gözyaşı görebiliyorum."

"Gözyaşı yok, olsaydı bile onu kucaklardım. Kahretsin, şimdi bir tane sıkmamı ister misin? Bana bir saniye ver." Komik bir şekilde gözünü yuvasından çıkarmaya ve kendini ağlamaya zorlamaya çalışır.

"Bunu yapmasan olmaz mı? Çok ürkütücü."

"Gözyaşı görmek isteyen sensin." Şimdi çömelleme pozisyonuna geçiyor, ellerini bacaklarının üzerine koyuyor, kışını dışarı çıkarıyor, yüzü geriliyor. "Sana gözyaşı vereceğim."

"Aman Tanrım." Ona vurdum. "Kes şunu. Bir yerini patlatacaksın."

"Evet, gözyaşlarına boğuldum," diyor hâlâ zorlanarak.

"Kes şunu." Yüzüne bastırıp onu tekrar kanepeye oturmaya zorluyorum. "Ağlamana ihtiyacım yok. Tanrı biliyor ya, daha sonra sahneye çıktığımızda yeterince ağlayacaksın."

"Beni suçlayabilir misin?" diyor. "Planladığımız şey, huysuz ihtiyar Karen'ın önlüğünü ve saç filesini ızgaranın üzerine fırlatıp atacak. Ve kasaba bu gösterilere oy veriyor. Kasaba seni tanıyor, yani bu iş çantada keklik." Omuz silkiyorum ve bu yanıtı memnun olmadığını anlıyorum çünkü "Sana ne oldu böyle? Rekabetçi ruhun nerede? Bu yarışmaya başladığında, bir şeker kamışını kılıç gibi kullanmaya ve yanına gelen herkesi bıçaklamaya hazırdın. Şimdi ise yumuşadın."

"Hâlâ kazanmak istiyorum ama evet, belki de yumuşadım. Belki de birkaç ay önce yapmayı asla düşünmeyeceğim bir şeyi yapmak kadar rekabetle ilgili değildir. Belki de büyümekle ilgilidir. Belki de kabuğumdan çıkıp kendimi yeniden yaşamaya bırakmakla ilgilidir. Sezonun tadını çıkarın... ve ailemi onurlandırın."

Max yavaşça başını sallar. "Daha fazla katılamazdım." Duraklıyor ve elini tekrar omzuma koyuyor. "Ama tüm bu diğer şeyleri başarırken kazanmalıyız."

Kıkırdıyorum ve Max sakalını takarken Noel Baba şapkasını kafama yerleştiriyorum. "Evet... tüm bunları başarırken kazanmalıyız."

"Aferin oğlum." Max sırtıma bir tokat attı. "Şimdi gidip bu yarışmayı patlatalım."

STOREE

Titreyen ellerimi birbirine kenetlerken Taran'a "Kusacağım," diyorum. "Bunu yapamam."

"Kes şunu," diye fısıldıyor Taran kulağıma. "Hepsi senin kafanda. Bu yarışmayı sallamandan ve bunu çok iyi yapmandan başka bir şey olmayacak."

Beatrice Pedigree'nin şu anda The Office'ten Angela gibi "Little Drummer Boy" şarkısını söylediği Caroling Café sahnesine bakarken, "Şu anda kendimi pek parlak hissetmiyorum," diye mırıldanıyorum. Popüler Noel bölümünden bir parodi yapmayı planladığını sanmıyorum - sadece performansında bu yaklaşımı benimsediğini düşünüyorum. Çok sert, insanlar sıkıldı ve yuhalanmasından endişe ediyorum.

"Rutinin videosunu tekrar göstermemi ister misin?" diye soruyor telefonunu çıkararak.

"Tanrı aşkına, hayır. Bu her şeyi daha da kötüleştirir," diyorum. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız. Yangın alarmı çalmak, 'sıçan' diye bağırmak ya da bayılmak gibi. Belki de bayılmalıyım. Bayılma konusunda ne hissediyoruz?"

"Bayılmayacaksın. Yangın alarmını çalıştırmayacaksın. Ve 'sıçan' diye bağırmayacaksın. O sahneye çıkacak ve çalıştığımız gibi gösteriyi yapacaksın."

"Ama, Taran-"

"Neler oluyor, canlarım?" Cindy Teyze
y anımızdaki koltuğundan sesleniyor. Halkın karşısına çıkabilmek için

tekerlekli sandalyeye oturttuk, üzerine yeşil ve kırmızı tenis topları koyduk ve Noel ruhunu göstermek için geri kalanını süsledik.

"Storee kendini gergin ve halsiz hissediyor," diyor Taran. "Ve baygınlık geçirerek ya da 'sıçan' diye bağırarak tüm yarışmayı sabote etmeye çalışıyor. Ben de ona iyi olduğuna dair güvence vermeye çalışıyorum."

"On yıl önce kendini utandıran ve huysuz bir kadını nehre düşüren sen değilsin."

"Bu on yıl önceydi," diyor Taran. "Ve o iyiydi, sadece ıslaktı."

"Cindy Teyze, 'Judy Garland'ın yorumunu çok iyi yaptın," dedi.

"O farklıydı," diyorum. "Hâlâ gergindim ama orada oturup şarkı sözlerini söylerken pencereden dışarı bakmam gerekiyordu. Bu rutinde ise hareket ediyor ve şarkı söylüyorum."

"Evet, ama pratik yaptık," diyor Taran. "Şimdi sadece telefonumdan bir kez daha izleyin ve her şey-"

"Kaybetmeye hazır mısınız?" Cole arkamızdan gelirken söylüyor. Arkamı döndüğümde dudaklarında bir sırıtma yakalıyorum.

"Defol git buradan, seni parya," diyor Taran. "Burada Storee ile uğraşmana gerek yok. O zaten telaşlı." "Sen mi telaşlandın?" diye soruyor ve ben de yüzündeki endişeyi görebiliyorum.

gözleri.

"Hayır," diyorum kollarımı kavuşturup rol yapmaya çalışarak. "Taran sadece bunu söylüyor, böylece gerçekte benimkinin yarısı kadar bile iyi bir rutinin yokken bunu kazanabileceğini düşünüyorsun."

"İşte ruh budur." Taran havaya yumruk atar. "Sen söyle ona."

Tamam, Taran, bir çentik aşağı getir.

"Eminim harika olacak," diyor Cole, ciddi olmadığını bildiğim alaycı bir tonda. "Ama seni bir süreliğine kenara çekmem gerekiyor. Tanya yeni çifte merhaba demek istiyor. İnsanlara istediklerini vermeliyiz."

Taran gözlerini deviriyor. "Yürüttüğünüz bu saçmalık

tamamen gülünç ve hiçbir değeri yok."

"Şu anda ilk sırada olmanızın nedeni sizi

Bu fikirle kızları haritanın üzerine çıkaracağız."

"Lütfen," diyor Taran. "Biz daha iyi bir takım olduğumuz için birinciyiz." Eliyle ona işaret ediyor. "Şimdi acele et. Kringle-ee'mi zihinsel olarak hazırlamam gerekiyor."

Cole elimi tutuyor ve beni kafenin تنها bir köşesine, gürültünün uzağına ve tuvaletlerin yanına götürüyor. Etrafa göz gezdiriyorum. "Tanya nerede?"

Dudakları dudaklarıma değmeden önce cümleyi zar zor kurabiliyorum. Beni daha sıkı kendine çekerken elim gömleğinin yumuşak fanilasında geziniyor, ağzı zar zor açılıyor.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu öpücük. Bu rahatlık anı. Onu.

Onun rahatlığı ve güvencesi.

Uzaklaştığımda, onun güzel gözlerine bakıyorum. "Teşekkür ederim."

"Daha iyi
hissediyor
musun?" "Biraz,"
diyorum.

"Telaşlanma ya da sinirlenme, tamam mı? Yukarıda Beatrice'ten daha kötüsü olamaz."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Sanırım çocukları korkutuyor." "Bir annenin çocuğunun gözlerini kapattığını gördüm."

Biraz daha gülüyorum ve ona doğru eğiliyorum, böylece kollarını bana dolayabiliyor ve beni kucaklayabiliyor. Taran'ın beni aramaya gelebileceği korkusuyla tekrar çekilmeden önce eli birkaç saniye boyunca sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor.

"İyi olacak mısın?" diye soruyor.

"Sanırım öyle." Derin bir nefes aldım. "Sadece bunun bitmesini istiyorum."

"Yakında olacak." Paltomu çekiştiriyor. "Bunun altında ne saklıyorsun?"

"Yok bir şey." Paltomu daha sıkı tutuyorum.

"Bir şey saklıyorsun. Ne saklıyorsun?" Parkamın fermuarını açmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum.

"Göreceksin."

Kaşları kalkıyor. "Ne yapmayı planlıyorsun, Storee?

Eğer herkese gösteriliyorsa, bunu onaylamıyorum." Kıkırdıyorum.

"İnsanlara flaş patlatmayacağım."

"Storee!" Taran sesleniyor. "Sıra bizde."

"Gitmem gerek." Ona hızlıca bir öpücük daha veriyorum, sonra havalanıyorum, sahneye doğru ilerlerken onunla yaşadığım o an bana biraz olsun güven veriyor.

İnsanlara değil, Caroling Café'nin dekorasyonuna odaklanmaya çalışıyorum. Tıpkı bir Broadway lokantası gibi, restorani dolduran kabinler insanlara sahneyi engelsiz bir şekilde görme imkânı sunuyor. Duvarlar avcı yeşili ekose bir duvar kağıdıyla süslenirken tavandan çelenkli avizeler sarkıyor. Her kabinde yeşil deri koltuklu altın rengi bir masa, Noel ağacı tuzluk ve biberlikler ile ren geyiği kupalarından Noel porselenlerine ve altın gümüş takımlara kadar Noel temalı sofrta takımları bulunuyor. Büyükanne ve büyükbabada Noel arifesinde yenen akşam yemeğini andıran bu yemekte, mevsime uygun klasik lokanta yemeklerinden oluşan bir seçki sunuluyor.

"Hazır mısın?" Taran sahnede bana katılırken soruyor, Cindy Teyze de yürüteğini tutuyor ve onu hiç görmediğim kadar heyecanlı görünüyor.

"Hazır," dedim ve hep birlikte ceketlerimizi çıkardık, Noel Baba kıyafetlerimizi ortaya çıkardık... daha doğrusu... yaramaz Noel Baba kıyafetlerimizi - ve evet, buna Cindy Teyze de dahil. Kurallara göre yedek dansçılarımız olabilir ama şarkı söyleyen ben olmalıyım, bu yüzden... biz de bundan faydalandık.

Kalabalığın arasında Cole'u görüyorum ve yüksek siyah çizmelerimi, kürkle süslenmiş kırmızı eteğimi ve uzun kollu kırmızı tulumumu incelerken kaşlarını kaldırdığını görüyorum. Taran bana bir Noel Baba şapkası fırlatıyor. Şapkayı takıyorum, belimdeki siyah kemeri ayarlıyorum ve mikrofonu elime alıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Taran ve Cindy Teyze yanıma geliyor, benim kıyafetimin versiyonlarını giyiyorlar. Cindy Teyze kırmızı ipek şalvar, Taran ise beyaz kürk süslemeli kırmızı bir tulum giyiyor.

Hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor. Sertçe yutkunuyorum ve Mean Girls'teki dansın aynısını yaparken

"Jingle Bell Rock" şarkısını söylemeye başlıyorum.

İlk başta sesim titrek, hareketlerim biraz sert, ama kafe ne yaptığımızı fark etmeye başladığında, alkışlar patlıyor, alkışlar oluşuyor ve ben her işaretimi vurarak dans etmeye ve şarkı söylemeye devam ederken rahatlamaya başlıyorum.

Cole'u birkaç kez kalabalığın içinde yakaladım. Onun coşkulu gülümsemesi beni teşvik ediyor. Müzikle birlikte akıyorum. Kalçalarımı sallıyorum. Bazı yüz ifadeleri ekliyorum. Hatta şuraya buraya biraz kalça popu ekliyorum ve bu sırada Taran ve Cindy Teyze benim yedek dansçılarım oluyor - Cindy Teyze yürüteçle etrafta zıplıyor ve Taran da tıpkı filmdeki Gretchen gibi hareketleri "karıştırarak" komik bir zamanlama yapıyor.

Son notada, hepimiz poz veriyoruz ve kafe alkışlarla patlıyor, içimi o kadar büyük bir sevinçle dolduruyor ki gerçekten ağlayabilirim.

Mikrofonu standına geri koyuyorum ve sonra birlikte Cindy Teyze'nin sahneden inmesine ve Jimmy'nin bir sonraki sahneye çıkmak için beklediği arka tarafa doğru gitmesine yardım ediyoruz.

"Aman Tanrım, tam isabet," diyor Taran ve beni kucaklıyor, bu onun için tamamen sıra dışı bir şey. Biz sarılmıyoruz. Neredeyse beşlik çakmıyoruz. Biz öyle dokunaklı kız kardeşler değiliz ama baksanıza bana sarılıyor... gerçekten sarılıyor. Annem ve babam muhtemelen şoktan bayılırdı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

O... o benimle gurur mu duyuyor? Bu da yeni bir şey.

"Teşekkürler Taran," diyorum yanaklarımın kızardığını hissederek.

"Aferin kızlar," diyor Cindy Teyze, sahnenin sağındaki sandalyelerden birine otururken, önündeki yataklı yürüteciyle. "Eğer bu birinciliği almazsa, ne alır bilmiyorum."

Jimmy sahneye çıkar ve mikrofonu kapmak yerine elektro gitarını bir amfiye takar ve bir ayağını üstüne koyar. Sadece birkaç vuruşla odayı "Carol of the Bells" ile doldurmaya başlar.

Jimmy'nin içinde olduğunu kim bilebilirdi?

Cole yanımıza gelirken, "Görüyorum ki her şeyi göze almışsın," diyor. Beni şaşırtarak çenemi yukarı kaldırıyor ve

dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurdu. Ayrıldığımızda Taran'ın gözlerini üzerimde lazer gibi hissedebiliyorum. "Yine de yeterince iyi olmayacak."

"Ona dokunmasan olmaz mı, lütfen?" Taran diyor ki. "Yeteneğini lekelemene ihtiyacımız yok."

"Evet, yeteneğimizi lekelemene ihtiyacımız yok," diyorum saçımı savurarak.

"Kasaba benden kız arkadaşımı iyi bir iş çıkardığı için tebrik etmemi bekliyor, ben de sadece hayranlar için rol yapıyorum. Tekrar öpüşelim mi?"

"Beni bağışla," diyorum göz devirerek, gözlerindeki hafif şok karşısında sırtımda engellemeye çalışarak.

"Lütfen hepimizi bağışlayın," diye ekliyor Taran. "Ayrıca, buradaki havamızı da mahvediyorsunuz. Kutlama yapıyorduk ama şimdi bizi boğuyorsun."

"Her şey görünüşü korumakla ilgili, Taran. Gerçi ışık gösterine bakılırsa bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun sanırım."

Oh.

Kah

retsi

n.

Taran'a bakıyorum; bir zamanlar neşeli olan ifadesi, çıplak elleriyle bir adamın kafatasını ikiye ayırmaya hazır bir kadınınkine dönüşmüş. Ne yaptığını anlıyorum, özellikle de sırrımızı saklamaya çalıştığı için... yani, bir sır, ama Taran'ın ışık gösterisini küçümsemek? Hayır, Cole...hayır.

"Bu ne... cüret..." diye homurdanıyor Taran, arka plandaki müzik yükselmeye başlayıp şarkının kreşendosu hoparlörlerden bangır bangır yükselirken. "Acele etmemeyi sevdiğimi bilmeni isterim, bir dergide gördüğüm jenerik bir dekorla yetinmem."

"Bir şeyler kusmak isteyebilirsin. Noel öğleden sonra Noel Kringle'ı ilan edilir ve Noel arifesinde gece yarısına kadar hepsini bir araya getirmek için vaktiniz vardır. Unuttuysan diye söylüyorum."

"Neden kendin için endişelenmiyorsun ve kız kardeşimi rahatsız etmeyi bırakmıyorsun?"

"Tamam, neden kendimizi kenara çekmiyoruz?" Jimmy bitirdiğinde ve kalabalık alkışladığında söylüyorum. Oldukça gürültülü görünüyordu, belki de etkilenmişlerdi. Açıkçası iyi olup olmadığını söyleyemem çünkü biraz dikkatim dağınıktı.

Atlas bize yaklaşıyor. "Pekâlâ, bizim için bir projektörüm var." Grubun gerginliğine bakıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Hiçbir şey yok." Cole bana döndü. "Bana bir bacağımı kırmamı söylemeyecek misin bebeğim? Belki bir iyi şans öpücüğü?"

"Gördün mü?" Taran onu işaret ediyor. "Pariah."

"Tamam Taran," diye mırıldandım. Cole'a dönerek, "Bir bacağını kır" diyorum.

"Uh... öpücük?"

Taran için dramatik bir iç çekiş yapıyorum, sonra ayak parmaklarımın üzerinde durup dudaklarına iffetli bir öpücük kondururken içten içe ciyaklıyorum.

O da bana gülümsüyor ve kim bilir hangi nedenle Noel Baba sakalı takmış olan Atlas'la birlikte sahneye çıkıyor.

Ursula ilk sahneye çıktığı için son sahneye çıkan onlar oldu. "Noel'in On İki Günü"nü çok da kötü olmayan bir yorumla seslendirdi. "Dört Fransız tavuğu" ve "üç kaplumbağa güvercini" diyerek sözleri karıştırmasaydı daha iyi olabilirdi. Ama hey, hepimiz arada bir bu şarkıyı karıştırıyoruz. Bunu bir vantrilok olarak sahne alırken yapmasaydı daha da iyi olurdu.

Ya da sonunda kuklasının kolu düşmeseydi.

Sanırım Ursula ve kolsuz kuklası ile peynirden yoksun Beatrice arasında bir son savaş olacak.

Atlas ve Cole sahneye getirilen taburelere otururken kafe kalabalığı sessizleşiyor. Işıklar kısılıyor, çok karanlık değil ama arkalarındaki ekrandaki projeksiyonu görebilecek kadar karanlık ve odaklandığında kalbim göğsümde kabarıyor. Çünkü ekrandaki o çocuğu hatırlıyorum. Cole, ailesiyle birlikte ekose fanilalar giymişti. Annesi Noel Baba şapkası takmış, babası da

Noel Baba sakalı. Atlas ve Cole da aynı şeyi giyerek resme hayat veriyor ama farklı bir şekilde.

Sonra Atlas gitarı tıngırdatıyor, Cole mikrofonu ağzına götürüyor ve derin, zengin bir tını ile "Blue Christmas" şarkısını söylemeye başlıyor.

Gözleri kapanırken elim hemen göğsüme gidiyor, şarkı sözleri Noel'de ailesini özlemenin acısını aktarıyor. Atlas arka planda incelikle gitar çalıyor ve Cole'un sesi kafedekilerin performansla hayran kalmasıyla öne çıkıyor.

"Aman Tanrım," diyorum usulca, onlara bakarak. Cole'un geçmişi bugünüyle eşleşiyor. Atlas ailesinin rolünü üstleniyor, Cole'un bir zamanlar ailesiyle paylaştığı geleneklere uyuyor.

Gözlerim doluyor ve kendime fazla duygusallaşmamamı, sahnedeki güzel ana kapılmamamı söylemeye çalışıyorum çünkü Taran'ın beni izlediğini hissedebiliyorum ama elimde değil.

Sesi çok güzel.

Bu jest çok iç açıcı.

Tüm bunların arkasındaki anlam, bir evladın merhum anne ve babasına şarkı söylemesi, beni duygu seline sürükledi.

Şarkı bittiğinde Atlas yumuşak bir tıngırtıyla şarkıyı bitiriyor, Cole başını kaldırıp gözlerini silerken Atlas onu kucaklıyor ve sahnede bir anı paylaşıyorlar, kafe kalabalığı her ikisini de alkışlıyor.

"Bu... çok güzeldi," diyor Cindy Teyze gözlerini silerken. "Çok güzeldi."

Tanrı'ya şükür ağlıyor, çünkü bu bana da aynısını yapma hakkı veriyor.

Onlar sahneden inerken gözlerimi siliyorum ve Cole bakışlarımla karşılaştığında gözlerindeki suyu görebiliyorum - rahatlama ihtiyacı - ama koşup ona sarılırsam Taran'ın kuyruk acısına yol açacağından korkuyorum, bu yüzden onlar bize doğru yürürken mesafemi koruyorum. Yine de Cindy Teyze onu elinden tutuyor.

"Bu çok dokunaklıydı, Cole."

Cindy Teyze'ye gülümsüyor. "Teşekkür ederim." Burnunu çekiyor ve Atlas'la birlikte yan tarafa doğru yürüyüp birbirlerine bir kez daha sarılıyorlar. Kahretsin, ona sarılan kişi ben olmak istiyorum. Onu kutlayan kişi. Bu anı onunla paylaşan kişi. Onunla birlikte yas tutan.

"Kahretsin, bu iyiydi," diyor Taran ve sonra gözlerimin içine bakıyor. "Ağlıyor musun?"

"Sadece biraz," diyorum ve gözlerimi siliyorum. "O zamanlar ailesini ve kendisini tanıyorduk. Sadece... Bilmiyorum, onun için üzüldüm."

"Onun için üzülme. İlk o alacak." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Taran başını sallar. "Evet, öyle. İkinci olursak şanslı sayılırız." "Şanslı mı?" Ben soruyorum. "İkinci olacağımızın kesin olduğunu sanıyordum."

En azından. Bu bir ilahi yarışması. Jimmy şarkı bile söylemedi."

"Bir enstrüman çalmak serbest. O çalarken kadınların peçetelerini sahneye fırlattıklarını gördüm. Unutmayın, insanlar oy veriyor ve o göğüs kıllarını gösterdi, bu yüzden ikinci olacak. Şimdi sadece hesaplamaları yapmam gerekiyor."

Bob Krampus sahneye çıkıp bir eline mikrofonu alırken Taran ortadan kaybolur.

"Kringle yarışmasının sunuculuğunu üstlendiğimden bu yana gördüğüm en iyi performanslardan bazıları. Umarım not almışsınızdır, çünkü şimdi oylarınızı sisteme girme zamanı. Lütfen telefonlarınızı çıkarın ve oyunuzu vermek için masanın üzerindeki QR kodunu tarayın. Lütfen oy verirken tüm hüküm ve koşulları kabul ettiğinizi ve girildiğinde Kringletown turizm ile paylaşılacak geçerli bir e-posta adresine ihtiyacınız olacağını unutmayın."

Kıkırdıyorum çünkü bu Kringle yarışması ve kasabayı büyütmek için her yönüyle en üst düzeye çıkarma konusunda çok başarılılar.

"Oylarınızı girmeniz için size bir dakika süre vereceğiz. Bu arada, lütfen Kringle'larımızı sahneye alabilir miyiz?"

Bir elin benimkini tuttuğunu hissediyorum ve tam başımı kaldırdığımda Cole beni sahneye doğru çekiyor, böylece sahneye ilk çıkan biz oluyoruz. Tanya, Martha ve Mae'nin oturduğu arka taraftan bir grup yuhalama ve bağırış geliyor. Bob Krampus bize nazikçe başını sallıyor ve Cole kolunu omuzlarıma dolayarak biz yan yana dururken Jimmy, Ursula ve Beatrice arkada kalıyor.

Fısıldıyorum, "Performansın çok güzeldi Cole."

Bob Krampus boğazını temizlerken, "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Tamam, sanırım sonuçlar geldi. Karen, lütfen onları bana getirebilir misin?"

Karen, saç filesi ve önlüğüyle sahneye çıktı ve Bob'a bir kağıt parçası uzattı. Oyları saymak için hangi sistemi kullandıklarını bilmiyorum ama bu kadar hızlı çalışması beni etkiledi.

Bob her zaman yaptığı gibi sonuçları gözden geçirir ve ardından kalabalığa bakar. "Çok çekişmeli bir yarışma oldu ama açık ara bir kazananımız var. Beşinci sırada 'Noel'in On İki Günü' ile Ursula Kronk var." Kalabalık alkışlar ve Ursula kuklasıyla birlikte selam verir.

Son sıradaki pozisyonuna şaşırmadım. Kolunun düşmesi gerçek bir kabustu. Buna bir de ağzını mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışırken yüzünde beliren ifadeyi eklersek... her şeyiyle başarısız oldu.

"Dördüncü sırada, 'Little Drummer Boy' yorumuyla Dr. Beatrice Pedigree yer alıyor."

Cole omzumu sıkıyor ve ne kadar endişelendiğimi düşününce benim adıma mutlu olduğunu anlıyorum.

"Ve üçüncülük kazananımız..." Bob şaşırmış görünüyor. "Bunu beklemiyordum ama Storee Taylor'dan 'Jingle Bell Rock'."

Lanet olsun.

Kalabalığın tepkisinden sonra ikinci olmayı garantilediğimi düşünmüştüm ama Jimmy Short'un gitarı yüzünden gözden kaçmışım gibi görünüyor.

Bob devam etmeden önce Cole, "İyi iş," diye fısıldar.

"İkinci sırada ise Jimmy Short var! Merhum anne ve babasına yaptığı güzel övgü ile Cole Black'i birinciliğe taşıdı."

Herkes alkışlıyor.

Ben alkışlıyorum.

Cole orada gururla duruyor, elleri cebinde, kalabalığa gülümsüyor ve oldukça... utangaç görünüyor. Alkışlamadan ve olabildiğince yüksek sesle tezahürat yapmadan duramıyorum. Bu adam kesinlikle inanılmaz. Bu gerçek bir cesaret gerektirir.

"Ve yeni bir liderimiz var," diyor Bob mikrofona. "Altmış iki puanla birinci sırayı Cole Black devraldı. Beş puan gerisinde Storee Taylor var. Üçüncü sırada kırk sekiz puanla Jimmy Short var. Dördüncü sırada kırk puanla Ursula ve son sırada otuz üç puanla Beatrice var. Geriye bir yarışma kaldı, Noel arifesinde gerçekleşecek olan Süper Noel Baba Hız Turu ve ardından Noel arifesinde ışık gösterilerinin kontrolü. Kringle kazananının açıklanması ise Noel günü Süsleme Parkı'nda yapılacak. Hepinizi orada görmeyi umuyorum."

Mikrofonu kapatıp sahneden iniyor ve kafede dolaşıp insanlarla fotoğraf çektiriyor.

"Bunu duydun mu?" Cole kulağıma fısıldadı. "Yeni bir liderimiz var."

Normalde, onun kışkırtmalarından rahatsız olurdum, ancak bu performansıyla liderliği ele geçirdiğinde aldırmadım. İçinde yaşadığı kabuğu kırdı ve güzel bir anıyla ailesini hayata döndürdü.

"Duydum. Bence bunu hak etmişti."

"Storee Taylor, siz... siz benim lider olmamı istiyor musunuz?"

Sahneden indik ve ona döndüm. "Konfor alanının dışına çıkmadan ve eskiden uzak durduğun mevsimi kutlamanın yollarını bulmandan yanayım."

Bana gülümsüyor ve beni göğsüne çekmek, öpmek, sevmek istediğini söyleyebiliyorum.

özel olarak. Ancak Taran ve Cindy Teyze' nin hatırı için kendini tutuyor ve ellerini bir kez daha ceplerine sokuyor.

"Bu gece bana gel."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyorum. "Söz vermiyorum." "Storee, Hadi. Git." Taran aramalar dışarı." "Biz var bazı strateji geliştirmeliyiz."

İrkildim. "Tanrım, sabırsızlanıyorum." "Bana mesaj at."

"Yapacağım."

Ve böylece Taran ve Cindy Teyze'yi arabaya kadar takip ederek yola koyuldum, aklımda sadece ve sadece tek bir şey vardı.

Bu rekabet değil.

Ya da ikinci olduğum gerçeğini.

Hayır, o büyüleyici gözleriyle ruhumun derinliklerine bakmaktan çekinmeyen adam.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

STOREE

Evler karanlıktı; kabarık kar havayı dolduruyordu.
Cindy ve Taran umursamadan tatlı rüyalar gördüler.

"Sessiz olmalıyım ve hızlı olmalıyım," diye tısladı Storee.
Bu gece amının öpülmesine kararlıydı.

AYAKLARIMIN ÜZERİNE FIRLADIM, kaçarken çok ses çıkar korkusuyla ceket giymediğim için soğuk pijamalarımın arasından sızıyordu.

Taran ve Cindy Teyze odalarına çekilene kadar bekledim, sonra Cole'a bir buçuk saat boyunca mesaj attım. Taran'ın odasından bir ses gelmeyince, merdivenler çok gıcırtılı olduğu için tırabzanlardan kayarak merdivenlerden aşağı indim ve ön kapıdan kilidi açık bırakarak sığıştım. Döndüğümde hâlâ kilitli olmaması için dua ettim.

"Ne halt ediyor bu?" İliklerime kadar ürperirken mırıldanıyorum.

Tam o sırada kapı kilitlendi ve açıldı. Ona bir şey söylemesi için bir saniye bile vermedim. O daha beni içeri buyur edemeden ben evin içinde ve ateşin önündeyim.

"Tanrım, dostum, dışarısı buz gibi."

Kıkırdıyor ve kapıyı kapatıyor. "Kusura bakma, sana sıcak çikolata yapıyordum." Sehpadan bir fincan alıp bana uzatıyor. Ellerimi hızla sıcak seramiğin etrafına sarıp içimi ısıtmasına izin veriyorum.

"Teşekkür ederim, bu harika kokuyor."

Beni kanepeye geri götürdü ve ben itiraz edemeden

Ateşten uzaklaşınca kucağıma bir battaniye yerleştiriyor ve yanıma kayarak kolunu omuzlarımdan geçiriyor ve sırtımı göğsüne doğru çekerek bana biraz vücut ısısı sunuyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor. "Rahat mısınız?"

"ok," diyorum ona sokulurken. "Teşekkür ederim." Sıcak çikolataya birkaç kez üfledikten sonra bir yudum alıyorum ve ılık sıvının boğazımdan aşağı akarak beni içten dışa doğru ısıtmasına izin veriyorum.

Kupayı indirdiğimde, ona doğru dönmem için başımı dürtüyor ve bunu yaptığımda, dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırıyor, birkaç saniye önce evine gizlice girdiğimde çok haklı olarak hak ettiği öpücüğü tatlı bir şekilde alıyor.

Bıraktığında, aptalca bir sırıtışla i geçiriyor. "Bu asla eskimeyecek."

Tekrar ona doğru eğildim ve ikimden bir yudum daha aldım. "Olmayacak."

Boştaki kolunu belime doluyor, birlikte sslediğimiz ağaca bakarken elini karnıma koyuyor.

"Mesajlarda milyonlarca kez söylediğimi biliyorum ama ailene olan övgü dolu sözlerin çok i açıcıydı Cole. Bunu her düşündüğümde uygulaniyorum. Kendini nasıl toparladın?"

"Zar zor," diyor. "Ne zaman antrenman yapsak iyiydim ama giydiklerimiz ve ailemin arkamızda yansıtılması beni etkiledi. Aslında sadece bir resim erevesi olması gerekiyordu ama son dakikada Max bir projektörleri olduğunu hatırladı ve bunu gerçekleştirdi. Biz en son gittik çünkü o kafeyle her şeyi çözmeye çalışıyordu."

"Bence yansıtılan görüntü çok daha iyi oldu.

Cidden, inanılmazdı. Sonrasında nasıl hissediyorsun?" "İyi.

Bittiği için rahatladım. Ama aynı zamanda gururluyum.

Annem

Birlikte arabadayken şarkı söylememi dinlemeyi her zaman çok severdi. Beni daha iyi duyabilmek için müziğin sesini hafifçe kısardı."

"Onu suçlamıyorum. Çok zengin bir sesin var. Çok seksi."

"Seksi, huh?" o sorar, onun el Splaying karşısında benim

Mide. "Senin için biraz daha şarkı söyleyeyim mi?"

"Biliyor musun, ben buna karşı çıkmazdım. Sesin kime benziyor biliyor musun?"

"Kim?"

"Hayes Farrow. Aynı zengin ses, derin ve boğucu. Yemin ederim ikiniz düet yapsanız sesiniz aynı kişiye benzer."

"Hayes Farrow hayranı mısın?"

"Evet," diye fışkırıyorum. "Onu çok seviyorum. Ve bu yıl bir Noel albümü çıkardı. Onu çok dinliyorum."

"Öyle mi?" diye sorar. "İzin ver yukarı çekeyim."

Öne doğru eğiliyor, telefonuna uzanırken bizi kaydırıyor, sonra bizi tekrar kanepeye oturtuyor. Telefonunu oturma odasındaki Bluetooth hoparlöre bağlıyor ve Hayes Farrow'un Noel albümünü arıyor. Bir süre kapak resmine bakıyor ve sonra öne doğru eğilip bana bakıyor.

"Biliyor musun, onun neye benzediğini hiç bilmiyordum. Ondan bu yüzden mi hoşlanıyorsun?"

"Yani, onu müziği için seviyorum ama yüzüne bakmak da acı vermiyor."

Cole kıkırdar ve "Let it Snow "un yavaş, melodik bir yorumu olan ilk şarkıyı çalmaya başlar.

"Albümün tamamı akustik, bu yüzden çok rahat bir Noel, Noel albümlerinin büyük prodüksiyonlarında yer alan zil ve ısıkların hiçbiri yok. Muhtemelen bu yüzden sesinizin ona çok benzediğini düşünüyorum."

Şarkıyı birlikte dinlerken "Evet, duyabiliyorum" diyor. "Yine de benden çok daha iyi bir sesi var. Daha kontrollü."

"Bahse girerim onun kadar çalışmış olsaydınız böyle düşünmezsiniz."

"Müzik işine girmemi istediğini mi söylüyorsun?" diye soruyor, dudakları kısa bir süreliğine boynumu buluyor.

"Hayır," diyorum, dudaklarından koluma doğru bir ürperti yayılıyor. "Ben seni olduğun gibi seviyorum. Ren geyikleriyle ilgilenen ve seks sırasında şeker kamışlarıyla oynayan huysuz halini."

Kıkırdıyor. "Beni hâlâ huysuz olarak sınıflandırabilir misin? Son zamanlarda pek huysuz eğilimlerim olduğunu sanmıyorum."

"Çünkü senin içine neşe üfledim... penisin aracılığıyla."

Sıcak çikolatası neredeyse boğazına kaçıyor, öne doğru eğilirken boğazında bir kıkırdama hissediyor ve öksürüyor.

"Tanrım," diyor birkaç saniye sonra. "Birini uyar Storee."

"Bunun neresi eğlenceli?" Kupamın kenarından gülümsüyorum

sıcak çikolatamdan bir yudum daha almadan önce.

"Açıkçası hiç. Ve madem konuyu açtın, evet, bana çok sakso çektin ve her saniyesi hoşuma gitti. Hayatımın en iyi saksosu."

"Kendimle garip bir şekilde gurur duyuyorum." Gülüyorum.

"Ben de seninle gurur duyuyorum, özellikle de söz konusu üfleme yapılırken ellerini kullanmanla."

"Biliyor musun, bu benim sürecime yeni bir katkı. Özellikle de taşaklara masaj yapmak. Taşaklarında gerçekten denemek istememe neden olan bir şey vardı. Şevkle kabul edilmesine sevindim."

"Çok," diyor, sesinde neşe var. "Yani, çok iyi karşılandı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çalışmalarınız hakkında olumlu geri bildirimler almak her zaman güzeldir."

"Öyle... Bu da beni bana vermek istediğiniz herhangi bir geri bildirim olup olmadığına yönlendiriyor."

Dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi görecektik kadar dönüyorum. "En son birlikte olduğumuzda yüzüne nasıl geldiğime bakılırsa, herhangi bir geri bildirim ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Bence iyi yaptığını biliyorsun."

Kıkırdıyor. "Evet, biliyorum, sadece iltifat bekliyordum."

"Sen bundan daha iyisin, Cole."

"Gerçekten değilim." Başımın üstünü öpüyor. "Konuyu değiştirelim çünkü bu konu hakkında konuşmaya devam edersek"

Ne kadar iyi olduğuma dair teoriyi test etmek istiyorum ve ilk iş olarak seni hırpalamamaya çalışıyorum."

"Yapsan da umurumda olmazdı ama anlıyorum. Konuyu neden değiştiriyorsun?"

"Ailenizin Noel gelenekleri nelerdir?"

"Yani, buraya hep Kringle'a gelirdik. Cindy Teyze ile zencefilli kurabiye yapardık. Noel günü Bebek İsa Fonz'a 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylerdik."

"Gerçekten mi?" Cole gülüyor.

"Evet, bunu Cindy Teyze yaptı." Kupamdan bir yudum alıyorum ve devam ederken ağacın ışıklarına bakıyorum. "Cindy Teyze her yıl scrapbooking malzemelerini getirirdi ve bir gün boyunca bir önceki yıl çektiğimiz fotoğraflardan sayfalar yapardık. Noel'de ve o tatil sezonunda yaptığımız her şeyle ilgili resimlerimiz olurdu ama aynı zamanda Cindy Teyze'nin biz gelmeden önce yaptığı şeylerle ilgili resimler de olurdu. Güzel bir karışım. Karalama defteri yapmak hoşuma gidiyordu. Eğlenceliydi. Sonra Noel'de Taran ve ben aşağı çağrılana kadar odalarımızda beklemek zorunda kalırdık. Annem, babam ve Cindy Teyze merdivenlerin dibinde durur, biz aşağı inerken ve hediyeleri görürken bizi kaydederlerdi. Annem ve babam bunu nasıl yapardı bilmiyorum ama biz her zaman en güzel hediyelerle en güzel Noelleri geçirirdik. Peki ya siz?"

"Aynen," diyor usulca. "Hediyeler hakkında, albüm yapmak ya da bebek İsa kılığındaki Fonz'a 'Mutlu Yıllar' şarkısı söylemek hakkında değil." İkimiz de gülüyoruz. "Hediyeleri konusunda çok düşünceliydiler. En sevdiklerimden bazıları istemeyi hiç düşünmediğim şeylerdi."

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Babamın bir yıl bana aldığı misket beyzbol oyunu vardı. Lazerle beyzbol sahasına dönüştürülmüş bir tahta parçasıydı, üzerinde skor tabelası ve farklı zar atışlarını ve ne anlama geldiklerini gösteren küçük bir çizelge vardı. Yani iki tane bir atarsam, bu sayı olur. Ya da iki ve üç atarsam, bu bir ıska olurdu. Hepsi şanstı ama aman Tanrım, oynarken çok eğlenirdik. Ve biz

her Noel arifesinde çalınır." "Noel arifesi mi? Neden o zaman?"

"Çünkü Noel arifesi kasabayla ilgiliydi, ama Noel arifesi aile olarak bizimle ilgiliydi. Son on yıldır oyunu Max'in evine götürüyorum ve genellikle gece çok geç saatlere kadar oynuyoruz. Bütün bir playoff sıralaması yaparız. Takımlara isim veririz ve Dünya Serisine gelene kadar grup boyunca çalışırız. Son üç yıldır Max kazandı ama bu yıl şampiyonluğu benim alabileceğimi düşünüyorum."

"Buna bayıldım," diyorum. "Her yıl yapmaya devam ettiğin tek şey bu mu?"

Başını salladığını hissediyorum. "Evet. Ama bu benim fikrim değildi. Max'in fikriydi. Bir Noel arifesinde beni evine götürdü ve kendi tahtasını almıştı çünkü benimkinde oynamak istediğimden emin değildi. Ama evet, her zaman oynarız, abur cubur yeriz, içeriz ve sonra onun oturma odasında sızarız."

"Tam yerde mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, Bayan Maxheimer'ın bizim için şişme yatakları var ve yirmili yaşlarımızın ortasında olmamıza rağmen yerde uyuyup sırtımız ağrıyarak uyandığımız bir yıldan sonra kullanmamız için ısrar ediyor. Bir daha asla dedi, yani evet, artık şişme yataklar var. Son iki yıldır Max bize birbiriyle uyumlu pijamalar aldı ve tabii ki Bayan Maxheimer fotoğraf çektirmek için bu fırsatı tepti."

"Bu çok tatlı. Atlas'la olan ilişkiye bayılıyorum. Siz Taran ve benden çok daha yakın görünüyorsunuz ve o benim gerçek kız kardeşim. Biz her zaman biraz farklıydık. Küçüklüğümüzden beri. Yaş olarak birbirimizden çok uzak değiliz ama o daha katı, daha ciddi, ben ise biraz akışına bıraktım kendimi. Sanırım bu bizim için ilişki kurmayı zorlaştırıyor. Yine de bu onu sevmediğim anlamına gelmiyor. Sadece onunla senin Atlas'la olduğun kadar yakın olmayı isterdim."

"Belki olabilirsin. Buraya geldiğinden beri onunla yakınlaşmaya çalıştın mı?"

"Yani, bazı anlar oldu, ama Taran bir şeye kafayı takar takmaz onu bırakmıyor, bu yüzden

gerçekten takılmak. Artık bu yarışmaya katıldığına göre, başka hiçbir şeyin önemi yok. Tabii ki Cindy Teyze ihtiyacı olan tedaviyi görüyor, bu yüzden Taran'ın şu anki öncelikleri Cindy Teyze ve Kringle yarışması. Bu listede kız kardeşiyle bir bağ kurmak olduğunu sanmıyorum."

"Belki yarışma bittikten sonra," diye öneriyor. "Olabilir. Aslında ona Noel için birkaç yapboz almıştım. Eskiden birlikte yapmayı çok severdik. Belki bir Noel günü yaparız ve sohbet ederiz."

"Bu iyi bir fikir. Bir bulmacayla onu rahatlat. Görüştüğü biri var mı?"

"Evet, Denver'da bir erkek arkadaşı var. Adı Guy. Gördüğüm kadarıyla iyi biri. Onun hakkında pek konuşmuyor ama sanırım bunun nedeni onun da oldukça içine kapanık olması. Bilmiyorum, o sadece farklı. Belki de sorun bende. Belki de konuşması zor olan benimdir."

"Hayır, durum öyle değil. Yıllar boyunca sizinle konuşurken hiçbir sorun yaşamadım."

"Her zaman konuşabildiğim tek kişi sensin," diyorum. "Ben biraz evcimen biriyim. Ficus'um Alexander'la konuşuyorum. Ama o da pek konuşkan biri değil."

Kıkırdıyor, göğsü sırtıma çarpıyor. "Belki de sadece iyi bir dinleyicidir."

"En iyisi."

Hayes Farrow arka planda "White Christmas" şarkısını söylemeye başladığında bir an sessiz kalıyoruz.

"Peki ya ailen? Noel için buraya gelecekler mi?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap verdim. "Cancun'da tatillerde ziyaret ettikleri bir devre mülkleri var. Sahilde Noel'e, palmiye ağacını süslerle süslemeye ve güzel bir tatil bronzluğu elde etmeye alışmışlar."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum," diyor Cole. "Bunun deneyimlemek isteyeceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Ben Noel'i her zaman şöminenin önünde, battaniyenin altında, sıcak çikolatayla rahatladığınız bir zaman olarak gördüm."

"Aynen," diye cevap veriyorum. "Tam burası gibi, seninle bu an, ideal ve bu kadar uzun süre uzak kaldığım için gerçekten nefret ediyorum. Bununla ilgili, burada olmakla ilgili, mevsimin ruhunu hissetmekle ilgili her şeyi seviyorum." Ona daha da yaklaşıyorum ve o da başımın üstünü öpüyor. "Asla ayrılmak istemiyorum."

COLE

Asla ayrılmak istemiyorum.

Bu cümle bütün gece kafamın içinde tekrarlanıp durdu.

Çünkü ben de onun gitmesini istemiyorum. Bu yıl boyunca Noel kasabasında kalmak istemesini istiyorum. Burayı benim gibi sevmesini istiyorum. Ve onunla birlikte olmak istiyorum.

Ve bunun bir seçenek olup olmadığının bilinmemesi korkutucu. Aslında dehşet verici.

"Noel'i nerede geçirmeyi planlıyorsun?" diye soruyor, ben saçlarıyla oynarken başını kucağıma yaslamış.

"Maxheimer'larla. Beni yanlarına aldılar ve şu anda bir aile gibiyiz. İlk Noel'imi onlarla geçirdiğimde beni hediye yağmuruna tuttular. Onlara bunun gerekli olmadığını söyledim ama Bayan Maxheimer hediye verme konusunda pek de iyi dinlemiyor. Max ve ben büyüdükçe, hediyeleri azaltmaya başladı ve şimdi genellikle biraz ev yapımı kurabiye, yeni bir pazen gömlek ve yıl içinde gördüğü ve hoşuma gideceğini düşündüğü özel bir hediye. Max ve bana aynı pazen gömlekleri almaktan gerçekten hoşlanıyor."

Kıkırdıyor. "Tanrım, bunu çok seviyorum. Keşke ikiniz birlikte giyseniz."

"Bunu daha önce de yanlışlıkla yaptık ve tabii ki Max şehirde dolaşıp kimin daha iyi giydiğini soruyor. Size şunu söyleyeyim,

her zaman benim."

"Oh, benim oyumu alırsın." Güzel gözleri bana dik dik bakıyor.

"İyi olur."

Diğer elim karnının üzerinde dururken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve bu onun hoşuna gidiyor gibi görünüyor.

"Cindy teyzene Noel için bir şey aldın mı?" "Hayır, aslında."

Dudağını çekiştiriyor. "Muhtemelen almalıyım.

Hmm, belki de Baubles and Wrappings'e gidip onun için bir şeyler bulmalıyım. Orası bir Noel mağazası gibi."

"Dankworth'lar da bunun için gidiyorlardı."

"Tuhaf insanlar, değil mi?" Storee soruyor.

"En tuhafı," diyorum ve ikimiz de gülüyoruz. "Ve sokağın karşısında oturuyorlar, değil mi?"

"Evet," diye onaylıyorum. "Yaz boyunca, Von Trapp ailesi gibi birbiriyle uyumlu kıyafetleriyle bahçeye çıkıp ilahi söyleme alıştırması yaparlar."

"Kıyafetleri eski perdelerden mi yapılmış?"

"Biliyor musun, bazen merak ediyorum."

Kıkırdıyor. "Yani sadece ön tarafta mı şarkı söylüyorlar? Tuhaf." "Evet, saat altı-yüzde."

Ağzı açık kaldı. "Sabahın altısında mı?"

"Oh evet. Martha ve Mae bu konuda kendilerini kaybederler. Noel Kringle'larına yakışmayacağı için hiçbir şey söylemiyorlar ama tüm mahalleye şikayet ediyorlar. Ben, teyzen, Frank ve Thachary'nin arasında, T-shirt topları almaya ve onları arkadan patlatmaya hazırlar. Onların sözleri, benim değil."

Storee homurdanıyor. "Oh, bu hiç de Noel Kringle'larına yakışan bir davranış değil."

"Hayır. Ama onları suçlamıyorum. Onların şarkılarıyla uyandığım pek çok hafta sonu oldu ve bu bende kafatasımı kırma isteği uyandırıyor. Neden yaz aylarında olduğunu bile bilmiyorum. Evde eğitim görüyorlar, yani yılın başka zamanlarında yapamayacakları bir şey değil. Ama işkence gibi."

"Kaç çocukları var?"

"Yedi," diye cevap veriyorum.

"Yedi mi?" Storee'nin gözleri genişler. "Tanrım, yedi çocukla ne yapıyorlar?"

Kıkırdıyorum. "Sanki onları toplamışlar gibi konuşuyorsun."

"Ö y l e değil mi? Yedi çocuk, aman Tanrım. Bu onların kendi korosu. İki ekstra oyuncusu olan bir basketbol takımı. Halat çekme takımında tam kadro."

"Halat çekme savaşı mı?"

"Bilmiyorum. Çok fazla çocuk var. Hepsiyle ne yapıyorlar?"

"Yaz boyunca sabahın altısında ön bahçede Noel şarkıları söylesinler."

"Bir rezalet."

"Evet, Süs Parkı'ndaki Noel şenliklerinin bir kısmını da onlar düzenliyor. Birkaç şarkı söylüyorlar ve Bob Krampus buna bayılıyor. Noel Baba tahtında oturuyor, sıcak çikolata içiyor ve onların melodilerinden keyif alıyor. Dankworth'ların aynı zamanda Süper Noel Baba Hız Turu'nda jüri olduklarını söylemeye gerek bile yok."

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Evet, sadece ebeveynler, tüm basketbol takımı değil. Bob'un kendisi, Martha ve Mae ile birlikte."

"Bu yüzden mi Martha ve Mae ile dostluk kuruyor ve aramızdaki bu romantik saçmalıkla onların kalplerini besliyorsun?"

"Sevişme şeklimizin romantik bir maskaralık olduğunu söyleyemem." Elimi gömleğinin altından geçirip avucumu sıcak tenine bastırıyorum.

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Bütün bu durum çok karmaşık. Bir saçmalık olarak başladı, gerçeğe dönüştü, ama hala bazıları için saçmalık, bazıları için gerçek. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum."

Elimi karnında gezdiriyorum, ne kadar sıcak olduğunu seviyorum. "Kafa karıştırıcıydı ama sanırım kız kardeşinin önünde düşman rolünü oynayarak iyi bir iş çıkarıyorum."

"Ah, benim sürekli göz devirmelerime şahit olmadın mı?"

ne zaman Taran ve benim etrafımda olsun? Gözlerimin hâlâ bağlı olmasına şaşıyorum."

"İyi iş çıkardın, ama sanırım hızlı iğnelemelerim ve ardından aniden gelen öpücüklerimle ikimiz için de kazanıyorum. Seni her zaman hazırlıksız yakalıyor gibiler."

"Öyle... ama ben onları seviyorum."

"İstiyorsun, değil mi?" Elimi göğsünün altına kaydırırken soruyorum. Sütyen giymediği için başparmağımı alt tarafında gezdirerek yumuşak teninin tadını çıkarıyorum.

"İstiyorum," diyor bana karşı kıpırdanırken, elimi daha da yukarı kaldırmaya çalışıyor.

"Herkesse gerçeği söylediğimizde nasıl olacağını düşünüyorsun?"

Başparmağımı biraz daha yukarıya, meme ucunun hemen altına kaydırırken, "Biliyor musun, bunu gerçekten düşünmedim," diyor. Dişleri dudağını çektiyor.

"Düşündüm. Teyzen ve kız kardeşin de dahil olmak üzere her yerden insanların bizi nasıl alkışlayacaklarını ve ne kadar harika bir çift olduğumuzu söyleyeceklerini düşündüm."

"Muhteşem mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

O anda başparmağımla sert meme ucunu sıyrıyorum. Yüksek sesle nefes veriyor.

"Muhteşem kelimesini kullanmaya iznim yok mu?"

"Yani, sahip olduğun oyuncu estetiğine uymuyor."

"Ah, pardon." Duraklıyorum, başparmağımın meme ucunu tekrar sıyrmasına izin veriyorum. "İnsanlar bizi sevecek diye eklenmiş bir hırlamaya ne dersin?"

Gülüyor. "Çok daha iyi."

Sonra elimi karnına götürüyorum ve gözlerindeki hayal kırıklığına bayılıyorum. Ama ben pantolonunun bel kısmıyla oynarken uzun süre hayal kırıklığına uğramıyor. Parmaklarım kumaşın üzerinde geziniyor, ara sıra altına dalıyor.

"Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor. "İşe yarıyor mu?"

"Evet."

"Güzel," diyorum, sonra elimi karnına koyuyorum, kuzeye ya da güneye hareket ettirmiyorum.

"Cole."

"Ne?"

"Ne yapıyorsun?"

"Tezahüratları ve Taran'ın taklidimizi iyi yaptığı için elimi nasıl sıkacağını düşünüyorum - ama sonra bana kız kardeşiyle birlikte olduğum için ne kadar mutlu olduğunu söyleyecek."

"Vay canına, hayal dünyasında yaşıyorsun. Taran asla yapmaz." "Asla asla deme. Bana nasıl baktığını görebiliyorum. O

beni aileye kabul etmek istiyor."

Kıkırdıyor. "Kendini kaybettin-oh Tanrım," diye inliyor elimi aşağı kaydırıp amının hemen üzerinde durup onunla oynarken. Bacaklarını açıyor ve elini benimkinin üstüne bastırıyor, daha ileri gitmemi sağlamaya çalışıyor ama yapmıyorum.

"Cole... lütfen."

Ama ben dinlemiyorum. Uzun kollu gömleğinin eteklerini tutup yukarı çekiyorum. Neyse ki tişörtü çıkarmama ve yere bırakmama izin veriyor. Çıplak göğsüne bakıyorum ve sertleştiğimi hissediyorum.

"Çok güzelsin," diyorum parmaklarımı göğüslerinin üzerinde nazikçe gezdirirken, meme uçlarının ne kadar sert olduğuna bayılıyorum. "Seni böyle görmek, bana teslim olmak, seninle oynamama izin vermek hoşuma gidiyor."

Elini bacaklarının arasına götürürken iç çekerek "Bayıldım," diyor.

"Hayır," dedim. "Kendine dokunma." "Ama Cole..."

"Hayır, o benim amım. Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın."

O inlerken göğüslerinin etrafında nazik daireler çizmeye devam ediyorum, sonra alt yarısının etrafında dolaşmaya başlıyorum. Battaniyeyi aşağı ittiğinde, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardığını ve kendini bana tamamen çıplak bıraktığını fark ediyorum.

"İşte benim kızım," diyorum parmaklarımı karnından

aşağıya, kasık kemiğine doğru sürüklerken. Bacakları daha da genişledi,

ve leğen kemiği yukarı doğru itiliyor, sürtünme istiyor, ama ben ona bunu vermiyorum.

"Bu gece amının sikimi sıkmasını istiyorum, Storee. Ve geceyi burada geçirmeni istiyorum."

Parmaklarım tekrar göğüslerini bulduğunda "Ben... Yapamam," diye inliyor, ama bu sefer meme ucunun etrafında dönüyorum, göğsü şimdi kabarıyor, pelvisi kıpırdıyor.

"Yapabilirsin. Seni yatağında istiyorum." "Ama-"

"Ama hiçbir şey," diyorum meme ucunu çimdiklerken. Yüksek sesle inliyor, göğsü elime doğru bastırıyor.

"Yessss," diye uzatıyor.

Meme uçlarını koparıyorum, onlarla oynuyorum, altımda kıvranışını izliyorum, çok daha fazlasını arıyorum.

"Evet, kalacak mısın?"

"Ben...Tanrım...Cole."

"Cevap ver," diyorum, boştaki elimi amına götürüp avuçlayarak zevkini artırıyorum. Bana karşı kıpırdanmaya çalışıyor, biraz ısı yaratmaya çalışıyor.

"Biliyorsun... Ben... yapamam."

"Duymak istediğim bu değil," diyorum bir parmağımı dikişi boyunca gezdirirken.

"Oh Tanrım. Lütfen Cole, zonkluyorum."

"O zaman bana cevap versen iyi olur," diyorum meme uçlarıyla oynarken.

"Onlar... onlar öğrenecekler."

"Erken kalkacağız ve onlar uyanmadan seni eve geri götüreceğiz," diye cevap veriyorum yarığına tekrar dokunurken. Cevap vermiyor, bu yüzden tekrar kaydırıyorum... ve tekrar, zaten ne kadar tahrik olduğunu hissediyorum. Parmağımı ağzıma götürüyorum ve emiyorum. Gözleri çılgına dönüyor. "Söyle, kalacağını söyle."

"Beni eve götüreceğine söz verir misin?"

"Söz veriyorum," diyorum elimi amına götürüp parmağımı klitorisine doğru kaydırırken.

"Fuuuuck," diye sesleniyor. "Evet. Kalacağım."

"Aferin kızıma," diyorum iki parmağımı onun içinde gezdirirken. I

Klitorisiyle oynuyor, ona masaj yapıyor ve etrafında dönüyor, başparmağımla zevkini artıracak kadar baskı uyguluyorum.

"Çok iyisin," diyor elleri göğüslerine giderken. "Kendine dokunma. Bu benim işim."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ellerini indiriyor, ben de boştaki elimle göğüsleriyle oynuyorum. Onları avuçluyor, nazikçe sıkıyor, sonra parmaklarımı meme uçlarının etrafında gezdiriyorum.

"Bu kedi çok açgözlü. Şimdiden sıkıldığını hissedebiliyorum, daha fazlasını istiyorsun."

"Çünkü çok yakınım," diye fısıldıyor göğsü kabarırken ve bacakları kıpırdarken.

"Genelde bu kadar hızlı mı gelirsin?"

"Asla," diyor. "Sensin Cole... hep sensin."

Ve parmaklarımı daha hızlı hareket ettirirken, bu kadının vücuduyla oynarken, onun boşalmasını o kadar çok isterken, bir sonraki nefesim buna bağıymış gibi hissederken bu sahiplenici ruhuma bir şeyler yapıyor.

"Evet, Cole... Aman Tanrım, tam orası. Tam...orada..." İnliyor, kalçaları elimin içine giriyor, dudakları aralanıyor. Tam parmaklarımın etrafında sıkışmaya başladığını hissettiğimde, geri çekiliyorum.

"Hayır!" diye bağırıyor. Ama onu kaldırıyorum, pantolonumu indiriyorum ve sikimin kalkmasına izin veriyorum.

"Becer beni, Storee. Sertçe sik beni."

Kucağıma oturuyor, beni girişine yerleştiriyor, sonra aşağıya çarpıyor, tatlı, sıkı sıcaklığından gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden oluyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, tutuşu omuzlarıma düşüyor ve üzerimde aşağı yukarı zıplamaya başlıyor. Kalçalarıma çarpan kışının sesi, güzel inlemeleriyle karışarak havayı dolduruyor. "İşte bu, Storee, sür beni."

Leğen kemiğini ileri geri, yukarı aşağı, daireler çizerek hareket ettiriyor ve yapabildiği her açıyı arıyor. Bu sırada nefesi gittikçe ağırlaşıyor.

İhtiyacı çılgına dönüyor.

Her itişte amı kasılıyor.

Kalçalarını kavrayıp hareket etmesine yardım ederken, "Kahretsin, çok yakınım," diye nefes alıyorum. "Tanrım, çok yakın. Sikimi al, Storee. Al şunu."

Üzerimden kalkıyor ve itiraz etme sırası bana geliyor ama sonra dönüp tekrar üzerime oturuyor. Sırtını göğsüme dayadığında açığı onu farklı bir noktadan vuruyor olmalı çünkü itışı vahşileşti.

Ona yardım ediyorum, sikimi içine sokup hızını karşılıyorum. Ellerim göğüslerini buluyor ve o klitorisini ovarken ben de onlarla oynuyorum.

"Sikeyim evet, sikeyim evet," diyor amcığı etrafımda kenetlenirken. "Aman Tanrım, Cole. Ben... Ben geliyorum."

Sıkılaşıyor.

Kasılıyor.

Üstümde paramparça olurken boynumun arkasını kavırıyor, aletimi o kadar lezzetli bir şekilde çekiyor ve çekiştiriyor ki, taşaklarım sıkılaşıyor, aletim şişiyor ve içine öyle bir güçle boşalıyorum ki omzunu ısıyorum.

"Siktir," diye bağıriyorum onu bıraktığımda ve o bana doğru eğilirken başımın kanepeye düşmesine izin veriyorum. "Tanrım," diye mırıldanıyorum, dünyanın en iyi yüksekliğinden aşağı iniyorum.

"Cole," diye fısıldıyor, eli göğsüne düşüyor. "Aman Tanrım."

"Biliyorum," diyorum, nefesim daralıyor.

"Sen... harikasin." Hâlâ kucağımda, arkasını dönüyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Hiç kimse bana senin hissettirdiğin gibi hissettirmedi."

"Aynen," diyorum saçlarını okşayarak.

"Beni mahvediyorsun."

"Plan bu," diyorum, sonra omzundaki ısırık izini fark ediyorum. "Kahretsin, Storee. Özür dilerim." Elimi, dişlerimin teninde iz bıraktığı yerin üzerinde gezdiriyorum.

"Olma... Umarım yine yaparsın."

Gözlerimiz buluşuyor ve dudaklarını d u d a k l a r ı m a götürmeden hemen önce gülümsüyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

STOREE

Storee karların üzerinden parmak uçlarında evine dönerken her şey çok sessizdi, bir fare gıcirtısı bile yoktu.

Plan basitti: fark edilmeden içeri sızmak ve hıçkırıklarla kaplı tenini saklamak için üst kata çıktı.

YAVAŞÇA VE SESSİZCE ön kapıyı kapattım, omuzlarım gergindi, vücudum ağrıyordu ve zihnim hala Cindy Teyze'nin evi yerine Cole'un sıcak yatağında olmayı diliyordu. Geceyi onunla geçirmek riskliydi ama başta itiraz etsem de içten içe kalmak istiyordum. Yaşadığımız geceyi yaşamak istiyordum. Onun kollarında uykuya dalmak ve beni öpücüklerle uyandırmasını istiyordum.

Ve bu sabah alarmı çaldığında, yataktan kalkmak için tamamen isteksizdim, ama Cole bana yardım etti, beni cesaretlendirdi ve sonra Cindy Teyze'nin evine geri dönmek için karda zıplamamı izledi. Ve şimdi fark edilmeden yapabildiğime göre-

"Ne yapıyorsun?"

Kız kardeşimin sesiyle donup kalıyorum, sırtım kaskatı kesiliyor.

Kahretsin.

Görünüşe göre fark edilmemiş.

Bir şey düşünün ve hızlı düşünün.

Merdivenlerin dibinde duran, pijamaları yamuk yumuk, atkuyruğu zar zor toplanmış, kaskatı kesilmiş kız kardeşime dönüyorum. "Dün gece ne kadar kar yağdığını kontrol ediyorum. Bu bok hiç durmayacak mı?"

Pencereden dışarı baktığını, sonra tekrar bana döndüğünü görüyorum. Kollarını kavuşturmuş, bir an için beni inceliyor ve terlemesine neden oluyor.

ense kökümde oluşuyor. Sonra dedi ki, "Dağlarda kış mevsimi. Bunu her gün bekleyebilirsin."

Gerginliğin bir kısmı azalır.

Saçlarımı omzumun üzerinden atarken, "Belki bir mola veririz diye düşünmüştüm," diyorum.

"Aman Tanrım, sana ne oldu?" Taran, Cole'un dün gece beni ısırıldığı omzumu işaret ediyor.

Kahretsin!

"Bu bir çürük mü?" Aptal rolü yapmamaya ve izi **k a b u l** etmeye karar vererek soruyorum.

"Evet."

Yalanların akmasına izin verirken başımı sallıyorum. "Utanç verici ama dünkü rutini başardığım için çok heyecanlıydım. Dün gece odamda kendi kendime sessiz bir kutlama yapmaya çalıştım ve sonunda zıpladım, şifonyerin üzerindeki aynaya çarptım ve omzuma düştü." Vay canına, çok hızlı yalan söyleyebiliyorum. "Duymadığına şaşırdım. İnledim."

"Oh, Guy'la telefondaydım ve biz... şey... her neyse." Beni inceliyor. "Buzladın mı?"

"Çok utandım. Görünüşe göre şimdi acı çekmek zorundayım."

Başını sallıyor... Hala beni inceliyor. "Mutlu görünüyorsun" demeden önce aramızda bir süre sessizlik oluyor.

Çünkü geceyi Cole'la geçirdim ve ikimiz de uyumak istemedik. Bunun yerine, bir saat uyurduk, uyanırdık ve oynardık, sonra uyurduk, sonra sevişirdik... ve ben ayrılmadan önce, beni kapıya karşı becerdi. Hala vücudumun her yerinde onu hissedebiliyorum.

"Rahatladım desem daha doğru olur." Taran alt merdivende kalırken ben ön kapıya yaslanıyorum. "O performans ve kendimi aptal durumuna düşürmek konusunda gerçekten endişeliydim, bu yüzden bittiğine ve son yarışmaya odaklanabileceğimize sevindim."

Dudakları büzülüyor, ama başını sallayarak teşekkür ediyor. "Evet, ben de bittiğine sevindim. Şarkı söylemeye başlamadan hemen önce bir an için biraz yeşil görünüyordun," diyor aydınlanarak. Mutfağa doğru yöneliyor, ben de onu takip ediyorum, tam o sırada bir

mesaj alıyorum. Mesaja bakıyorum ve Cole'dan geldiğini görüyorum.

Cole: Siktir et onları... bana geri dön.

Cevap verirken gülümsememi tutamıyorum.

Storee: Aman Tanrım, Taran beni gizlice içeri girerken yakaladı ama ben karı kontrol ediyormuşum gibi davrandım. Yedi.

Kahretsin. Gerçekten mi? Özür dilerim.

Storee: Sorun değil. Bilgisiz görünüyor.

Güzel. Belki de kapıya karşı sevişmemeliydik.

Storee: Ne kadar aptalca bir yorum. Tabii ki yapmalıydık.

"Kahve ister misin?" Taran dikkatimi telefonumdan ayırarak soruyor.

Tezgâha oturuyorum ve "Evet, tabii." diyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve mesaja bakıyorum.

Cole: Bugün benimle Baubles and Wrappings'e gelmek ister misin? Bunu kasabanın bizi birlikte görmeye ihtiyacı varmış gibi gösterebiliriz ama aslında seninle mağazada kaybolmak istiyorum.

Storee: Ne zaman olduğunu söyle. Orada olacağım.

Telefonumu yere bırakıp Taran'ın bize kahve yapmasını izliyorum. "Guy ile telefon görüşmen nasıldı?"

"Peki," diyor ve öylece bırakıyor.

O-kaaay. Sadece kardeşçe bir konuşma yapmaya çalışıyordum. "Noel için ne yapıyor?"

"Ailesinin evine gidiyorum."

"Oh," diye cevap veriyorum. "Kringles'a gelmiyor musun?"

Başını sallıyor ve bana doğru dönüyor. "Hayır, yeğenleri var ve ailesinin evinde büyük bir Noel kutlaması yapıyorlar. Yakında gideceğimiz için buraya gelmeye zahmet etmemesini söyledim."

"Oh... öyle miyiz?" Diye soruyorum, içimi hemen bir korku kaplıyor.

"Yani... Cindy Teyze'yi sahnede gördünüz. Noel'den sonra ne kadar bakıma ihtiyacı olacağından emin değilim. Martha ve Mae ile yemek konusunda ona yardımcı olmaları için konuştum bile."

"Huh..." Parmağımı pembe mermer tezgahın üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım daha uzun kalacağımızı düşünmüştüm, belki de en azından yeni yıla kadar."

"Benim dönmem gereken bir işim var, senin yok mu?"

"Yani, bilgisayarımı yanımda getirdim, böylece her yerden çalışabilirim. Sadece çok erken ayrılırsak ve bir şeyler yapmaya çalışırsa kendini yeniden yaralayabileceğinden korkuyorum."

"Bence iyi olacak," diyor Taran sesinde bir endişe olmadan. "Neden daha uzun kalmak istiyorsun? Burada olmayı umursamadığını sanıyordum."

Ben yapmadım.

Sonra bunun hayatımda eksik olan her şey olduğunu fark ettim.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "İçimde büyüdü."

"Öyle mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Bu şaşırtıcı." "Neden şaşırtıcı?"

"Belki Çünkü ve tüm sürücü yukarı Burada, sen haftalarca Kringle'da yaşamak zorunda kalmaktan yakınıyorlardı."

"Sanırım fikrim değışti."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve gözlerini bana diyor.

Oh, kahretsin.

Ölüm taraması geliyor.

Çok sık kullanmıyor ama kullandığında yemin ederim içimi görebiliyor.

"Bana söylemediğin ne var?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diye ciyaklıyorum.

"Bir şey saklıyorsun."

Terlemeye başla.

"Taran." Gülüyormuş gibi yapıyorum. "Senden hiçbir şey saklamıyorum. Bir kız tatil ruhuyla dolu olduğu için fikrini değıştiremez mi? Sanırım buranın ne kadar büyülu olduğunu unutmuşum."

Beni biraz daha inceliyor. O X-ışını gözleri beni kesip geçiyor ve tam bir dakika gibi gelen bir süreden sonra, "Onunla görüşüyorsun, değil mi?" diyor.

"Ne?" Gözlerim kocaman açılmış, kalbim küt küt atarken

soruyorum.

"Cole. Onunla
görüŖüşuyorsun." "Uh...ne?
Ha, hayır," diyorum.
"Evet, görüşuyorsun."

"Hayır, değilim." Parmağımı tezgâha vurarak bir Ŗey anlatmaya çalışıyorum.

"O zaman neden kalmak istiyorsun? Neden o Ŗarkı söylerken ağlıyorsun? Neden seni öpmesine izin veriyorsun?"

Kahretsin. O çok akıllı, çok zeki.

Ona gerçeği söylemeyi düşünüyorum ama yarışma bitmeden, Noel'den hemen önce bunun patlamasını gerçekten istemiyorum. Ŗu anki tepkisine bakılırsa, bunun iyi gitmeyeceğini biliyorum.

"Çünkü... çünkü kendimi kötü hissediyorum," diyorum, ki bu yalan değil. Öyleydim. Buraya gelip Cole'la daha fazla takılmaya başlayana kadar ne kadar kötü hissettiğimi bilmiyordum. "Ve Kringle bana bu sıkıcı, eve hapsolmuŖ hayatı yaşamak zorunda olmadığımı hatırlattı. Her yerde bir topluluk var. Ve yapılacak Ŗeyler. Ben sadece... Burayı seviyorum. Ve Cole'la olan Ŗey, o... o..."

Çok gerçek.

Çok harika.

Hayat

deęiŖtiren.

"Bu yarışma için."

Arkasında kahve demleniyor, taze ve rahatlatıcı kokusu mutfağı dolduruyor. BaŖını yana eğiyor ve yanıtını beklerken olabildiğince soğukkanlı ve sakin kalmaya çalışıyorum. Bir süre sonra, "Kendini... kaybolmuŖ mu hissediyorsun?" dedi.

Bastırdığım nefesimi bıraktım ve baŖımı salladım. "Evet, buraya gelene kadar gerçekten fark etmemiŖtim."

"Neden?" diye soruyor, endiŖeli görünüyor.

"Bilmiyorum." Bir an düşündüm. "Sanırım kendimi yalnız hissettim. Çok fazla insan tanımadığınız ve bir ofise rapor vermek zorunda olmadığınız bir yerde iş sahibi olmak zor. Birkaç arkadaŖım var ama burada olmak farklı hissettiriyor. Her Ŗey daha derin bir seviyede gerçekleŖiyor. Anlıyor musunuz?"

Başını salladı ve bizim için iki ren geyiği kupası aldı.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Burayla senin gibi bir bağım yok ama Cindy Teyze'yi seviyorum ve buraya geldiğimden beri nostaljik hissediyorum." Tanrım, benimle konuşuyor. Ani hareketler yapmamaya çalışıyorum çünkü onu korkutup kaçırmak istemiyorum. "Bu yüzden bu şeyi kazanmasına gerçekten yardım etmek istedim. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İyi olduğunu biliyorum ama yarışmaya katılmak için daha kaç sağlıklı yılı kaldığından emin olmadığından bahsediyordu. Dolayısıyla bu onun için çok şey ifade ediyor."

Nedense suçluluk duygusu beni tüketiyor. Nedenini bilmiyorum.

Yanlış bir şey yapmadım. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Kazanmaya çalışıyordum ve bu son yarışmaya kadar takımı birinciliğe taşıyordum.

Ve o kadar da geride değilim. Ama hala suçlu hissediyorum.

Belki de kardeşine yalan söylediğin içindir.

Bana kahve fincanımı uzatıyor ve sonra buzdolabından kremayı alıyor. "Keşke annemle babam da burada olsaydı," diye devam ediyor. "Cindy Teyze'nin bundan hoşlanacağını biliyorum."

"Evet, ben de burada olmalarını isterdim. Devre mülkü aldıktan sonra her şey değişti ve sonra ikimiz de üniversiteye gittik. Bilmiyorum, sanki hepimiz her Noel'de Cindy Teyze'yi hayal kırıklığına uğratiyormuşuz gibi hissediyorum. Bizziz çok üzölmüş olmalı."

"Öyleydi," diyor Taran yumuşak bir sesle ve beni yiyip bitiren suçluluk duygusunu daha da artırıyor.

"Belki o zaman daha fazla çaba sarf ederiz. Annem ve babamla konuşabilirim. Yani, bu yıl burada olduklarını düşönsene. Kötü Kızlar dansına katılabilirlerdi. Çok eğlenceli olurdu."

Sırıtır. "Babamı bu kıyafetin içinde hayal edebiliyor musun?" "Çok beğeneceğini biliyorsun."

Taran kıkırdar. "Yapardı."

"Burada neye gülüyoruz?" Cindy Teyze bastonuna dayanarak mutfağa giriyor. Hantal olduğu için evin içinde yürüteç yerine daha çok onu kullanıyor.

"Babam rutin kıyafetlerimizi giyiyor," diyorum.

Cindy Teyze aramıza bakıyor ve gülüyor. "İşte bu görmek istemeyeceğim bir manzara."

"Bilmiyorum," diyor Taran. "Şantaj malzemesine ihtiyacımız olursa kullanmak için iyi bir yem olabilir."

Cindy Teyze Taran'ı işaret ediyor. "Çok iyi bir nokta."

COLE

Max: Bu gece benim evimde dikiş dikiyoruz. Annemde öğrenmen gereken her şey var.

Tamam, bir şey getirmemi ister misin? Sandviç ya da pizza getirebilirim.

Max: Pizza getir ve Prancer's Libations'a uğrayıp birkaç kutu elma şarabı al. Sanırım ihtiyacımız olabilir.

Bu pek umut verici değil.

Max: Eğer bir şey sizi alaşağı edecekse... o da dikiş olacaktır.

Storee'nin köşede bana doğru yürüdüğünü gördüğümde telefonumu cebime atıyorum, üzerinde hafif ceketlerinden biri var ama atkı, kışlık şapka ve botlarla süslenmiş.

"Selam," diyorum soğuktan kızarmış sevimli burnuna bakarken. "İçeri," diyor, dükkânı işaret ederek.

Kıkırdıyorum ve kapıyı onun için açık tutuyorum. Yanımdan geçip gitti ve sonra derin bir nefes aldı.

"Nasıl sadece pazen gömlek giyersin? Eldiven bile takmamışsın. Delirdin mi sen?"

"Hayır, sen. Bugün hava otuz derece."

"Evet ve Cindy Teyze'nin evinden beş dakikalık yürüyüş sırasında meme uçlarımdan düşmesinden korkuyorum."

"Umarım değildir," diyorum onu kendime çekip dudaklarına bir öpücük kondururken, bu konuda açık olabilmemiz hoşuma gidiyor.

Geri çekildiğimde elini tutmaya çalışıyorum ama beni kovuyor. "Parmak dediğin o buz sarkıtlarıyla ne yaptığını sanıyorsun?"

"Elini tutmaya çalışıyorum."

"Hayır, teşekkür ederim. Önce buzunu çözün, sonra düşüneceğim." "O kadar da soğuk değiller," diye itiraz ediyorum.

"Beni titretecek kadar soğuk." Ellerini birbirine sürtüyor ve sonra onlara üflüyor.

"Eğer bu iş aramızda yürüyecekse, biraz daha kalın derili olman gerekecek."

"Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim," diyor. "Araştırma yapmayı umursadığımı sanmıyorum."

Kıkırdıyorum ve mağazanın içinde ilerlerken kolumu omuzlarına doluyorum.

Baubles and Wrappings iki binayı birleştiriyor ve mağazanın ortasındaki imza ağacına bakan ve benzersiz ve çok pahalı oyuncaklardan oluşan bir çocuk bölümü sunan ek bir ikinci kat çatı katı alanına sahip.

Mağazanın geri kalanında Colorado'ya özel hediyeler, her Noel aşığı için süslemeler ve dekorlar, paketlenmiş pişirme karışımları, ambalaj kağıtları ve hatta popülerliği artan bazı Noel yemek takımları var. Dankworth'lar ise, çalınabilecek pek çok küçük şey olduğu için her zaman cılız ahşap zeminlerde bir aşağı bir yukarı dolaşarak yardım teklif ediyor ve kimsenin yasadışı bir şey yapmadığından emin oluyorlar.

Ancak Baubles and Wrappings, insanların hakkında konuştuğu küçük kasaba mağazalarından biri çünkü benzersiz bir hediye bulabiliyorsunuz, sıradan olmayan bir şey.

"Peki nereden başlamak istersin?" Storee'ye sordum.

"Cindy Teyze ve Taran için gerçekten hediye almalıyım."

"Başka kimse var mı?"

"Hayır... Sanmıyorum."

"Hediye almak istediğın başka kimse olmadığına emin misin?"

O bakışlar içinde benim yön. "Eğer sen atıfta bulunarak Kendinize gelin, sizin için zaten bir şeyim var."

"Bekle, gerçekten mi?" Şaşıracak sordum.

"Evet." Bizi mutfak eşyalarına doğru yönlendiriyor. "Bir süredir bunu planlıyordum."

"Kurdeleye sarılmış sen misin?"

"Hayır, ama aklının nerede olduğunu gördüğüme sevindim."

"Storee, sen söz konusu olduğunda, aklım hep bunu düşünüyor."

Kıkırdıyor. "Bu seni inanılmaz derecede kolay yapıyor." "Evet, öyle ve üzgün bile değilim."

"Eminim değilsinizdir." Bay ve Bayan Claus'a dönüştürülmüş bir çift tuzluk ve biberliği eline alıyor. "Bunlar çok sevimli."

"Bob Krampus'un mutfağında bir çift var."

"Sence onlara bakıp şöyle mi düşünüyor... oğlum, ben tuzlu muyum?"

Homurdanıyorum ve gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Bu bir baba şakası mı?"

"Muhtemelen. Düşünmekl gerekir Gönder o için ve Baba Joke Emporium?"

"Böyle bir şey var mı?"

"Bilmiyorum. Bir şey olabilirmiş gibi geliyor."

"Belki de yapmalısın."

Tuzluk ve biberliği yere bırakıyor. "Belki yaparım. Ooo, şu çay havlularına bak. Üzerlerindeki vintage baskıya bayıldım."

"Bu tekrar eden bir baskı," diyorum. "Yer minderlerinde ve masa örtülerinde ve sonra da bazı biblolarla göreceksiniz. Sanırım Bayan Dankworth'un sezon için seçtiği baskı bu. Her yıl mutlaka yeni bir tane oluyor."

"Aferin ona. Ama Cindy Teyze'nin başka bir çay havlusuna ya da masa örtüsüne ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Onda bir sürü var. Taran onları her hafta değiştirmekten sorumlu, böylece hepsi

ışıkta eşit zaman. Cindy Teyze'nin sözleri, benim değil."

"Annem de benzer bir şey yapardı. Çok sayıda kupası ve tabak çanağı var ve hepsinin Noel'i kutlama şansı olması için bunları dönüşümlü olarak kullandığından emin olurdu."

"Cansız nesnelerin duyguları olduğuna inanabilmemiz tuhaf değil mi?" diye soruyor.

"Evet. Ama annem çok inanırdı."

Mumların yanına gidiyoruz ve Storee balsam kokulu bir tane alıyor, üstünü çıkarıyor ve kokluyor. "Vay canına, harika kokuyor."

Mumu bana doğru eğiyor ve ben de kokluyorum. "Max'in ofisi gibi kokuyor."

"Ooo, orada seks yapmalıydık. Ağaçların kokusuyla çevrili bir yerde yapmayı çok isterdim."

Gülüyorum. "Bunu ayarlayabiliriz."

Elmalı t u r t a kokulu bir mum alıp kokluyor. "Gerçekten arkadaşının ofisinde seks yapar mıydın?"

"Seninle birlikte olabilmek için arkadaşımın üstünde seks yapardım."

Duraklıyor ve bana yan yan bakıyor. "Kulağa nasıl geldiğini duydun mu?"

Omuz silkiyorum, umursamıyorum. "Söyleyeceğimi söyledim."

Başını sallıyor ve üzerinde Noel Kazağı yazan bir mum alıyor. "Atlas'ın üstünde seks yaparsak bu üçlü seks sayılır mı?"

Mumu uzattığında kokladım, pek etkilenmedim. "Sanmıyorum. Bence bu senaryoda o bir nesne olarak düşünülebilir, yatak ya da masa gibi."

"Hmm, ve diğer tüm cansız nesneler gibi, onun da duyguları var mıdır?"

"Eğer onun üstünde sevişiyor olsaydık, bu konuda bir şeyler hissedeceğinden eminim. Ve onu tanıyorsam, muhtemelen aptalca duygular olurdu."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Balsam mumunu tekrar eline alıyor ve biz süslere doğru ilerlerken kolunun kıvrımına sıkıştırıyor.

"Yani muhtemelen sinirlenmezdi. Daha çok gurur duyardı, sanki bizi cesaretlendirmesi ve yol göstermesi gerekiyormuş gibi. Max böyle bir adam."

Kıkırdıyor. "Aman Tanrım, onu bunu yaparken çok iyi görebiliyorum."

Mesela... 'Hey, Cole, üç parmağınla onu parmaklamayı dene.'"

"Şşşt," diyorum gülerek. "Tanrım, sen parmaklamaktan bahsediyorsun diye mağazadan atılmak istemiyorum. Unutma, Dankworth'lar koridorlarda devriye geziyor. Ve sen de imza ağacını devirdiğinden beri onların izleme listesinde sin."

Duraklıyor ve bana doğru dönüyor. "Bekle, ben miyim?"

Başımı salladım. "Evet, kasanın arkasında senin bir resmin falan var."

"Ciddi misin? Bu bir kazaydı. Gidip indirmelerini istemeliyim." Ön tarafa doğru yöneliyor ama ben gülerek kolundan çektiiriyorum.

"Storee, şaka yapıyorum."

Elini kalçasına götürürken kaşları çatılıyor. "Bu hiç komik değil. Benim için çok travmatik bir andı."

Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Artık buna gülmende bir sakınca yok. On yıldan fazla oldu."

"Evet... ama yine de. Ne olduğuna dair fısıltılar olabilir."

Başımı sallıyorum. "İnan bana, şu anda fısıldaştıkları şeyler Jimmy Short'un kendi çelengini kendin yap sergisinin yanına yanlışlıkla nasıl işediği."

"Bekle, gerçekten mi? Altına mı işedi?"

Başımı sallıyorum ve süs eşyaları reyonundan hızla geçip kıyafet reyonuna doğru ilerliyoruz. "Altına işedi. Pantolonunda patlamış bir su şişesi olduğunu söyledi ama kimse ona inanmadı, özellikle de güvenlik kamerası görüntüleri elden ele dolaştıktan sonra."

"Güvenlik kayıtlarında ne yapmış?"

"Eski karısıyla konuşuyor ve ekrana bakıyordu. Bir o yana bir bu yana gidip geliyordu, üç yaşında bir çocuk gibi bakıyordu."

Çişini tutmaya çalışırken, hareket algılayan süslemelerden biri tarafından ürkütüldüklerinde, çişi hemen kesildi. Karısı aşağılanmıştı ve sezondan kısa bir süre sonra boşandılar."

"Mağazada olanlar yüzünden mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, bence zaten o yöne doğru gidiyorlardı ama olayın yardımcı olduğunu sanmıyorum. O zamandan beri toparlanmaya çalışıyor. Bu yüzden sürekli Kringle yarışmasını kazanmaya çalışıyor. Bence bunu eski sevgilisinden intikam almanın ve ona neler kaçırdığını göstermenin nihai yolu olarak görüyor çünkü bu kasabada çok büyük bir onur. Onu kalabalığın arasında gördünüz mü bilmiyorum ama parlak yeşil ceketli ve büyük nane şekeri küpeli olan o."

"Aman Tanrım, kimden bahsettiğinizi biliyorum. Bu onun eski karısı mı?"

"Evet. Caroling Café'de Max bana Jimmy'yi izlerken dudaklarını çok yaladığını söyledi."

"Dudaklarını mı yalıyor?"

Başımı salladım. "Evet, sanki baştan çıkarılmış gibi. Sokakta konuşulanlara göre insanlar onları kafenin dışında konuşurken görmüş. Kim bilir, belki de aşkı yeniden bulurlar."

"Ah, ikinci bir şans romantizmi. Eğer bunu istiyorsa, umarım bu onun için gerçekleşir. Peki ya Ursula Kronk? Onun hikayesi ne?"

Storee bir atkı alırken, "O bizim ilk müdahale ekiplerimizden biri," diyorum. Kendi atkısının üzerine sarıyor ve bana gülümsüyor, çok sevimli görünüyor. Atkıyı açıyorum ve başımı sallıyorum. "Ursula takımını temsil etmek istedi, o yüzden katılmaya karar verdi. Bağış toplamak için bazı yan işler yapıyor ve yıl sonunda kasabanın ilk müdahale ekipleri için ne kadar para topladığını açıklıyor. Geçen yıl, itfaiye binasında umutsuzca ihtiyaç duyulan onarımları yapmaya yetecek kadar para toplamış. Ayrıca yaşam alanları için yeni yataklar ve güncellenmiş bilgisayarlar. Geçen yıl da kazanmıştı, bu yüzden eminim tekrarlamak için katılmıştır."

"Oh, bu çok güzel. Bu yıl zorlandığı için kendimi kötü hissediyorum. Kaçınıcı sıradaydı?"

"Dördüncü. Bu onun için garip bir gösteri. Duyduğuma göre -duyduğuma göre derken Max'in dedikodularını kastediyorum- teyzene karşı yarışmayı seviyormuş ama bu yıl eskisi gibi değilmiş."

"Bana karşı yarışabilir."

"Görünüşe göre aynı değil." Üzerinde kırmızı harflerle BU EVDE HOSLAR VAR yazan pembe bir kazağı elime alıp Storee'a doğru tutuyorum. "Bu sana çok yakışıyor."

Ona şöyle bir bakıyor ve sonra gülüyor. "Aman Tanrım, buna bayıldım. Bana bir orta boy kap."

"Ciddi misin?"

"Evet, gardırobumda buna ihtiyacım olacak. Teşekkür ederim." Yeşil olana doğru ilerliyor ve onu bana doğru tutuyor. Önünde Noel Baba'nın bir resmi var ve etrafında Big Nick Energy yazıyor. "Sanırım bu senin için yapılmış."

İçimden gümbür gümbür bir kahkaha yükseliyor. "Aynen öyle."

"Hangi boy? Çünkü sen alacaksın. Belki flanel gömlek dışında bir şey giyebilirsin."

"Gömleklerimi severim ama ekstra büyük de olur." "Ooo, kaslı adam." Ekstra büyük bir gömlek çıkardı ve Kolunun üzerinden.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum. "Sana bu sweatshirt'ü alıyorum."

"Ben getirebilirim." Ona uzanıyorum ama benden kaçıyor.

"Hayır, ben bunu alıyorum, sen de bana pembe tişörtümü getir." "Ya da ikisini de alabilirim."

"Ya da beni dinlersin ve pembe olanı alırsın." Bana dik dik bakıyor ve ben de onu dinlemeye karar veriyorum.

"Peki, tamam. Ama burada hoşuna giden başka bir şey görürsen bana söyle ki sana getireyim."

"Bir şey görüyorum." Kasıklarına bakıyor. "Ama satılık olduğunu sanmıyorum."

Ona sırtıyıyorum. "Merak etme, daha sonrası için üzerine bir fiyonk bağlayacağım ve

sana vereceğim."

"Öyle mi? Onu bana mı vereceksin?" Kaşlarını sallıyor.

"Ben de sevimsiz olanın ben olduğumu sanıyordum."

"Sana söylemekten korkuyorum ama hepimizin içinde biraz peynir var." "Bu... bu garip bir yorum," diyorum ve onun

gülüyor ve sonra bana doğru eğiliyor. Elini tutuyorum -bu sefer izin veriyor- ve bibloları doğru ilerliyoruz.

"Peki ya Beatrice? O son sırada, değil mi? Bu kadar kötü olmasının ardında bir hikâye olmalı diye düşünüyorum."

"Burada bir hikaye olduğunu düşünmüyorum. Sadece anlamadığını düşünüyorum. Kendi zevkini takip ediyor ve insanlar onun tuhaflığından hoşlanmayabilir. Zor Ölüm'deki sahnesini tamamen berbat etmesinden bahsetmiyorum bile. Bence bunu izlemek herkes için utanç vericiydi."

"Evet, bu konuda haklısın. Ve şarkı söyleme performansı bir korku filminden gibiydi. Yemin ederim monoton sesini hala duyabiliyorum."

"Bu onun en iyi anı değildi. Yine de çok iyi bir veteriner. Bob Krampus onun siğilleri temizlediğine yemin ediyor."

"Bekle, bir dakika, onun veteriner olduğunu söylemiştin." Yavaşça başımı salladım. "Evet."

Anlamaya çalışırken burnunda sevimli bir kırılganlık oluşuyor. "Peki neden Bob Krampus'un siğillerini temizliyor?"

"Duyduğuma göre, ilk siğil acil bir ziyaretmiş ve etrafta ondan başka yardım edecek kimse yokmuş, bu yüzden onun deyimiyle 'sarkanı' tedavi etmiş."

"Tanrım, detay verme lütfen." Titriyor. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Pek çok Google yorumu bıraktı ve şehirdeki insanlara anlattı. Yaz aylarında Hawaii tişörtlerini giydiğinde hep bundan bahseder. Dirseklerini gösteriyor ve bize kadının ona nasıl yardım ettiğinin hikayesini anlatıyor."

"Bu...bu çok endişe verici. Ama aynı zamanda... Bob yazın Hawaii tişörtü mü giyiyor?"

"Evet, çünkü Noel Baba tatilde."

"Aman Tanrım." Gülüyor. "Ciddi olamazsın." "Çok ciddiym. Her şeyini ortaya koyuyor."

"O... bilirsin... çok yaşlandığında ne olacak?" "Oğlu onlarca yıldır eğitimde."

"Bir oğulları mı var?"

"Evet." Bir melek ağacı tepeliği alıyorum ve hediye önerisi olarak ona gösteriyorum. Başını sallıyor, biz de mağazada seramik köylere doğru ilerlemeye devam ediyoruz. "Adı Bob Krampus Jr. ve tezgahlardan birinde çalışıyor."

"Gerçekten mi? Hangisi?"

"Ahşap oyuncak tezgahı. Her birini tek tek oymuş. Kendine elf diyor."

"Aman Tanrım." Kıkırdıyor. "Bütün aile kendini kaptırdı, değil mi?"

"Onlar yaptı." Başımı salladım. "Gerçekten yaptılar. Ama işte bu yüzden bu kasabada çok seviliyorlar. Her şeyi bir arada tutan tutkal onlar. Yani evet, BKJ zamanı geldiğinde görevi devralacak ve Bob'un yerini doldurabileceğine dair güvence aldık bile."

"Ona BKJ mi diyorsun?"

"Kasabadaki herkes biliyor. Bob ve Sylvia bile."

"Şu halime bak, tüm farklı şehirli şeyleri öğreniyorum. Ben de senin biraz münzevi olduğunu ve pek bir şey bilmediğini düşünüyordum." Dankworth'lerin emlak satışlarında buldukları veya eBay'den ucuza satın aldıkları antika Noel eşyalarını sattıkları mağazanın vintage bölümüne gidiyoruz.

"Bildiğim şeylerin yarısını bilmemin tek nedeni Max. Adam hiç susmuyor. Her sabah ren geyiklerini beslerken ahıra gelir ve bir gün önce duyduklarını bana anlatır."

Elini göğsüne bastırıyor. "Atlas... Atlas kasabanın dedikoducusu mu?"

"En büyüklerinden biri," diyorum elime bir oyuncak bebek alırken. "Bu şey ürkütücü."

"Aman Tanrım." Bebeği elimden kaptı ve şöyle bir baktı. "Bu Felicity, orijinal mavi tatil elbisesi ve pembe midesi içinde. Vay anasını."

"Uh...ne?"

Storee elindeki tişörtü ve mumu bana uzatıyor ve bebeğe bakıyor. "İnci kolye, zarif ayakkabılar, mavi saten kurdele ve iğneli şapka. İşte bu, Cole. Bu gerçekten o."

Sinirle yutkunuyorum. "Uh, sen neden bahsediyorsun?"

Bana bebeği gösteriyor. "Bu Felicity, tatil kıyafeti içinde."

"Bunu bir şekilde görebiliyorum, ama Felicity de kim?"

"Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısın?" diye alay ediyor. Görünüşe göre öyleyim. "O bir American Girl, Cole. Orijinallerinden biri ve Cindy Teyze'de bu bebek yok. Diğerlerinin hepsi var, ekose tartanıyla Addy, kadife elbisesiyle Molly, hatta ekose taftasıyla Samantha bile var. Ama bu, bu onun koleksiyonunu tamamlayacak."

Ensemi kaşıyorum. "Teyzen bebek koleksiyonu mu yapıyor?" "Evet, onları topluyor, bir oda dolusu var, Bil bakalım o odada kim uyuyordu?" "Sen mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Evet, hepsi bana bakarken uyuyordum."

"Ama... sen onların önünde boşaldın," diyorum, telefonda yaptığımız tüm kirli şeyleri düşünerek.

"Ve dürüst olacağım Cole, bundan gurur duymuyordum."

STOREE

Taran, "Kesim yaparken daha hassas olmalısınız," diyor. "Buna dikkat edeceklerdir."

"Makasımı nasıl tuttuğuma mı?" Ben soruyorum. "Hadi ama Taran." "O haklı," diyor Cindy Teyze. "Her şeyi yargılıyorlar

Süper Noel Baba Hız Turu sırasında. Bu sadece hediye paketlenenizi, neşeli bir Noel kartı yaratma yeteneğinizi ve çorap yapma becerilerinizi içermekle kalmaz, aynı zamanda çalışma alanınızın ne kadar temiz olduğuna, hatta makasınızı nasıl tuttuğunuza ve bu şaheserleri yaratırken nasıl gülümsediğinize de bakarlar. Kartal gibi gözleri var ve her küçük şeyi izliyorlar. Özellikle de Dankworth'ları."

"Ama bu kağıt kesme işi," diye itiraz ediyorum.

"Ve kesin olması gerekiyor." Taran bana bir rulo ambalaj kağıdı daha uzattı. "Tekrar yap."

Cole'u bırakıp buraya geldiğime ve azarlandığıma inanamıyorum. Ren geyiklerini kontrol etmek için onunla çiftliğe gitmeliydim ama hayır, iyi bir kız kardeş ve yeğen olmaya ve pratik yapmaya çalışıyordum.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz Taran çantalarımı aldı, bir gümbürtüyle yere bıraktı ve beni Süper Noel Baba Hız Turu için bir alıştırmaya istasyonu kurduğu yemek odasına sürükledi.

Cole ile etrafta dolaşırken çok eğleniyordum. Baubles and Wrappings'ten sonra, Taran için bir şey bulamadığım için tezgahlara geri döndük ve onun seveceğini bildiğim bir rüzgar çanı aldım. Ahşaptan yapılmış ve parçalar birbirine çarptığında tiz bir ton yerine ince bir ses çıkarıyor. Ayrıca Colorado'nun yüksek hızlı rüzgârları geldiğinde çözmesi de çok kolay.

Daha sonra bir sosıs paylaştık, Warm Your Spirits'ten bir kurabiye aldık ve biraz daha konuşabileceğimiz birkaç sandalye bulduk. Tanya tüm bu süre boyunca bizden övgüyle bahsetti, özellikle de Cole elimi bırakmadığı için - bunu ben de istemedim. Bana evinin arka kapısından geçmek isteyip istemediğimi sordu, ben de cazip geldi ama bu sabah Taran'la yaptığım konuşmadan sonra

Bu yüzden eve geri dönmeyi tercih ettim.

Ve şimdi... şimdi bana ambalaj kağıdını nasıl keseceğim söyleniyor.

"Kuralların orada olmasının bir nedeni var. Onlara uymanız gerekir" diyor Taran.

"Evet, kurallara uyun," diye papağan gibi tekrarlıyor Cindy Teyze.

Makası önceden basılmış kılavuzlar boyunca kaydırıyorum. "Ama ya verdikleri ambalaj kağıdında kılavuz yoksa?"

"Öyle," diyor Cindy Teyze. "İzledikleri şeylerden biri de bu."

"Tamam," diye uzatıyorum. "Şimdi, paketlemem gereken kutunun normal bir kutu olacağından ve garip bir şekli olmayacağından emin miyiz?"

"Duruma göre değişir," diyor Cindy Teyze. "İlk birkaç yıl basit bir kutuydu ve kimin en iyi süslediğini değerlendiriyorlardı ama geçen yıl herkese altıgen bir paket verdiler ve açıları bulmamız gerekti. Çok zordu."

"Bu pek eğlenceli görünmüyor."

"Değildi." Cindy Teyze masanın üzerine altıgen şeklinde bir kutu bırakıyor. "İkisini de çalışacağız."

Oh ne güzel.

İçimi çekiyorum ve sandalyeme oturup kutuyu sarmaya çalışıyorum. Taran'ın gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Sonunda ona baktığımda, "Ne?" diye soruyorum.

"Pratik yapmaya isteksiz
görünüyorsun." "İsteksiz
değilim."

Ben de. Cole'un evinde olmak istiyorum. Birlikte pratik yapsak ne güzel olur değil mi? Baston şekerlerle yaptığımız gibi. Çok eğlenceliydi. Ama burada teyzem ve kız kardeşim başımda dikilirken oturmak o kadar da eğlenceli değil.

"O zaman neden neşeli değilsin?" Taran soruyor.

"Sen de neşeli değilsin. Şu anda daha çok alay modundasın."

"Birinin olması gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, bugün şehirde saatler geçirdiniz ve son yarışma da yaklaşıyor. Hazırlıklı olmalıyız. Beş puan gerideyiz. Bir sonraki

yarışmada birinci olmalıyız ve Cole sonuncu olmalı.

eğer kazanma şansımız varsa."

"Bu biraz dramatik görünüyor," diyorum. "Ayrıca ışık yarışmamız ve kasabadaki casusların genel Noel neşesi puanlaması var ve Cole sergisini hiç geliştirmede ve eve bazı şeyler ekledik. Sundurma boyunca uzanan şeker kamışı lolipoplar hoş bir dokunuş oldu."

Taran canlanır. "Teşekkür ederim. Düzgün olduklarından emin olmak biraz zaman aldı ama seviyeyi kullanmaya başladıktan sonra biraz canlılık kattıklarını düşündüm."

"Sundurma ışıklarındaki ampulleri değiştirmek de hoş bir dokunuş."

"Bu benim fikrimdi," diyor Cindy Teyze. "İyi bir fikirdi."

Kağıdı üstten birbirine bantlıyorum, görünmemesi için çift taraflı bant kullanıyorum. Hatta ham kenarı da katlıyorum.

"Ve dinle," diye devam ediyorum, "kart yapımı çocuk oyuncağı olacak. Cindy Teyze'yle yıllardır albüm yapıyoruz. İyi bir Noel kartında nelerin olması gerektiğini biliyorum. Tek endişelenmemiz gereken çoraplar ama bir fikrim var."

"Oh?" Cindy Teyze merakla soruyor.

"Evet. Biraz keçeye, bir döşeme iğnesine ve biraz ipliğe ihtiyacımız olacak."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

STOREE

Whistler Lane'in yukarısında, caddenin sol tarafında,
iki mutlu humpers şeyleri çok gizli tuttu.

Mesaj atarlardı, ararlardı, müstehcen resimler gönderirlerdi,
Bu arada bu sopa mevsiminde aralarındaki bağı da geliştiriyorlar.

Ve artık son Kringle yarışması da geldiğine göre,
mutlu bir yeni yıla biteceğinden pek emin değilim.

Çünkü birileri pusuda bekliyor, neşeli Noel dekorunun, parlak
kırmızı, beyaz ve yeşilin arasından gerçeğin ortaya çıkmasını bekliyor.

"KÜPELERİM NASIL GÖRÜNÜYOR?" Cole ile birlikteyken tezgahlardan aldığım Noel
ağacı küpelerini göstererek Taran'a soruyorum. Şey... onun benim için aldığı.

"Şenlikli," diyor spor salonunun etrafına göz gezdirirken ve
düzeni incelerken.

Diğer tüm yarışmalarda olduğu gibi - en azından
performans dışı olanlarda - her yarışmacı için istasyonlar
kuruldu. Jürinin onayladığı malzemeleri getirmemize izin
veriliyor ve Chopped programında olduğu gibi, ambalaj
kağıdı, ip, bant, kumaş, süs eşyaları ve biblolar gibi
malzemelerle dolu bir "kiler" var. Dikiş makineleri ve bir
Cricut makinesi, ütüler ve ütü masaları var. El işi yapmak
için ihtiyaç duyabileceğimiz her şey.

Ve bu Kringle yarışmasının son müsabakası olduğu için
spor salonu kış harikalar diyarı temasıyla ışıklar, pankartlar,
sahte ağaçlar ve çelenklerle süslenmiştir. Burası nefes kesici
görünüyor.

"Zemine yaydıkları halılara dikkat eder misiniz? Bunlar takılma tehlikesi yaratır ve yüzüstü düşmenizi istemeyiz" diyor Taran.

"Onları gördüm," dedim.

"Ve ambalaj kâğıdıyla ne çalıştığınızı hatırlayın. Dikişleri elinizden geldiğince gizleyin."

"Evet, tabii ki" diyorum.

"Ve çorabın kenarına çok yakın dikme, yoksa kenarı yıpranır ve düzgün dikişi kaybedersin." "Biliyorum Taran," diyorum sinirlenerek, çünkü o hep böyle yapıyor için ve tüm ÇILGINLIK gün lider yukarı için ve rekabet.

"Sinirlenme. Yardım etmeye çalışıyorum," diyor.

"Evet, ama bütün gün aynı şeyi tekrarlayıp durdun. Bu noktada, lanet çorabı gözlerim kapalı bile dikebilirim."

"Lütfen bunu yapmayın."

Cole'un Atlas'la birlikte kapıdan içeri girdiğini gördüğümde, "Ben olsam yapmazdım," diye cevap veriyorum.

Çirkin Noel kazakları, kot pantolonları ve botlarıyla süslenmişler. Kollarını kıvrımışlar ve kazakları gülünç olsa da onları çok iyi gösteriyorlar.

Özellikle Cole, çünkü onun burnunda kırmızı bir top olan dev bir ren geyiği var. Ne kadar da uygun. Beni Taran'ın yanında gördüğünde sırtıyor ve sonra gözlerinin kıyafetimde gezindiğini fark ediyorum. Kırmızı kadife bir elbise, yeşil çoraplar ve siyah patikler. Çalışırken yüzümden uzak dursun diye saçımı başımın tepesinde sıkı bir topuz yaptım ve topuzun içine biraz çobanpüskülü sıkıştırdım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarını ıslatıyor ve tüm vücudumun ısındığını hissediyorum.

Yarışma neredeyse sona erdi. Noel arifesindeyiz, yani yarın ışıklar değerlendirilecek ve Noel günü kazanan açıklanacak. Ondan sonra Cole ve ben aileme her şeyi açıklayacağız ve sonra da nereye gideceğimize karar vereceğiz. Taran'ın bir şeyler yapmak için can attığını biliyorum.

ama daha uzun süre kalmaya çok istekliyim. Yeni yıla kadar işe başlamam gerekmiyor, bu da tüm tatil haftasını Cole ile geçirebileceğim anlamına geliyor ve hatta geceleri onun evinde kalıp gündüzleri Cindy Teyze'ye yardım edebilirim. Mükemmel olur.

Sadece birkaç gün daha.

Aramızdaki bu şeyin ne kadar uzun vadeli olabileceğini görmek için birkaç gün daha, çünkü evet, aklım orada, ama tatilden sonra Cole hakkında daha iyi bir okuma yapana kadar tam olarak ne kadar süreceğini bilemem.

"Neye bakıyorsun sen?" Taran beni hayallerimden uyandırarak, "Neye bakıyorsun?" dedi.

"Şu ağaçlar," diyorum. "İnsan neden o pislikle uğraşmak ister ki? Elbette güzeller ama bir de evin her tarafındaki beyaz şeyleri düşünün."

Söz konusu ağaçlara ve sonra da bana bakıyor. "Bana sorarsanız tam bir kabus."

"Tam bir kâbus," diyorum Cole Atlas'la birlikte bize doğru yürürken.

"Sevgilim, seni görmek ne güzel," diyor alaycı bir ses tonuyla ve eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Hislerimiz karşılıklı." Taran'a başıyla selam veriyor.

"Kötü kız kardeş nasıl?"

"Bana bu şekilde hitap etmemen senin yararına olur," diyor. Hem Cole'a hem de Atlas'a yukarıdan aşağıya bakıyor. "Görüyorum ki bugün dar pantolonlarınızı giymeyi tercih etmişsiniz. Umarım siz etrafta koştururken yırtılırlar."

"Ben de öyle," diyor Cole sırtarak. "Martha ve Mae yargılıyor ve giysilerinden fırlayan erkeklere düşkün olduklarını biliyorum."

Ağzımdan çıkmak isteyen homurtuyu tutuyorum ve bunun yerine burnumun dibini kaşır gibi yaparken sırtarak kapatıyorum.

"Gece gündüz çalıştığımızı bilmenizi isterim ve kimse bu galibiyeti almaya Storee'dan daha hazırlıklı olamaz."

"Gece ve gündüz mü? Huh, Storee'yi şehirde gördüğümü sanıyordum."

Bütün gün ve gece olması mümkün değil."

Aman Tanrım, Cole.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor Taran, elleri kalçalarında. "Sadece hazırlıklı olun çünkü o en iyi oyununu getiriyor."

"Titriyorum," diyor Cole ve sonra tekrar yanıma geliyor. Bu kez beni diğer yanağımdan öpüyor, yüzü benimkiyle kapanırken "Çok güzel görünüyorsun" diye fısıldıyor.

O uzaklaşırken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Halılara takılıp düşme," diyor bizden uzaklaşıp üzerinde adının yazılı olduğu istasyona doğru ilerlerken. O ve Atlas kurulumu gözden geçiriyor ve birkaç şeyin yerini değiştiriyorlar.

"O çok kibirli. Son birkaç haftadır onun sana yaklaşmasına izin verdiğine bile inanamıyorum."

Tam bir rezalet.

Tüm o orgazmlar, bu ne cüret!

Cindy Teyze bize doğru gelirken, "Neredeyse bitti," diyorum.

Taran bu sabah yemek masasında saçlarını kıvrarak vakit geçirirken ben de hızlıca sardım. Mükemmel sarma işini bir dakika on saniyede tamamlayabildim. Ne kadar hızlı ve ne kadar doğru sardığımıza göre değerlendirileceğiz, bu yüzden sanırım bunu hallettim. En önemlisi de Cindy Teyze bugün en iyi şekilde görünmek istediğini söyledi. Bu nedenle, en iyi kırmızı balıkçı yakasını bulduk ve onu beyaz-yeşil bir Noel yeleği ve yeşil pantolonla eşleştirdik. Yine tüm tatil ihtişamıyla Cindy Teyze gibi görünüyor.

"Bence bunu kazanabiliriz kızlar."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Taran. "Sadece Storee'nin odaklanmasına ihtiyacımız var."

"Odaklandım," diyorum. "Tamam mı? Oldukça odaklanmış durumdayım ama odaklanmam konusunda beni rahatsız etmeye devam edersen daha az odaklanmış olacağım."

"Pekâlâ kızlar, pekâlâ. Belki de etrafta dolaşıp birbirimiz hakkında güzel şeyler söylemeliyiz," diyor Cindy Teyze. "Çünkü tansiyonun yüksek olduğunu hissedebiliyorum ve birbirimize güvenmemiz gerekiyor, savaşa değil."

Tanrım, tıpkı annem gibi konuşuyor... Annem Cancun'da margaritalarını yudumlamadığı zaman.

"Ben başlayayım," diyor Cindy Teyze, ikimizin de ellerini avuçlarının içine alarak. "Geçtiğimiz birkaç hafta uzun zamandır geçirdiğim en iyi haftalardan biriydi." Gözleri doluyor ve daha önceki tüm kötü haftalar için içimden bir suçluluk dalgasının geçtiğini hissedebiliyorum. "Tekrar etrafınızda olmaktan, sabahları gülen yüzlerinizi görmekten, birlikte çalıştığınızı görmekten, eskiden olduğu gibi tatil sezonunun tadını çıkarmaktan çok keyif aldım. Bunun benim için anlamı çok büyük. Ve Taran, benimle ilgilenmek, rehabilitasyonumda bana yardımcı olmak konusunda çok harikaydın. Işıkları asarken gösterdiğin hassasiyetten bahsetmiyorum bile." Taran ıslı ıslı gülümsüyor, uzun zamandır görmediğim bir şey. Sonra Cindy Teyze bana döndü. "Sevgili Storeebook, en çok endişelendiğim kişi sensin."

"Ben mi?" diye sordum, kafam karışmıştı. "Neden ben?"

"Çünkü yıllar önce bu kasabada yaşadıklarından sonra içine kapandığını gördüm. O güzel kalbinin bir iki beden küçüldüğünü gördüm ve bu benim için büyük bir trajediydi. Sen her zaman Noel'i seven, uyanık olduğu her anı benimle birlikte tatil sezonuna katılarak geçiren bir kızdın. Bu yüzden seni artık göremediğimde, o değerli, bulaşıcı ruhunu kaybetmiş olabileceğini düşündüm."

"Ben sadece... Sanırım sadece kendimi bulmaya çalışıyordum."

Elimi okşadı. "Bunu anlıyorum ama seni burada görmek, gülümsediğini görmek, Town Kringle yarışmasına katıldığını görmek çok güzeldi. Benim şerefime yarıştığın için çok mutluyum. Bu benim için dünyalara bedel."

"Elbette," diyorum. "Bunu senin için kazanmaktan başka bir şey istemiyorum, Cindy Teyze."

"Teşekkür ederim," diyor tatlı tatlı ve sonra Taran'a bakıyor. "Tamam, sıra sende."

Taran derin bir nefes alır. "Cindy Teyze, kendimi bildim bileli tatil sezonunu hep eğlenceli hale getirdin."

Ve bu yıl da bir istisna değil. Ama en çok sevdiğim şey bilgeliliğinizi benimle paylaştığınız sohbetlerimizdi. O konuşmaları her zaman hatırlayacağım."

Ne konuşması?

Taran bana baktı. "Storee, bunu yeterince söylemiyorum ama seninle gurur duyuyorum." Ne? Ve neden... neden tıkanıyorum? "Bu yarışmaya katılarak bazı büyük korkuların üstesinden geldin ve bunu zarafetle, mükemmeliyetle ve Cindy Teyze için çok şey ifade ettiğini bildiğim bir adanmışlıkla yaptın."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor.

"Vay canına, tamam. Duygusallaşmaya hazır değildim." Cindy Teyze elimi sıktı. "Ama evet, söylediğiniz her şey için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük. Cindy Teyze, Noel'i her zaman olması gerektiği gibi yapıyorsun. Ben bunu unutmuşum. Bu tatile hayatımda ne kadar ihtiyacım olduğunu, senin bunun bir parçası olmana ne kadar ihtiyacım olduğunu unutmuşum ve bu kadar uzun süre uzak kaldığıma inanamıyorum. Bundan sonra böyle olmayacağına söz veriyorum çünkü sahip olduğum büyülü anların sebebi sensin."

Elimi kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük kondururken Cindy Teyze'nin yanağından bir damla yaş süzülüyor.

Şimdi Taran'a dönüyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Taran, her zaman anlaşılmadığımızı ve birbirimizi tam olarak anlamadığımızı düşündüğüm anlar olduğunu biliyorum ama bu seni takdir etmediğim ve sevmediğim anlamına gelmiyor, çünkü seviyorum. Sıcak kalbini ve büyük küçük demeden yardıma ihtiyacı olan herkesle ilgilenme şeklini takdir ediyorum. Tek yaptığımız oturup kurguladığım Lovemark filmlerini izlemek olsa bile, hayatını bir kenara bırakıp Kaliforniya'ya beni ziyarete gelmeni takdir ediyorum. Beni bu yarışmanın bir parçası olmaya ittiğin ve süreç boyunca yanımda olduğun için sana minnettarım. Sen olmasaydın bu kadar ilerleyemezdim."

Taran usulca gülümsüyor. "Olurdu ama bu kadar harika bir ışık gösterisine sahip olamazdınız."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Henüz tam olarak bitmemiş bir ışık gösterisi."

"Sadece birkaç ince ayar yapmam gerekiyor." Parmaklarını birbirine kenetliyor.

"Tüm Kringle-ee'ler lütfen yerlerine geçebilir mi?" Bob Krampus spor salonunda gürlüyor.

Rekabet zamanı.

"İyi şanslar," diyor Cindy Teyze.

Taran, "Kalın iğneyle kendinize yer açmayı unutmayın," diyor.

"Aman Tanrım, Taran."

O tutar onu eller yukarı içinde Savunma.

"Sadece a ince bir hatırlatma."

COLE

Gözlerini ondan alamıyor. Kız çok güzel. Ve bunu herkes görebiliyor, jüri bile.

Bu ona kaybettirecek mi? Dikiş dikmeyi unutacak mı? Sadece penisini ne kadar iyi kavradığını ve sakso çekebildiğini mi düşünecek-

"Hadi ama, şu anda yapmasan olmaz mı? Odaklanmaya çalışıyorum."

Anlatıcı: Gözlerinde kalplerle Storee'ye bakıp duran adam söylüyor.

"Çünkü bu bir romantizm. Ona çöp konteynerinden sarkan bir çöp parçasıymış gibi mi bakmam gerekiyor?"

Anlatıcı: Bana karşı gevezelik etme! Pantolonunun kontrolü bende ve onu yarmakla ilgili bir sorunum yok, böylece dilly dong'un hemen dışarı düşüyor çünkü, oops, sana iç çamaşırı giymeyi unuttum.

"Tanrım... Tanrım."

Anlatıcı: Şanslısın ki, sana bir şey giymene izin veriyorum.

Bugün tanga giyiyorsun, böylece eğildiğinde herkes iç çamaşırı seçimini görüyor.

"Uh, lanet olsun hayır."

Anlatıcı: Çok geç. Hikayeye devam edelim.

"Dostum, tanga mı giyiyorsun?" Yanlıslıkla yere düşürdüğüm bir parça inşaat kâğıdını toplarken Max soruyor.

"Ne?" Kazağımı aşağı çekip kıcımlı kapatarak söylüyorum.

Max kazağımı kaldırıyor ve sonra tangamın askısını çekiştirerek tenime yapııştırıyor. "Bu da ne böyle?"

"Uh...Storee beni cesaretlendirdi. Geçen gün alışveriş yaparken bunu buldu ve bugün giymem için bana meydan okudu."

Max bir an beni inceliyor, ayaklarının üzerinde kayıyor, sonra öne doğru eğiliyor. "Rahat mı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde beklediğimden daha rahat."

"Güzel." Başını sallıyor. "Daha önce bir tanga denemeyi düşünmüştüm ama giyecek birini bulamamıştım. Görünüşe göre çalımlarında külot çizgisi olmamasını takdir edebilecek birini bulmuşsun. Sana şunu sorayım, tokası ve her şeyiyle Noel Baba'nın pantolonuna benziyor mu?"

"Biliyor musun, şu anda bu konu hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Ne hakkında konuşacağız?" Storee istasyonumuza yaklaşırken şöyle diyor. Yarışma başlamaya hazır.

Max eğilir ve fısıldar, "Giymesi için ona meydan okuduğun tanga."

Gözleri açılıyor. "Gerçekten bunu mu giyiyorsun?"

"Şimdi zamanı değil çocuklar. Şehrin büyük bir kısmı bizi izliyor." Yumuşak bir tatil müziği salondan süzülürken Noel kıyafetlerini giymiş kalabalığa bakıyorum.

"O haklı. Bu yarışmayı kazandıktan sonra tanga konusunu tartışabiliriz," diyor Max.

"Bunu gerçekten kazanacağını mı düşünüyorsun?" Storee soruyor, o kadar sevimli görünüyor ki keşke yarışmayı atlayıp onu evime götürebilseydim diyorum.

"Öyle olduğumuzu biliyoruz. Bizi hazırlayan gizli bir silahımız vardı."

"Öyle mi?" diye sorar. "Peki bu kim olabilir?"

"Annem," diyor Max gururla. "O bir dikiş kraliçesidir ve şimdiye kadar görülmüş en iyi çorabı yapacağız."

"Bunun sadece çoraplardan ibaret olmadığının farkındasınız, değil mi?" Storee diyor ki. "Farkındayım," diyor Max. "Cole ve ben bir süredir çiftlikte çalışırken yıllarca sahte hediyeler yaptık. Şu anda bunu uyukumuzda bile yapabiliriz."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet, bu işte oldukça iyiyiz."

"Ve kart yapımı... şey, daha önce çiftlikte biraz sattık diyelim."

"Bekle, cidden mi?"

Omuz silkiyorum. "Hayatımızda bir zamanlar biraz nakit paraya ihtiyacımız vardı ve Noel kartları bunu yapmanın yoluydu. Hediyelek eşya dükkanının yanında bir arabamız vardı ve bir yıl PlayStation almaya yetecek kadar para kazanmıştık."

"Neden bana söylemedin?" diye soruyor.

"Başka işlerle meşgulüm," diyorum kaşlarımı sallayarak.

Max eğiliyor. "Seksten bahsediyor." Storee'nin dudakları inceliyor. "Ne demek istediğini biliyorum Atlas."

"Tamam, sadece emin olmak istedim," diyor elini sallayarak. Bob Krampus, "Storee, lütfen görev yerinize gidin," der.

merkez sahneyi alır.

Storee'nin istasyonu yine benimkinin hemen yanında, bu hem bir nimet hem de bir lanet. Ona gizlice bakabilmek istiyorum ama aynı zamanda onu izlemeye kendimi fazla kaptırmak da istemiyorum. Bu ince bir çizgi ve eminim Max dikkatimin dağılması için tetikte olacaktır.

Bob Krampus kalabalığa seslenip bugünkü yarışmanın kurallarını açıklarken, spor salonunun etrafına bakıyorum ve şehrin dört bir yanından gelen insanları fark ediyorum.

Dankworth çocukları en önde oturuyor, en uzundan en küçüğe doğru sıralanıyorlar, hepsi de aynı kırmızı polo tişörtleri ve haki pantolonları giyiyor. Ebeveynleri jüri masasında otururken elleri kucaklarında.

Solda Tanya ve yanında Jefferson Chadwick var - burada olmasına şaşırdım - ve ikisi de birbiriyle konuşmuyor ama bu alışılmadık bir durum değil. Jefferson kimseyle konuşmaz.

Frank ve Thachary ortada, etrafları arkadaşlarıyla çevrili ve... evet, sanırım Thachary'nin elinde bir termos var. İçinde ne olduğunu ancak hayal edebilirim.

Antika dükkânı sahibi Sherry Conrad, arkasındaki sinirli insanların görüşünü engelleyen çok büyük bir şapka takıyor.

Peach ve Paula tribünlerden Frank ve Thachary'ye doğru ilerliyor, ikisinin de elinde birer termos var. Orta bölüm gürültülü olacak.

Bir de Bay ve Bayan Maxheimer ile Max'in kardeşleri Felix ve Ansel var. Onlarla göz göze geldiğimde Ida -Bayan Maxheimer- kocaman bir gülümsemeyle bana el sallıyor ve ardından fotoğraf çekmek için telefonunu uzatıyor. Ben de el sallıyorum ve Max'i omuzlarından tutarak birlikte fotoğrafımızı çekmesini sağlıyorum. İş bittiğinde bana bir başparmak işareti yapıyor.

Ailemi kaybetmek hayatımda katlanmak zorunda kaldığım en zor şeydi ama şunu söyleyebilirim: Ida ve Otto Maxheimer o dönemde bana çok yardımcı oldular ve hala da oluyorlar. Ida bana oğullarından biriymişim gibi davrandı, her zaman sarılıp öptü, Max ve bana aynıymışız gibi davrandı. Ve Otto, en çok acı çektiğim zamanlarda bana bir şans, bir iş ve iyileşebileceğim bir yer verdi. İkisi için de çok minnettarım.

"Buna hazır mısın?" Max diyor ki.

Başımı sallıyorum, bunu ailem için kazanmaya hazırım.

"Evet, hazırım."

Ve böylece yarışma başladı, Kringle-ee'ler etrafta koşuşturuyordu, Jimmy ambalaj kağıdıyla, Ursula ise kaşlarını çatarak.

Kestiler, bantladılar, bantladılar ve kestiler, Cole Storee'un yuvarlak poposuna göz atıyordu.

Beatrice hapşırdı ve Jimmy çok yaşa dedi, Ursula saçlarını yapıştırıcıyla gelişigüzel yapıştırırken.

Ortadaki kalabalık çok ama çok sarhoş olurken
kurdeleler, çobanpüskülleri ve Noel'e özgü ıvır
zıvırlar vardı.

Bob Krampus zamanının yarısının dolduğunu ve şimdi
sırada korkunç çorap eğlencesi olduğunu söyledi.

Kumaş fırlatıldı; iplik yere yuvarlandı.
Yapıştırdılar, diktiler, biraz daha, biraz daha, biraz daha ütülerdiler.

Saat işliyor ama bu onları durdurdu mu? Hayır. Basitçe şöyle
dediler: "Dikiş dikecek vaktimiz yok;
onun yerine yapıştırırız."

Ursula ve doktor yapıştırıcıyı profesyonel gibi
kullandılar. Jimmy şaşkın bir şekilde durmuş,
sadece burnunu kaşıyordu.

Storee ve Cole, Storee'nin çorabı parçalanmaya
başlasa da ipliği bırakmadılar.

"Eller yukarı," dedi Bob, sesi havada gürleyerek.
Ellerini havaya kaldırdılar ve dua ederek umutlandılar.

Çorap eksikti, kartlar yamuktu. Beatrice kırmızı ve
yeşili atlayıp maviyi tercih etti.

Kim yaptı? Kim kazandı? Kim en iyi olduğunu
kanıtladı? Cindy, Noel yeleğiyle sonuçlar için
zıpladı.

STOREE

Hayatımda hiç o son bir buçuk saatte hissettiğim kadar adrenalin hissetmemiştim.

Vay
canın
a.
Lane
t
olsun

Cole'un yanında duruyorum, eşyalarımız değerlendirme
masalarına yerleştirilmiş, bakışlar her bir detayı ve her bir

kusuru inceliyor.

Paketlemem iyiydi ama diğerklerinininkiyle eşit görünüyordu.

Kartım kırsalda bir kış gününün güzel bir tasviriydi ve doku eklemek için biraz kumaş bile kullandım.

Ve çorabım... kenarına çok yakın dikene ve keçe yırtılana kadar gerçekten iyi görünüyordu.

Bu olay olduğunda Taran'ın iniltisini salonun diğer ucundan duyabiliyordum.

Tabii, bu olay gerçekleşmeden hemen önce Cole'a doğru bakmış olabilirim çünkü onun bir şeytan gibi dikiş dikmesinden etkilenmişim, bu yüzden belki de biraz dikkatim dağılmıştı. Bir yama ile kapatmaya çalıştım ama jürinin bunu nasıl karşılayacağından emin değilim.

Beatrice zorlandı. Mavi ve gümüş teması hoş olsa da, baştan aşağı geleneksel kırmızı, yeşil ve beyaz bir adam olan Bob Krampus'a pek uymuyor. Yani, bu noktada bunu bile biliyorum.

Ursula sarma işinde mükemmeldi. Daha önce sadece Instagram'da gördüğüm garip bir teknik uyguladı. Geçimlerini sağlamak için hediye paketlerken kendilerini kaydeden insanlar var ya? Ursula da onlardan esinlenmiş ve ortaya çok güzel çıkan çift kat tekniğini uygulamış. Ama kartı? Vasat. Ve çorabı yapıştırılmış bir felaketti - ve saçındaki yapıştırıcıdan bahsetmeyeceğim bile.

Bir de Jimmy var, geldiğini hiç görmediğim tehdit. Homurdandı, homurdandı ve grubun en çok ses çıkaranıydı ama masaya koyduklarına bakınca hem endişelendim hem de etkilendim.

O ve Cole bugünkü yarışmanın karanlık atları gibi görünüyor.

Ve karmaşık, işlemeli çoraplar... Sahip olduğumuz zaman içinde bunları dikmiş olması. Asıl soru, nasıl?

Bob mikrofona konuşurken "Pekala," diyor. "Kringlee-ee'lerimizi alkışlayabilir miyiz lütfen?" Kalabalık patlıyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Her ne kadar zor olsa da ve **yaptığım** işi bırakıp ağlamak istediğim zamanlar olsa da, itiraf etmeliyim ki

kendim, çünkü ben yaptım.

Bob son birkaç haftadır yaşadığımız her şey hakkında bir konuşma yapıyor ve birkaç dakika gibi gelen bir sürenin ardından boğazını temizleyerek sonuçları bildirmeye hazırlanıyor. Cole'un elini fena halde tutmak istiyorum. Ona ne olursa olsun bizimle gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Ama kalabalığa bakarken hareketsiz kalıyorum.

"Beşinci sırada, mavi temasıyla Beatrice Pedigree var."

Evet, hepimiz bunun olacağını biliyorduk.

"Dördüncü geliyor..." Bob bize bakıyor, benimle göz teması kuruyor ve kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Sonra "Ursula Kronk" dedi.

Vay canına, tamam, bu çok kabaydı, bana sorarsanız Noel Baba'ya yakışmadı.

Bob, "Jürinin zorlandığı nokta da burasıydı," diye devam ediyor. "Bir ileri bir geri gittik çünkü herkesin başvurusunda beğendiğimiz yönler vardı, bu yüzden kusurlara dönmek zorunda kaldık."

Kahretsin.

"Üçüncü geliyor... Storee Taylor."

Siktir!

Bu hiç iyi değil. Kaç puan bu? Taran'a bakıyorum, not defterine bir şeyler karalıyor, muhtemelen Bob devam ederken bile hesap yapıyor.

"İkinci sırada... Cole Black ve neşeli yardımcısı var, bu da Jimmy Short'un birinci olduğu anlamına geliyor!"

Jimmy bir adım öne çıkıyor ve yumruklarını havaya kaldırıp aşağı yukarı indiriyor, ön sırada oturan ve artık eski karısı olduğunu bildiğim kadını işaret ederken kazandığı zafer göğsünü kabartıyor. Kadın ona bir öpücük konduruyor ve Jimmy kalabalık patlarken öpücüğü yakalıyor.

Cole'a bakıyorum, hayal kırıklığım beni duygulandırıyor çünkü artık birincilik için yarışıp yarışmadığımı bile bilmiyorum.

"Unutmayın," diyor Bob. "Bu yarışma daha bitmedi."

Önümüzde hala kimin en ruhlu olduğuna dair kasaba oylaması ve Noel ışık gösterisinin finali var. Hiçbir şey kesin değil, bu yüzden önümüzdeki iki gün çok önemli. Kringle-ee'lerimizi kutluyor ve mutlu Noeller diliyorum!"

Hep birlikte "Mutlu Noeller" diyor ve sonra dağılmaya başlıyoruz.

Cole'a dönüp ona üzgün bir bakış atıyorum, bu da kaşlarının daha da çatılmasına neden oluyor.

Bana doğru yürüdü. "Neyin var?"

"Ben sadece..." Taran'ın bana doğru geldiğini görüyorum ve "Köşedeki büyük ağacın yanında buluşalım" diyorum.

Başını sallıyor ve Taran aramızdaki mesafeyi kapatırken h a v a l a n ı y o r .

"İğneyi kenara çok yaklaştırdın." İç çektim.

"Biliyorum, Taran."

"Sana yapmamamı söylemiştim."

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum. "Ama düşündüğünden çok daha stresli."

"Sürekli Cole'a bakıp duruyordun," diyor.

"Çünkü dikiş makinesi kullanıyordu. Gürültülü ve dikkat dağıtıcıydı," diyorum. "Dikiş dikebildiğini kim bilebilirdi ki?"

Taran kollarını kavuşturur. "Evet, sinir

bozucuydu." "Ama Jimmy nasıl kazandı?"

Eski karısıyla konuşmakta olan Jimmy'ye bakar. "Ben şu kayıtları incelemeye gidiyorum."

"Tamam," dedim. "Ben, ben tuvalete gidiyorum."

Taran teftişini yapmak üzere masaya doğru yürürken ben de Cole'un beni beklediği arka köşeye doğru yürüyorum. Ağaca ulaştığımda beni ağacın arkasına çekiyor ve bakışlarıyla buluşabilmem için çenemi kaldırıyor.

"Sorun nedir?"

Dudaklarım titreyerek, "Çorabımı berbat ettim ve bu yüzden üçüncü olduğumu biliyorum. Taran mutlu değil ve puanların toplamı hakkında hiçbir fikrim yok ama son üç yarışmada üçüncü oldum ve bu iyi bir şey olamaz."

"Sekiz puan geridesin," diyor Cole, hızlı hesap yapabildiği belli. "Hâlâ kazanabileceğin puanlar var."

"Işık gösterimizle mi? Cindy Teyze'nin evini gördün mü? Taran'ın bir araya getirdikleriyle birinci olamayız."

"Bu iyileştirmeyeyle ilgili" diyor. "Genel olarak değil. Yani başladığınız şeyi geliştirdiğiniz için çok puan alabilirsiniz. Kim bilir."

"Herhangi bir iyileştirme yaptınız mı?"

Bana sırtıyor. "Paula ve Peach geldiğinde garip bir şekilde sönmüş olan ışıkları tamir ettik." Bu dudaklarıma küçük bir gülümseme getirdi. "Ve yarın sabah Noel arifesi kutlamamızdan sonra, Max ve ben çimenlere biraz ışık koymayı planlıyoruz, ama çok süslü bir şey değil. İyileştirme şansı olan biri varsa o da sen ve Taran'dır. Yerinizde olsam bu gece onunla konuşur, çimleri güzelleştirmek için neler yapabileceğinizi öğrenir ve yarın bütün gün bunun üzerinde çalışırdım."

"Evet, bu iyi bir fikir." İçimi çektim ve sonra güçlü kollarını bana sararken ona doğru eğildim. "Tanrım, senin yüzünden dikkatim çok dağılmıştı."

Kıkırdıyor. "Dikiş yüzünden mi?"

"Öyleydi." Çenemi göğsüne dayayarak ona bakıyorum. "Kumaşı iterken kollarındaki sinirler patlıyordu. Gerçekten çok sıcaktı."

"Bu doğru mu? Daha sonra senin için çıplak dikiş dikeyim mi?"

"Evet derdim ama bu gece Atlas'a gitmiyor musun?" "Oh doğru... peki, bütün bunlar bittiğinde, senin için çıplak dikiş dikeceğim

...bana giydirdiğin bu tanga'nın içinde."

Gülüyorum, şimdiden hafiflemiş hissediyorum. Elimi pantolonunun arkasından aşağı kaydırıyorum, elim tanga'nın üzerinden geçiyor. "Bunu giydiğine inanamıyorum."

"Senin için her şeyi yaparım, Storee. Her şeyi yaparım."

OTUZUNCU BÖLÜM

COLE

Storee'nin çorabının parçalanmış bir başarısızlık olması ne yazık.
Elbette, bu onun tatil hikayesinin sonu olamaz.

Değil, çünkü görmediğiniz bir şey var.
Hileli, sinsî, pek de neşeli olmayan bir şey...

Havalı yatağımın üzerinde kayarken "YA OLURSA" diyorum ve benimkinin yanında duran havalı yatağında yastığına gömülmüş Max'e bakıyorum. "Ya yarın ışık gösterisinde herhangi bir iyileştirme yapmazsak?"

Durdu ve bana baktı.

Oyunlar, kurabiyeler ve yumurta likörüyle geçen eğlenceli bir gecenin ardından aile uykuya dalmış, şöminedeki ateş kor haline gelmiş ve evdeki Noel ışıkları perdelerin arasından parıldıyor.

"Neden bir şeyler yapmak istemiyorsun ki..." Bir dirseğinin üzerine yaslanıyor. "Bu Storee yüzünden mi?"

İnledim. "Dostum, onu bugün görmeliydin. Yıkılmıştı."

"O zaman belki de daha iyi bir performans sergilemeliydi." Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da devam ediyor: "Bunu saygıyla söylüyorum. Ama dikiş makinesinde usta olman bizim suçumuz değil. Ya da kart yapma becerilerinizin eşsiz olması veya bir hediye bir dakikadan kısa bir sürede mükemmel bir şekilde paketleyebilmeniz. Başkası daha parlak yansın diye kendimizi ışıktan saklayamayız."

"Gerçekten mi Max? Göt gibi konuşuyorsun."

"Kazanmak istediğim için mi? Çünkü beni bu işe sen sürükledin."

ve Őimdi yatırım yaptığım için ısıyı dűŐűrmem mi gerekiyor? Dostum, tűm kasabanın ۆnűnde bana dar gelen bir Őortun içinde kۆpek gibi oturdum. Bunu sadece kendi zevkim için yapmadım."

"Biliyorum. Biliyorum." Elimi baŐıma bastırıyorum, yastığıma uzanırken hayal kırıklığına uğruyorum. "Onu ۆyle gۆrmekten nefret ediyordum ve kız kardeŐi de çok ۆzgűndű. Ona yardım etmek istedim."

Max sessiz ve kafasında dۆnen çarkları neredeyse gۆrebiliyorum. "Ya... ya bunların hepsi bir oyunsa ve sen ekilesin diye ۆzűlműŐ gibi davranıyorsa ya da kazanabilmek için bir Őeyler yapıyorsa?"

"Atlas," diyorum sert bir sesle. "Yaptığı Şey bu değil."

"Bۆyle dűŐűnmek istediĐini biliyorum. Ben sadece, dostum, sadece seni kolluyorum, tamam mı?"

"Bunu takdir ediyorum ama Storee beni bۆyle incitmez, bana bۆyle ihanet etmez. Onu tanıyorum. Benim etrafımda nasıl olduğunu hissettim. Birinin beni ne zaman kullandığını ve ne zaman gerçekten benden hoşlandığını anlayabilirim."

"AŞık olduğunu sۆyleyecek miydin?" diye sorar.

"Bilmiyorum, belki." Ellerimi yűzűmde gezdiriyorum. "Bu konuda bana gűven, tamam mı? Storee beni kullanmıyor. Sadece son birkaç yarıŐmada zorlandıĐı için ۆzgűn ve teyzesi ile kız kardeŐinin bűyűk baskısı altında."

"Tamam," diyor Max kuŐkuyla. "Ama Cindy'yi bilirsin. Bence kazanmak için ne gerekiyorsa yapar. Unvan için yanıp tutuşuyor. İpleri elinde tutuyor olabilir."

"Benimle uĐraŐmayacak ya da birinin kalbiyle uĐraŐmayacak."

"EĞer durum buysa, o zaman yarın çimleri aydınlatmaya devam edelim derim. Bunu kazanmak istiyoruz, değil mi?"

"Sayılır. Kazanma ihtiyacı eskisi kadar gűlű deĐil. Sanırım Storee'un kazandıĐını gۆrmeyi tercih ederim."

"Hayır," diye inliyor Max. "Cole, lűtfen... Tanrı aŐkına, Őimdi pes etme. Sekiz puan ۆndeyiz. Bu çok zor.

yakalamamız gerekiyor. Storee ışık gösterisiyle birinciliği kazansa bile, tek yapmamız gereken son ikinin üzerinde kalmak ve sağlamız. Bu bizim için bir kazanç. Sadece bunu gör. Bir şey olursa benim için yap. Çok şey atlattık ve artık yatırım yaptığıma göre bunu bizim için kazanmak istiyorum."

Kahretsin, o böyle söyleyince.

Benim için çok şey yaptı ve Max'e onu ne kadar takdir ettiğimi göstermekten başka bir şey istemiyorum.

"Haklısın," diyorum. "Çok haklısın. Lanet olsun, dostum.

Özür dilerim.

Hadi... hadi bu şeyi kazanmaya çalışalım."

Elini uzatırken gülümsemesi parlıyor. "Evet, hadi kazanalım."

Eline bakıyorum ve sonra tekrar ona bakıyorum. "Elini tutmam mı gerekiyor?"

"Kutlama için titremen gerekiyor." "Bu tuhaf görünüyor," diyorum.

Elini yumruk şeklinde kıvırıyor. "O zaman yumruk tokuşturalım mı?" "Ehhh..."

Yastığını aldı ve suratımın ortasına vurdu. "Buna ne dersin?"

Birkaç kez göz kırpmıyorum ve sonra ona doğru dönüyorum. "Sen öldün."

Yuvarlanırken ciyaklıyor ve fısıltıyla bağılıyor, "Babamı uyandırma. Bizi öldürür ve eğer onu uyandırırırsan, ona tanganı anlatırım."

Havalı yatağımdan kalkıyorum ve aramızdaki sehpayla yüzleşiyoruz. "Senden ödünç aldığımı söylerim."

"Başka bir adamın tangasını giymek mi? Cole, senin standartların nerede?"

Ona doğru hamle yapıyorum, o da yan çiziyor ve sehpayla çarpmamaya neden oluyor.

"Aşağıda neler oluyor?" Bay Maxheimer yukarıdan sesleniyor.

Max fısıldıyor, "Şimdi yaptın işte, seni lanet olası."

Merdivenlerden inen ağır ayak seslerini duyduğumuzda iç geçiriyorum. İçinde

Uzlaşmacı bir tonla, "Haklıydın canım," dedim.

TARAN

Tavana bakıyorum, zihnim yarışıyor, kalbim çarpıyor, ihanet düşüncesi içimden geçiyor.

Nasıl yapabildi?

Bu yüzden mi tembellik yapıyor? Son birkaç yarışmada üçüncü olması mı? Onun yüzünden mi?

Onu spor salonunda bir ağacın arkasına çekilirken gördüğümde şaşırdığımı söylemek hafif kalır ama kim olduğunu gördüğümde öfkem doruk noktasına ulaştı.

Bunun bir komedi olması gerekiyordu. Numara yapmaları gerekiyordu ama gördüğüm kadarıyla Storee kollarına kendini tamamen kaptırmış ve mutluydu.

Ve bilmeliydim çünkü tüm işaretler oradaydı. Sahnede kalçasını seyirciye doğru iterken onu nasıl izledi? Resmen ağzının suyu aktı.

Onunla buluşmaya gittiğinde, olması gerektiği kadar isteksiz değildi.

Şeker kamışı yaptıktan sonra çok uzun bir süre ortadan kaybolduğundan bahsetmiyorum bile. Bir çukur olduğunu iddia etti, ama... bu doğru muydu?

Ve sonra... Aman Tanrım! Onu eve geri dönerken yakaladığımda, gerçekten karı kontrol etmek için mi geri dönüyordu? Yoksa geceyi yan odada geçirdikten sonra mı geliyordu?

Yatakta doğruldum ve Cindy Teyze'nin evinden onun evine giden kardaki ayak izlerini hatırladım.

Ve boynundaki çürük. Bu...bu bir morluktu.

Yumruğumu yastığa vuruyorum. Kasabadaki tüm o gezintiler, boşa harcanan tüm o zaman...

Onu.

Tabii ki yaptığı şey buydu. Nasıl bu kadar aptal olabildim?
Bu kadar saf?

Birbirleriyle görüşüyorlardı ve...

Duraklıyorum, zihnim biraz daha acele ediyor.

Dur bakalım.

O...o birinci sırada. Yarışmadan yarışmaya, gittikçe daha iyi hale geliyor, puanları topluyor ve herhangi birinin onu yakalamasını oldukça zorlaştırıyor. Ve en büyük rakibinin birinci başladığı yarışmada yavaş yavaş düşüşe geçmesi ne kadar da uygun.

Komodinin üzerindeki not defterime uzanıyorum ve aldığım notları gözden geçiriyorum. Meyveli Kek Şenliği'nden hemen sonra işler kötüye gitmeye başladı. Bir sonraki yarışma şeker kamışı yapımıydı ve o zaman üçüncü oldu. O yarışmada ona "yardım" etti. Bir şey kanıtlamaya çalışmıyorsa bunu neden yapsın ki? Onu sabote etmeye çalışıyordu!

Başka bir yarışmacıdan yardım aldığı için puan kaybedeceğini biliyordu ve öyle de oldu. Ama minnettar görünüyordu. Ona yardım etmek için orada olduğu için mutluydu. O andan itibaren üçüncülüğü hiç geçemedi ve o zaman daha fazla kaybolmaya başladı. İşte o zaman birlikte daha çok vakit geçirmeye başladılar.

Alnımı tutarken bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Bunun olmasına nasıl izin

verebildim? Ondan faydalandı.

Gençliğimizde ona aşık olduğunu biliyor olmalı ve bunu kendi yararına kullandı. Ve onu kullanma şekli konusunda utangaç bile değildi. Sahte ilişkilerinin kasaba için olduğunu, rekabette ikisine de yardımcı olacağını söyledi, ama yol boyunca bir yerde, sahte tuttu ve kız... ona aşık oldu.

Şimdi yataktan kalkıp pencereye gidiyorum, perdeyi açıyorum ve onun evine bakıyorum.

cafcaflı yeşil ışıklar.

Bu ne cüret!

Onunla uğraşmaya nasıl cüret eder!

Cindy Teyze'nin şampiyonluk şansını mahvetmeye nasıl cüret eder! Bunun olmasına izin veremem.

Bir şeyler yapılması gerekiyor.

Ve ben ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Bu yüzden botlarını ve taba rengi paltosunu giydi,
aklında tek bir şey vardı: Bu adamı yok edeceğim.

Sonra ceplerini bir çekiç ve pense ile doldurdu ve
kablolarıyla uğraşmaya hazır bir şekilde onun evine gitti.

Elinde boş torbalarla karda sinsice ilerledi. "Ona
bulaştığına pişman olacak," diye tısladı.

Sonra tek başına ve karanlıkta bir merdivene çıktı.
Uzakta, gürültücü bir köpek kulakları yırtan bir havlama sesi çıkardı.

Donup kaldı ve bekledi, ortalık sakinleştiğinde,
tüm Noel neşesini ortadan kaldırmak için eve çıktı.

Yılan gibi kıvrıldı ve oldukça nahoş bir sırtışıla tüm çatıyı
dolaştı ve mevcut olan her parıltılı ışığı aldı.

Bir patlama ve düşmeyle birlikte teller yere yuvarlandı.
İntikamını aldı ve neşesini çabucak buldu.

Sonra verandaya süzüldü. Her ampulü ve her ışığı aldı.
Bütün Noel süslerini sırf inadına aldı.

Güldü. "Neler aldığımı, neler çalabildiğimi
gördüğünde kendini ne kadar aptal hissedecek."

Her dekorasyonu aldı ve bir anda aldı,
Sonra da garaja gidip çöpe attı.

"Sabah uyandıklarında ne yapacaklarını biliyorum.
Whistler Lane'deki kankalar da yuh-hoo diye ağlayacak."

Ellerinin tozunu aldı ve eve geri döndü,
Kringletown'daki her Kringle uyurken, sokak faresi bile.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

COLE

Kutular dolusu ışıkla çocuklar, dondurucu soğuğa rağmen daha fazla ışık asmaya hazır ve cesur bir şekilde eve dönüyorlar.

Ama sonra hiç beklemedikleri bir manzarayla karşılaşırır. Görünüşe göre tüm Noel süsleri soyulmuştur.

"KIRMIZIYI SEÇMEMİZ GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNÜYOR MUSUN?" Işık gösterisini yenileme planıyla evime doğru ilerlerken Max'e soruyorum. "Sence çok mu yeşil olacak?"

Max başını sallar. "Hayır, bence uyumlu olacak ve sonra kırmızıyı verandaya ekleyerek onu kıracağız. Bence bu dahice."

Bay Maxheimer'la "ahmak" olduğumuz için başımız derde girdikten sonra Max'in telefonundaki feneri açtık, fısıldayabilmek için şişme yataklarımızı bağladık ve tüm yarışmayı nasıl kazanacağımıza dair bir plan yaptık. Bu sabah Bayan Maxheimer'dan bolca kahvaltı aldıktan sonra hırdavatçıya gittik, ihtiyacımız olan bazı ekstra şeyleri aldık ve şimdi eve doğru yola çıktık.

"Dahice. Tamam, evet."

"Ayrıca bahçenin ön tarafına yerleştirdiğimiz ışıklı hediyeler de harika bir katkı oldu."

"Babanın bunları ahırda sakladığına ve bize hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum," diyorum.

"Belki de iyileştirmeler yapmamız gerektiğini biliyordu, bu yüzden d i r e n d i ..." Whistler Lane'e döndüğümüzde Max uzaklaşıyor.

"Ne...ne...sikim?"

"Ne?" Kamyonetini yavaşlatırken Max'e bakarak soruyorum.

"Cole, senin evin." İşaret ediyor.

"Ne olmuş ona?" Ön camdan dışarı baktığımda evimin tamamen karanlık ve ışısız olduğunu görüyorum.

Her birini.

Tek bir ışık bile kalmamış, sadece birkaç kablo ve çivi görünürde asılı duruyor.

Bu...bu çıplak.

Max caddenin kenarına park ederken, "Vay anasını," diyorum.

Kamyondan dışarı fırladık ve neler olduğunu inceledik.

Bütün ışıklar gitmiş.

Çatıda bir şey yok. Verandada bir şey yok, kapıdan sarkan çıplak bir tel bile yok. Hepsi sökülmüştü, her bir ampul.

Her dekorasyonda.

"Kim... nasıl..." Kekeliyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ben... Ben anlamıyorum."

Elleri kalçalarında, Max bahçemi, verandayı, çatıyı inceliyor ve yan tarafa doğru ilerlerken duraklıyor ve sonra yavaşça bana doğru dönüyor.

"Bir merdiven ve ayak izleri."

"Nerede?" Koşarak ona yaklaştım.

Max, çatının kısa eğimine kadar uzanan bir merdiveni ve ardından merdivenden Cindy'nin evine kadar giden ayak izlerini işaret ediyor.

"İmkânı yok," diyorum gözlerim pembe eve takılınca.

"İmkânı yok." Başımı sallıyorum, buna inanmak istemiyorum.

"Cole," diyor Max usulca. "Öyle olmalı."

"Ama... ama neden?" Ellerimi saçlarımdan arasından geçirerek soruyorum. "Bir nedeni yok."

"Bunun ışık gösterisinde sonuncu olmanızı garantileyecek olması ve her şeyi kazanmaya ne kadar yakın olduğunuzu bilmeleri dışında."

Başımı sallıyorum ve bahçede daha fazla iz, bunun başka biri olabileceğine dair herhangi bir belirti arıyorum ama bulamayınca, tek bir şey bile göremeyince kalbim sıkışıyor ve paniğe kapılıyorum.

"Olamaz. O yapmaz. Bunu yapacağını sanmıyorum."

"Bunu kabul etmenin senin için zor olduğunu biliyorum Cole, ama bence kabul ederdi."

En iyi arkadaşıma doğru döndüm. "Gerçekten o kadar kalpsiz olduğunu mu düşünüyorsun? Kafamı karıştıracığını mı? Benden hoşlanıyormuş gibi yapıp sonunda bana kazık atacağını mı?"

"Atışı yapan ilk kişi sendin. Onu daha ileri gitmekten ne alıkoyabilir?"

Tekrar eve bakıyorum, zihnim onunla birlikte hiç gitmeyeceğini düşündüğüm bir yere sürüklenirken üzerime bir karanlık çökmeye başlıyor, ama bunu durduramıyorum.

Ondan faydalanması, her zaman öyleymiş gibi davranması fikrini aklımdan çıkaramıyorum.

"Ama belki de," diyorum boğazım düğümlenerek, "belki de başka biriydi."

"Kim?" Max kollarını havaya kaldırarak soruyor. "Jimmy mi?" Bunun da bir seçenek olduğunu umarak söylüyorum.

Max başını sallar. "Dün bütün gece Prancer'da kadeh kaldırmış. Annem bu sabah Frank'ten duymuş. Sarhoşken merdiveni tırmanmasına imkan yok. Ayak izlerinden bahsetmiyorum bile. İhtiyacın olan tüm kanıt bu ve kaldırımdan Cindy'nin evine giden bir ayak izi de yok, eğer biri onları suçlamaya çalışıyorsa. Bu Storee. Geçen sefer ışıklarla ne yaptığını hatırlıyor musun? Bu...bu tamamen Storee'nin işiydi."

"Kahretsin," diyorum alnımı sıkarken, midem hemen bulanmaya başlıyor. "Düşündüm ki... lanet olsun, benden hoşlandığını düşündüm. Ama bu?" Evi işaret ediyorum. "Kahretsin, sanırım tamamen yanılmışım. Sanırım sadece rol yapıyordu, bunca zamandır beni kullanıyordu." Duygularımı geri yutuyorum, içimde umursamadığım bir yer bulmaya çalışıyorum. Nerede ben

Bir gecede kalbimi söküp atmasına aldırma.

Ama bu zor.

Ve duygularımı iyi idare edemiyorum.

Öfkemi.

Hayatımdaki keder.

Ve kendimi durduramadan pembe eve doğru fırladım, Max arkamdan geliyordu. Ön kapıya yumruğumla vurdum ve bekledim.

Birkaç dakika sürüyor ama kapı açılıp Storee'un yüzü görüldüğünde, bir anda bir duygu dalgasının bana çarptığını hissediyorum.

Ondan hoşlanıyorum.

Ondan daha çok hoşlanıyorum.

Sanırım onu seviyorum.

Yine de ona göre ben sadece onun yararına hareket ettirilecek bir satranç taşıydım.

Beni kullanıyordu.

Kalbimi suistimal ediyordu.

Ve sonra istediği ve ihtiyacı olan her şeyi aldı ve beni paramparça hissettirdi.

"Cole... burada ne yapıyorsun?"

Vücudumun hareketsiz kaldığını hissediyorum.

Boğazım düğümleniyor.

Neyse ki Max elini omzuma bastırıyor. "Cole çok şey yaşadı, Storee. Bir insanın yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşadı ve senin onu bu şekilde kullanman, duygularıyla oynaman, sonra da doğru zamanın geldiğini düşündüğünde saldırman... her türlü berbat bir durum."

Kaşları çatılıyor ve bana doğru bakıyor. "Neden bahsediyor bu?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ev, Storee." "Ne olmuş ona?"

"Lanet olası ışıklar!" Bağıriyorum, onu geriye doğru irkiltiyorum. "Bana aptalı oynama. Dün gece onları indirdin çünkü o kadar korkmuştun ki

Kazanmak. Gizlice kaçtın ve onları çaldın. Bunca zaman beni kullandın, numara yaptın, aramızda bir şey olduğuna beni inandırdın ama sonunda beni sabote ettin." Başımı sallıyorum. "Bunu kim yapar ki? Ne tür bir kalpsiz insansın sen?"

"Ne? Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Elbette," diyorum alaycı bir kahkaha atarak. "Aptalı oyna, Storee. Şimdiye kadar bu konuda çok iyiydin, benden sempati kazanmak için bu yarışmada, bu kasabada ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davranıyorsun. İşe yaradı." Onun önünde yavaşça el çırpıyorum. "İşe yaradı ve şimdi başarının tadını çıkarabilirsin çünkü işim bitti."

Kolumdan çekiştirdiğini hissettiğimde ondan uzaklaşıp verandadan çıkmaya başlıyorum.

"Dur bakalım," diyor. "Cole, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dur," diye bağıyorum, sesim sessiz çıkmaz sokakta yankılanıyor. Kolumu ondan ayırdım ve merdivenlere doğru yürüdüm. "Dur amına koyayım. Yapamam... Sana yakın olamam."

Max kolunu omuzlarıma atıyor ve birlikte merdivenlerden inip karların üzerinden geçerek evime giriyoruz ve onu dışarıda bırakıyoruz.

Her şeyi kapatıyorum.

STOREE

Orada durdum, afalladım.

Kafam

karıştı.

Yaralandı

m.

Cole'un evine bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Tek bir ışık teli bile yanmıyor. Ne çatıda, ne verandada, ne de pencerelerin etrafında. Hepsi gitmiş.

Ve bunu benim yaptığımı düşünüyor. Onu kullandığımı düşünüyor. Onu kandırdığımı.

Ona karşı hissettiğim bu güçlü ve yoğun duyguların hepsinin uydurma olduğunu ve bunca zamandır onunla oynadığımı.

Daha fazla yanılıyor olamazdı.

"Neler oluyor?" Cindy Teyze'nin ön kapıya doğru yürürken söylediğini duyuyorum. "Bağrıışmalar duydum."

Burnumu çekiyorum, duygularım beni ele geçiriyor ve topuklarımın üzerinde dönüp eve, soğuktan uzaklaşmaya gidiyorum.

Cindy Teyze'nin yanından geçerken endişeli bir ses tonuyla "Storeebook, neler oluyor?" dedi.

Merdivenlere oturuyorum ve gözyaşlarım gözlerimi yakarken başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Cindy Teyze önümde durup bastonuna vurarak "Storee," diye tekrarlıyor. "Neden bağırıyorsunuz?"

"Bağrıışmalar mı vardı?" Taran merdivenlerin tepesinden sesleniyor. "Evet, sanırım Cole ve Atlas'tı," diyor Cindy Teyze. "Ama ben Storee'a neden bağırıdıklarını bilmiyorum. Siz ikiniz sevgili kavgası mı yaptınız?"

"Cindy Teyze, onlar gerçekten sevgili değillerdi. Bunu biliyorsun, değil mi?" Taran merdivenlerden iniyor ve önümde duruyor. "Bekle, ağlıyor musun?"

Ürperiyorum, durduramadan içimden bir hıçkırık çıkıyor.

"Öylesin." Taran merdivenlerde yanıma oturdu ve ve beni ona bakmaya zorluyor. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü," diyorum, boğazımdaki yumru "Ben... Sanırım... Sanırım onu seviyorum."

"Ne?" Taran neredeyse bağırır ve salları onu Başını. "Storee, seninle oyun oynadığımı biliyorum, ama sen muhtemelen -"

"Benimle oynamak mı?" Elimi yanağıma silerken soruyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

İç geçiriyor, sonra elimi avuçlarının içine alıyor. "İçinde bulunduğun durum göz önüne alındığında bunu anlamanın zor olacağını biliyorum ama o senden gerçekten hoşlanmıyordu. Bütün bu ilişki

Kringle yarışmasında liderliği ele geçirebilmek için dikkat dağıtmaktı. Ve ben onu suçlamıyorum-"

"Bu aptal Kringle yarışmasıyla ilgili değil," diyorum. "Bu Cole ve benimle ilgili. Biz... biz birbirimizi görüyorduk."

"Evet, biliyorum," diyor Taran.

"Bekle, kafam karıştı," diye katılıyor Cindy Teyze.

"Çok basit," diye açıklıyor Taran. "Cole bize karşı rekabeti kaybedeceğinden endişe ediyordu, bu yüzden Storee'yi kendisine aşık etti ve görünüşe göre o da aşık oldu, ama bu ondan hoşlandığı için değildi-"

"Evet, öyleydi," diye ısrar ediyorum.

Taran bana, benim için üzüldüğünü belli eden o gülümsemelerden birini atıyor. "Storee, onun için her şey rolden ibaretti."

"Değildi," diyorum gözlerimi silerken. "Gerçektir. Bununla ilgili her şey gerçektir."

"Hayır, Storee, yıllardır ona olan tutkundan faydalandı."

"Hayır, Taran," diye bağıriyorum. "O yapmadı. Geçtiğimiz haftalarda onunla neler yaşadığımı biliyorum ve buraya gelip evine olanlar için beni suçladığında gözlerindeki acıyı gördüm."

"Evine ne oldu?" Cindy Teyze soruyor.

Tam cevap verecektim ki Taran, "Işıklarını indirdim." dedi.

"Sen mi yaptın?" Ona dönerek sordum. "Onun ışıklarını söndüren sen miydin?"

"Evet, öyleydim. Bunu senin için yaptım."

"Bunu neden yaptın ki?" Bağıriyorum.

"Çünkü seni kullanıyordu."

"Hayır, değildi!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken tekrar bağıriyorum. "Değildi, Taran. Tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum. Birini bu şekilde incitecek kadar alçaldığına. Bu... bu onun ailesi öldüğünden beri kutladığı ilk Noel'di ve sen... sen gittin ve bunu mahvettin. Bunu ondan aldın. Neşesini elinden aldın."

Kendisine aşık olan kişinin ona olabilecek en kötü şekilde ihanet ettiğine inanıyor." Taran sersemlemiş bir halde arkasına yaslanır. "Hiçbir şekilde beni kullanmıyordu. Hiçbir şekilde benden faydalanmaya çalışmıyordu. Bazı noktalarda bana yardım etti, son birkaç yarışmada benim dayanağım oldu ve korkularımı aşip büyük şeylerin üstesinden gelebileceğimi fark etmemi sağladı. Ve sen... sen gittin ve bunu mahvettin." Gözyaşlarımı siliyorum. "Onunla konuşmam gerek."

Atlas ve Cole Atlas'ın kamyonetine binerken ben de botlarımı giyip evden çıkıyorum.

"Bekleyin," diye sesleniyorum, elimi kaldırıp onlara doğru aceleyle ilerliyorum. İkisi de bana bakıyor ve Atlas'ın ona bir şeyler söylediğini görebiliyorum. Cole başını sallıyor ve sonra başka bir şey söylemeden Atlas kamyonu çalıştırıp yola çıkıyor.

Hayır.

Evine bakıyorum. Sade, ışısız evine. Nasıl...

Bunu nasıl yapmış olabilir?

"Storee," diye sesleniyor Cindy Teyze. "İçeri gel."

"Hayır," diyorum içimi bir ürperti kaplarken. "Taran, onları nereye koydun?" Sesim o kadar yüksek çıkıyor ki tüm mahallenin saniyeler içinde dışarıda olacağından hiç şüphem yok.

Taran kapı çerçevesine doğru adım attı. "Storee, hava buz gibi-" "Onları nereye koydun?" Çıldırılmış gibi hissederek tekrarlıyorum. "Söyle şimdi, Taran."

İç çekiyor. "Çöp."

Cindy Teyze'nin evinden uzaklaşıp Cole'un yan bahçesine doğru yürüyorum ve orada çöp kutularını görüyorum. Birinin kapağını açtım ve bir de ne göreyim, içi ışık dolu.

Üzerimde hâlâ pijamalarım var ama umurumda değil. Saç tellerini çekmeye ve bu sırada onları çözmeye başladığımda adrenalin beni ateşliyor.

"Storee, ne yapacaksın?" Taran aceleyle arkamdan geliyor.

"Onları evine geri koy."

"Bunu tek başına yapman mümkün değil."

"Haklısın," diyorum burnumu çekiştirirken, soğuk hava burnumu akıtıyor. "Yardıma ihtiyacım olacak."

Kız kardeşimi atlayıp caddenin karşısına, Martha ve Mae'nin evine doğru yürüyorum. Verandalarına çıkıp kapı zillerine basıyorum.

Bir kere
bile.

İki kere
değil.

Ama üç kez.

Ve beş saniye sonra cevap vermezlerse, tekrar yapıyorum.

Kapı kilitlenip açılana, Martha cüppesi ve başlığıyla diğer tarafta durana kadar tekrar tekrar.

"Aman Tanrım," diyor burnundaki gözlüğünü düzeltirken.

"Ne yapıyorsun, Storee?"

"Yardıma ihtiyacım
var," diyorum. "Ne
konuda?"

"Cole'un eviyle ilgili. Uzun hikâye ama ışıkları tekrar takmak için yardıma ihtiyacım var ve bunu Paula ve Peach bu akşamki son değerlendirme için gelmeden önce yapmamız gerekiyor."

"Işıkları neden kapalı?"

"Lütfen Martha," diye yalvarıyorum. "Lütfen soru sorma. Lütfen sadece bana yardım et. Toplayabildiğin herkesi toplamamı istiyorum. Işıkları tekrar yakmalıyız." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Lütfen, Martha."

"Tamam canım. Tamam." Elimi elinin içine aldı. "Işıkları tekrar yakacağız. Bana güvenebilirsin."

Banyoda durmuş, aynadaki yansımama bakıyorum. Kan çanağına dönmüş gözlerim sabahtan beri döktüğüm gözyaşlarının kanıtı.

Dudaklarımın bükülmesi, midemin çukurunda hissettiğim ve bir türlü kurtulamadığım korkuyu hatırlatıyor.

Omuzlarımdaki kamburluk beyaz bir yenilgi bayrağını işaret ediyor.

Çünkü beni nasıl affedecek?

Yanlış bir şey yaptığımdan değil. Tam tersi aslında. Elimizdekini nasıl büyüteceğimizi bulmaya çalışıyordum, yıkmayı değil.

Ama yüzündeki o ifade.

Gözlerindeki öfke.

Oluşturduğum fikrin bile yeterli olacağından emin değilim.

Bir el bezini ıslatıp yüzümü silerek gözyaşı lekelerinden kurtulmaya çalışıyorum.

Banyodan dışarıdaki sesleri duyabiliyorum, planımı uygulamaya koyuyorum. Boğuk çivileme sesleri, Martha ve Mae'den gelen komutlar, hepsi orada, ama yeterli olacak mı?

Fark eder mi?

Bu işe yaramazsa, bana inanmazsa, benimle bir şey yapmak istemezse bile, bu doğru olanı yapmakla ilgili.

Nihai hedef? Cole'un onu asla incitmeyeceğimi bilmesini sağlamak. Ama artık bana güvenmese bile, en azından kız kardeşimin hatasını düzeltmem gerekiyor.

Tak tak. Tak.

Kapıya doğru baktım ve "Kim o?" diye sordum.

"Ben, Storeebook," diyor Cindy Teyze endişeli bir sesle. "Seni kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim," diyorum, yalan daha düşünmeden ağzımdan kaçıyor.

"Emin misiniz? Çok üzgün görünüyordun, haklı olarak da öyle." Üzgünüm.

Yaralanmış.

Aşık olduğum adam... Tanrım, aşık olduğum adam incindi ve bu beni incitiyor.

Bu beni üzüyor.

Bu beni yere çöküp biraz daha ağlamak istememe neden oluyor.

Çünkü... Noel'i yeniden sevmeye başlamıştı ve sonra bunun olması mı gerekiyordu?

"Sorun değil, Cindy Teyze."

Diğer tarafta bir sessizlik oluyor ve sonra kapı kolu dönüyor. "İçeri geliyorum. Üstünü ört."

Eliyle gözlerini kapatarak kapıyı açtığında, "Cindy Teyze, sorun yok dedim," diyorum.

Kapının pervazına yaslanıyor. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum bıkkınlıkla, ona doğru dönerken, kollarımı kavuşturmuş, iyi bir görüntü vermeye çalışıyorum.

İlk başta hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine gözlerini açıp bana yukarıdan aşağıya bakıyor, beni inceliyor ve açıkça gözyaşlarına boğulmamı bekliyor.

Ben de istiyorum.

Kırmak istiyorum.

Ona ne kadar üzgün olduğumu göstermek istiyorum. Ama bu hiçbir işe yaramayacak.

Bu sorunu çözmeyecek, bu yüzden güçlü duruyorum. "Her şey yolunda gibi görünmüyorsun."

Gözlerimde bir sızı hissediyorum.

"Evet, öyle." Tezgâha yaslanıp yere bakıyorum, gözlerindeki hüznü görmek istemiyorum.

"Storee, konuş benimle."

"Sorun yok dedim," diye tekrarlıyorum, gözlerimden yaşlar akarken biraz daha agresif bir şekilde.

"Storee-"

"Cindy Teyze," diyorum sulu gözlerle ona bakarak. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Bir planımız var. Her şey yoluna girecek."

"Storee, buraya gel."

Yaklaşmasını istemediğim için elimi kaldırıyorum. Sonra gözyaşlarımı siliyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Lütfen, yardım edebilmem için üstümü değiştirmem gerekiyor. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, şu anda olmaz. Sadece... Bunu düzeltmem gerek, tamam mı?"

Yavaşça başını sallıyor, anlayış yüzünü kaplıyor. "Anlıyorum. Ama ne olursa olsun, yaptığın şeyin işe yarayacağını söylemek isterim Storee. Bu çocuğu tanıyorum ve yıllar boyunca onu gözlemlediğim için kalbini yeterince iyi

biliyorum.

Bu işe yarayacak."

Gözlerimi ondan kaçıtırken dudaklarım titriyor ve
"Umarım öyledir" diyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

COLE

Kringle'da üzücü bir gündü, gerçekten üzücü bir gündü.
O ışıkları yıldırım hızıyla nasıl indirebildi?

Cole'un kalbi paramparça oldu, paramparça oldu ve ezildi,
ve şimdi Storee söz konusu olduğunda tüm güvenini kaybetti.

Ren geyiklerinden biri olan Colleen'in tüylü tüylerini okşarken ona "Burada kalmalıydım" diyorum. "O zaman bunların hiçbiri olmazdı."

Storee ile yüzleştikten sonra evime geri döndüğümde, hemen pişman oldum çünkü onun kokusunu alabiliyordum, onu duyabiliyordum, onu görebiliyordum.

Onu şöminenin önünde benimle gördüm.

Onu kanepede bana binerken gördüm.

Mutfakta, tezgahın üstünde.

Merdivenlerde.

Dışarı çıkmam gerekiyordu ve neyse ki Max yardım etmek için oradaydı. Beni evden çıkarıp kamyonetine bindirdi. Tam o sırada Cindy'nin evinden çıktığını ve bize el sallamaya çalıştığını gördük. Max söyleyeceklerini duymak isteyip istemediğimi sordu, ben de başımı salladım.

Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Beni ahıra götürmesini söyledim.

Oraya vardığımızda, ilk başta beni bırakmayacaktı, ama onu neredeyse ittim, kendi alanım için yalvardım ve şükürler olsun ki verdi.

Bana o kadar çok alan açtı ki artık güneş batmaya başladı ve benim bu ahırdan ayrılmaya hiç niyetim yok.

Yok.

Bir karyola çekeceğim, bir battaniye alacağım ve burada yaşayacağım. Kalacağım yer.

Çünkü evime geri dönemem. Sadece yapamam.

Lekelendi. Lekelenmiş.

Olmak istemediğim bir yer çünkü pek çok nedenden ötürü çok acı verici. Neredeyse yeniden evim olmuştu. Neşe ve umut dolu bir yer. Ve şimdi bu gitti. Yine gitti.

"Tam bir aptalım." Colleen'in yanındaki tabureye otururken iç geçiriyorum. Burnuyla beni dürtüyor ama yere bakarken yerimden kıpırdamıyorum.

Storee bana daha önce hiç romantik bir ilgi göstermemişti, biz gençken, neden durup dururken benden hoşlansın ki? Max başından beri haklıydı - dikkatimi dağıtmak, beni kullanmak için bu işin içindeydi ve yarışmada başarılı olmamı engelleyemeyince başka bir yol denedi.

Ve işe yaradı.

Çok işe yaradı çünkü artık yarışmayla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ben yokum.

Tama

mdır.

Bitti.

İlk etapta zamanımı harcamaya değmezdi.

Bunların hiçbirisi değildi.

Ben kim olduğumu sanıyordum ki, bu Noel sezonuna girerken ailem hayattayken hissettiğim sevinç duygusunu yeniden canlandırabileceğimi düşünüyordum?

Aptalca ve safçaydı ve bir daha yapmayacağım bir hataydı. Hayır.

Evim artık karanlık kalacak çünkü en iyi bildiğim şeye geri çekiliyorum.

O münzevi haline gelmek, tatil sezonunu görmezden gelmek ve kendimi öfke dolu bir öfkeyle sarmak.

STOREE

"Konuşabilir miyiz?" Cindy Teyze'nin evinde arabanın anahtarlarını ararken Taran soruyor.

Kapısını çaldıktan sonra Martha beni soğuktan korumak için evine götürdü ve ona olanları anlattım. Her şeyi. Sahte ilişkiden o kadar da sahte olmayan ilişkiye, Taran'ın yaptıklarına... Cole hakkında ne hissettiğime kadar.

Bir sürü soluk alıp verme, bir sürü kalbi sıkma, bir miktar öfke vardı ve hepsinin sonunda beni kucakladı, omzunda beş dakika boyunca ağlamama izin verdi.

Ondan sonra bana kendimi toparlamamı söyledi çünkü asmamız gereken ışıklar vardı.

Önce üzerime gerçek kıyafetler giydim, ısınmak için giyindim ve sonra Cole'un verandasına çıkıp ciddi bir şekilde ışıklarını çözmeye başladım.

Ve sonra yavaş yavaş Martha ortaya çıktı, sonra Mae, sonra Frank ve Thachary... Dankworth çocuklarından bazıları. Sonra Jimmy ve Ursula... ve hatta Beatrice.

Birlikte çok çalıştık ve ışıklarını astık. Onları verandasının etrafına doladık ve karların üstünde bahçesinin etrafına dizdik. Jimmy çatıya çıktı ve zig-zag çizdi. Hepsini astık.

Ve sürpriz bir şekilde Taran herkes için sıcak çikolata getirdi.

Bu bir grup çalışmasıydı ve şimdi işimiz bittiğine göre görmem gereken tek bir kişi var.

"Lütfen, Storee, konuşmamız gerek."

Anahtarları bulup evin önüne doğru ilerlerken, "Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye cevap veriyorum.

"Üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Çok geç," diyorum ön kapıya doğru ilerlerken, artık yürüteç ya da bastonu olmadan dimdik ayakta duran Cindy Teyze tarafından durduruluyorum.

"Kızlar... bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Üzgünüm, Cindy Teyze, ama zamanım yok."

"Bunun için zaman ayıracaksın." Oturma odasını işaret ediyor ve hayır dememin mümkün olmadığını biliyorum, bu yüzden Cindy Teyze'nin yolu göstermesine izin veriyorum. Ve öyle de yapıyor, adımlarında bir aksama yok, duruşunda en ufak bir acı yok.

"Neden bu kadar iyi yürüyorsun?" Ona soruyorum.

"Seninle konuşmak istediğim konu da bu. Lütfen... otur."

Kafam karışmış bir halde kanepeye oturuyorum ve Taran da oturuyor. Cindy Teyze ayakta duruyor ve ellerini önünde birleştiriyor.

"Korkarım olması gerektiği kadar dürüst olamadım. Bu yılın yaz aylarında annenle bir konuşma yaptık. Endişeliydi."

"Ne için endişeleniyorsun?" Ben soruyorum.

"İkiniz hakkında. Her geçen yıl birbirinizden daha da uzaklaştığınızı hissetti ve müdahale etmezsek, tıpkı benim kız kardeşimle yaptığım gibi irtibatı kaybedebileceğinizden endişelendi. Tıpkı annen ve kendi annesi gibi. Biz de bir plan yaptık."

Taran, "Lütfen bana kalçanın hiç kırılmadığını söyleme," diyor.

"Ne yazık ki durum bu."

Ben ne dediğini anlamaya çalışırken Taran başını eğiyor ve parmaklarını alnına bastırıyor.

"Yaralanmış numarası yaparsam ve siz ikiniz gelip bana bakmak zorunda kalırsanız, ilişkinizdeki çatlakları onarabileceğimizi düşündük."

"Hiçbir çatlak yoktu," diyor Taran. "Biz iyiydik." Ona bir bakış atıyorum. "Öyle miydik peki?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Taran kafası karışmış bir halde cevap verir. "Tabii ki iyiydik."

"O zaman nasıl oluyor da Guy hakkında hiçbir şey bilmiyorum? Neden hayatında neler olup bittiğini bilmiyorum? Neden sana Kaliforniya'da ne kadar yalnız olduğumu ve bu duyguyla ne yapacağımı bilemediğimi söylerken kendimi rahat hissetmiyorum?"

"Yalnız mı hissediyordun?" diye soruyor.

"Evet. Ve elbette, ilk başta burada olmak istemedim, ama sonra... sonra bu kasabanın benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Bu kasabaya ne kadar ihtiyacım olduğunu. Sana ne kadar ihtiyacım var, Taran. Cole'a ne kadar ihtiyacım var."

"Ben... Hiçbir fikrim yoktu," diyor Taran, tamamen şaşkın bir halde.

"Çünkü benimle konuşmuyorsun. İşine o kadar odaklanmışsın ki, seninle gurur duyuyorum, yaptığın işi yapmak çok şey gerektiriyor, ama sen sadece işine odaklanıyorsun, başka hiçbir şeye değil. Sana mesaj atıyorum ve cevap vermen üç gün sürüyor. Meşgul olduğunu ve işinin zorlu olduğunu anlıyorum, ama geceleri bir mesaj bile atmıyor musun?"

"Ben... Bunun seni rahatsız ettiğini bilmiyordum."

"Tabii ki beni rahatsız ediyor," diyorum. "Sen benim kız kardeşimsin. Beni korumak için Cole'un dekorasyonlarını yıkmaya yönelik iğrenç kararına kadar, açıkçası beni önemsemediğinden bile emin değildim."

"Elbette seni önemsiyorum," diyor Taran, şimdi bana dönerek. "Seni seviyorum Storee ve... hayatına olması gerektiği kadar yatırım yapmadıysam özür dilerim. Bunun için bir mazeret yok ve gerçekten söyleyebileceğim tek şey daha iyisini yapmam gerektiği."

Gözlerimden daha fazla yaş akarken dudakımın titrediğini hissediyorum.

Elimi avuçlarının içine alıyor ve yaklaşıyor. Yavaşça tekrarlıyor: "Özür dilerim. Seni seviyorum ve ben... sanırım kendimi rekabete o kadar kaptırdım ki tüm bunların amacını, bir aile olarak birlikte çalışmayı gözden kaçırdım."

Başımı salladım. "Cole hakkındaki gerçeği sana söylemediğim için de özür dilerim. Bilseydin bana kızacağını ve yarışmaya yatırım yapmadığımı düşüneceğini sandım. Öyleydim. Cindy Teyze için kazanmak istiyordum..." Cindy Teyze'yle yavaşça yüzleşirken sesim kesiliyor. "Dur bakalım, Kasaba Kringle'ını kazanmam umurunda mıydı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Şey, o kadar da değil."

"Ne?" Taran diyor ki. "Ama bu yıl kazanmak için yanıp tutuşuyor gibi görünüyordun."

"Ve yaz topluluk tiyatrosu prodüksiyonlarımızda bana yardımcı olan oyuncu koçum

benimle gurur duyuyor."

"Buna inanamıyorum," diyor Taran. "Peki ya seni götürdüğüm doktor randevusu?"

"Aslında o benim bir arkadaşımdı," diyor Cindy Teyze. "Storee'nin Cole'a ilgi göstermeye başladığını fark ettim, bu yüzden seni bir geceliğine götürüp onlara biraz zaman veririm, aralarındaki küçük ilişkinin büyümesine izin verebileceğimizi düşündüm."

"Bekle, Cole ve beni biliyor muydun?"

"Storee, herkes biliyordu."

"Ben yapmadım," diyor Taran, göğsünü işaret ederek.

Cindy Teyze, "Sanırım nedenini de bulduk," diye yanıtlıyor, dudakları onaylamaz bir çizgiyle inceliyor.

"Doğru." Taran nefes veriyor ve ellerini karnının üzerinde kavuşturarak kanepede arkasına yaslanıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım, sen kalçanı hiç incitmedin, Noel Kringle yarışmasını hiç umursamadın ve ben de bu lanet şeyi bu aile için kazanmaya o kadar hevesliydim ki aptalca bir şekilde masum bir adamın evinin ışıklarını mı söktüm?"

"Sanırım bu doğru," diyor Cindy Teyze.

Taran avuçlarıyla iki gözünü de ovuşturur. "Bize yalan söylediğine inanamıyorum. Ben de fark etmediğime inanamıyorum."

"Daha çok sizi bir araya getirmek için yalan söyledim, hepimizi bir araya getirmek için." Ciddileşiyor. "Ben de sizi kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Uzun zamandır ziyaretime gelmiyordunuz ve ben artık yaşlı bir kadınlım, toplumda aktifim ve pek çok işim var ama bu, siz kızların bu süre zarfında beni ziyaret ettiğiniz zamanlardaki anılarımla kıyaslanamaz bile. Sizi özledim. Bunu özledim ve tekrar gelmenizi sağlamak için sert önlemler almam gerektiğini hissettim. Ben de bunu yaptım ve sizi kandırdığım için özür dilerim. Ben de üzgün değilim." Derin bir nefes alıyor. "Tatil sezonunu kızlarımla geçirdim. En güzel anılarımdan bazılarını yeniden yaşadım ve ikinizin de kişiliklerinizin nasıl geliştiğine tanık oldum. Birlikte çalışmanızı izledim ve Storee, uzaktan, her zaman sana ait olduğunu düşündüğüm bir çocukla yeniden bağ kurduğunu gördüm."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Yani sanırım... Gerçekten üzgün değilim ve eğer yapabilseydim, bunu tekrar yapardım."

"Yarıklarını tekrar yıkamam için beni zorlayacak mısın?" Taran gerginliği bozarak sorar.

"Yapardım." Cindy Teyze aramıza oturdu ve ellerimizi tuttu. "İkinizi de çok seviyorum ve unutmamanızı istiyorum, hayatta kendi yollarınız olabilir ama bu sizi asla bir aile olarak yürüdüğümüz yoldan saptırmamalı. Yolda kaybolursanız, geri dönüş yolunuzu bulmanıza yardımcı olmak için her zaman buradayız."

Taran bana baktı. "O haklı. Üzgünüm, Storee." "Ben de üzgünüm," diyorum.

Titrek bir gülümsemeyle, "Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Seviyorum. Ondan çok hoşlanıyorum ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum."

Ondan hoşlanmaktan daha fazlasıyım. Onu seviyorum.

Sanırım onu uzun zamandır seviyordum ve bunu hiç fark etmemiştim.

Ama evet, içimde zonklayan bu tüketen, yürek burkan, heyecan verici duygu? Bu aşk.

Onu seviyorum.

"Eğer durum buysa, bazı şeyleri düzeltmemiz gerekiyor," diyor Taran. "Böyle düşünmene sevindim çünkü benim bir fikrim var," diyorum,

"ama biraz yardıma ihtiyacım olacak."

"Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor Taran. "Sizin için buradayız."

COLE

"Cole," diye sesleniyor Max. "Hâlâ burada mısın?"

"Evet," diyorum beton zemine uzanıp ahırın tavanına bakarken. Max'in yaklaştığını duyuyorum ama rahatsız

olmuyorum.

hareket ediyor.

"Uh, ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Nefes alıyorum," diye cevap veriyorum.

"Bu iyi bir şey." Görüş alanına giriyor ve ensesini çekiyor. "Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum ama annem ahırda kalmana izin vermeyeceğini söyledi, özellikle de Noel arifesinde."

"Başka seçeneğim olmadığını biliyor mu?"

"Evet. Her yıl olduğu gibi geceyi ailemin evinde geçireceksin. Hadi, dostum." Kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor ama ben tutmuyorum. Bunun yerine, gözlerimde yaşların sızladığını hissederken tavana bakmaya devam ediyorum.

"Noel'i kutlamak istemiyorum Atlas. Yapamam... Bunu yapamam."

"Biliyorum," diyor ciddiyetle. "Ve anlıyorum. Anneme söyledim, o da misafir odasını senin için ayarladı, böylece ailenin seni rahatsız etmesinden endişe etmene gerek kalmadı."

"Noel havanızı bozmak istemem."

"Yapmayacaksın, söz veriyorum. Gel hadi. Eğer benimle gelmezsen, babam gelip seni almak zorunda kalacak ve şu anda Bir Noel Hikayesi izlemesi gerekirken bunu hoş karşılamayacağını biliyorum."

O haklı. Bay Maxheimer Noel arifesinde izleyeceği Bir Noel Hikayesi'ni asla kaçırmak istemez. Max'in elini tutuyorum ve o da ayağa kalkmama yardım ediyor. Kıçımı fırçalıyorum ve Max'in beni dışarıya, kamyonetine götürmesine izin veriyorum.

"Ailenin evine mi gidiyoruz?" Evleri çiftlikte olduğu için kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Kamyonetim buradaydı çünkü kasabadan bir şeyler almam gerekiyordu, ben de arabayla gideriz diye düşündüm. Ayrıca, seni taşımak için kamyonumun kasasına bağlamam gerekip gerekmeyeceğini bilmiyordum. Annem 'ne yapıp edip onu buraya getirmemi' söyledi."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Denediğini görmeyi çok isterdim."

"Sizin durumunuzda olsaydım, ben kazanırdım."

"Muhtemelen doğru."

İkimiz de bindik ve kemerlerimizi bağladık. Kamyon kükrüyor ve ahırdan uzaklaşıyoruz.

"Nasıl hissediyorsun?" Max soruyor. "Bok gibi," diye cevap veriyorum.

"Evet, bunu görebiliyorum. Gerçekten üzgünüm dostum."

Pencereden dışarı, çiftliğin karanlık ormanına bakıyorum.

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok."

"Yine de bu kolay olmamalı."

"Biliyor musun, sanırım sessizce otursak daha iyi olacak."

"Elbette," diyor.

İçimi çektim ve pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Haftalar önce Storee beni verandada öptüğünde göğsümden kalkan o ağır his geri geldi.

Ve her Noel sezonunda hissettiğim o korkunç yalnızlık geri döndü.

Ve Noel sabahı Max'in ailesinin ağacın etrafında toplanmasını izlerken kalbimde hissettiğim o dinmek bilmeyen sızı şimdiden canımı yakmaya başladı.

Ama Maxheimer'lar bana o kadar nazik davrandılar ki, acı çeksem de gelmeyerek onlara saygısızlık etmek istemedim.

Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve Max özel konut yerine çiftlikten dışarı döndüğünde, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Annem için Mür kantinden bir şeyler almam lazım. Sen kamyonunda kalabilirsin."

"Tamam," diyorum, pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum, aklımdan Storee ile yaşadığım her an geçiyor.

Kahretsin, çok gerçekçiydi.

Beni önemseydiğini hissettim.

Sanki beni istiyordu.

Bana ihtiyacı vardı.

Beni sevmiştii... Nasıl bu kadar yanılmışım? Nasıl oldu da bu kadar sinsi ve duyarsız biri oldu? Ve bir şekilde o kadar safmışım ki buna inandım.

Boğazımdaki bir yumruyu daha yutuyorum, bu kadar duygusallaştığım için nefret ediyorum, tam da Max Myrrh-kantilinin yanından geçerken.

"Dostum, ne yapıyorsun?"

Bana cevap vermiyor. Onun yerine, Krampus Court'tan evime doğru sürdü.

"Max."

Yavaşlamaya başlıyor ve sonra camları indiriyor. "Ne oluyor be adam?"

"Şşşt," diyor uzaktan bir ses duyduğumda...

Duyduğu şey üzücü değildi. Hayır, bu ses oldukça neşeliydi. İnsan sesine benziyordu, bir sürü insan, bu da onu temkinli yapıyordu.

Whistler Lane'e doğru baktı ve Cole gözlerini araladı. Sonra gözlerini kırıştırdı, çünkü gördüğü şey onu şaşırtmıştı.

İleride, sağda, yeşil ışıkla aydınlatılmış evi vardı; gördüğü tüm evler arasında en parlak evdi bu.

Ve teker teker, çıkmaz sokak boyunca, Kringle'ın sevgi dolu insanları, büyük bir bando takımının yanında el ele durdular.

Şarkı söylediler, tezahürat yaptılar ve Noel ihtişamı içinde ayakta durdular, Ve tüm bunların tam ortasında, kalbinin kızı, kendi Storee'si.

Düşündü, düşündü ve biraz daha düşündü. Sonra Cole'un aklına daha önce düşünmediği bir şey geldi.

"Storee," diye düşündü, "belki de onu tamamen yanlış yargıladım." "Belki de gerçekten ait olduğum kişi odur."

Max kamyonetini kaldırıma çekti ve bana baktı. "Git getir onu, dostum."

"Ama..."

"Ama yanılmışım. Peki ya bu?" Aydınlatılmış evimi, birlikte ilahi söyleyen kasabayı... bandoyu işaret ediyor. "Hepsi onun eseri idi. Bunu o yaptı. Seni seviyor dostum ve seni bu kadar önemseyen ve işleri düzeltmek için bu kadar çok çabalayan biriyle birlikte olma fırsatını kaçırmama izin verirsem lanetleneceğim. Şimdi git getir onu."

Ön camdan dışarı bakıyorum. Storee parkası, kışlık şapkası ve eldivenleriyle önümde titriyor. Kasabanın geri kalanı sabırla beklerken Taran ve Cindy onun arkasında.

"Ama ışıklar-"

"Taran'dı." "Taran mı?"

Max başını sallar. "Bırak açıklasın, dinle onu. Sana zarar vermeyeceğine söz veriyorum."

Max'in gözlerinin içine bakıyorum. "Söz mü?" "Söz veriyorum."

Eğer birine güveneceksem, bu en iyi arkadaşım olacak. Başımı sallayarak kamyonetin kapısını açıyorum ve dışarı çıktıktan sonra kapatıyorum. Storee'ye yaklaşırken gömleğimi çekiştirip düzeltiyorum. **Evlere** ve uzaktaki sokak lambalarından gelen ışıktaki burnunun kırmızısını ve yüzündeki suyu görebiliyorum.

Gözler.

Yanına yaklaştığımda "Merhaba" diye fısıldadı. "Merhaba," diyorum, bunun nereye gittiğinden emin değilim.

"Bu tür büyük jestlerde pek iyi değilimdir ama o kadar çok Lovemark filmini kurguladıktan sonra sanırım bir fikrim olabilir." Boğazını temizliyor ve elini benimkine uzatıyor. Elimi tutuyorum ve beni bahçesine götürüyor. O alçak sesle konuşurken kasaba şarkı söylemeye devam ediyor.

"Işıkları indiren Taran'dı. İtiraf edene kadar onun yaptığından haberim yoktu. Aptalcaydı ve beni kullandığını düşündüğü için yaptı. Bana karşı gerçek hisler beslemediğini düşünüyordu ve ben de onu bunun böyle olmadığına ikna etmeye çalıştım. Ama bu sabahki tartışmadan sonra, belki de gerçek budur diye düşündüm-"

"Değil."

"Değil mi?" diye soruyor, gözlerinden umut fışkırıyor. Başımı sallıyorum. "Değil."

Dudaklarından küçük bir gülümseme geçiyor. "Tamam, şey, bunu bilmek iyi oldu çünkü sana söylemem gereken bir şey var ve biraz gerginim ama sana söylemem gerek."

Gözlerimin içine bakıyor. "Buraya gelene kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim Cole. Seni görene kadar. Ta ki gözlerimiz buluştuğunda hissettiğim o bağlantı ve rahatlık hissine kadar. Daha gençken bu duygunun ne olduğunu anlamıyordum ama şimdi büyüdüğüm için, onu kaybettiğimi düşündüğüm için sana tam olarak ne olduğunu söyleyebilirim." Parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor ve onları usulca öpüyor. "Seni seviyorum Cole. Sana karşı hissettiklerim çok açık. Sanki seni her gördüğümde ciğerlerimdeki hava tazeleniyor, nabzım canlanıyor ve ruhum huzur buluyor. Bunu kaybetmek istemiyorum... asla."

Ve sonra Kringle'da ne oldu, derlerdi, Cole'un siyah kalbi o gün üç beden büyüdü.

Ve o an Cole'un kalbi o kadar da sıkı çarpmıyordu, Storee'yi belinden yakaladı ve yeşil ışığın altında onu öptü.

Gözlerinin içine bakıyorum, o gülümseyen, rahatlamış, güzel gözlerine ve diyorum ki, "Ben de seni seviyorum, Storee. Ve senin burada olman, eve dönmek gibi hissettirdi. Bana kalbimin derinliklerine gömdüğüm güzel anıları hatırlattın ve beni karanlığın içinden geçirdin." Çenesini çimdikledim ve bir öpücük daha vermek için eğildim. "Teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Mutlu Noeller, Cole."

"Mutlu Noeller, Storee."

Ve o gece yarışmayı zerre kadar önemsemediklerine, bunun yerine parmesanlı tavuk ziyafetinin tadını çıkarmaya karar verdiler.

EPILOG COLE

PARMALI TAVUKLA NASIL TAM DÖNGÜ YAPTIĞIMI FARK ETTİNİZ Mİ?

Zekice, değil mi?

"Gerçekten egonu yükseltmem için beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

Anlatıcı: Bunca zaman şikayetçi bir göt gibi davrandın. Bana biraz sevgi göstermenin sana zararı olmaz.

"Beni nasıl yarattıysan öyleyim."

Anlatıcı: Tamam, bu şekilde oynamak ister misin? Geri dönüp Storee'nin ereksiyonunu bulmakta zorlanmasını sağlayabilirim.

"Gerçekten çocuk gibi mi davranacaksın? Kitabı daha yeni bitirdin."

Anlatıcı: Tebrik ettim ve beni tebrik etsen ölmezsin.

"Tebrikler. Storee ile birlikte olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Anlatıcı: Bu daha iyi.

"Şimdi, Storee ve benim ne kadar iyi olduğumuzu bilmeleri için okuyuculara küçük bir özet geçmeye ne dersiniz?"

Anlatıcı: Bunu ayarlayabilirim. Bir yıl sonrasında başlamaya ne dersin?

"Elbette, peki ya yarışmayı kimin kazandığı ve Storee'un bana aldığı hediyenin ne olduğu?"

Anlatıcı: Sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi davranıyorsun.

***İzle ve öğren.**

"Dikkatli ol, Bebek İsa Fonz'un paketini d i k k a t l i c e açmalısın," diyor Storee

kanepede oturduğu yerden, küçük kızımız Florence'ı ya da Flo'yu emzirirken.

Kısa.

"Bekle... bebeğim?"

Anlatıcı: Hikâye boyunca o kızı hamile bırakmadan kurtulabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Ananas aromalı bir şeker kamışı doğurmadığına şükret. Şimdi, sonsözümüne dönelim.

"Dikkatli oluyorum," diyorum balonlu naylon neredeyse Bebek İsa Fonz'la birlikte elimden uçup giderken.

Vay anasını, çok yakındı.

"Yani yaptın sen bkz. kim girildi Bu yılın Kringle yarışması mı?" Cindy Teyze elinde bir tepsi yumurta likörü ve Grinch kurabiyeleriyle oturma odasına girdiğinde Storee soruyor - annemin tarifi. Geçen yıl Noel'de Storee bir kutu dolusu kurabiyeyle bana sürpriz yapmıştı. Tarifi mutfağımda bulmuş ve benim için yapmıştı. Tadı tam da annemin yaptığı gibiydi ve bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye idi... Bir de Storee'ye benim diyebilmek. "Ursula, tabii ki," diyor Cindy Teyze gözlerini devirerek. "O kadın adımı duyduğu anda ringdeydi,

formu doldurdu."

Storee gülüyor. "O yaptı. Ayrıca düğüne LCV gönderdi ama Noel arifesinde evlenmemizin kabalık olduğunu düşündüğünü de not düştü."

"Çünkü kadın sadece şikayet edebilir. Bu onun tek iletişim şekli." Storee ve bebeğin yanına oturur. "Cole, Fonz'a dikkat et."

"Dikkatli oluyorum," diye onu rahatlatıyorum, ellerim biraz titriyor olsa da.

"Her neyse, ben Ursula'dan bahsetmiyordum. Başka biri girdi." Storee sırtıyor.

"Jimmy olamaz," diyorum. "Geçen yıl kazandıktan sonra kuşağını astı. Bir daha asla yarışmayacağını, çünkü yüksek bir notla ayrılmak istediğini söyledi."

"Ve hanımıyla çok meşgul olduğu için Rocky Dağları'nı dolaşıyor," diye ekliyor Cindy Teyze, tam o sırada

kapı çalındı. "İçeri gel," diye bağırır Cindy Teyze.

Omzumun üzerinden bakınca Taran ve erkek arkadaşı Guy'ın kapıdan girdiğini görüyorum. Bu yılın başlarında Guy'la tanıştığımda biraz şüpheli yaklaşmıştım. Taran'ın çıkmasını beklediğim kişi değildi. Çok çekingen, çok sakın, çok rahat. Ama sonra anladım. Sanki Taran'ın içindeki tüm gerginliği çekip alıyor ve onu normalleştiriyor.

"Doğumu mu hazırlıyorsun?" Taran soruyor.

"Kuruyoruz," diyor Cindy Teyze.

Taran ve Guy Noel Ağacı Yolu'nda yaşıyorlar. Storee'nin hamile olduğunu öğrendiklerinde Taran burada, Kringle'da bir hemşirelik işine başvurmuş ve hemen işe alınmış. Yeğenin hayatının bir anını bile kaçırmak istemediğini söyledi. Kısa bir süre sonra Guy da ona katıldı.

Tabii ki geçen yıl Noel'den sonra Storee'ye ne yapmayı planladığını sordum. Bana ne demek istediğimi sordu, ben de ne zaman yanıma taşınmayı planladığını öğrenmek istediğimi söyledim.

Yüzündeki gülümseme bulaşıcıydı.

Hemen evet cevabını verdi ve evimi yeniden bir yuva haline getirdik ve biliyorum ki o olmasaydı bu asla gerçekleşmezdi.

"Pekâlâ, yarışmaya kim katıldı?" Ben soruyorum.

Storee Florence'ı kaldırıp geçirmeye başlarken bana gülümsüyor. "Atlas."

"Atlas!" Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "En iyi arkadaşım Max'i mi kastediyorsun? O mu girdi?"

"Evet." Yavaşça başını sallıyor. "Dwight Yokel da öyle. Atlas'ın bana söylediğine göre... aralarında gerçek bir sosis gösterisi olacak, bu yüzden sabırsızlanıyorum."

"Vay, vay, vay," diyor Cindy Teyze parmaklarını çıtlatırken. "Görünüşe göre benim için biçilmiş kaftan."

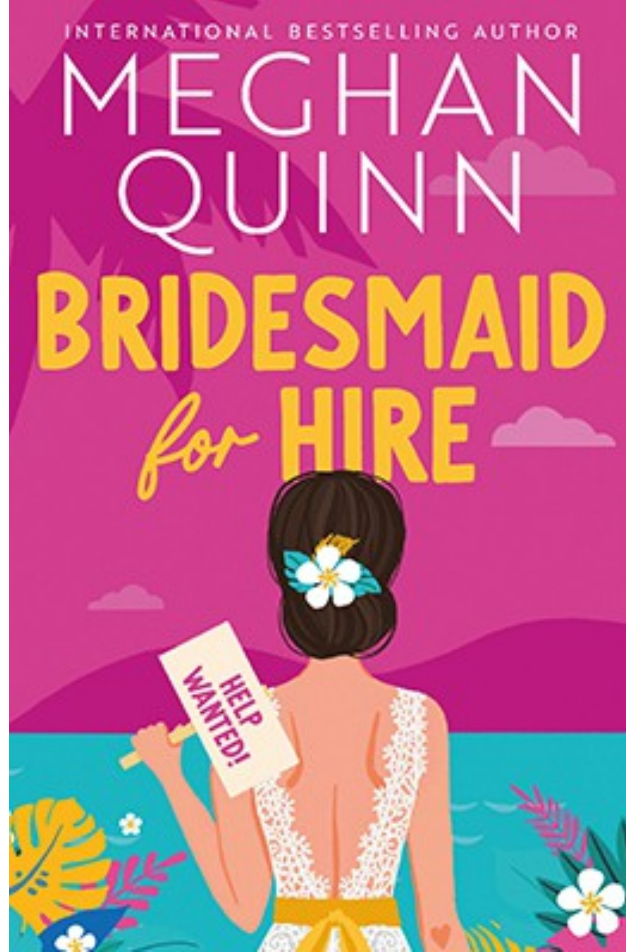
"İyi şanslar," diyorum. "Çünkü Max hakkında bildiğim bir şey varsa, o da sahneye iki beden küçük şortla çıkmakta bir sakınca görmediğidir."

Komşum Noel'i Nasıl Çaldı'yı sevdiyseniz,
Bridesmaid By Chance için ön sipariş
vermeyi unutmayın

Hep nedime, hiç gelin değil mi?
Sloane'un başka fikirleri var.

[Bridesmaid By Chance](#) için şimdi ön sipariş
verin

Meghan Quinn'in Kiralık Nedime serisine ...
ile başlayarak devam edin.

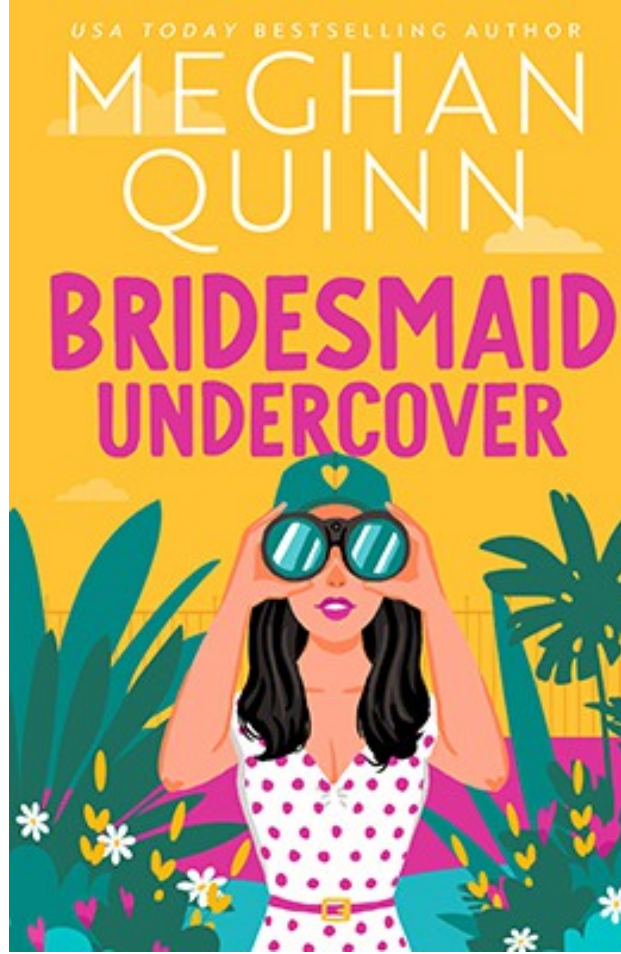
Maggie yüzyılın düğününe girmek için her
şeyi yapmaya hazır.

Hatta ezeli düşmanı aslında erkek
arkadaşıymış gibi davranıyor.

[Kiralık Nedime'yi](#) şimdi alın

Ve sonra serinin ikinci kitabını deneyin

. . .

Kiralık nedime olduğunuzda tek bir kural vardır:
Sağdıçla çıkma.

[Bridesmaid Undercover'](#)ı şimdi satın alın

BookDrop

Bir sonraki okuma için hazır mısınız?

BookDrop'a katılın ve sadece sınırlı bir süre için seveceğiniz yazarların en iyi e-kitap tekliflerini doğrudan gelen kutunuza alın.

Uzman yayıncılardan oluşan ekibimiz tarafından size özel olarak hazırlanan birçok türde yeni favorileri ve özenle seçilmiş harika teklifleri keşfedin.

Canınız ne isterse istesin, sizi teminat altına aldık.

[Bookdropdeals.com](https://bookdropdeals.com) adresinden bugün katılın

Ya da bizi sosyal medyada takip edin:

[@Bookdropdeals](https://twitter.com/Bookdropdeals)

 [/BookDropDeals](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.